ONSDAGEN DEN 11 MARS 2009

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Uttalanden av talmannen

Talmannen. – Mina damer och herrar! Jag skulle vilja säga något med tanke på att det i dag är den femte europeiska årsdagen för terrorismens offer. Det är en dag som vi måste komma ihåg, en dag då vi hedrar minnet av alla terrorismens oskyldiga offer. Den här helgen mördades två soldater i Antrim i Nordirland av "Verkliga IRA" (Real IRA) och på måndagen sköts en polis i Armagh. Den polis som dödades var gift och hade barn. Än en gång har en barbarisk terrorhandling splittrat en familj och orsakat ett lidande som man inte kan föreställa sig. I går dog minst tio människor i en självmordsattack i södra Sri Lanka och fler än tjugo personer skadades allvarligt.

För Europaparlamentets räkning vill jag uttrycka min upprördhet över dessa hemska attacker mot oskyldiga personer och uttrycka min djupaste sympati med offrens familjer. Vi kommer alltid att minnas dem.

I dag vill vi i Europaparlamentet klart och tydligt uttrycka vårt motstånd mot terrorismens urskillningslösa våld. Vi fördömer å det starkaste det vansinniga utplånandet av människoliv, att hela familjer dör till följd av blind fanatism, som får personer att döda sina medmänniskor och trampa på människans värdighet. Terrorismen är en direkt attack mot friheten, de mänskliga rättigheterna och demokratin. Terrorismen är ett försök att genom urskillningslöst våld rasera de värderingar som enar oss i EU och i medlemsstaterna.

Dessa terrordåd chockar oss alla. De förorsakar en djup och hjärtslitande smärta, men de kan inte och kommer inte att kunna rasera grunden för det demokratiska samhälle som grundas på våra gemensamma värderingar.

Terrorismen är ett brott som inte förtjänar något förbarmande. Terrorismen utgör en av de största farorna för säkerheten, stabiliteten och de demokratiska värderingarna i världen. Den är en direkt attack mot våra medborgare, mot oss alla. Europaparlamentet spelar en aktiv roll i kampen mot terrorismen och för att stödja terrordådens offer. Det kan inte ofta nog sägas att terrorismen inte kan rättfärdigas. Därför måste vi fortsätta samarbeta för att bekämpa terrorismen genom att tillämpa rättsstatsprincipen och använda all den kraft som lagen ger. I Europaparlamentet går i dag alla våra tankar till terrorismens offer, var de än dog i världen. Vi vill uttrycka vår solidaritet med dem. Jag skulle vilja be er att i tystnad minnas offren för Verkliga IRA och för självmordsattacken i Sri Lanka.

(Parlamentet höll stående en tyst minut.)

Mina damer och herrar! Den store europén Jean Monnet, en av den europeiska integrationens grundare, dog för trettio år sedan, den 16 mars 1979. I början av denna plenarsession i Europaparlamentet skulle jag, på trettioårsdagen av hans död, vilja i korthet hedra och erkänna hans arv och hans insats för den europeiska integrationen.

I dag minns vi det oskattbara arv som efterlämnats av en man som tillsammans med Robert Schuman var med och uppnådde försoning mellan Tyskland och Frankrike, som tog det första steget mot att inrätta en gemenskap med ett gemensamt öde som grundas på fred, förståelse, demokrati och samarbete bland Europas folk. Nu i början av 2000-talet har de principer som Jean Monnet förde fram och de metoder han använde för att genomföra dessa inte alls förlorat sin relevans. Tvärtom är det tydligt för oss alla hur viktiga de är. De stora utmaningarna i samband med globaliseringen, den ekonomiska och finansiella krisen och den globala uppvärmningen kommer att få européerna att samarbeta ännu mer för att effektivt kunna försvara våra gemensamma värderingar och våra intressen i världen. Jean Monnet skulle naturligtvis ha välkomnat de framsteg som gjordes i Lissabonfördraget mot ett demokratiskt EU som kan agera och möta 2000–talets utmaningar.

Slutligen är det viktigt att nämna att det var den handlingskommitté för Europas Förenta Stater som inrättades av Jean Monnet som, bland annat, föreslog direktval till Europaparlamentet. Under de trettio år som har gått

sedan Jean Monnets död har denna dröm blivit en imponerande verklighet i och med skapandet av EU:s parlamentariska dimension. Vi är arvtagare till denne store europé, Jean Monnet, och hans arbete har ett bestående inflytande. Det har lett till grundläggande förändringar i förhållandet mellan de europeiska staterna och det påverkar alla våra medborgares liv än i dag.

I samband med trettioårsdagen av Jean Monnets död skulle jag vilja att vi funderar över den uppgift som ligger framför oss och våra skyldigheter inför framtiden, nämligen att åta oss att fortsätta det viktiga arbete med att ena vår världsdel som inleddes av Jean Monnet.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Herr talman, ärade ledamöter! "De fördelar som varje land kan uppnå begränsas till resultaten av landets egna ansträngningar i förhållande till grannländerna och de svårigheter som påverkar dessa. I vår gemenskap är varje medlemslands fördel en följd av alla länders samlade välstånd." Detta är vad Jean Monnet sa 1954. Orden har inte alls förlorat sin relevans, snarare tvärtom.

I mars inträffar, som Hans-Gert Pöttering just har sagt, trettioårsdagen av hans död år 1979. Därför vill jag hedra denne grundare av det Europa som vi alla älskar, denne store europé vars arv bara kan inspirera oss i dessa kristider.

Nyligen, och även för att markera Europeiska kommissionens femtioårsdag, beslutade vi att tillägna kollegierummet – det viktigaste rummet vid kommissionen – till Jean Monnets minne genom en mycket enkel men mycket betydelsefull ceremoni, där jag hade nöjet och äran att vid min sida inte bara ha Europaparlamentets talman, Hans-Gert Pöttering, utan även rådets ordförande, Nicolas Sarkozy.

Detta visar att vi vid kommissionen är stolta över Jean Monnets utomordentliga arv. Som den förste ordföranden för Europeiska kol- och stålunionen var han faktiskt den förste ordföranden för den institution som har gett upphov till vår institution, Europeiska kommissionen, som gör sitt bästa för att hålla hans ideal vid liv, som utgör ideal för alla européer som hyllar freden, demokratin och solidariteten.

(Applåder)

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). – (PT) Också jag vill hedra Jean Monnet, men jag tar ordet för att gratulera talmannen till hans uttalande om den europeiska dagen för terrorismens offer. Det var på mitt förslag som vi för fem år sedan fattade detta beslut, som rådet godkände vid ett möte den 25 mars, efter de tragiska attackerna i Madrid. Mitt anförande är i själva verket en vädjan. Parlamentet har alltid troget firat detta datum, men tyvärr har detta datum ännu inte fått den spridning som det borde ha inom EU-institutionerna och i medlemsstaterna. Jag anser att firandet av detta datum är ett av de viktigaste sätten att hylla offren, såsom talmannen har gjort, men också för att öka den allmänna medvetenheten. Jag vet att man hedrar offren i viss utsträckning i Madrid i dag, men det är inte mycket mer än detta.

Därför uppmanar jag kommissionen och det tjeckiska ordförandeskapet att se till att alla medlemsstater verkligen firar detta datum i framtiden.

3. Förberedelser för Europeiska rådet (19–20 mars 2008) – En ekonomisk återhämtningsplan för Europa – Riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik – Sammanhållningspolitiken: Investeringar i realekonomin (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om rådets och kommissionens uttalanden: Förberedelser för Europeiska rådet (den 19–20 mars 2009),

- betänkandet av Elisa Ferreira, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om en ekonomisk återhämtningsplan för Europa (2008/2334(INI)) (A6-0063/2009),
- betänkandet av Jan Andersson, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om förslaget till rådets beslut om riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik (KOM(2008)0869 C6-0050/2009 2008/0252(CNS)) (A6-0052/2009),
- betänkandet av Evgeni Kirilov, för utskottet för regional utveckling, om sammanhållningspolitiken: Investeringar i realekonomin (2009/2009(INI)) (A6-0075/2009).

Alexandr Vondra, *rådets ordförande*. – (EN) Herr talman! Först vill jag instämma i era positiva ord om Jean Monnet. Vi befinner oss i en kris och det är precis nu vi behöver en stark institution. Detta är ett bra tillfälle att uppmärksamma Jean Monnet och hans betydelse som en av grundarna av den europeiska integrationen.

Syftet med dagens sammanträde är dock att diskutera det kommande mötet i Europeiska rådet. Detta möte inträffar som vi alla vet vid en kritisk tidpunkt för unionen. Vi står inför mycket stora utmaningar på grund av de oväntade påfrestningarna på våra finansiella system och ekonomier.

Denna fråga, tillsammans med energiförsörjningen, klimatförändringen och finansieringen av begränsningsoch anpassningsåtgärderna på grund av klimatförändringen, kommer att stå i centrum för nästa veckas möte.

Som ni alla vet har unionen och medlemsstaterna vidtagit många olika åtgärder på grund av finanskrisen. Vi har undvikit en total härdsmälta i det finansiella systemet.

Vår främsta prioritet är nu att återupprätta kreditflödena i ekonomin. Vi måste särskilt ta itu med de osäkra tillgångar som bankerna innehar eftersom de leder till att bankerna är motvilliga att återuppta utlåningen. Vid sitt möte den 1 mars kom stats- och regeringscheferna överens om att detta ska ske på ett samordnat sätt och i enlighet med kommissionens riktlinjer.

Vi måste också göra mer för att förbättra regleringen och kontrollen av finansinstituten. Krisen har lärt oss en läxa, och att förebygga är viktigare än någonsin. Gränsöverskridande banker äger upp till 80 procent av EU:s banktillgångar. 44 multinationella grupper äger så mycket som två tredjedelar av de europeiska bankernas tillgångar. Att stärka tillsynen är därför viktigt. På så sätt kommer vi att kunna förhindra framtida kriser, men vi sänder även ett budskap om förtroende till kunderna och marknaden.

Viktigt arbete pågår på detta område. Ordförandeskapet har ett nära samarbete med Europaparlamentet för att snabbt kunna anta Solvens II-direktivet (om försäkringar), det omarbetade kreditkravsdirektivet (om banker) och UCITS-direktivet (om företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper). Vi arbetar också för ett snabbt godkännande av regleringar för att skydda bankinsättningar och för kreditvärderingsinstitut.

Men vi måste förmodligen gå ännu längre. Högnivågruppen med Jacques de Larosière som ordförande har som ni vet arbetat fram mycket intressanta rekommendationer, och kommissionens meddelande av den 4 mars banar väg för stora reformer inom detta område. Europeiska rådet måste alltså skicka en tydlig signal om att detta är högt prioriterat och att beslut måste fattas redan i juni.

Som ni känner till växer budgetunderskotten i medlemsstaterna snabbt. När det är lågkonjunktur växer naturligtvis underskotten obönhörligen. Automatiska stabiliserare kan i viss mån spela en positiv roll. Stabilitets- och tillväxtpakten omarbetades 2005 av just denna anledning, för att möjliggöra tillräcklig flexibilitet i kristider. Men denna flexibilitet måste användas med omdöme och med hänsyn tagen till olika utgångslägen. För att återupprätta förtroendet krävs också att regeringarna tydligt signalerar att de arbetar för sunda offentliga finanser, och fullt ut respekterar stabilitets- och tillväxtpakten. Vissa medlemsstater har redan börjat arbeta mot konsolidering. De flesta kommer att göra detta från och med 2010. Detta blir också ett viktigt budskap från nästa veckas möte.

Finanskrisen påverkar nu realekonomin. Medlemsstaterna har inlett olika återhämtningsprogram som har kommit en bra bit på väg. Det sammanlagda stimulanspaketet motsvarar, som överenskommits, 1,5 procent av BNP, men om man räknar in automatiska stabiliserare uppgår det till 3,3 procent av EU:s BNP. Medlemsstaternas respons på detta skiljer sig naturligtvis åt. Situationen i länderna är olika, och de har olika rörelsemarginaler. Men de är samordnade och har som grund de gemensamma principer som fastställdes i det europeiska återhämtningsprogrammet som man antog i december i fjol. Detta är viktigt om vi ska kunna garantera synergier och undvika negativa spridningseffekter.

Specifika och målinriktade åtgärder har utarbetats i samarbete mellan kommissionen, medlemsstaterna och ordförandeskapet. Det har gjort att vi har kunnat upprätthålla lika villkor och samtidigt på ett samordnat och effektivt sätt kunnat möta den allt allvarligare situationen för några av Europas nyckelindustrier, t.ex. fordonsindustrin.

Europeiska rådet kommer att utvärdera hur programmet genomförs. Även här fastslås i kommissionens meddelande av den 4 mars ett antal viktiga principer som ska styra medlemsstaternas åtgärder. De omfattar behovet av att bevara öppenheten på den inre marknaden, garantera icke-diskriminering och arbeta mot

långsiktiga politiska mål som t.ex. att underlätta strukturförändringar, förbättra konkurrenskraften och bygga upp ett samhälle med låga koldioxidutsläpp.

När det gäller gemenskapens del av återhämtningsprogrammet arbetar ordförandeskapet mycket hårt för att nå en överenskommelse i Europeiska rådet om kommissionens förslag till finansiering av projekt för energi- och landsbygdsutveckling. Som ni känner till har man haft diskussioner med rådet angående en detaljerad förteckning över vilka projekt som gemenskapen ska stödja och hur dessa ska finansieras.

Med tanke på parlamentets viktiga roll som en gren av budgetmyndigheten och som medlagstiftare i frågan, har ordförandeskapet lovat att föra ett nära samarbete med parlamentet under de följande veckorna för att nå en överenskommelse så snart som möjligt.

Förutom de kortsiktiga åtgärderna krävs långsiktigt arbete om vi ska kunna garantera våra ekonomiers konkurrenskraft. Strukturreformer är mer nödvändiga än någonsin för att främja tillväxten och arbetstillfällena. Den förnyade Lissabonstrategin är fortfarande den lämpligaste ramen för att främja en hållbar ekonomisk tillväxt, som i sin tur kommer att leda till att nya arbetstillfällen skapas.

Just nu är medborgarna särskilt oroade över den ekonomiska krisens inverkan på arbetslösheten. Vid Europeiska rådets möte nästa vecka bör man komma överens om konkreta riktlinjer om hur EU kan bidra till att minska krisens sociala konsekvenser. Denna fråga kommer också att vara i fokus vid toppmötet i början av maj.

Låt mig vara tydlig: vi kommer inte att skydda arbetstillfällena genom att skapa konkurrenshinder för andra länder. Vid sitt sammanträde för 10 dagar sedan var stats- och regeringscheferna tydliga med att vi måste dra mesta möjliga fördel av den inre marknaden som en motor för återhämtning. Protektionism är definitivt inte rätt sätt att bemöta krisen – tvärtom. Våra företag behöver mer än någonsin öppna marknader, både inom gemenskapen och på global nivå.

Vilket leder mig in på G20-toppmötet i London. Europeiska rådet vill fastslå unionens ståndpunkt innan G20-toppmötet äger rum. Vi vill att det ska bli ett ambitiöst toppmöte. Det finns inget utrymme för misslyckande.

Ledarna kommer att diskutera vilka möjligheter som finns för tillväxt och sysselsättning, reformering av det globala finansiella systemet och av internationella finansinstitut. De kommer också att diskutera de särskilda svårigheter som utvecklingsländerna står inför. EU är aktivt inom alla dessa områden och borde vara starkt nog att se till att världssamfundet fattar korrekta beslut.

Den andra viktiga punkten på agendan vid nästa veckas möte i Europeiska rådet blir energisäkerheten. Den senaste energikrisen visade alltför tydligt att vi måste bli avsevärt mycket bättre på att motstå framtida problem med tillgången på energi, som vi såg tidigare i år.

Kommissionen har tillfört några viktiga faktorer i den andra strategiska energiöversynen. På basis av denna översyn vill ordförandeskapet att man i Europeiska rådet enas om ett antal konkreta riktlinjer för att förbättra unionens energiförsörjning på kort, medellång och lång sikt.

Kortsiktigt innebär detta att vi ska ha konkreta åtgärder tillgängliga som vi kan vidta om vi plötsligt står inför ett nytt avbrott i gasleveranserna. Det innebär också att vi vidtar omedelbara åtgärder för att inleda infrastrukturprojekt för att förbättra sammankopplingen av energinäten, vilket är av allra största vikt.

På medellång sikt innebär det att vi anpassar vår lagstiftning om olje- och gaslager för att se till att medlemsstaterna agerar ansvarsfullt och solidariskt. Vi måste alltså vidta lämpliga åtgärder för att förbättra energieffektiviteten.

Långsiktigt innebär det att vi sprider ut våra källor, leverantörer och leveransvägar. Vi måste arbeta med våra internationella samarbetspartner för att främja unionens intressen på energiområdet. Vi måste skapa en självständig inre marknad för elektricitet och gas. Ordförandeskapet hoppas att arbetet med denna lagstiftning slutförs innan valet till Europaparlamentet.

Vid nästa veckas möte kommer man även att diskutera förberedelserna inför Köpenhamnskonferensen om klimatförändringar. Vi stöder fortfarande ett globalt och omfattande avtal i Köpenhamn i december. Kommissionens januarimeddelande utgör en mycket bra grund. Det står klart att klimatförändringen är en utmaning som bara kan övervinnas genom samordnat globalt arbete.

Slutligen kommer Europeiska rådet också att inleda det östliga partnerskapet. Genom detta viktiga initiativ kommer vi att främja stabilitet och välstånd över hela kontinenten. Det kommer också att bidra till att reformerna påskyndas och att vårt arbete tillsammans med dessa länder fördjupas.

Partnerskapet har en bilateral dimension som anpassas till varje partnerland. Det handlar om förhandlingar om associeringsavtal, som skulle kunna inkludera djupgående och omfattande frihandelsområden.

Det multilaterala inslaget ger en ram för att arbeta med gemensamma problem. Det kommer att finnas fyra politiska plattformar: demokrati, gott styre och stabilitet, ekonomisk integration, energitrygghet och sist men inte minst, kontakt mellan människor.

Ni förstår av denna presentation att man har många stora frågor att ta itu med vid nästa veckas möte i Europeiska rådet. Vi står inför många svåra utmaningar, inte minst den pågående ekonomiska krisen. Det tjeckiska ordförandeskapet, via premiärminister Mirek Topolánek, tänker se till att man vid nästa veckas möte genom praktiska åtgärder visar att EU fortfarande håller fast vid sina ideal, och att man möter svårigheterna tillsammans på ett samordnat sätt och i en anda av ansvarstagande och solidaritet.

(Applåder)

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Herr talman, herr Vondra, ärade ledamöter! Vi lever i svåra tider.

Effekterna av en ekonomisk kris av denna omfattning märks för familjer, arbetstagare, alla befolkningsgrupper och företag, i Europas alla hörn. Den ger färre arbetstillfällen och sätter våra sociala modeller på prov. Den innebär också en hård politisk press på alla ledare.

EU är inte immunt mot dessa spänningar. Därför har vi i EU beslutat att använda alla medel som står till vårt förfogande för att hantera krisen och dess konsekvenser, genom att utnyttja EU:s starka sida. EU-institutionerna och medlemsstaterna samarbetar i en gemenskap som grundas på rättsstatsprincipen för att komma fram till kollektiva lösningar på gemensamma problem.

Vi har redan gjort mycket under de gångna sex månaderna för att bekämpa den aktuella krisen. Vi undvek en kollaps i det finansiella systemet under hösten, vi bidrog till inledandet av den internationella processen med G20, vi var bland de första som fokuserade på realekonomin genom att enas om en återhämtningsplan i december, en plan vars främsta rekommendation – en budgetstimulans som aldrig tidigare skådats på EU-nivå – nu börjar genomföras. Detta stöd till realekonomin uppgår till totalt 3,3 procent av BNP och inkluderar ett verkligt bidrag från EU:s budget.

Återhämtningsplanen omfattar till exempel påskyndade förskott från strukturfonderna för ett anslag på 6,3 miljarder euro under 2009, utöver de 5 miljarder euro som redan avsatts.

De åtgärder som har genomförts under de senaste sex månaderna är helt i linje med Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning. Strukturreformerna, som starkt har bidragit till att stärka våra ekonomier, måste genomföras eftersom de också bidrar till att upprätthålla efterfrågan på kort sikt, men vi måste nu gå vidare till nästa skede och ta fram åtgärder för att bekämpa krisen på ett mer genomgripande sätt.

Vi behöver större samordning och mer långtgående effekter. Nu är det rätt tid att lägga i en högre växel i vår reaktion på krisen. Vi måste förstå att detta är en ny typ av kris och att vi aldrig tidigare skulle ha kunnat föreställa oss en kris av sådana mått, av sådan omfattning, av sådant djup.

Detta kommer att vara Europeiska rådets uppdrag nästa vecka. Med ett mycket starkt stöd från det tjeckiska ordförandeskapet, vars åtagande och helhjärtade samarbete med kommissionen jag välkomnar, är jag övertygad om att man kommer att nå framsteg inom de fyra områden som kommissionen fastställde för några dagar sedan i ett meddelande, nämligen finansmarknaderna, realekonomin, sysselsättningen och den sociala dimensionen, samt den globala dimensionen via G20.

Vid det informella mötet den 1 mars lades redan grunden till ett givande möte i Europeiska rådet, i hög grad tack vare premiärminister Mirek Topoláneks effektiva ordförandeskap. Jag är stolt över att kunna konstatera att kommissionens förberedande arbete har fått ett sådant positivt mottagande. Våra riktlinjer om minskade tillgångar, vårt meddelande om bilsektorn och den rapport som jag har anförtrott Jacques de Larosière och hans högnivågrupp har gjort det möjligt för medlemsstaterna att uppnå samförstånd så att de kan samlas kring gemensamma ståndpunkter.

Jag välkomnar Europaparlamentets breda stöd för dessa handlingsalternativ. Jag kan till exempel nämna de betänkanden som vi ska diskutera denna förmiddag, Elisa Ferreiras betänkande om den ekonomiska återhämtningsplanen, Jan Anderssons betänkande om riktlinjerna för sysselsättningspolitiken och Evgeni Kirilovs betänkande om sammanhållningspolitiken.

Dessa betänkande och de resolutioner som parlamentet kommer att rösta om nästa vecka, särskilt de från parlamentets samordningsgrupp för Lissabonstrategin, kommer att ge ett i min mening avgörande bidrag till Europeiska rådets möte. De kommer strax före toppmötet i London och kan bara stärka EU:s ställning på den internationella arenan. Jag välkomnar detta.

kommissionens ordförande.(EN) Herr talman! Jag vill helt kort peka på de tre huvudområden som jag anser måste vara styrande för Europeiska rådets arbete: att stabilisera finansmarknaden, vitalisera realekonomin och hjälpa människorna att ta sig genom krisen.

Angående finanssystemet måste vi vidta omedelbara åtgärder för att åtgärda de mest akuta problemen. Efter våra initiativ om rekapitalisering och garantier, riktar sig våra riktlinjer för osäkra tillgångar mot det största hinder som nu blockerar kreditflödet. Jag anser, och detta finns att läsa i vårt meddelande, att om vi inte rensar upp i banksystemet kommer inte kreditflödet till realekonomin att återställas.

Men, så som ofta har diskuterats här i parlamentet, måste vi också återuppbygga förtroendet genom en rejäl översyn av vårt regelsystem. Därför måste vi fastställa en detaljerad tidsplan för nya lagstiftningsförslag. Nästa månad kommer kommissionen att lägga fram nya förslag om hedgefonder, private equity och vd-löner.

Vi måste dessutom förnya tillsynsverksamheten. Som ni har sett i kommissionens meddelande som antogs i onsdags och som jag hade tillfälle att diskutera vid talmanskonferensen efterföljande dag, är kommissionen angelägen om att påskynda genomförandet av de Larosière-rapporten. Vi kommer att presentera den allmänna strukturen i slutet av maj för godkännande av Europeiska rådet i juni, och vi kommer att lägga fram lagstiftningsförslag till hösten.

Mer generellt, förutom de ekonomiska systemen kommer kortsiktiga åtgärder för att nå våra långsiktiga mål att betala sig två gånger om. De gör oss starkare när uppgången kommer, redo att möta utmaningarna med konkurrenskraft och ett samhälle med låga koldioxidutsläpp.

Angående energiförsörjningen: Det faktum att vi befinner oss i en ekonomisk kris betyder inte att våra problem med beroende försvinner. Tvärtom. Jag välkomnar premiärminister Topoláneks beslut att diskutera detta problem. Det har mycket stor betydelse för det vi gör. Infrastrukturinvesteringar är en stimulansåtgärd i dag, och något som EU-ekonomin är i stort behov av. Men de gör oss också starkare och mer konkurrenskraftiga i morgon. Därför är ert stöd, Europaparlamentets stöd till beloppet på 5 miljarder euro för att stimulera energi- och bredbandsprojekt så värdefullt. Det är ännu mer värdefullt när man, som jag, ärligt talat är ganska bekymrad över läget i rådet, där vi inte alls gör de framsteg jag skulle önska.

Vi känner alla till att gemenskapsbudgeten, på mindre än 1 procent av BNP, endast i mindre grad kan bidra till EU-omfattande stimulansåtgärder. Pengarna måste tas från de nationella budgetarna. Men vi måste använda alla nationella medel i hela EU för att vara effektiva. Den inre marknaden är den bästa plattformen för återhämtning. Enbart under 2006 växte EU:s tillgångar med 240 miljarder euro, eller 518 euro för varje EU-medborgare, på grund av den inre marknaden.

Europeiska rådet borde stärka sin plats i centrum för vår återhämtningsplan genom att enas om principer som kan styra EU:s återhämtning, inklusive ett gemensamt åtagande om öppenhet och lika villkor internt och externt. Därmed skulle man ta tydligt avstånd från protektionism men naturligtvis skydda den inre marknaden, grundvalen för det europeiska välståndet.

Allra viktigast är dock att vi inser att detta inte handlar om ekonomisk teori eller torr statistik. Krisen påverkar människorna i hög grad, särskilt de mest sårbara i hela Europa – nu, i dag. Därför är krisens sociala påverkan mitt främsta bekymmer och den absolut största av alla svårigheter vi utsätts för är den växande arbetslösheten.

Vi måste fokusera på sysselsättning och på att hjälpa människor genom krisen. Detta kräver beslutsamhet och fantasi. Vi måste hjälpa företagen att behålla sina anställda, att utnyttja utbildning på ett konstruktivt sätt för att möta långsiktiga och kortsiktiga behov, och vi måste hjälpa dem som redan är arbetslösa. Vi måste vara säkra på att vi använder nationella åtgärder på bästa möjliga sätt för att hjälpa de som är mest sårbara. Vi måste dessutom göra det mesta av de EU-instrument som står till buds, från Europeiska socialfonden till Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter.

Om vi inleder en process nu som pågår fram till toppmötet om sysselsättning i maj, har vi två månader med intensivt arbete för att ta fram planer och om möjligt utveckla nya och mer ambitiösa strategier för att bekämpa arbetslösheten. Vi måste använda den tiden väl.

Även om det är ont om tid anser jag att vi redan inledningsvis borde försöka få till stånd en bredare grund för arbetet och engagera arbetsmarknadens parter, civilsamhället och parlamentariker. Det är särskilt viktigt att vi drar nytta av våra kunskaper om vad som verkligen pågår där ute i verkligheten. Om vi följer denna strategi och förenar våra resurser och samordnar åtgärderna på alla nivåer, EU-nivå, nationell nivå, regional nivå och gentemot arbetsmarknadens parter, så kommer vi snabbare ur krisen, och även starkare anser jag.

Vi kommer också att få större inflytande på den globala arenan. Det är ingen tillfällighet att de förslag vi har lagt fram som EU:s ståndpunkt vid G20-mötet i hög grad liknar vår egen strategi inom EU. De grundas på samma principer. Om EU uppträder enat vid G20-mötet kommer våra förslag att väga mycket tyngre och EU kommer att befinna sig i en mycket god position för att kunna forma det globala svaret på krisen – om medlemsstaterna är redo att verkligen samarbeta.

Dagens EU måste finna sin styrka i sammanhållning, samordning och verklig solidaritet i praktiken. För att uppnå detta måste alla ha ett nära samarbete och nära kontakter när återhämtningsarbetet börjar, naturligtvis även med Europaparlamentet.

Jag ser fram emot att förverkliga detta när vi tillsammans arbetar för återhämtningen under de följande veckorna och månaderna.

Elisa Ferreira, *föredragande.* – (*PT*) Herr talman, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Den nuvarande krisen är den värsta som EU någonsin har upplevt. Tyvärr är den långt ifrån över. Konkurser inträffar fortfarande och arbetslösheten fortsätter att öka. Aldrig tidigare har det europeiska projektet stått inför så hårda prövningar. En stadig återhämtning kommer att förutsätta att vi ger ett gemensamt svar, men detta gemensamma svar är sannolikt också en förutsättning för att det europeiska projektet ska få en fortsättning, åtminstone när det gäller takten i utvecklingen och utvidgningen.

Vi skapade inte EU för att det i tider av välstånd skulle vara begränsat till en enorm marknad eller för att i kristider återgå till en nationell själviskhet där var och en sköter sig själv. Det europeiska projektet är ett politiskt projekt och en garanti för fred, frihet och demokrati. I ekonomiska termer grundas det emellertid både på konkurrens och på solidaritet och sammanhållning. Faktum är att det växer genom att erbjuda kvalitet och framstegsmöjligheter för alla medborgare, var de än kommer ifrån.

I dag, i denna kris, vänder sig folk till EU för skydd och åtgärder för att hjälpa dem att snabbt ta sig igenom den nuvarande kritiska fasen, utan allvarliga sociala misslyckanden. De väntar sig att EU ska hjälpa dem att återupptäcka sin framtid och främja sysselsättningen och företagandet, grundat på nya och mer hållbara utvecklingsstrategier.

Lissabonagendan och miljöåtagandena är inspirerande avsiktsförklaringar, men vi behöver snabbt ge dem innehåll och kraft. I detta avseende är parlamentets uppmaning till rådet och kommissionen tydlig, fast och bestämd. Det samförstånd som har uppnåtts i omröstningen i utskottet för ekonomi och valutafrågor visar denna gemensamma avsikt. Jag hoppas att dagens omröstning i parlamentet kommer att vara ytterligare ett bevis på detta.

De olika föredragandena och de olika politiska grupperna har samarbetat, och jag hoppas att vi lyckas förmedla detta budskap till kommissionen och att den uppfattar andan i budskapet.

I detta sammanhang vill jag tacka skuggfördragandena, särskilt Gunnar Hökmark och Sophia in 't Veld. Jag hoppas att vi genom dagens omröstning kommer att bekräfta och föra ut detta budskap med lika stor beslutsamhet.

När det gäller krisens orsaker är det viktigaste just nu att lära av erfarenheten. Jacques de Larosières rapport är verkligen en mycket viktig vägledning som vi måste följa. Den är en utmärkt grund för arbetet och innehåller mycket av det som vi redan har föreslagit här i parlamentet. Men rapportens slutsatser måste också leda till omedelbara och planerade åtgärder från kommissionens sida. Det är också avgörande att EU har en beslutsam hållning angående detta vid nästa G20-möte.

I det här sammanhanget anser jag att det finns delar som är symboliska, och jag hoppas att parlamentet i dag otvetydigt kommer att rösta för att bekämpa offshore-system och skatteparadis. Det räcker dock inte att bara rätta till tidigare fel, särskilt när det gäller finansiell reglering och tillsyn. Skadan är redan skedd och

vi behöver en återhämtningsplan som överensstämmer med EU:s ansvarsområden. Vi välkomnar kommissionens snabba initiativ, men vi är medvetna om, och måste vara tydliga med, att medlen och verktygen för att vidta åtgärder uppenbart är otillräckliga.

Parlamentet ger kommissionen sitt stöd när det gäller flexibiliteten, det framåtriktade tänkandet och snabbheten hos de tillgängliga instrumenten, men vi får inte glömma att 85 procent av de medel som för närvarande finns är i händerna på de olika medlemsländerna. Ändå har EU-länderna aldrig varit så olika som de är i dag. Vissa länder har inflytande och instrument för att agera, medan andra är mycket utsatta och saknar verktyg. Det finns länder utan något nationellt manöverutrymme, som inte kan motstå de samtidiga och våldsamma krafterna från den inre marknaden, den gemensamma valutan och globaliseringen. Bland dessa finns de nya länder som just har anslutit sig till det europeiska projektet och det är dessa som lider mest

Jag anser att parlamentets budskap just nu kan delas upp i ett antal mycket tydliga och mycket exakta budskap, men med en grundtanke, nämligen att vi behöver människor, arbetstillfällen och nationella resurser, men också resurser på EU-nivå, för att återupprätta dynamiken, tillväxten och solidariteten inom EU, vilket är vad folket förväntar sig.

Jan Andersson, *föredragande*. – Herr talman, rådsordförande, kommissionen! Det har funnits en diskussion om huruvida sysselsättningsriktlinjerna behöver ändras eller inte. Det är ingen särskilt viktig diskussion, för inom sysselsättningsriktlinjerna så finns alla möjligheter att agera. Problemet nu är bristen på handlingskraft. Vi har nu haft och har en finansiell kris som gått över till en ekonomisk kris, och nu slår sysselsättningskrisen in och vi kommer att få sociala problem i framtiden.

Det är bra att ett sysselsättningstoppmöte anordnas i maj, men vi får inte isolera sysselsättningsfrågorna från de ekonomiska frågorna. Därför måste de integreras i diskussionen. Jag tycker att man har agerat för lite och för sent. 1,5 procent av BNP i medlemsländerna – det var riktigt när man sa det, men i dag är krisen värre än vad vi trodde då. Vi behöver fler insatser, mer samordnade insatser – säkert över 2 procent – för att klara av den. Risken att inte göra tillräckligt och att göra det för sent är mycket, mycket större än att göra för mycket, för det kommer att resultera i ökad arbetslöshet och det kommer att resultera i minskade skatteintäkter, vilket kommer att påverka de sociala problemen ute i medlemsländerna.

Vad ska vi göra? Vi vet det ganska väl. Vi ska binda ihop det som är kortsiktigt bra när det gäller kampen mot arbetslösheten med det långsiktiga. Det handlar om miljöinvesteringar, det handlar om nya infrastrukturprojekt, det handlar om energieffektivitet i bostäder och det handlar om utbildning, utbildning och utbildning.

Vi har pratat om det livslånga lärandet. Vi har aldrig gjort tillräckligt, men nu har vi chansen att kunna göra en kraftig utbildningssatsning. Vi ska också stimulera efterfrågan, och då ska vi vända oss till de grupper som kommer att använda medlen för konsumtion: arbetslösa, barnfamiljer, pensionärer och andra som kommer att använda en ökad mängd pengar för att konsumera.

Vi ska göra vad vi kan på EU-nivå och vi försöker att snabbt behandla Socialfonden och Globaliseringsfonden så att medlen kommer ut i medlemsländerna. Men ska vi vara riktigt ärliga så vet vi att de stora ekonomiska medlen finns i medlemsländerna och om inte medlemsländerna agerar tillräckligt och tillräckligt samordnat så kommer vi inte att lyckas. Tittar vi runt och rensar det som medlemsländerna gjort så är det bara ett land som kommer upp i 1,5 procent, och det är Tyskland, som först inte var det land som stod i frontlinjen när det gällde att agera. Övriga länder, t.ex. de nordiska länderna, där jag kommer ifrån, gör mycket små insatser för att agera trots att deras ekonomiska situation är god.

De sociala konsekvenserna. Ni har nämnt dem och de är synnerligen viktiga. De påverkar inte bara de sociala trygghetssystemen, utan också den offentliga sektorn. Den offentliga sektorn är dubbelt viktig. Det handlar om att ge människorna barnomsorg, äldreomsorg, social trygghet men den är också viktig för sysselsättningen. Massor av människor finns i den offentliga sektorn och vi måste se till så att den har tillräckligt med ekonomiska medel.

Jag ska också ta upp ungdomarna. Ungdomarna går nu ut i arbetslöshet direkt från studier. Vi måste skapa möjligheter för ungdomar att få sysselsättning eller vidareutbildning eller vad det nu kan vara. Annars drar vi på oss problem för framtiden. Avslutningsvis måste vi agera. Vi måste agera samordnat med solidaritet, vi måste agera nu och inte vänta och vi måste agera med tillräckliga insatser.

(Applåder)

Evgeni Kirilov, *föredragande.* – (*BG*) Tack herr talman. Herr Vondra, herr Barroso! Det gick mycket snabbt att utarbeta detta betänkande som har titeln "Sammanhållningspolitiken: Investeringar i realekonomin". Trots detta tog vi fram ett dokument som vi enades om och enhälligt ställde oss bakom. Ett sådant fint resultat skulle inte ha varit möjligt utan deltagande och stöd från mina kolleger i utskottet, utan skuggföredragandena och utan samarbetet mellan de politiska grupperna, som jag vill tacka alla för.

Jag skulle vilja gå in på betänkandets grundläggande budskap. För det första stöder vi genom detta betänkande helt och fullt de åtgärder som föreslagits av Europeiska kommissionen för att påskynda och förenkla genomförandet av strukturfonderna, som bland annat innebär en ökning av förskottsutbetalningarna, införande av mer flexibla program för att klara utgifterna, etc. Faktum är att vi behöver de här åtgärderna just nu när vi måste finna ett lämpligt sätt att hantera den ekonomiska krisen: investeringar i realekonomin, bevarande och skapande av arbetstillfällen och uppmuntrande av företagandet. Dessa åtgärder är dock inte den enda indikationen på behovet av att agera effektivare och mer verkningsfullt. Förslagen om förenklade regler är mycket efterlängtade och väntade av användarna av EU-medel och är en följd av rekommendationer från oss och från Europeiska revisionsrätten.

För det andra gäller det sammanhållningspolitiken och solidaritetspolitiken. Här behöver vi inte bara en förklaring om solidaritet utan också en solidaritet som omsätts i praktiken. EU-ekonomierna är ömsesidigt beroende och därför påverkar krisens negativa effekter samtliga ekonomier. För att motverka dessa effekter måste vi uppnå positiva resultat som ger omfattande fördelar och som används för att nå de mål som har fastställts för tillväxt och utveckling i Lissabonstrategin. Det är också viktigt att EU-medborgarnas sociala standard bevaras, att vi skyddar de socialt utsatta, att konkurrensen inte snedvrids och att vi fortsätter att skydda miljön. I detta avseende krävs det en maximal solidaritet och sammanhållning så att vi tillsammans kan lyckas hitta en snabbare väg ut ur krisen.

För det tredje är det viktigt att vi lär oss av den rådande krisen och det är viktigt att de åtgärder som vidtas inte behandlas som isolerade fall. Vi måste fortsätta att analysera de misstag vi har gjort och de erfarenheter vi har vunnit. Dessutom måste processen för att förenkla förfarandena fortsätta. Reglerna måste bli tydligare, informationen mer tillgänglig, den administrativa bördan lättare och förfarandena mer öppna för insyn. Detta är det enda sättet att minska misstagen och begränsa möjligheterna till överträdelser och korruption.

Slutligen vill jag uppmana rådet att så snart som möjligt anta de föreslagna åtgärderna för att påskynda och förenkla användningen av strukturfonderna. Jag uppmanar också kommissionens ledamöter att övervaka effekten av de nya åtgärderna och komma med nya förslag, samt övervaka processen generellt sett. Sist men inte minst vill jag betona medlemsstaternas grundläggande roll. Vilka åtgärder som ska vidtas samt om verkliga resultat uppnås vid genomförandet av sammanhållningspolitiken beror på dem. Jag avslutar genom att upprepa att solidariteten måste omsättas i praktiken.

Salvador Garriga Polledo, *föredragande för yttrandet från budgetutskottet. – (ES)* Herr talman! För budgetutskottets räkning vill jag först och främst säga att den ekonomiska återhämtningsplanen är mycket mer mellanstatlig än gemenskapspräglad till sin karaktär, och den visar EU:s verkliga finansiella begränsningar.

Ur gemenskapssynpunkt kommer vi att använda 30 000 miljoner euro som i praktiken kommer att mobiliseras av Europeiska investeringsbanken, och när det gäller de 5 000 miljoner euro som i egentlig bemärkelse hör till gemenskapsbudgeten har vi verkliga problem.

Det finns inga nya resurser, och det som sker är en omfördelning av befintliga resurser. När det gäller Europeiska investeringsbanken instämmer vi helt i att man ska vända sig till den, men vi är oroliga över att vi ger den många åtaganden utan att ha någon garanti för att de kan leda till resultat.

Till sist beklagar vi att rådet inte har lyckats nå en överenskommelse om beloppet på 5 000 miljoner euro för sammankoppling av transeuropeiska energinät och bredband på landsbygden.

Vi anser att de outnyttjade marginalerna inte bör utnyttjas. Vad kommissionen och rådet måste göra är att använda sig av de resurser som har ställts till deras förfogande genom det interinstitutionella avtalet.

Elisabeth Morin, föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor. – (FR) Herr talman, herr Barroso! Det är en enhällig ståndpunkt inom utskottet för sysselsättning och sociala frågor som jag vill delge er denna förmiddag, för vi vill se ett verkligt främjande av den sociala sammanhållningen i återhämtningsplanen. Social sammanhållning betyder att man är integrerad på arbetsmarknaden. Först och främst vill vi att alla anställda ska kunna behålla sina arbeten och att de arbetslösa ska kunna komma tillbaka

till arbetsmarknaden, bland annat genom att använda fonden för justering för globaliseringseffekter för nya utbildningssatsningar, så att arbetskraften är förberedd när krisen är över.

Därför behöver vi på kort sikt se till att folk stannar på arbetsmarknaden. På medellång sikt behöver vi ge bättre utbildning till de anställda. När krisen upphör och även på lång sikt behöver vi förnyelse, också i sociala organisationer via arbetsgivarorganisationer.

EU måste förnya sig om det ska överleva globaliseringen.

Joseph Daul, *för PPE-DE-gruppen*. – (*FR*) Herr talman, mina damer och herrar! Nästa veckas möte i Europeiska rådet får inte bli ett toppmöte som alla andra. Det får inte bli ett rutinmässigt toppmöte. Européerna förväntar sig konkreta signaler från detta möte, och det gör även min parlamentsgrupp.

Det här toppmötet måste vara ett toppmöte där man bekräftar EU:s styrka och beslutsamhet mitt i krisen. Denna styrka har visat sig tidigare när EU antog reglerna för den sociala marknadsekonomin, som begränsar den skada som orsakas av en exempellös kris som samtidigt drabbar alla världens regioner. Denna styrka visade sig också för 10 år sedan när EU beväpnade sig med en valuta, euron, som genomgår sin första verkligt stora prövning men klarar sig bra.

Ett starkt EU får emellertid inte vara ett protektionistiskt EU. Ett EU som skyddar i kraft av sina regler får inte vara en "fästning Europa". Ett inåtvänt förhållningssätt kommer inte att ta oss ur krisen. Snarare måste vi sträva efter öppenhet och efter att uttrycka vår identitet. EU:s styrka när det stormar, ännu mer än under lugna tider, ligger i att EU vidtar åtgärder för medborgarna, även för de mest utsatta, och framför allt att vi gör detta i enighet.

EU kämpar för att rädda banksystemet, tillsammans med kommissionen och José Manuel Barroso – och jag välkomnar hans åtgärder som är inspirerade av Jacques de Larosières rapport.

EU kämpar och vi kämpar, men inte, som vissa vill få oss att tro, för att rädda finanshandlarnas arbeten, utan för att undvika en allmän kollaps av hela vår ekonomi. Vi kan inte skapa en varaktig återhämtning utan ett sunt banksystem.

EU kämpar väl, och jag välkomnar de överenskommelser som nåddes i går om reducerade momssatser för cateringsektorn och byggsektorn, om att upprätthålla och återställa förtroendet och om att säkra en framtid för européerna.

Jag har talat om styrka, jag har talat om enighet, jag har talat om effektivitet, men själva berättigandet, själva motivationen för allt detta är solidariteten. Detta är det Europa som Jean Monnet och alla de som grundade den europeiska integrationen ville ha. Vad hade det varit för poäng med att skapa EU i efterdyningarna av det senaste kriget om man bara gav upp det till förmån för en strategi där var och en sköter sig själv 60 år senare, i samband med den värsta ekonomiska krisen sedan 1929?

Våra medborgare frågar ibland vilket syfte EU egentligen har. Det är upp till oss att visa att EU stöder sina 500 miljoner medborgare, varav många drabbas under denna kris, och även visar solidaritet med medlemsländerna – jag tänker på Irland, Ungern och andra som upplever liknande svårigheter.

För min grupps räkning uppmanar jag alla stats- och regeringschefer i de 27 medlemsstaterna att avstå från isoleringens lockelse som – jag väljer orden med omsorg – skulle innebära självmord för alla våra länder.

Jag ber Alexandr Vondra, José Manuel Barroso och även er, herr Pöttering, att agera vid Europeiska rådets möte för parlamentets räkning, för att verka för solidaritet och innovation. Ja, jag säger innovation eftersom jag är övertygad om att vi kommer att komma ur denna kris enbart om vi använder nya resurser och gör massiva investeringar i den kunskapsbaserade ekonomin, samt i forskning och utveckling.

Vi måste utnyttja den enorma potential som EU har inom området ny miljövänlig teknik så snart som möjligt, eftersom dessa miljöinnovationer måste vara ett inslag i all EU-politik. Det skulle ge ett verkligt industriellt uppsving för den ekonomiska återhämtningen.

På samma sätt måste de regleringsmässiga hindren för den inre marknaden, som fortfarande hindrar utvecklingen av denna teknik, undanröjas så snabbt som möjligt. Vi måste inrätta verklig inre marknad för förnybar energi med tydliga regler. I en kris förblir inget som det var och vi måste förbereda oss för den nya situationen. Detta är innebörden i Lissabonstrategin och i den förnyade Lissabonstrategin.

Min parlamentsgrupp, liksom center-högern i Europa, är en ansvarsfull politisk organisation. Vi är för en reglerad ekonomi och vi är för en social marknadsekonomi. Detta innebär att vi inte ägnar oss åt demagogi och populism. Det tvingar oss att tala ärligt till EU:s folk. Jag hoppas att nästa möte i Europeiska rådet kommer att hämta inspiration från detta synsätt.

(Applåder)

Martin Schulz, *för PSE-gruppen*. – (*DE*) Herr talman! Med all respekt för er, herr Vondra, är det oacceptabelt att rådets ordförande inte är närvarande i en situation som denna. Detta visar också hans inställning till den här situationen.

(Applåder)

Vi har hört många av de gamla välkända fraserna upprepas. Vi har lyssnat på detta under månader och vi kunde använda de här fraserna för att göra mallar. Herr Daul! Jag vill gratulera er till ert enastående anförande! Om ni fortsätter att göra sådana anföranden, kommer människorna i Lipsheim och Pfettisheim att börja tro att ni har gått med i det franska kommunistpartiet. Det är underbart och det låter utmärkt. Men nu måste vi faktiskt börja visa resultat. Vi måste fatta nödvändiga beslut. Mer måste bli gjort i Europeiska rådet. Krisen fördjupas och arbetstillfällen försvinner. Vi har sett hur ett aktievärde på 40 miljarder euro har försvunnit under de senaste sex månaderna. Detta innebär att folk förlorar sitt livsuppehälle. Det betyder att arbetstillfällen försvinner. Det betyder att företag hotas av avveckling. Det betyder att nationella ekonomier hotas av sammanbrott. Då kommer rådet med små trevliga resolutioner, såsom finanspolitiska åtgärder med 1,5 procent av BNP i år eller nästa år. Tre medlemsstater har hittills genomfört resolutionen, vilket betyder att 24 stater inte har gjort det. Storbritannien, Tyskland och Spanien har gjort det, och av en händelse pressades alla till detta av socialdemokrater och socialister, och de andra medlemsstaterna har inte genomfört den. Ni måste göra mer! Ni måste säga detta till den frånvarande rådsordföranden.

Herr Barroso! Ni gjorde ett underbart anförande. Det var utmärkt och vi stöder det helt och hållet. Solidaritet mellan medlemsstaterna är ett absolut måste. För oss som socialdemokrater och socialister är solidariteten det centrala begreppet här. Solidaritet mellan människor i samhället, men också solidaritet mellan stater. Solidaritet inom euroområdet och solidaritet mellan euroområdet och staterna utanför detta. Det är viktigt att kommissionen uppmanar medlemsstaterna att visa solidaritet.

Det är också viktigt att kommissionen ger oss de förslag till direktiv som vi behöver för att kunna kontrollera privat kapital och hedgefonder, se till att kreditvärderingsinstituten är öppna för insyn, hålla chefslönerna inom rimliga gränser och stänga skatteparadisen. Dessa initiativ måste komma snabbt. Vi hoppas att ni kommer att genomföra dem och vi litar på att ni kommer att göra det. Om det inte längre är möjligt att uppnå detta inom den här mandatperioden, kommer vi att upprepa alla dessa krav den första dagen på den nya mandatperioden. När jag hör chefen för Citigroup, som åter har gjort en vinst, och när jag hör Josef Ackermann från Deutsche Bank, som åter har gjort en vinst under det första kvartalet, undrar jag om dessa personer tror att de helt enkelt kan fortsätta som tidigare, nu när de har undsatts av staten. Nej, vi måste inrätta kontroller och skapa insyn för att se till att dessa personer inte kan fortsätta som tidigare.

Min tredje poäng är att jag blir fascinerad när jag hör ledamöterna i gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater tala. Det är underbart. Ni säger allt det som vi har sagt i åratal och som ni alltid har röstat emot. Det verkar som om ni plötsligt har vaknat upp. Men när det gäller ändringsförslag 92, som handlar om ett beslut om att göra mer, med andra ord en penningpolitisk stimulans på 1,5 procent av BNP, röstar PPE-DE-gruppen inte ja. Ändringsförslag 92 kommer att vara ett test för er när vi röstar om detta vid lunchtid i dag. Herr Daul! När det gäller frågan om solidaritet, har ni just sagt för er frånvarande grupps räkning att detta är något bra. Låt oss se om ni röstar för ändringsförslag 102, där vi kräver solidaritet.

En slutlig kommentar som är av avgörande betydelse för vår grupp gäller ändringsförslag 113 som handlar om skatteparadis. De som betjänar oss i restauranger, de som kör våra bilar och markpersonalen vid flygplatserna som lastar av våra resväskor är alla skattebetalare vars skatter används för att förhindra att storbankerna misslyckas, eftersom regeringarna och parlamenten kräver att dessa personer bidrar med sin del. Det är de som måste betala för de säkerhetsnät som har inrättats för bankerna och för storföretag. Nu ska cheferna i dessa storbanker, som fortfarande betalar ut bonusar till sig själva på miljontals euro, till exempel vid ING som har ett underskott på flera miljarder, ges en möjlighet att placera sina pengar i skatteparadis och undvika att betala skatt. Detta är ett klasskrig ovanifrån, som vi i alla fall inte vill delta i. Frågan om Europaparlamentet är emot skatteparadis är en avgörande trovärdighetsfråga för PPE-DE-gruppen och gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa. Ni talar som socialisterna, men vi vill se om ni röstar som socialisterna vid lunchtid.

Vi har lagt fram våra tre krav och jag vill säga tydligt att om ni inte röstar för dessa, så kommer vi inte att ha någon gemensam resolution. Då kommer det att vara tydligt att vi står för social rättvisa och att PPE-DE-gruppen bara kan komma med tomma ord.

(Applåder)

Graham Watson, *för ALDE-gruppen*. *(EN)*— Herr talman! De senaste månaderna har unionen hållit fler toppmöten än vår före detta kollega Reinhold Messner, och parlamentet har utarbetat en hel rad betänkanden om att förbättra ekonomin. Dessa toppmöten och dessa betänkanden har gett medlemsstaterna en språngbräda för att kunna ta sig över lågkonjunkturens djupa flod. Nu måste rådet korsa floden utan rädsla och utan att fly, och jag tackar Jan Andersson, Elisa Ferreira och Evgeni Kirilov för deras betänkanden. De ger ett konsekvent och pragmatiskt perspektiv, skrivet i ljuset av den lavinartade arbetslösheten i horisonten. Deras underliggande budskap är jobb, jobb, jobb.

Lissabonstrategin, sysselsättningsriktlinjerna, sammanhållningspolitiken – man har alltid talat för "flexicurity" i våra ekonomier, för offentliga investeringar i forskning och utveckling, för en snabb övergång till kunskapssamhället. De utgör grundpelarna på vilka en frisk, dynamisk och trygg arbetsmarknad kan byggas.

Och från dagens strategiska utsiktsplats står en sak klar för alla, utom möjligen för vissa på vänsterkanten. Det var inte Lissabonstrategin som gav oss problem på hemmaplan, utan det är snarare de medlemsstater som ignorerade den som nu lider värst och kommer att lida längst. Nu är det dags att sätta ned foten och driva fram ett "Lissabon plus-program" och sysselsättningsriktlinjer som återspeglar verkligheten i unionen.

Nationella parlament, regionala myndigheter, kommunala styrelser: alla måste ges möjligheter att anta utmaningen och sedan stå vid skampålen om de inte gör det. Vi får inte heller acceptera att någon släpar fötterna efter sig när det gäller att skydda vår jord. Rådet kommer att fastställa EU:s förhandlingsståndpunkt inför klimatkonferensen i Köpenhamn. Herr Vondra, hur mycket pengar kommer EU-27 att anslå för anpassnings- och begränsningsåtgärder i utvecklingsländerna? Klimatförändringen stannar inte av för att ekonomin mattas, och de fattigaste länderna kommer fortfarande att lida av våra koldioxidutsläpp.

Att det är lågkonjunktur får alltså inte innebära att vi är passiva. Medlemsstaterna måste avsätta pengar för att bekämpa klimatförändringarna och samtidigt skapa arbetstillfällen inom miljösektorn. Kanske kan det ske genom att, som Claude Turmes förslår, vi låter mer gå via EIB (Europeiska investeringsbanken) eller EIF (Europeiska investeringsfonden). Men rådet vet att lågkonjunkturens härjningar kommer tillbaka om vi inte reformerar det finansiella systemet från grunden.

Nästa månads G20-möte har uppdraget att stöpa om hela systemet, och jag välkomnar den inställning EU-ledarna uppvisade när de träffades i Berlin. Internationella valutafonden, IMF, ska finansieras effektivt, s.k. skatteparadis ska granskas, och finansiella institutioner ska lagregleras med kraft, med en effektiv myndighet för finansiella tjänster i EU som utövar tillsyn över systemet. Syftet är inte att samhället ska återgå till tidigare förhållanden, utan att skapa ett öppet, ärligt och genomsynligt handelssystem som är fritt och rättvist.

London, Paris, Berlin: alla vill gärna framhålla att EU står enat. Men rådets ordförande säger att det fortfarande finns skillnader. Jag hoppas att rådets ordförande kommer att vara här och kan rapportera till oss från toppmötet. Han borde vara här i dag. Skillnaderna får inte kvarstå, det duger inte. Vi måste ha ett EU som är bestämt och snabbfotat och som arbetar mot samma mål de närmaste veckorna och månaderna. Ett EU som står berett att rensa bort de osäkra tillgångar som förstör bankernas balansräkningar, berett att reformera bankernas praxis i syfte att återupprätta kreditvärdigheten, och berett att erkänna att det nuvarande stimulanspaketet kanske inte räcker till. Det gör nämligen ingen att nytta att ge mer till IMF om det inte finns något globalt finansiellt system att stödja, och den hårda verkligheten kanske är sådan att ansvarsfulla medlemsstater måste kompensera för de stater som slösat. Men det kanske är priset vi måste betala för att undvika en ekonomisk härdsmälta.

Kort sagt, rådet, kommissionen och parlamentet måste samarbeta, sansat, lugnt och gemensamt, så att man inte låter själva handlandet komma före målsättningen. EU kan inte längre försöka släcka branden. Det är dags för genomgripande reformer som ger nya arbetstillfällen nu och trygghet i framtiden.

Cristiana Muscardini, *för UEN-gruppen.* – (*IT*) Herr talman, mina damer och herrar! Alexandr Vondra talade om att stärka tillsynen, men vi vill ha information om hur många OTC-derivat som de europeiska bankerna fortfarande har, och hur stor räkningen kommer att bli på global nivå. Kommissionen och rådet kommer eventuellt att besluta om att frysa derivaten och åtminstone föreslå detta på världsnivå, och att suspendera

handeln med dessa. När det gäller banker som har förstatligats, är det möjligt att dessa derivat fortfarande är en problematisk tillgång som uppenbarligen också är oroväckande för utvecklingen? Att stärka tillsynen innebär också att vi inte bara måste, som kommissionen säger, ha förmåga att rensa upp i banksystemet och se över regelverket, utan vi måste också komma med nya förslag.

Så om vi är oroade över krisen inom fordonsindustrin bör vi också oroa oss över de små- och medelstora företagen och den orättvisa konkurrensen från länder utanför EU. Rådet har ännu inte beslutat om att ratificera och främja ursprungsmärkningen, det enda system som inte är protektionistiskt men som skyddar konsumenterna och produkterna, som ordförande José Manuel Barroso nyss påpekade. För att hjälpa företagen måste vi, utöver att främja nya lånemöjligheter, ge små och medelstora företag snabbare och billigare tillgång till rörlighet, om vi vill att dessa företag ska anpassa sig och inte gå under. Många av dem drabbas nu av en 50-procentig ordernedgång, vilket tvingar dem att vända sig till bankerna för hjälp. Men bankerna lånar inte ut, och bankaktierna har kollapsat på grund av derivaten. Det är en ond cirkel. Ni måste komma ur denna oreda och leta efter verkliga lösningar och inte bara komma med oanvändbara förslag.

Rebecca Harms, *för Verts/ALE-gruppen*. – (*DE*) Herr talman, mina damer och herrar! Med anledning av den femte debatten under denna mandatperiod om Lissabonstrategins framgångar och misslyckanden skulle jag vilja fråga hur det kommer sig att vi varje år har förklarat att strategin är framgångsrik och att vi har utvärderat framgångarna och att vi nu plötsligt vaknar upp mitt i den värsta kris som inträffat på länge, som om det handlade om en naturkatastrof. Detta borde inte ha fått ske och jag anser att vår oärliga bedömning av Lissabonstrategin är ett av de problem som vi måste lösa.

I samma debatt för ett år sedan uppmanade Europaparlamentet kommissionen att säkra stabiliteten på finansmarknaderna eftersom vi hade konstaterat tecken på en förestående kris. Herr Barroso! Denna begäran ledde inte till något resultat. Vi har nu diskuterat systemets sammanbrott under flera månader, som Martin Schulz har sagt, utan att göra de nya bestämmelserna obligatoriska. Min syn på detta avviker något från de andra ledamöternas. Jag anser att många kommissionsledamöter och många i de nationella regeringarna fortfarande är övertygade om att en avreglerad marknad med starka aktörer kan reglera sig själv. Om vi inskränker oss till att snabbt tillföra medel till banksystemet och att ge offentliga garantier, utan att inrätta en helt ny struktur för finansmarknaderna, kommer vi utan tvekan att misslyckas. Vi kommer inte att klara oss ur denna kris och det kommer inte att ske någon verklig återhämtning.

Diskussionen om kopplingarna mellan klimatpolitik, hållbarhetsstrategier och krishantering är precis lika inkonsekvent. Varje år hör vi många lugnande försäkringar om detta. Men om man ser på de aktuella planerna för ekonomisk återhämtning på EU-nivå och nationell nivå, ser man att de består av en massa ord, men att målen för hållbarhet, klimatskydd och effektiv resursanvändning fortfarande inte tas på allvar. Dessa planer för ekonomisk återhämtning kommer inte att ge EU-ekonomin de verktyg som behövs för att möta framtiden. De är bara en fortsättning på det gamla.

Jiří Maštálka, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Mina damer och herrar! Det gemensamma programmet för tillväxt och arbetstillfällen, också känt som Lissabonstrategin, kom till 2005. Det är nu 2009 och nu står vi ändå inför ökad fattigdom och en ekonomisk och finansiell kris utan motstycke i historien. Enligt de senaste prognoserna kommer antalet arbetslösa inom EU att öka med nästan 3,5 miljoner under 2009. Trots alla de åtgärder som vidtagits hittills ökar arbetslösheten. Jag är inte ensam om att anse att något är fel. Den nuvarande situationen visar att den politik som har förts hittills har misslyckats, en politik där man främst har främjat en ackumulering av stora vinster hos stora kommersiella och finansiella koncerner, skapande av enorma monopol och en försämrad levnadsstandard för arbetstagare och vanligt folk. EU måste välja en annan väg. Vid sitt möte under våren bör rådet anta en europeisk strategi för solidaritet och hållbar utveckling och en ny ekonomisk, social och miljömässig politik för att stödja investeringar, särskilt i fråga om arbetets kvalitet, förbättrade kvalifikationer, program för att stödja infrastrukturen, sammanhållningspolitik, miljöskydd och förbättrat hälso- och säkerhetsskydd på arbetsplatsen. Ett stort problem som medlemsstaterna, även Tjeckien, möter är omlokalisering av företag. EU bör inrätta ett regelverk för sanktioner mot företag som omlokaliserar, till exempel genom att göra EU:s finansiella stöd avhängigt av att skyldigheter uppfylls som inbegriper skydd av arbetstillfällen och lokal utveckling. Särskilt nu, i en tid av finansiell och ekonomisk kris, behöver vi inte bara solidaritet utan också strikta och snabbt verksamma regler och instrument som ett gemensamt försvar mot krisen. På detta sätt vill vi också på ett värdigt sätt anknyta till arvet efter Jean Monnet, vars minne vi firar i dag.

Nigel Farage, *för IND/DEM-gruppen.* – (EN) Herr talman! Nu på förmiddagen har talarna glatt viftat med uttrycket "europeisk solidaritet", som om detta var en självklarhet. Jag ifrågasätter det.

Vi kan inte ge carte blanche för att rädda de östeuropeiska länderna. Det har vi inte råd med. Planen är ekonomiskt ohållbar, men viktigare är att de franska, brittiska och tyska skattebetalarna politiskt inte kommer att acceptera att vi genomför den. Ändå verkar det nu som om den brittiske finansministern Alistair Darling förespråkar planen. Han har blivit galen! Han säger att EU nu måste gå in för den samarbetsanda som är så värdefull för oss alla, som om vi vore en enda stor, lycklig familj.

Men Ungerns premiärminister, Ferenc Gyurcsány, slår sönder föreställningen om europeisk solidaritet. Han kräver att Europeiska unionen ska punga ut med 180 miljarder euro för att rädda länder som hans eget. Han säger att om vi inte gör det, så kan han lova oss att fem miljoner arbetslösa utvandrare kommer att styra stegen västerut, mot våra länder. Detta är ren och skär utpressning. Det visar hur vansinnigt det är att vi har släppt in länder som Ungern i vår politiska union, och ännu mer hur tokigt det är med öppna gränser.

Ändå går, såvitt jag förstår, alla inlägg här i kammaren i dag ut på att vi måste öka dosen av EU – att lösningen är att ge unionen mer makt! Men snälla ni, ni har ju redan fått höra vad väljarna i Frankrike, Nederländerna och Irland tyckte om det där. Ni saknar legitimitet för att öka Europeiska unionens makt. Jag tror att Europaparlamentsvalet i år för väljarnas del kommer att handla om den ekonomiska krisen. Jag hoppas att väljarna den här gången sänder er ett så entydigt och rungande budskap att ni för en gångs skull helt enkelt inte kan bortse ifrån det.

Talmannen. – Nigel Farage, vi kan vantrivas i vår europeiska familj ibland, men ni är ändå en medlem av den

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Mina damer och herrar! Till skillnad från den tidigare talaren tror jag bestämt att det kommande mötet i Europeiska rådet helt kommer att leva upp till det nuvarande tjeckiska ordförandeskapets motto, "Ett Europa utan gränser". Jag hoppas att rådsordföranden Mirek Topolánek, som inte är här i dag, inte kommer att ge efter för påtryckningarna från Barack Obamas administration och falla för frestelsen att införa fler regleringar och att tillföra mer av skattebetalarnas pengar till ekonomin.

Vid det kommande mötet i rådet bör man också avvisa Barrosokommissionens miljölobbyplan som innebär ett omfattande mångmiljardstöd till förnybar energi. Ekonomisk teori och historiskt belagd praxis visar tydligt att detta inte alls kommer att bidra till att minska den ekonomiska kollapsen eller stoppa ökningen av arbetslösheten. Tvärtom kommer det bara att fördjupa krisen och skapa ytterligare en risk för framtiden, nämligen inflation. Jag tror inte att någon vettig politiker vill bidra till en kraftig prisökning och till att vanliga medborgares besparingar minskar i värde. Jag hoppas att ordförandeskapet kommer att fortsätta sin ståndaktiga liberalisering och samtidigt undanröja handelshinder och protektionism.

Som vi vet har den amerikanska regeringens reglering av den ekonomiska politiken spelat en central roll i den aktuella krisens uppkomst. I stället för att lära av detta har EU-organ godkänt hela 519 förordningar och 68 direktiv sedan den 1 juli förra året, med andra ord under loppet av nio månader. Om det tjeckiska ordförandeskapet vill vara trovärdigt i sitt motto "Ett Europa utan gränser" och göra nytta borde det, snarare än att anordna fler toppmöten, omedelbart gå igenom all EU-lagstiftning och göra sig av med så många restriktioner som möjligt inom områdena miljö, jämställdhet mellan könen, sociala frågor och sysselsättning. Rådet bör också tänka på hur man ska styra i den uppblåsta socialstaten och minska höga skatter och försäkringskostnader. Enbart så kan vi åstadkomma ett snabbt återupptagande av människornas och marknadens rationella verksamheter, annars kommer det helt enkelt inte att vara möjligt att klara sig ur den nuvarande krisen.

Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE). – (*DE*) Herr talman, mina damer och herrar! Ibland tror jag inte mina öron. Herr Schulz! Initiativet till reglering och bestämmelser om öppenhet för hedgefonder och privat kapital kommer från utskottet för rättsliga frågor.

År 2006 började medlemmarna i gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater i utskottet för rättsliga frågor att aktivt kräva att regler skulle inrättas. Det initiativbetänkande om rättsakter som vi beställde konkretiserades inte eftersom ordföranden för utskottet för ekonomi och valutafrågor, som vi alla vet är medlem av socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, började en helt onödig ordstrid om befogenheter. Resultatet blev att det tog flera månader, om inte år, innan vi lyckades nå en överenskommelse. Vi kunde sedan slutligen anta initiativbetänkandena om rättsakter i denna fråga i september förra året, i form av Poul Nyrup Rasmussens och Klaus-Heiner Lehnes betänkanden.

Den person i rådet som uttalade sig emot en reglering inom detta område var Gordon Brown. Han är uppenbarligen inte medlem i PPE-DE-gruppen, utan tillhör er grupp. Under de senaste åren har Angela Merkel

och Anders Fogh Rasmussen alltid talat till förmån för reglering inom dessa områden vid alla debatter, både i Europeiska rådet och i G8.

Problemet är att socialisterna inom EU alltid har varit ett betydande hinder för att inbegripa dessa oreglerade områden. Åsikterna har nyligen ändrats och detta har lett till att vi är i den position där vi nu är. Detta är ett av de historiska faktumen inom detta område. Jag vill bara säga att det är en stor skillnad mellan den retorik som vi nu hör och de senaste månadernas och årens verklighet. Det är tyvärr så.

Slutligen vill jag nämna ett antal områden av gemensamt intresse. I dag var andan mellan parlamentsgrupperna vid styrgruppens utarbetande av resolutionen om Lissabonprocessen ovanligt bra. Därför har vi lyckats nå en överenskommelse inom nästan alla områden och vi tog fram en bra resolution.

Vi bör inte fortsätta denna diskussion tills vi blir alldeles matta. I stället bör vi tydliggöra att detta är ett område av gemensamt intresse. EU-medborgarna förväntar sig att vi samarbetar i denna kris och att vi inte motarbetar varandra.

(Applåder)

Poul Nyrup Rasmussen (PSE). - (*EN*) Herr talman! Detta är den värsta krisen sedan 1929, och värre blir det. Arbetslösheten ökar med raketfart just nu.

För några månader sedan sa jag följande till kommissionens ordförande: "Jag råder er att inte överdriva förtjänsterna hos Europeiska rådets beslut i december 2008, och att inte skönmåla situationen i EU." Men det är precis vad ni ägnar er åt nu. Ni har inte genomfört några ekonomiska stimulansåtgärder som motsvarar 3,3 procent. Inte alls! Ni pratar om automatiska stabilisatorer trots att de redan är inräknade i prognosen. I januari låg kommissionens prognos på minus 2 procent. I dag är Europeiska centralbankens prognos minus 3 procent. Ni pratar om en ekonomisk stimulans på motsvarande 1,5 procent, men det är ju inte tal om några 1,5 procent. Precis som Bruegel-institutet konstaterar är siffran 0,9 procent, och det finns det svart på vitt på.

Nu ser läget ut så här: Vi slår inte vakt om sysselsättningen, arbetslösheten stiger med raketfart och era europeiska stimulansåtgärder motsvarar inte 3,3 procent, utan bara 0,9 procent. Om ni nu står och säger att vi bör invänta bättre tider, att ni instämmer i Jean-Claude Junckers uttalande i går om att de åtgärder som vi har vidtagit är tillräckliga – då svarar jag: Ni har inte gjort tillräckligt. Människorna väntar sig mer av EU än era uttalanden i dag.

Jag konstaterar följande: Om några veckor träffar ni Förenta staternas nye president Barack Obama. Han har med sig ett investeringspaket som motsvarar 1,8 procent av hans BNP. Det paket som vi kommer med är inte ens hälften så stort. Hur kan ni försvara att EU försätter sig i en position där vi gör mindre än våra amerikanska vänner, samtidigt som vi kräver att de ska vidta mer långtgående åtgärder? Inbillar ni er verkligen att Europeiska unionen vinner respekt på det sättet?

Jag anser att vi behöver göra mer och ta fram en omfattande plan, som inbegriper toppmötet den 19 mars, det vill säga om nio dagar, toppmötet om sysselsättningen i Prag i maj och toppmötet i juni. Herr kommissionsordförande! Jag vädjar till er att vidta nya, omfattande åtgärder för att få till stånd en återhämtning. Annars är spelet förlorat. Det handlar inte om att få läget att ljusna under nästa år. Det handlar om en djupgående, global kris som vi måste ta på allvar.

Låt mig avslutningsvis säga att det här är en fråga om solidaritet. Det är nu dags att säga nej till nya gränsdragningar mellan dem som har varit medlemmar i Europeiska unionen sedan många år, och dem som anslöt sig till EU efter att ha blivit utlovade bättre livsvillkor för vanliga människor. Låt oss inte dra upp nya gränser mellan nya och gamla medlemsstater. Låt oss visa vår solidaritet konkret. Jag uppmanar er därför att överväga nya finansiella lösningar för att hjälpa våra nya vänner. Euroobligationer är en sådan möjlighet och Europeiska investeringsbanken en annan. Jag vädjar till er att ta detta på allvar, så att vi inte, som japanerna, gör alltför lite alltför sent. Låt oss visa att EU sätter människan i centrum, att EU handlar om att visa solidaritet med unionens svagaste medlemsstater.

Jules Maaten (ALDE). – (*NL*) Herr talman! Nu när Lissabonstrategins ursprungliga period närmar sig sitt slut ser vi att de mål som regeringscheferna fastställde år 2000 inte helt har uppnåtts. Särskilt under den nuvarande ekonomiska krisen är det av största betydelse att Lissabonstrategi tas på allvar. Om detta hade varit fallet skulle EU troligen ha haft bättre förmåga att klara de ekonomiska motgångarna.

En av de centrala överenskommelserna i Lissabonstrategin är avsikten att spendera 3 procent av bruttonationalprodukten på forskning och utveckling. Två tredjedelar finansieras av den privata sektorn och en tredjedel av staten. Men det faktum att knappast något land i EU har uppnått detta mål bromsar innovationen inom EU. Under en världsomfattande kris måste EU hitta den inre styrkan, för att återställa ekonomin till den standard som krävs.

Samtidigt är det naturligtvis förvånande att en avsevärd andel av EU:s budget fortfarande ska användas för att översubventionera den gamla ekonomin med jordbruk och regionalfonder, samtidigt som man inte uppnår investeringsmålen för forskningen. Det finns många alternativ. Tänk till exempel bara på en miljövänlig teknik, medicinsk teknik eller den växande sektorn för europeiska dataspel, där särskilt stöd visar sig vara effektivt.

En dynamisk och starkt innovationsorienterad ekonomi kan hjälpa nya industrier, ny teknik och nya produkter att komma i gång. Detta är precis vad som behövs för en återhämtning från lågkonjunkturen. Krisen ger oss en möjlighet, och tvingar oss faktiskt, att genomföra reformer som det finns ett trängande behov av.

Jag skulle vilja uppmana medlemsstaterna att ta sina egna överenskommelser på allvar. När vi sätter upp stora mål krävs det stor beslutsamhet för att nå dem. Om inte, kommer EU att förlora sin trovärdighet. Den gemensamma politiken kräver att alla anstränger sig till det yttersta och den tillåter inte någon slapphet från någon av medlemsstaterna.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (*PL*) Herr talman! Allt pekar mot att Lissabonstrategins tioårsmål kommer att sluta i ett misslyckande. Varken Lissabonstrategin eller Lissabonfördraget, som man ständigt hänvisar till, är ett verkligt svar på den globala ekonomiska krisen. Under det kommande rådsmötet kommer Irlands premiärminister att informera oss om vilka steg som kommer att tas för att införliva Lissabonfördraget. Ilikhet med Frankrike och Nederländerna förkastade Irland genom en folkomröstning den ändrade versionen av konstitutionen för Europa. De irländska medborgarna kunde inte övertalas att ge upp en del av sitt självbestämmande till förmån för en byråkratisk struktur som kallas Europeiska unionen. I stället för att vänta på ett beslut från den tyska konstitutionsdomstolen som kan leda till att fördraget slutligen begravs, gör man för närvarande försök att övertala irländarna med löften om förmåner som inte finns i de dokument som mottagits.

Med tanke på den enorma ekonomiska krisen manar jag till ett slut på meningslösa interna EU-tvister och att specifika åtgärder vidtas på grundval av de befintliga fördragen i en anda av solidaritet.

Claude Turmes (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! I dessa kristider behöver vi en stark stimulans på EU-nivå.

Nationalstater som agerar på egen hand kommer inte att kunna ge ett tillräckligt starkt och samordnat svar. Därför behöver vi brådskande en hjälpande hand från EU. Men vad är det egentligen vi ser i dag? En kommission som, liksom dess ordförande, är trött, som saknar visioner och som saknar politiskt mod. En återhämtningsplan på 5 miljarder euro är inte någon återhämtningsplan alls eftersom 50 procent av projekten på listan inte kommer att bli föremål för några investeringar under 2009 eller 2010, då tillstånden för t.ex. kolbindning ännu inte kommer att ha utfärdats!

Joseph Daul har helt rätt. Nu är det rätt tid för oss att ge prov på solidaritet och innovation. Om kommissionen lyssnar på Margaret – "Jag vill ha mina pengar tillbaka" – Merkel och fördelar mer pengar till de starka ekonomierna än till våra kolleger i öst som behöver vårt stöd just nu, kommer vi inte att kunna göra framsteg.

Därför behöver vi innovation inom två områden. För det första bör vi inte slösa bort dessa 5 miljarder euro på statligt stöd, utan i stället koncentrera pengarna på Europeiska investeringsbanken. Denna bank ökar nu sitt kapital med 76 miljarder euro och förhandlar med Europeiska centralbanken om att stärka likviditeten. Därför bör vi använda större delen av dessa 5 miljarder euro som garantifonder för att få in 20, 25 eller 30 miljarder av offentliga och privata investeringar. För det andra måste vi utvidga återhämtningsplanen så att den omfattar miljövänlig teknik, förnybar energi och investeringar i fastigheter i EU:s orter och städer.

För närvarande ger president Barack Obama tio gånger mer riskkapital till miljövänlig teknik än vad EU gör. Vi förlorar därför slaget när det gäller nästa stora händelse inom ekonomin.

Sahra Wagenknecht (GUE/NGL). – (*DE*) Herr ordförande, mina damer och herrar! Den avgörande frågan i samband med alla ekonomiska återhämtningsplaner som inrättas runtom i EU är naturligtvis denna: Vem kommer att få pengarna? Kommer fler blanco-checkar att utfärdas för bankerna, trots att det i längden skulle vara betydligt billigare för skattebetalarna om de förstatligades med en gång? Skulle vi lätta bördan för storföretag och höginkomsttagare trots att de har åtnjutit skattelättnader inom hela EU i åratal? Ju mer pengar

som slösas på sådana saker, desto troligare är det att programmen kommer att misslyckas och att den europeiska ekonomin kommer att hamna i en mycket farlig nedåtgående spiral.

Den långsiktiga politiken med privatisering, avreglering och liberalisering har lett till en ökande koncentration av välståndet bland de rikaste 10 000 personerna. Dessutom har denna politik utlöst den kris som vi upplever i dag. Alla som tror att krisen kan övervinnas genom att fortsätta med denna politik och bara göra några få ändringar har inte alls lyckats förstå situationen. Vad vi behöver är just motsatsen. I stället för att köpa bankernas problematiska tillgångar bör vi spendera skattemedlen på att renovera skolor och sjukhus och på att göra EU:s ekonomi mer miljövänlig. Om offentliga medel ska ges till privata företag måste regeln inga skattemedel utan garanterade arbetstillfällen och särskilt inga skattemedel utan offentligt ägande gälla, så att staten och framför allt medborgarna kan dra nytta av eventuella framtida vinster. Den bästa planen för ekonomisk återhämtning skulle vara en radikal omfördelning av välståndet och tillgångarna uppifrån och ned. EU:s låglönesektor måste minskas i omfattning snarare än att ständigt öka. Vi behöver högre minimilöner och bättre social service i EU. Vi behöver skattesatser som garanterar att miljonärerna och profitörerna från den gamla finansmarknaden tar ansvar för de enorma förluster som har gjorts, och inte majoriteten av medborgarna som inte alls har dragit nytta av den finansiella högkonjunkturen. Jag anser att social rättvisa är den enda rimliga ekonomiska politiken i nuläget. Det är det enda sättet att få stopp på denna katastrofala kris.

Nils Lundgren (IND/DEM). - Herr talman! Lissabonstrategin tillhör EU:s bästa projekt. Medlemsländerna ska frivilligt reformera sina ekonomier för att skapa välstånd och god anpassningsförmåga, både till förutsedda förändringar som den åldrande befolkningen och till oförutsedda förändringar som kollapsade finansmarknader. Strategin går ut på att främja effektiva marknader, entreprenörskap, utbildning, forskning och stabila statsfinanser, och nu sätts vi på prov.

Om vi alla när finanskrisen kom hade haft ett flexibelt näringsliv, rätt penningpolitik och sunda statsfinanser skulle EU ha klarat sig mycket bättre. Men det har vi inte haft. Lissabonstrategin har inte genomförts, och samtidigt har euron medfört en alldeles för slapp penningpolitik för Irland, Spanien, Italien och Grekland. Därtill kommer att flera länder har kunnat vansköta sina offentliga finanser i skydd av euron. Därför är obalanserna gigantiska. Lissabonstrategin är en god idé som har förfuskats. Euron är en dålig idé som har förvärrat problemen.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! I dessa kristider visar det sig vilket värde strukturer har och till vilken nytta de är, och denna kris visar oss att Bryssels EU inte är till någon nytta alls. Återhämtningsplanen, som pompöst nog kallades "europeisk" är faktiskt summan av de finansieringar som medlemsstaterna har beslutat om. EU-budgetens bidrag utgör bara en mycket liten del av detta.

Medan 200 miljarder euro ges till stöd för realekonomin och arbetstillfällena, går 2 miljarder av detta stöd till bankerna, utan någon garanti för att de kommer att använda pengarna till att finansiera företag och privatpersoner. Privatiserade vinster, offentligt ägande av förlusterna: det är det senaste från denna ekonomiska politik, vare sig den är liberal eller socialistisk.

Handlar det om europeisk solidaritet eller stöd till staterna? Deltagarna i det informella toppmötet den 1 mars avvisade kollektivt att krav knyts till stödet till bilsektorn, för marknadens och för konkurrensens skull. Det har inte skett någon förändring av politiken, ingen förändring av logiken, och ingen brytning med det system som ledde oss in i katastrofen! Vi står på avgrundens brant och om några dagar kommer stats- och regeringscheferna att be oss att ta ett stort hopp framåt.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) Herr talman! Som regionalpolitisk samordnare för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater vill jag säga att den önskade övergången mot en mer flexibel strategi och en mer bestämd inriktning för investeringar och sysselsättning håller på att förverkligas. Just i dessa kristider spelar sammanhållningspolitiken en roll när det gäller gemenskapens investeringar. För tillfället utnyttjar vi årligen ett belopp på omkring 50 miljarder euro och 65 procent av detta går till de prioriterade områdena i Lissabonöverenskommelserna. Därigenom ger vi ett aktivt bidrag, kvalificerar arbetstagare och tar alla möjliga typer av regionala initiativ för åren efter krisen.

PPE-DE-gruppen vill upprätthålla denna integrerade finansiella strategi i stället för att orsaka ännu mer fragmentering. Tanken bakom att anta en mer flexibel strategi är att snabba på utgiftsplanerna, förenkla godkännandet och hantera förberedelsekostnaderna effektivt, utvidga EIB:s verksamhetsområde avsevärt genom specifika program, inkludera hållbara omläggningar av stadsmiljön och mer utrymme för energieffektivitet, inte minst i de gamla medlemsstaterna. Jag välkomnar dessa steg mot en mer intensiv strategi och ökad flexibilitet.

Under sammanträdesperioden mars II kommer vi att hålla en prioriterad debatt om anpassningarna till sammanhållningspolitiken. Vi kommer också att justera bestämmelserna för fonden i enlighet med detta, och lägga grunden till en ny formel för sammanhållning: territoriell sammanhållning, ramen för perioden efter 2013.

Såsom just bekräftades, har vi gjort ett åtagande om att bedriva högkvalitativ verksamhet, inklusive kluster, FoU, innovation och landsbygdsutveckling, och vi kommer att se till att kunskapsekonomin och konkurrenskraften inom EU stimuleras. Detta gäller alla regioner i alla medlemsstater. På detta sätt kommer EU att förbli synligt, och vi kommer att bidra till större solidaritet i EU, också efter denna krisperiod.

Edit Herczog (PSE). - (EN) Herr talman! Jag vill först svara Nigel Farage. Det har ju hittills varit osäkert om parlamentet ska kunna enas, men Nigel Farage har övertygat oss alla om vikten av en enig europeisk union.

EU har drabbats av en systemkris. Vi måste fråga oss varför vår tioåriga Lissabonstrategi inte kunde rädda oss. Behöver vi definiera bättre mål? Behöver vi bli bättre på att leva upp till dem? Behöver vi handla mer samordnat, eller har vi väntat på att någon annan ska göra arbetet åt oss?

Den socialdemokratiska gruppens svar är att det är bra att vi har en gemensam och omfattande framtidsstrategi, så att vi i en och samma strategi kan värna om såväl vår konkurrensförmåga som den sociala och ekologiska hållbarheten. Vi socialdemokrater säger att vi behöver uppfylla Lissabonstrategins mål i hela EU, att detta är något som gagnar samtliga européer, även de fattiga, som är mest sårbara.

Vi behöver stabilisera finansmarknaderna och minska risken för att liknande kriser upprepas i framtiden. Men vi kommer inte att stödja åtgärder som skrämmer iväg våra tillgångar till skatteparadis, eller göder ett fåtal personers bankkonton. Vi behöver stabilisera realekonomin i hela EU inom alla sektorer, i synnerhet små och medelstora företag. Men vi måste också ta ansvar för att främja sysselsättningen, så att våra åtgärder inte bara blir till vinster för de berörda företagen.

Vi behöver satsa på forskning, utveckling och innovation och på övergången till digital teknik. Samtidigt ska vi utveckla vår kompetens, så att alla unionsmedborgare klarar av att använda denna teknik. Vi ska föra en immaterialrättslig politik för att kunna investera pengar i kunskap. Vi behöver stabilisera hela EU, men också höja blicken utanför vår union till ännu sårbarare hörn av världen, och inte dra upp nya gränser inom EU.

Vi behöver ingjuta handlingskraft i våra aktörer. Handling, handling och åter handling – och resultat. Enbart med ord kommer vi inte att lyckas. Det räcker inte att göra mycket – men det vi gör måste räcka. Vi uppmanar kommissionen och rådet att se bortom vårens toppmöte, och att framföra vårt budskap till G20-länderna. Det är vad allmänheten förväntar sig av oss. Låt oss agera gemensamt.

Ona Juknevičienė (ALDE). – (LT) Jag skulle vilja uppmärksamma några omständigheter som jag anser vara viktiga när det gäller frågan om hur vi ska behålla och skapa nya arbetstillfällen. För det första är detta en global ekonomisk kris som tvingar oss att tänka om och omvärdera sysselsättningsstrategin. För det andra måste vi kritiskt utvärdera vad vi redan har åstadkommit, och hur effektivt det är att genomföra de strategier som vi har antagit. Därför uppmanar jag kommissionen att mycket kritiskt granska hur gemenskapens medlemsländer använder de medel som är avsedda att stimulera sysselsättningen. Den hittillsvarande metoden att i de flesta fall tilldela medel för kvalificering, omkvalificering och olika typer av utbildning är i min mening ineffektiv. Att investera i små och medelstora företag och mikrokrediter är den effektivaste åtgärden för att skapa nya arbetstillfällen. Medlen från både socialfonden och globaliseringsfonden skulle kunna användas mer effektivt i detta syfte. Medlemsstaterna måste skicka in rapporter om användningen av pengar från socialfonden och globaliseringsfonden, och särskilt ange hur många nya arbetstillfällen som har skapats. Det måste finnas påföljder för ineffektiv användning. Antalet anställda som väljer så kallad frivillig uppsägning ökar. De står utan arbete och utan socialt eller finansiellt stöd. Därför bör vi involvera fackföreningarna här för att skydda vårt folks intressen. Jag uppmanar kommissionen och medlemsstaterna att enas i denna viktiga fråga.

Guntars Krasts (UEN). – (*LV*) Tack, herr talman. I den aktuella krissituationen är det bäst att göra mer i stället för att vänta. Därför bör de föreslagna ekonomiska stimulansinstrumenten utan tvekan få vårt stöd. För de nya medlemsstaterna i Östeuropa har emellertid de internationella lånemarknaderna med få undantag stängt dörren. Det finns ett utflöde av kapital och västeuropeiska banker, som står för den största delen av marknaden i regionen, har gått från den expansiva lånestrategi som de hade för inte så länge sedan till en mer försiktig inställning. Möjligheterna för dessa medlemsstater att använda finansiella och penningpolitiska instrument är begränsade, eller obefintliga. I flertalet av de länder som förbereder sig för en anslutning till

euroområdet kommer dessutom konvergenskriterierna att på medellång sikt begränsa vilka ekonomiska stimulansåtgärder som kan vidtas. Det enda verkliga instrumentet för att stimulera ekonomin och genomföra Lissabonstrategin i dessa länder är finansiering från EU:s fonder. Det kan emellertid vara svårt att hitta medfinansiering för att erhålla medel, och detta kan göra att det tar längre tid att få medel. För att stimulera ekonomin i Östeuropa behöver vi brådskande enas om ändrade regler för att erhålla EU-medel. Förfarandena för att få del av dessa medel behöver förenklas betydligt, omfattningen av medfinansiering från den offentliga och privata sektorn behöver minskas och tidsgränserna för att erhålla resurser måste förlängas. Vi behöver hitta verkliga möjligheter att använda finansiering från Europeiska investeringsbanken och Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling för införskaffande av medel. Med dessa beslut sänder vi en viktig signal för återhämtningen och stabiliseringen på den östeuropeiska marknaden. Tack.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (*DE*) Herr talman, mina damer och herrar, ärade kommissionsledamöter – tack! Vi måste ta den chans som erbjuds genom den finansiella krisen att ge EU-ekonomin en radikalt grönare inriktning och sätta stopp för klimatförändringen.

Kommissionen utnyttjar emellertid inte den här möjligheten, utan litar till ett räddningspaket som innehåller gammal skåpmat som vägbyggande och bilindustri. Till och med investeringar i osunda ekonomiska strukturer verkar vara en möjlighet. Detta är inte ett framtidsvänligt koncept för att lugna människors oro över att förlora sin försörjning. Uppmjukningen av reglerna för att utnyttja strukturfonderna måste enbart avse hållbara, miljövänliga investeringar. Utan en sådan klimatkontroll får inte medfinansieringen ökas.

Jag tycker att kommissionsledamöternas strategi att utnyttja finanskrisen för att gröpa ur de anställdas rättigheter är cynisk. Sysselsättningsdirektivet borde bidra till att förstärka de anställdas rättigheter och inte till att försvaga dem. En sådan reform borde ha kommit för länge sedan. Det ni erbjuder i det nya dokumentet är oacceptabelt.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (*PT*) Den nyliberala Lissabonstrategin har varit ett av Europeiska unionens viktigaste instrument för att främja finansiell avreglering, privatisera offentliga tjänster, avreglera marknader och världshandel, liberalisera arbetslagstiftningen och skada arbetstagarnas rättigheter. Förslagen om arbetstidsdirektiv och flexicurity är tydliga exempel på detta.

Det är meningslöst att fortsätta insistera på att utveckla Lissabonstrategin när den ekonomiska och sociala kris som tillämpningen av den strategin har bidragit till att skapa nu förvärras. Vi måste därför bryta med denna politik, präglad av nyliberal kapitalism, som är orsaken till att arbetslösheten förvärras, att arbetena blir osäkrare och att fattigdomen ökar och som har ökat den sociala, regionala och territoriella ojämlikheten. Vi behöver en integrerad EU-strategi för solidaritet och hållbar utveckling som bygger på ett försvar av produktiva sektorer och offentliga investeringar genom att kraftigt öka gemenskapens medel till stöd för länderna med svagare ekonomier, en strategi där vi respekterar naturen och skapar arbetstillfällen med rättigheter och främjar offentliga tjänster, ökar köpkraften och garanterar en rättvis inkomstfördelning för att minska fattigdomen. Detta är raka motsatsen till vad kommissionen och rådet föreslår.

Johannes Blokland (IND/DEM). – (*NL*) Herr talman! Under de senare årens debatter om vårtoppmötena har vi uppmanat medlemsstaterna att arbeta med Lissabonprocessen. Trots allt kan ekonomisk tillväxt och låg inflation ge utrymme för reformer. Reformer var nödvändiga i konkurrensen med de nya tillväxtekonomierna och de krävs faktiskt fortfarande.

Den nuvarande krisen visar att de medlemsstater som reagerade på denna uppmaning nu klarar sig bättre än de övriga. De andra medlemsstaterna uppvisar stora budgetunderskott, och det faktum att de medlemsstater som inte ville lyssna på vår uppmaning nu för dessa underskott vidare utgör ett hot mot vår valutas stabilitet.

Jag vill uppmana kommissionen att övervaka att medlemsstaterna följer stabilitetspakten. Det är bara på det viset som vi kan undvika att kostnaderna för denna kris blir ohanterliga. Tillfälliga stödåtgärder som uppfyller hållbarhetskravet kan därför tillämpas i begränsad omfattning. Förutom alla nya planer är det självklart att gamla avtal ska hållas.

Sergej Kozlík (NI). – (*SK*) Västeuropa tycker om att prata om behovet av att hjälpa länderna i Central- och Östeuropa att ta sig igenom krisen. Men samma personer, eller Nicolas Sarkozy för att vara mer exakt, talar om dessa länder som ett svart hål som utgör en risk för Europeiska unionen. Jag tillbakavisar en sådan trivialisering av ett problem som påverkar länderna i Väst på exakt samma sätt. Resultatet av sådana uttalanden blir en förtroendekris för institutionerna i Central- och Östeuropa och de påminner mer om en dolkstöt i ryggen än en form av hjälp.

EU-ledarna tillbakavisade protektionistiska åtgärder i förra veckan, en protektionism som skulle ha inneburit att en ny järnridå sänktes ned över det enade Europa. Samtidigt har emellertid kommissionen godkänt ett enormt statligt stöd till de franska biltillverkarna. Men denna ojämlika och diskriminerande strategi är även uppenbar inom andra områden, och framför allt inom jordbruket. EU är på väg att få två ansikten, och det är EU-skeptikerna som kommer att vinna på det.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Debatten handlar om arbete – om arbete, och om ett nytt välstånd. Därför blir jag lite överraskad av att höra den socialdemokratiska gruppen kritisera dem som bär ansvaret för EU:s realistiska politik. Det var ju socialdemokraterna som, mer än några andra, krävde räntesänkningar under högkonjunkturen, enligt Förenta staternas penningpolitiska modell. Ekonomin i Förenta staterna har framför allt ödelagts av en släpphänt penningpolitik. Martin Schulz bör vara tacksam för att EU och Europeiska centralbanken inte lyssnade på honom, för om så hade varit fallet skulle EU:s ekonomi befinna sig i ett ännu mycket mer prekärt läge än den gör. Det gläder mig att vi är överens på den punkten.

Samma sak gäller den politik som ni förespråkar i dag. Nu talar ni nämligen om euroobligationer, som bland annat skulle innebära högre räntor för de centraleuropeiska länderna. Det är inte så vi visar solidaritet mitt i finanskrisen. Vi skulle nog göra klokt i att inte lyssna på Martin Schulz den här gången heller.

Vi måste handla, men vi ska handla rätt. Vi får inte fördjupa krisen, utan måste garantera stabiliteten.

(Inpass från salen)

Nej, ni har inte suttit vid makten, men ni är ansvariga för åtskilligt i alla fall. Om vi hade lyssnat på er skulle vi befinna oss i en ännu värre situation. Ni och jag var ju överens om den saken, eller hur? Det gläder mig att parlamentet enhälligt anser att er politik var felaktig.

Vad vi nu behöver är stabilitet. Vi behöver värna om de öppna gränserna genom att följa konkurrensbestämmelserna och reglerna för statligt stöd, eftersom export förutsätter import, och import förutsätter export. Bara så kan vi skapa fler arbetstillfällen.

Guido Sacconi (PSE). – (*IT*) Herr talman, mina damer och herrar! En minut räcker bara för ett telegram. Rubriken på mitt telegram, som jag ska skicka till Europeiska rådet, har redan förmedlats av Martin Schulz och Anders Rasmussen, som sa att mer måste göras via nya tuffa lagar på finans- och skatteområdet, framför allt vad gäller den sociala krissituationen. Låt mig tillägga ytterligare en sak: det är naturligtvis av stor betydelse när vi tar oss igenom denna kris att vi minimerar de sociala effekterna. Men det är också viktigt att hålla en stadig kurs så att vi vet om vi ska komma ur krisen som vinnare eller förlorare i den globala konkurrens som kommer att bli allt intensivare i sökandet efter en ny grön, smart och koldioxidsnål ekonomi.

Därför måste alla åtgärder på alla nivåer, från lokal nivå till EU-nivå, stämma överens med den målsättningen. Rådet måste ge ett starkt förhandlingsmandat för fasen efter Köpenhamn så att vi inte missar den möjligheten, som också är en ekonomisk chans. Mandatet måste få stöd genom nödvändig finansiering till utvecklingsländerna som gör det möjligt för dem att förena sig med oss.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (*NL*) Herr talman! Denna kris är ett test för EU. Medborgarna förväntar sig nu att EU ska agera. Därför är det egendomligt att många nationella ledare, till och med nu, sitter fast i en politik av typen "rädde sig den som kan". EU är inte produkten av 27 gånger det nationella intresset. I det avseendet skulle det vara ett allvarligt fel att än en gång dela upp Europa i öst och väst.

Liberalerna vill investera i framtiden, inte i det förgångnas misstag. Målen i Lissabonstrategin får inte läggas på is. Snarare bör vi engagera oss ännu mer i utbildning och forskning, innovation, hållbarhet och en stark EU-marknad.

Bankirer som förskingrar våra pengar är endast värda förakt. Men, herr Schulz, de politiker som nu låter underskotten och skuldsättningen rusa i höjden till skada för yngre generationer är lika oansvariga. Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa stöder andemeningen i Ferreira-betänkandet. Det är bara genom äkta europeiska och framtidsinriktade lösningar som vi kan tackla den här krisen. Det är nu eller aldrig för EU.

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). – (PL) Herr talman! En verklig strategi för ekonomisk återhämtning är avgörande för Europeiska unionen. För att den strategin ska bli effektiv måste den uppfylla följande villkor: För det första behöver EU en större budget, och inte en som bantas från 1 procent till 0,8 procent av BNP, som vissa länder förespråkar. För det andra måste friheten för budget- och skattepolitiken återställas, och

alla försök att påtvinga och standardisera sådan politik överges. För det tredje måste påtryckningarna för att få de nya medlemsstaterna att gå med i euroområdet upphöra. För det fjärde måste noggranna kontroller av flödena av finanskapital införas och överföringen av kapital från nya medlemsstater till de rika medlemsstaterna stoppas. I dag uppgår denna rovdrift till tiotals miljoner euro och är på väg att ruinera de nya medlemsstaterna. För det femte bör vi rikta stöd och hjälp i första hand till länder och regioner som har drabbats värst och inte, som man gör i dag, lägga ned varv i Polen medan man skyddar arbetstillfällena i Frankrike och Tyskland. För det sjätte bör programmet med infrastrukturinvesteringar utnyttjas för att eliminera skillnader och underutveckling, framför allt i de nya medlemsstaterna.

Csaba Őry (PPE-DE). – (*HU*) Herr talman! Vi är alla medvetna om att sysselsättningspolitikens och Lissabonstrategins betydelse har ökat under de nuvarande omständigheterna, under den pågående ekonomiska krisen, och därför måste vi, lagstiftarna och beslutsfattarna i EU, sträva efter att göra tillämpningen av de sysselsättningspolitiska riktlinjerna så effektiv och framgångsrik som möjligt. Som resultatet av omröstningen i utskottet för sysselsättning och sociala frågor även visade råder det total enighet bland de politiska grupperna om att de sysselsättningspolitiska riktlinjerna för perioden 2008–2010 utgör en lämplig – och tillräckligt flexibel – ram för att målen ska kunna uppnås. Inom den här ramen blir det varje medlemsstat som ska avgöra vilka nyckelaspekter som är bäst lämpade för just deras situation och att komplettera de olika riktlinjerna med ett faktiskt innehåll. Ramsystemet är med andra ord ett bra verktyg, och att det togs fram får ses som en gemensam europeisk succé. Medlemsstaternas uppgift blir å andra sidan att verkligen se till att detta enastående redskap tillämpas i praktiken.

Det finns med andra ord två förutsättningar för att vi ska lyckas: att ställa upp rätt mål och att i praktiken genomföra en politik som passar de målen. Den första förutsättningen är – kan vi säga – redan uppfylld, och därför måste vi fokusera vår uppmärksamhet under nästa period på att följa upp kompletteringen och tillämpningen av innehållet i de sysselsättningspolitiska riktlinjerna från medlemsstaternas sida. Vi får inte bortse från att de olika medlemsstaternas olika ekonomiska förutsättningar och skuldnivåer innebär att de har olika stor rörelsefrihet när det gäller storleken på de investeringar de kan göra inom sysselsättning och mänskliga resurser. I ett annat avseende måste vi emellertid stå enade: varje medlemsstat måste öka sina investeringar som direkt avser sysselsättning i proportion till den egna kapaciteten. Vi måste inse att framgången för de ekonomiska stimulanspaket som lanserats av medlemsstaterna är att vi uppnår gemensamma EU-mål. Därför måste vi harmonisera våra strategier på det ekonomipolitiska området i högre grad än tidigare. Mot bakgrund av detta, och eftersom jag litar på att de politiska grupperna är överens, uppmanar jag parlamentet att stödja Jan Anderssons betänkande och rösta för att det antas.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Fru talman, herr Vondra, herr kommissionsledamot! EU kan göra mycket om det verkligen vill, men för att göra det måste vi ställa rätt diagnos: i dag underskattas krisen. EU måste ställa upp med tillräckliga resurser: i dag är återhämtningsplanen inte tillräcklig. EU måste släppa till de finansiella resurser som behövs: i dag har diskussionen om euroobligationer avstannat. Den måste återupptas. Om EU verkligen vill agera intelligent på den internationella scenen så måste vi också föregå med gott exempel vad gäller reglering och övervakning av finansmarknaderna.

Herr Barroso! Ni tog initiativ till det arbete som utfördes av Jacques de Larosières grupp, och det har varit nyttigt, intelligent och enastående. Det arbetet ligger nu framför oss på bordet. Gör en Delors och använd detta arbete som grund för själva genomförandet!

Betänkandet har antagits enhälligt, trots att gruppen bestod av personer med mycket olika kultur och bakgrund. Vi har därför lyckats hitta den europeiska enighet som vi har försökt uppnå i åratal.

Om vi tillåter att nationerna springer åt olika håll efter detta resultat kommer det inte att bli någon övervakning av finansmarknaderna på EU-nivå.

Filiz Hakaeva Hyusmenova (ALDE). -(BG) Sammanhållningspolitiken blir ännu viktigare i samband med en ekonomisk kris. Banksektorn, nedläggningen av produktionskapacitet, bristen på färskt kapital och den krympande arbetsmarknaden är grundläggande problem för medlemsstaterna. Hittills har sammanhållningspolitiken haft sina egna finansiella instrument men krisen tvingar fram en integrering av lämpliga, innovativa lösningar.

Stöd som bygger på EU-medel bör nu inriktas på utvalda områden. Strukturfonderna bör användas aktivare och mer i linje med faktiska förhållanden. Medlemsstaterna bör fokusera sin uppmärksamhet på att låta bidragsmottagarna kontrollera fondmedlen. Jag hoppas verkligen att kommissionen förenklar strukturfondernas förfaranden, men det får inte ske på bekostnad av kontrollen av hur medlen fördelas och spenderas. Betänkandet om sammanhållningspolitiken och investeringarna i realekonomin kommer att ge idéer för hur vi kan hantera krisen och det blir användbart med tanke på de kommande åtgärder för att stimulera den ekonomiska aktiviteten som vi förväntar oss från Europeiska unionens toppmöte. Tack för ordet!

Rolf Berend (PPE-DE). – (*DE*) Fru talman, herr rådsordförande, ärade kommissionsledamöter, mina damer och herrar! Evgeni Kirilovs betänkande avser i första hand ändringarna av de tre förordningarna om strukturfonderna 2007–2013 i syfte att förbättra medlemsstaternas kassaflöden och likviditet. Detta är en åtgärd för att bekämpa den ekonomiska krisen som vi kan stödja reservationslöst.

Medlemsstaterna måste nu i full utsträckning utnyttja bland annat möjligheterna för att stödja investeringar i energisparande och förnybar energi i samband med bostadsbyggande och de nya investeringsmöjligheterna för bostadsmarknaden i allmänhet. Dessa planerade åtgärder kommer att bidra till att påskynda, förenkla och öka flexibiliteten vid utnyttjande av strukturfonderna och Sammanhållningsfonden. Jag måste understryka att dessa åtgärder inte strider mot den fria konkurrensen, de sociala normerna och genomförandet av EU:s förordningar om miljö- och klimatskydd i gemenskapen.

Det är nu medlemsstaternas skyldighet att garantera medfinansiering av de medel som ställs till förfogande från EU:s strukturfonder för att man ska kunna utnyttja dem fullt ut. Jag välkomnar och stöder betänkandets krav på förenkling av administrationen och utnyttjandet av fonderna.

Ärade kommissionsledamöter! Vi ser nu fram emot ytterligare förslag från kommissionen under 2009. Det är viktigt att understryka betydelsen av åtgärder till stöd för sysselsättning och företag för att den ekonomiska återhämtningen ska lyckas. Medlemsstaterna bör emellertid uppmanas att verkligen utnyttja strukturfonderna för att främja eller skapa arbetstillfällen inom små och medelstora företag.

Utskottet har tagit med alla våra ändringsförslag. Vi måste därför reservationslöst stödja detta betänkande. Gratulerar, herr Kirilov!

Enrique Barón Crespo (PSE). – (*ES*) Fru talman, herr rådsordförande, herr vice kommissionsordförande, mina damer och herrar! Det bästa sättet att hedra Jean Monnet är att handla enigt, beslutsamt och uthålligt, som han gjorde när han organiserade de logistiska insatserna under båda världskrigen, insatser som gjorde det möjligt för de allierade att vinna kriget. Det betyder att vi, de 27 medlemsstaterna, måste agera gemensamt.

Vi, som socialister, anser att detta gäller tre prioriterade åtgärder: för det första att stärka vår stimulans- och återhämtningsplan på budgetområdet och även hur EU ska granskas och organiseras.

För det andra måste vi skapa en äkta solidaritet mellan de 27 medlemsstaterna. Jag vet inte om den tjeckiska regeringen och dess parlament, som för närvarande behandlar Lissabonfördraget, vet att ordet "solidaritet" för första gången förekommer i andra artikeln i Lissabonfördraget.

För det tredje måste vi bekämpa skatteparadisen, globaliseringens svarta hål.

Chris Davies (ALDE). - (EN) Fru talman! Jag vill ta upp vår strategi och våra förberedelser inför klimatkonferensen i Köpenhamn senare i år. Vi har intagit en ledande position, men den hotas av den ekonomiska recessionen och av kraven på att vi ska mildra vårt regelverk. Jag ska nämna ett exempel.

För över tre år sedan enades vi om nya krav på biltillverkare att byta ut luftkonditioneringarnas kylmedier, vars globala uppvärmningspotential för närvarande är 1 400 gånger starkare än den från koldioxidutsläppen. Vi krävde att detta skulle ske i alla nya bilmodeller från och med 2011.

Nu får vi höra att vissa tillverkare – med Ford och General Motors i spetsen, om jag uppfattat saken rätt – försöker smita undan sina skyldigheter genom att utnyttja kryphål. Senare denna månad genomförs en konferens med nationella myndigheter som ansvarar för typgodkännande. Det är mycket viktigt att kommissionsledamot Günter Verheugen går i spetsen här och klargör att vi inte tänker sänka våra krav, och att dessa kylmedier ska vara utbytta 2011.

Ger vi efter nu öppnar vi bara dörren på vid gavel för industrins lobbyister i alla möjliga frågor, och undergräver allvarligt vårt ledarskap på klimatområdet.

Costas Botopoulos (PSE).- (EN) Fru talman! Föredragandena för dessa tre oerhört betydelsefulla betänkanden är socialdemokrater. Det är givetvis ingen slump. Slutsatserna i betänkandena, de ändringsförslag som kommer att läggas fram av socialdemokratiska ledamöter för att förbättra betänkandena, och, tror jag, debatten här i dag – allt detta visar hur olika politiska utgångspunkter högerkanten och socialdemokraterna har för att angripa krisen. Receptet från högerkanten är enkelt: Krisen är obehaglig, men går över om vi bara ger oss till tåls. Vi behöver vidta vissa tekniska åtgärder, men sedan återinträder lugnet av sig självt, varpå kan vi framföra vårt deltagande till de drabbade.

Vi socialdemokrater intar en mycket mer nyanserad ståndpunkt. Vi säger att problemet och krisen måste angripas vid roten, att vi behöver förändra det ekonomiska paradigmet radikalt, att vi måste förnya oss och stoppa den spekulation som har utlöst finanskrisen. Krisen har inte uppstått i ett tomrum, utan som en följd av olika specifika åtgärder, som främst har vidtagits av regeringar på högerkanten.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). – (*FR*) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I dessa kristider förväntar sig våra medborgare mycket av EU. EU får inte göra dem besvikna.

Om vi ska vara realistiska måste vi naturligtvis erkänna att EU:s finansiella resurser är begränsade, och vi måste undersöka hur de kan förbättras. Men EU kommer att få större betydelse och större framgång om unionen visar prov på en större politisk vilja.

Detta innebär naturligtvis i första hand att agera som katalysator för medlemsstaternas åtgärder och insatser, men också att vidta samordnade åtgärder på EU-nivå. Återhämtningsplanen är i grunden en verktygslåda för att främja omstruktureringen. EIB:s roll måste stärkas.

EU måste utarbeta en tydlig, innovativ ekonomisk strategi. De ekonomiska operatörerna behöver framtidshopp och rättssäkerhet. Det är i första hand viktigt att skapa ordning bland de finansiella tjänsterna så att bankinstitutionerna kan utöva sin huvudfunktion, som är att finansiera den ekonomiska utvecklingen.

De texter som för närvarande utarbetas om riktlinjer för kapitalkraven för banker och försäkringsbolag och förordningarna om ratinginstitut, måste bidra till det målet. Texten om ratinginstitut måste innehålla lärdomarna från de brister som bevisligen förekommit.

Det finns ett lika tvingande behov av att skapa ett system för EU-övervakning av reglerade finansiella aktiviteter. Rapporten från de Larosière-gruppen innehåller ett antal användbara förslag som ligger rätt i tiden och som bör genomföras snabbt.

EU behöver också en egen, effektiv och modern industripolitik. I det avseendet måste vi jämka samman behovet av hållbar utveckling och kravet på en industriell bas av god kvalitet för att skapa välstånd och sysselsättning.

I dessa kristider är det bättre att inte försvåra för de sektorer som fungerar normalt genom att ta fram regler eller förordningar vilkas effektivitet inte har bevisats fullt ut. Inom bilsektorn, som i dag står inför allvarliga problem, är det till exempel viktigt att förlänga förordningen om undantag för fordonsdistribution som löper ut 2010.

Vi måste också vara vaksamma när vi ska förhandla fram det bilaterala avtalet med Korea, eftersom det skulle kunna få stor betydelse får vårt näringsliv.

Brian Simpson (PSE). - (*EN*) Fru talman! Mitt bidrag i dag består i att lyfta fram behovet av investeringar – i arbetstillfällen, miljön och ekonomin. Här är det särskilt viktigt med investeringar i transportinfrastrukturen, och då i synnerhet i järnvägsinfrastrukturen. Detta ger oss inte bara ett världsledande järnvägsnät, utan vi värnar och skapar också arbetstillfällen och främjar den sociala sammanhållningen.

Vi måste prioritera järnvägsnätets elektrifiering, som gagnar både transporterna och miljön. Låt oss investera i våra transeuropeiska transportnät, och låt oss ta fram en återhämtningsplan som innehåller substans och åtgärder, inte bara ord.

Att göra ingenting och låta marknaden råda har misslyckats. Det är dags att vidta gemensamma åtgärder på EU-nivå där vi sätter människan i centrum, utan att ta hänsyn till särintressen. Vi i den här delen av kammaren tänker inte göra som Pontius Pilatus och reagera på problemet genom att två våra händer. Vi vill handla, och det kraftfullt.

Péter Olajos (PPE-DE). – (*HU*) Jag är övertygad om att den nuvarande ekonomiska krisen har sina rötter i överkonsumtion och i miljökrisen, och att det är här vi också måste leta efter lösningar. Vi går nu in i en

viktig period vad gäller klimatpolitiken, för i slutet av innevarande år måste vi nå en överenskommelse i Köpenhamn om nya gemensamma mål i kampen mot växthuseffekten. Det är en viktig uppgift och vi får inte göra misstag eller tveka. I de texter som ligger framför oss definieras ramen och de viktigaste riktlinjerna anges, men de reella, konkreta steg som ska tas återstår att bestämma. Det krävs betydande finansiella resurser för att nå en minskning av växthusgaserna med 25–40 procent, som forskarna rekommenderar, och för att bromsa minskningen av den biologiska mångfalden.

Under senare år har jag haft nöjet att besöka Bangladesh, Kina, Indien och nu senast Guyana tillsammans med parlamentariska delegationer, och jag har blivit ännu mer stärkt i min övertygelse. Å ena sidan måste vi stödja utvecklingsländerna, men det kan endast göras med öppet redovisade, noggrant kontrollerade investeringar. Å andra sidan måste intäkterna från Europeiska unionens handel med utsläppsrätter också utnyttjas för att stödja utvecklingsländernas åtgärder för att främja en anpassning. Utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet rekommenderar totalt 30 miljarder euro för detta ändamål fram till 2020. Det är ett enormt belopp, och att utnyttja det rätt är en kolossal utmaning.

Kampen mot klimatförändringen erbjuder dessutom EU en utmärkt möjlighet att stimulera ny teknik och skapa nya arbetstillfällen för att främja energitrygghet. FN och den nya administrationen i USA samt flera europeiska regeringar har också erkänt att för att vi ska ta oss ur den ekonomiska krisen så behöver vi inte bara en helt ny, effektiv energikälla, utan dessutom en motor som körs enligt helt nya principer, för den nuvarande ekonomiska recessionen döljer de verkliga problem som mänskligheten och Europa står inför, nämligen miljökrisen. En "ny grön deal" skulle vara ett historiskt tillfälle att lösa båda kriserna samtidigt.

Gianni Pittella (PSE). – (*IT)* Fru talman, mina damer och herrar! Jag tror det var ett misstag, framför allt från kommissionens sida, att inledningsvis underskatta krisens omfattning. Jag tror också att det är ett misstag att vi upprepar oss på toppmöten som producerar principdeklarationer som inte följs av konsekventa och praktiska beslut. Reaktionerna i våra betänkanden på de mycket allvarliga problem som den europeiska allmänheten står inför är övertygande och tillräckliga.

Europaparlamentet måste emellertid fylla i en lucka genom att införa instrumentet euroobligationer, något som upprepade gånger har förespråkats av Mario Mauro, mig själv och nästan 200 ledamöter. Euroobligationer är ett instrument – kanske det enda – som kan skapa de finansiella resurser som vår blodlösa budget inte har, finansiera krisinsatser, transeuropeiska nät, ren energi, forskning och bredband, kampen mot fattigdomen och Erasmus-systemet för ungdomar. Den store Jacques Delors – jag ska sluta här – har visat vägen. Låt oss följa den modigt.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Den ekonomiska och finansiella krisen i världen och de miljardstinna stimulanspaketen ger oss en oerhörd chans att öka energieffektiviteten, att trygga vår försörjning av energi från förnybara energikällor och att främja grön teknik med gröna investeringar. Vi kan, med andra ord, vända krisen till en möjlighet som på lång sikt gagnar oss alla.

Jag välkomnar de båda innovativa finansieringsalternativen för åtgärder mot den globala klimatförändringen i meddelandet från kommissionen nyligen. Det var jag som skrev den ursprungliga texten till den resolution som vi behandlar i dag, och jag uppmanar medlemsstaterna att vidta åtgärder för att genomföra förslagen. De bör även, vid nästa veckas toppmöte mellan stats- och regeringscheferna, stödja förklaringen från toppmötet den 12 december. Förklaringen bör publiceras officiellt, helst tillsammans med slutversionen av texten till betänkandet om handeln med utsläppsrätter i EU, eftersom den annars inte offentliggörs i vår officiella tidning.

Jag vill påminna rådsordföranden, kommissionsledamoten och talmannen om att det här behövs en förklaring från samtliga tre institutioner. I förklaringen från i december heter det: "Europeiska rådet betonar att det är medlemsstaterna som, med beaktande av sina respektive konstitutionella och budgetmässiga förutsättningar, beslutar om användningen av intäkter från auktioner på utsläppsrätter i EU:s system för handel med utsläppsrätter. Rådet konstaterar att länderna är beredda att använda minst hälften av dessa medel till åtgärder för att minska utsläppen av växthusgaser, för att begränsa klimatförändringen och främja anpassningen till den, för åtgärder mot avskogning, för att utveckla förnybara energikällor och åstadkomma en bättre energieffektivitet samt för att främja annan teknik som bidrar till att vi kan övergå till en säker och hållbar ekonomi med låga koldioxidutsläpp, bland annat genom åtgärder för kapacitetsuppbyggnad, tekniköverföring, forskning och utveckling."

Vidare heter det: "Inom ramen för ett internationellt klimatavtal i Köpenhamn 2009, och för de länder som så önskar, kommer en del av medlen att användas för att möjliggöra och finansiera åtgärder för att begränsa klimatförändringen, och främja anpassningen till den, hos utvecklingsländer som ratificerar avtalet, och då

särskilt hos minst utvecklade länder. Ytterligare åtgärder i detta sammanhang kommer att vidtas av Europeiska rådet under våren 2009."

Jag hoppas verkligen att förklaringen kan bidra till ett resultat som vi kan vara stolta över vid stats- och regeringschefernas möte i nästa vecka.

Harlem Désir (PSE). – (FR) Fru talman! För lite och för sent, dåligt samordnat, bristande solidaritet, underdimensionerat. Detta är de verkliga reaktionerna på Europeiska unionens återhämtningsplan och kommissionens förslag i det här skedet.

Anledningen är verkligen enkel: om man ser på de första prognoserna, så måste vi alla erkänna att man underskattade djupet i krisen, oavsett om det gällde den verkligt spektakulära nedgången i industriproduktionen i till exempel Storbritannien och Frankrike, minskningen av den internationella handeln och den tyska exporten eller prognoserna om stigande arbetslöshet. Jag tycker därför verkligen att vi i dag står mycket långt från att reagera på ett sätt som motsvarar det som till exempel Obama-administrationen gör i Förenta staterna.

Det finns som sagt en tydlig brist på solidaritet och en hög grad av försiktighet. I mars såg vi hur Ekofin vägrade öka på återhämtningsplanerna, och vi kan se hur länderna i Östeuropa tvingas vända sig till Internationella valutafonden (IMF). Detta är ett beklagligt misslyckande för den europeiska solidariteten. Vi tillåter allt fler nationella räddningsplaner för industrisektorn och allt vi kan göra är att kräva ett förkastande av protektionismen. Sanningen är att den enda vettiga reaktionen skulle vara en europeisk räddnings- och återhämtningsplan för bilbranschen.

Jag anser att den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet i dag ställer ett mycket tydligt krav: vi vill se en massiv investering. Eftersom vi ofta hänvisar till krisen 1929 kan man som en jämförelse se på Roosevelts New Deal, som kostade 3,5 procent av BNP under sju år. För EU i dag skulle detta motsvara 400 miljarder euro per år under flera år. Vi tycker därför att lånefaciliteter och euroobligationer ska göras tillgängliga, att man ska göra enorma investeringar i grön förnyelse, isolering av byggnader, moderna transporter och energisektorn, och att man ska ha en stödplan för dem som drabbas av omstruktureringar och arbetslöshet, och anvisningar om hur alla de som drabbas av arbetslöshet kan få hjälp, till exempel genom att utöka utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter.

Cornelis Visser (PPE-DE). – (*NL*) Fru talman! I dessa ekonomiska kristider bör Europaparlamentet spela rollen av vakthund, framför allt när det gäller att förhindra protektionism.

Vi har tillsammans inrättat den inre marknaden, som har gett ett kraftigt ökat välstånd. Inte bara i Västeuropa, utan också i Centraleuropa har länderna kunnat utnyttja den inre marknadens fördelar fullt ut. Vi får inte låta de här resultaten gå oss ur händerna när vi nu kämpar i motvind. Vi i Europaparlamentet bör motsätta oss förslag som de som avser stödet till den franska bilindustrin, och som skulle kunna påverka andra EU-länder negativt.

Parlamentet bör också spela rollen av vakthund när det gäller eurons styrka. Vi kan inte acceptera att länderna skuldsätter sig utan några begränsningar. I EU har vi kommit överens om den så kallade stabilitets- och tillväxtpakten. Vi vet att vi tillfälligt borde erbjuda mer utrymme för att stödja banker på grund av finanskrisen. Men det måste vara ett undantag.

Det finns inget behov av strukturellt stöd till andra delar av ekonomin. Medlemsstaterna har inte de ekonomiska resurserna att göra det, och om de skulle låna med euroobligationer skulle framtida generationer tvingas bära skuldbördan och euron skulle försvagas. Jag motsätter mig detta.

Vi bör med andra ord vara vakthundar när det gäller att bekämpa protektionism och skydda eurons värde.

Libor Rouček (PSE). – (*CS*) Mina damer och herrar! I mitt korta anförande i dag skulle jag vilja koncentrera mig på ett viktigt område som jag hoppas kommer att diskuteras framgångsrikt och få en lösning under Europeiska rådets möte, och det området är energipolitiken. Vi vet alla att Europeiska unionen måste förbättra sin energiförsörjning och sin självständighet och stärka sin energiinfrastruktur, vilket betyder att koppla samman och bygga ut oljeledningar, gasledningar och kraftledningar mellan enskilda stater och regioner. Vi måste också öka våra lager av olja och naturgas. Vi vill öka andelen förnybara energikällor, göra byggnader och produkter energisnålare och öka investeringarna i forskning och i åtgärder för att dämpa klimatförändringens effekter. Jag är fast övertygad om att de åtgärder och investeringar som krävs inom energipolitiken inte bara kan bidra till att vi kan lösa våra energi- och klimatproblem, utan att de dessutom

kan få en mycket positiv och kraftfull effekt vid en tidpunkt när det råder en ekonomisk kris genom att kickstarta den ekonomiska tillväxten och öka sysselsättningen.

Rumiana Jeleva (PPE-DE). – (BG) Mina damer och herrar! Jag välkomnar EU-institutionernas ansträngningar att utarbeta åtgärder för samordnade insatser från medlemsstaternas och kommissionens sida för att möta den ekonomiska krisen. Som vi redan vet lämnar Europeiska unionens sammanhållningspolitik ett viktigt bidrag till den europeiska återhämtningsplanen och utgör gemenskapens största källa till investeringar i realekonomin. För att visa sin uppskattning av dessa insatser stöder Europaparlamentet ändringsförslagen till förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden för att förenkla och påskynda den finansiella förvaltningen av EU:s fonder. Jag hoppas att bidragsmottagarna, de som fonderna faktiskt är avsedda för, ska ha nytta av denna förenkling. Detta är särskilt viktigt för EU:s fattigare medlemsstater.

En viktig uppgift som återstår för medlemsstaterna är att garantera den nödvändiga finansieringen så att EU:s resurser utnyttjas som det var tänkt. Utan att bryta mot reglerna om fri konkurrens och normerna för god förvaltning bör medlemsstaterna utnyttja de förenklade förfarandena för att finansiera projekt. Tack för uppmärksamheten!

Atanas Paparizov (PSE). - (EN) Fru talman! Det står helt klart att EU spelar en mycket begränsad roll i den ekonomiska återhämtningsplanen och finansieringen av den, jämfört med medlemsstaternas åtgärder. Jag hoppas ändå att rådet antar en stödplan för sammankopplingar av medlemsstaternas energinät, så att en framtida gaskris inte får lika allvarliga följder.

Vi skulle dock kunna visa vår solidaritet genom att tillämpa kriterierna för ERM2, euroområdet och eurons införande mer flexibelt gentemot de stater som vill ansluta sig. Medlemsstater som för närvarande endast med svårighet klarar att upprätthålla stabila växelkurser behöver helt klart mer stöd för att uppfylla euroområdets inträdeskrav, och på så vis förebygga krisens skadeverkningar. Jag hoppas att vi fattar ett sådant beslut inom en snar framtid, särskilt med tanke på att denna flexibilitet redan gäller för de befintliga medlemsstaterna.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Även om jag i stort sett stöder den europeiska ekonomiska återhämtningsplanen, skulle jag vilja peka på två saker: frågan om euroobligationer och utvidgningen av euroområdet. Att emittera euroobligationer är inget lämpligt instrument för att stärka euroområdet och dessutom kommer det inte vid rätt tidpunkt i ett EU som drabbats av den finansiella, ekonomiska och sociala krisen. Vi har 16 medlemmar i euroområdet vilkas ekonomier skulle få stöd, men hur är det med de övriga 11 länderna? Det föreslås att vi bara skulle tillåta inköp av euroobligationer med svenska och danska kronor. Var skulle detta lämna de nya medlemsstater som av många objektiva anledningar inte är med i euroområdet? Vilken kostnad skulle de behöva betala för upplåningen? Litauen fick inte införa euron på grund av att landets inflation låg 0,07 procent över maximigränsen, trots att inte en enda av euroområdets medlemmar har uppfyllt samtliga indikatorer under tio år. Den litauiska valutan har redan varit knuten till euron i fyra år. Är det inte dags att börja titta mer kreativt på förändringarna i världen och utvidga euroområdet, vilket skulle göra det enklare för EU att ta sig ur krisen?

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (*PL*) Fru talman! Titeln på Evgeni Kirilovs betänkande, som jag gratulerar honom till, antyder att vi också kan tala om en icke-reell ekonomi. En virtuell ekonomi och virtuell valuta har uppkommit, men bankirernas och revisorernas namnteckningar är reella, vilket antyder att allt är i sin ordning. Men det visar sig att detta inte stämmer, utan att det är en bluff.

I dag måste vi möta utmaningarna från en ekonomisk och moralisk kris. I det sammanhanget är investeringar i regional utveckling och sammanhållning förnuftigt och nödvändigt. Detta innebär reella kilometer av vägar, moderniserade järnvägar och flygplatser. Vi bör investera i kunskap och utbildning och i innovativa lösningar, framför allt i anslutning till små och medelstora företag. Vi bör minska byråkratin. Detta kommer att ge arbete åt tusentals människor och ge dem en möjlighet att försörja sig. Det kommer också att vara en verklig tillämpning av solidaritetspolitiken, i stället för protektionism, och det kommer att göra Lissabon till en realitet.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (*EL*) Fru talman! Vi måste vidta riktade åtgärder för att mobilisera olika sektorer av ekonomin så att de kan få hjälp med att hantera krisen.

Det viktigaste är att de regional- och sammanhållningspolitiska åtgärderna verkligen når majoriteten av medborgarna och företagen, framför allt de små och medelstora företagen.

Initiativ för att förenkla förordningarna om Europeiska regionala utvecklingsfonden och övriga strukturfonder och åtgärder som att stärka investeringarna i utnyttjandet av förnybar energi i bostäder, förenklad lagstiftning, förskottsbetalningar och kostnadsersättningar och engångsbelopp kommer utan tvekan att bidra till att bevara arbetstillfällen och hjälpa de små och medelstora företagen i detta osäkra ekonomiska klimat.

Vi måste öka våra insatser i samband med andra initiativ som Europaparlamentet väntar på och kommer att delta aktivt i att utforma. Det finns fortfarande ett behov av att vidta åtgärder som direkt påverkar det finansiella stödet åt medborgarna.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Europeiska unionen har aldrig befunnit sig i en så kritisk situation som nu. På grund av protektionism ifrågasätts två grundprinciper: solidariteten och den inre marknadens sammanhållning. Martin Schulz har alldeles rätt. Europeiska kommissionen har inte vidtagit några åtgärder för att få ordning på marknaderna eller reglera finansfrågorna. Om vi inte skyddar solidariteten kan EU:s enighet splittras av själviskhet och protektionism, för det finns inte bara problem utanför euroområdet, utan även inom det. Grekland, Ungern och andra har liknande problem. Låt mig påminna Nigel Farage om att de västeuropeiska bankerna, de västeuropeiska företagen, köpte loss bankerna och företagen i de nya medlemsstaterna och nu drar de sig undan sitt solidariska ansvar och gör ingenting för att säkra en stabil finansiell bas.

Martin Schulz (PSE). – (*DE*) Fru talman! Tack för att jag får chansen att lämna en personlig kommentar i slutet av denna debatt. Jag skulle vilja besvara de kommentarer som gjordes av Klaus-Heiner Lehne.

Om jag förstår saken rätt, herr Lehne, så sa ni att krisen orsakades av de europeiska socialisterna. Men det visste vi ju redan. Det är en välkänd princip i Tyskland att när solen skiner på morgonen så har kristdemokraterna ansvaret, men om det finns is och snö, så är det socialdemokraternas fel. Vi känner alla till detta. Men ni ledamöter från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater skulle nu kunna visa om ni vill tillämpa i praktiken det som ni, herr Lehne, sa när ni attackerade mig för att säga något fel – jag kanske misstog mig.

Därför vill jag nu be er att berätta för oss om Ferreirabetänkandet, ändringsförslag 113, som gäller solidariteten mellan medlemsstaterna och stängningen av skatteparadis. Detta handlar om vårt beslut att se till att EU uppmanar G20-mötet att stänga skatteparadisen. Kommer ni att rösta för eller emot Ferreirabetänkandet? Solidaritet inom gemenskapen mellan euroområdet och länderna utanför det, och solidaritet inom euroområdet. Kommer ni att rösta för? Och slutligen skattestimulansen på 1 procent eller 1,5 procent av BNP som gemenskapens försök att få slut på krisen. Kommer ni att rösta för? Detta är ändringsförslagen 92, 102 och 113 från den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet. Om ni röstar för kommer ni att få en ursäkt från mig, herr Lehne. Om ni inte röstar för måste jag säga att ni är en person som gör ståtliga uttalanden, men sedan inte röstar i enlighet med det.

Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE). – (*DE*) Fru talman, tack! Jag kommer att fatta mig väldigt kort. För det första är socialisterna naturligtvis inte ansvariga för krisen. Ingen i kammaren har sagt det. Vi vet alla vilka som är skyldiga och detta har utretts i detalj. Men jag har med rätta påpekat att socialisterna under många år har varit skyldiga till att blockera införandet av tydliga regler om insyn i hedgefonder och privatkapital, och jag har nämnt exempel på detta. Det är helt enkelt ett faktum.

När det gäller de ändringsförslag som nämndes vill jag bara ta upp en punkt, frågan om skatteparadis. Vi är helt överens om detta. Frågan är bara i vilket läge vi kommer att rösta för. I dag kommer vi att diskutera ändringsförslag 25 om resolutionen om Lissabonstrategin, som omfattar precis den frågan. Gruppen kommer att rösta för det ändringsförslaget. Jag har därför inga problem med de frågor som togs upp.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. - (EN) Herr talman! Debatten har varit lång och givande. Ordförandeskapet uppskattar synpunkterna från parlamentets alla ledamöter.

De har helt korrekt pekat på de mycket stora utmaningar som vi står inför just nu, särskilt följderna av den ekonomiska och finansiella krisen. Som jag sa i mitt inledningsanförande: Den här frågan kommer att stå i centrum för diskussionerna vid Europeiska rådets möte i nästa vecka. Trots att krisen är så omfattande bedömer ordförandeskapet att Europeiska unionen kan enas om komponenterna i ett tillvägagångssätt som kan föra oss framåt.

Det finns bara en lösning: Att vi gemensamt agerar mot krisen. Jag stöder därför de många inlägg nu på förmiddagen där man efterlyst ett större ansvarstagande och ett fördjupat samarbete. Jag anser att vi inte bara kan och måste samarbeta för att lösa EU:s problem, utan också att Europeiska unionen har goda

förutsättningar för att bli en del av en global lösning. Krisen är allvarlig, men ett EU som samarbetar har de intellektuella, finansiella, mänskliga och regleringsmässiga resurser som krävs för att definiera och genomföra lämpliga åtgärder.

Joseph Daul sa att nästa möte i Europeiska rådet inte blir ett vanligt toppmöte. Det har han alldeles rätt i. För att kunna lägga fram en global lösning måste vi spela en ledande roll vid G20-ländernas möte i London i början av nästa månad. Vid mötet i rådet (ekonomiska och finansiella frågor) i går godkände ministrarna riktlinjerna inför EU:s deltagande i detta viktiga möte. De enades särskilt om behovet av en närmare internationell samordning av den makroekonomiska politiken och av en global reglering av finansmarknaderna grundad på ökad insyn och redovisningsskyldighet. Detta för oss tillbaka till debatten om hedgefonder och andra känsliga frågor. Alla var eniga om att förstärka samarbetet på internationell nivå mellan de finansiella myndigheterna, om att förstärka Internationella valutafonden och om behovet av att se över de multilaterala utvecklingsbankernas roll för att motverka krisens konsekvenser för de fattigaste befolkningsgrupperna i världen.

När vi nu talar om behovet av solidaritet ska vi vara medvetna om att denna europeiska solidaritet behöver åtföljas av en ansvarsfull politik på nationell nivå för att främja en hållbar finansiell utveckling i EU. Det är riktigt att amerikanerna har öppnat plånboken, men de har inte begärt hjälp av Internationella valutafonden, och har inte heller en stabilitetspakt för att garantera sitt valutaområdes integritet. Vi behöver investera i framtiden, men det ska vi göra utan att undergräva de offentliga finansernas långsiktiga hållbarhet eller spelreglerna på den inre marknaden.

Många av er nämnde i morse hur påtagligt oroade medborgarna är över den stigande arbetslösheten. Martin Schulz sa att frågan handlar om "jobb, jobb och åter jobb", och det har han rätt i. Vi behöver verkligen upprätthålla sysselsättningen. Många typer av åtgärder är visserligen angelägenheter för medlemsstaterna, men vi kan ändå göra en hel del. Låt mig nämna ett exempel. I går enades rådet (ekonomiska och finansiella frågor) om reducerade mervärdesskattesatser inom arbetskraftsintensiva tjänstesektorer, bland annat restaurangbranschen. Ni minns säkert att denna olösta fråga har stått på dagordningen i många år. Det var inte förrän i går, under mitt lands ordförandeskap, som vi lyckades komma fram till en uppgörelse om denna känsliga fråga.

Sysselsättningen är och bör vara det bärande temat för de tre betänkanden som har lagts fram nu på förmiddagen. Vi avser att ta itu med denna fråga under nästa veckas möte. Sysselsättningen är en av Lissabonstrategins viktigaste byggstenar. Jag håller med dem som anser att den nuvarande krisen inte motiverar att vi kastar Lissabonstrategin överbord. Krisen är faktiskt ett argument för att vi ska genomföra strategins centrala målsättningar.

Detta är en fråga som ordförandeskapet ägnar särskilt stor uppmärksamhet åt, och det är också därför som vi har kallat till ett extrainsatt möte i början av maj om den ökande arbetslösheten. I nästa vecka avser vi att enas om några konkreta riktlinjer som utgångspunkt för våra överläggningar, och eventuellt också för de beslut som vi ska fatta i maj.

En del av er har dessutom tagit upp behovet av att inför Köpenhamnskonferensen nå en överenskommelse om att begränsa klimatförändringen och främja anpassningen till dess effekter. Graham Watson frågade vad det hela ska kosta, men den frågan tror jag är för tidigt ställd. Det finns en del uppskattningar, bland annat kommissionens meddelande angående just den här frågan, som innehåller bedömningar från en rad icke-statliga organisationer och institutioner. Det är ganska stora summor. Men det är för tidigt att lägga fram några bedömningar i dag. Vi måste avvakta tills Förenta staterna, och andra parter som berörs av den här processen, underrättar oss om sina planer. Det är just detta som vi ska ta reda på vid mötet med Obama-administrationen i Prag i början av april. Det vore taktiskt oklokt att öppna det kontot redan nu.

Vi ska givetvis i alla avseenden hålla er underrättade om vad som händer vid nästa möte i Europeiska rådet. Jag ska se till att premiärminister Mirek Topolánek är fullt medveten om de uppfattningar som uttryckts här nu på förmiddagen. Vid nästa plenarsammanträde kommer han att underrätta parlamentet om resultatet av Europeiska rådets möte, och jag ser fram emot ett konstruktivt meningsutbyte då.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande.* – (*DE*) Fru talman, mina damer och herrar! Jag håller med dem som säger att man sedan länge har underskattat krisen och att man inte riktigt har förstått den. Därför är det förmodligen bra om vi inledningsvis åtminstone kunde komma överens om att vi inte vet hur allvarlig denna kris kommer att bli. Dessutom vet vi inte hur länge krisen kommer att vara, och därför vet vi inte heller om vi har gjort tillräckligt. Jag är ledsen över att för en gångs skull behöva motsäga Jean-Claude Juncker.

Vi vet inte ens om det vi har gjort kommer att få effekt eller inte. För tillfället vet vi inte ens det. Det enda vi verkligen vet är att vi inte kommer att ta oss ur krisen om vi inte mycket snabbt kan få finanssektorn att fungera igen.

Det var här problemen började, och sedan dess har det blivit ganska klart varför allt detta hände. Vi vet också varför de åtgärder som redan vidtagits för att stabilisera den finansiella sektorn inte har haft någon effekt, eller åtminstone inte tillräcklig effekt. Det beror på att bankerna är medvetna om att de fortfarande står inför en serie problem. Bankerna gör för närvarande avsättningar för risker, eftersom de vet att några av riskerna i deras bokföring ännu inte har offentliggjorts. Vi måste vidta lämpliga politiska åtgärder i det avseendet.

Men en sak står klar. Att återvända till tiden före krisen är inget alternativ för finanssektorn. Alla som tror att staten och Europeiska unionen nu har ansvaret för att reglera detta, och att allt sedan ska fortsätta som tidigare, tar alldeles fel. Det står klart att vi behöver ett robust, långsiktigt övervakningssystem för finanssektorn och finansinstitutionerna som inte bara omfattar EU. Det är väldigt viktigt att vi inrättar ett globalt tillsynssystem tillsammans med våra partner. Vi kommer bara att kunna göra det i samarbete med våra partner om vi i EU intar en tydlig, gemensam ståndpunkt. Ju mer vi kan komma överens i frågan, desto bättre blir våra chanser att uppnå de resultat vi vill. Om EU:s huvudstäder skickar motstridiga signaler till Washington, Peking och Tokyo blir möjligheterna att upprätta ett användbart globalt tillsynssystem små.

Men vi är överens om att den nuvarande situationen är potentiellt mycket explosiv i socialt avseende, eftersom allt vi kan göra för att stabilisera finanssektorn inte kommer att räcka för att stödja företagen i realekonomin som har svårigheter till följd av finanskrisen. Detta vet vi alla.

EU:s reaktion på krisen i realekonomin, krisen bland företag och industrier, inriktas på jobben. Det handlar verkligen inte om utdelningar till aktieägare eller bonusar åt cheferna. Det handlar om att se till att de som har mycket litet ansvar eller i själva verket inget ansvar alls för krisen, dvs. arbetstagarna, kan behålla sina jobb. Det är viktigt för dem att de kan behålla sina arbeten för annars kan de inte leva ett självständigt liv i frihet och värdighet.

Vi vill skydda arbetstillfällena i EU-ekonomin, och därför var finansieringsprogrammen nödvändiga. Vi kan diskutera om de kunde eller borde ha varit större. Men problemet är att det inte finns någon flexibilitet i det avseendet i gemenskapens budget. Det är lätt för oss i Europaparlamentet eller i Europeiska kommissionen att säga att vi behöver ett stort ekonomiskt stimulanspaket, att vi måste pumpa in stora mängder pengar i ekonomin, för det kommer inte att vara våra pengar. Vi har inga pengar. Det kommer naturligtvis att vara pengar från medlemsstaterna. Och glöm inte att de nationella parlamenten naturligtvis också spelar en roll här.

Vi har försökt se till att stimulansprogrammen organiseras på ett sådant sätt att de kortsiktiga behoven inte äventyrar de långsiktiga målen. Det är precis detta många talare från samtliga parlamentariska grupper har sagt. Vi genomgår med andra ord en ekonomisk omvandling, en omvandling till en resurseffektiv och kunskapsbaserad ekonomi med lågt kolberoende. Denna omvandling måste fortsätta under krisen. Det är därför vi säger till företagen att inte dra ned på sin forskning och utveckling eller på innovationen och att behålla kärnan av sin arbetsstyrka. De finansiella åtgärder som vi kan vidta måste stödja dessa mål. Jag håller med alla som säger att vi kanske hade kunnat göra saker och ting bättre. Men vi får aldrig glömma bort att de pengar som vi spenderar här inte är Europeiska unionens pengar. Det är pengar från medlemsstaterna och i medlemsstaterna finns det också andra faktorer att ta hänsyn till, förutom det vi anser vara rätt i det här fallet. Den ekonomiska modellen i Lissabonstrategin, som också diskuterades i dag, omfattar inte en fristående marknad. Lissabonstrategin bygger inte på antagandet att den bästa marknadsekonomin är en som man låter utvecklas helt på egen hand enligt radikala idéer om en helt oreglerad marknad. I stället anges i strategin att marknaden behöver regler om den ska kunna infria sina sociala och miljömässiga åtaganden. Politikerna har ansvar för att fastställa dessa regler och vi får inte glömma bort den uppgiften. Det är därför jag anser att målen i Lissabonstrategin bör förbli oförändrade och att frågan "Hur kommer det sig att vi hamnat i den här krisen trots Lissabonstrategin?" faktiskt är fel ställd. En annan ekonomisk strategi i EU skulle inte ha kunnat förhindra de makroekonomiska obalanserna och de misstag som gjorts på de internationella finansmarknaderna och som utlöste krisen.

Låt mig avslutningsvis säga att vi vill se till att så många företag i EU som möjligt klarar sig genom krisen oskadda. Det betyder att vi måste hjälpa dem hitta finansiering. För tillfället verkar detta vara huvudproblemet, för kreditåtstramningen påverkar både stora och små organisationer.

Europeiska investeringsbanken gör vad den kan. Vi borde tacka den för dess mycket flexibla inställning. Men EIB har nu nått gränsen för vad banken kan göra. Det står redan klart att det inte kommer att bli möjligt att

uppfylla lånebehoven från de stora och små företagen i EU under andra halvåret i år, för Europeiska investeringsbanken närmar sig redan gränsen. Alla bör vara medvetna om att situationen kommer att bli mycket allvarlig, och därför kan det vara lämpligt att överväga om parlamentet kan förbättra situationen för EU-företagen till exempel genom att snabbt behandla och anta förslag från kommissionen som syftar till att förhindra att de europeiska företagen betalar onödiga kostnader.

Vi har lagt fram förslag som skulle kunna resultera i att EU-företagens kostnader minskas med upp till 30 miljarder euro per år. Ett snabbt antagande av de förslagen skulle bli ett viktigt bidrag till att klara krisen.

Kommissionen är övertygad om att möjligheterna och riskerna för den europeiska integrationen kommer att bli tydligare än de varit på mycket länge under perioden fram till detta toppmöte. Möjligheterna omfattar naturligtvis att vi samlar våra gemensamma krafter, handlar samordnat och fokuserat och utnyttjar all vår kreativitet för att gå stärkta igenom krisen. Det kommer att göra det möjligt för oss att kompensera det faktum att vi, till skillnad från Förenta staterna, inte kan fatta centrala beslut som genomförs någon annanstans, utan i stället måste se till att 27 medlemsstater är överens.

Samtidigt är emellertid riskerna tydligare än de varit någonsin tidigare – de risker som vi alla kommer att utsättas för om en eller flera av medlemsstaterna i det här läget väljer protektionism eller ekonomisk nationalism i stället för solidaritet och en gemensam strategi. Utan en gemensam kompass som leder oss igenom krisen kommer vi dessvärre alla att gå vilse i den dimma som orsakade krisen.

Elisa Ferreira, *föredragande.* – (*PT*) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Krisen är värre än väntat och arbetslösheten kommer att öka mer än vi förutspådde. Det finns goda skäl att tro att de planerade europeiska stimulanspaketen inte kommer att vara tillräckliga. Redan nu är det tydligt att det tar för lång tid innan de når medborgarna.

Parlamentets hållning är, och har varit, klar och tydlig och det hoppas jag att den fortsätter att vara. Vårt mål är att behålla sysselsättningen och skapa nya arbetstillfällen med hjälp av både territoriell och social sammanhållning och solidaritet. Under krisen kan människor inte överlåta ansvaret till ett EU som saknar lösningar, till ett EU som står maktlöst inför de problem man möter. Vad kommer parlamentet då att be kommissionen om? Genom de här betänkandena ber vi förstås att de nationella åtgärderna ska samordnas och att kommissionen använder alla i dag tillgängliga resurser för att kunna vidta åtgärder. Vi ger också kommissionen alla möjligheter att som budgetmyndighet se till att detta kan genomföras. Vi ber kommissionen att lansera ett tydligt europeiskt initiativ för sysselsättning och påpekar att det är nödvändigt att ha en planerad dagordning för när man ska införa regleringsåtgärder på finansmarknaderna och när man tillför kredit till realekonomin. Vad är det då parlamentet ber rådet om? Vi uppmanar framför allt rådet att återupptäcka den politiska vilja som ligger till grund för det europeiska projektet. EU handlar om konkurrens, men också om sammanhållning och solidaritet. Vi kan inte ha en gemensam marknad utan denna garanti för solidaritet och sammanhållning. Därför har vi alla delegerat vårt nationella oberoende, som vi hade innan vi anslöt oss till detta projekt, till EU.

Jan Andersson, *föredragande.* – Fru talman! Krisen börjar nu bli verklig för människor, nu börjar arbetslösheten öka, och den ökar snabbt, och nu börjar vi se de sociala konsekvenserna av krisen. Nedgången blir större än vad vi trodde från början. Det blir högre arbetslöshet, det blir större sociala konsekvenser.

Jag skulle vilja säga något till den konservativa gruppen här i parlamentet. Hökmark är inte här, men Hökmark skyllde denna kris på socialdemokraternas förslag. Det är att skjuta på pianisten om man inte gillar låten. Det är ju så att vi har center- och högerregeringar i Europa. Det är de som visar brist på handling, det är de som visar brist på samordning, det är de som visar brist på solidaritet.

Nu gäller det jobben, nu gäller det de sociala trygghetssystemen och nu gäller det den offentliga sektorn. Jag säger till kommissionen och rådet inför toppmötet: Det gäller att agera nu, det gäller att agera samordnat, det gäller att agera med tillräckliga insatser och det gäller att agera med solidaritet. Det är nu det ska göras. Vi kan inte vänta på toppmötet i maj; sysselsättningsfrågorna måste stå högst på agendan redan nu.

(Applåder)

Evgeni Kirilov, *föredragande.* – (*BG*) Tack, fru talman. Sammanhållningspolitiken har visat att den kan bidra till att lösa sociala och ekonomiska problem och till att införa strukturreformer i medlemsstaterna och deras olika regioner. Den erfarenhet man hittills förvärvat och de betydande resurser som har öronmärkts för detta – vi talar om drygt 340 miljarder euro under en sjuårsperiod – är en absolut nödvändighet under den nuvarande ekonomiska krisen och det är mycket viktigt att dessa medel faktiskt används på bästa möjliga

sätt så att medborgarna och företagen i EU gynnas. I en tid då varenda euro är viktig för att EU-ekonomin ska kunna återhämta sig kan vi inte tillåta att de här medlen används på fel sätt. Därför välkomnar vi också att reglerna förenklas och vi vill att de ska införas på ett korrekt sätt.

Herr Verheugen, ni sa något sant i dag: vi vet inte hur länge krisen kommer att vara. Det finns dock en sak vi måste konstatera i dag: de beslut som vi fattar och självfallet även de beslut som rådet fattar nästa vecka måste ge resultat i år. Jag skulle till och med vilja säga att resultat måste uppnås under sommaren. Det är vad EU-medborgarna förväntar sig av oss så att de kan se ljuset i slutet av tunneln och få hopp om att det finns en snabb väg ut ur krisen.

Jag vill bemöta de parlamentsledamöter som i dag försökte dra upp en ekonomisk skiljelinje mellan de gamla och de nya medlemsstaterna. Jag menar att den sammanhållningspolitik som vi i dag kommer att fatta beslut om står i kontrast mot de idéer de föreslår. Jag uppfattar det som att deras idéer kan ställa till med oerhört stor skada och vi måste vidta åtgärder för att lösa dessa problem. Tack.

Talmannen. –Jag har mottagit fem resolutionsförslag⁽¹⁾, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen äger rum i dag, onsdagen den 11 mars.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), *skriftlig.* – (EN) År 2008 antogs riktlinjer som ska gälla fram till 2010, som en del av den förnyade Lissabonstrategin. Alla medlemsstater, inklusive Malta, har fastställt sina strategier för att skapa fler arbetstillfällen. Sysselsättningsriktlinjer har fastställts. Nu är det viktigt att finansiera detta och Europeiska socialfonden kan finansiera omedelbara åtgärder som medlemsstaterna vidtar för flexicurity och kompetensutveckling.

Flexicurity är en integrerad politik som syftar till att främja arbetstagarnas och företagens anpassningsförmåga. Vi måste också göra stora insatser för att stärka kompetensen, och göra detta på alla kvalifikationsnivåer.

För det första kommer kompetensutvecklingen inte att tjäna någonting till om den inte svarar mot arbetsmarknadens behov.

För det andra måste vi prioritera följande tre strategier:

- Förbättra anpassningsförmågan hos arbetstagare och företag.
- Locka fler människor till arbete och få fler människor att stanna kvar på arbetsmarknaden, så att tillgången på arbetskraft ökar och de sociala trygghetssystemen blir genomförbara.
- Öka investeringarna i mänskligt kapital genom ökad kompetens och bättre utbildning.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Herr talman! När jag lyssnade på den här debatten kunde jag inte undgå att få en känsla av att det råder stark konkurrens i parlamentet, ett slags dragkamp – de gamla medlemsstaterna mot de nya. Jag tycker inte det löser våra problem att komma med beskyllningar och peka ut vem som förtjänar och inte förtjänar att vara med i EU.

Vi får inte glömma att medborgarna lyssnar på oss och att de förväntar sig att vi ska skydda dem. Det är precis i det här läget som de vill se vad ett enat Europa är bra för. Vi borde se den här debatten som en möjlighet att fundera över hur vi ska begränsa de sociala effekterna av den nuvarande krisen.

Vi säger ja till Lissabonstrategin eftersom den ger resultat: det är tack vare Lissabonstrategin som nästan 7 miljoner nya arbetstillfällen har skapats inom EU. Men vad är det för slags jobb det handlar om? Mycket ofta handlar det om tillfälliga arbeten eller deltidsarbeten och arbetslösheten är faktiskt oförändrad när det gäller heltidsarbeten.

Detta visar bara att EU måste lära sig att utnyttja sin potential. Vi borde investera i högteknologiska produkter som kräver en högt kvalificerad arbetskraft. Detta är vårt mervärde, en sektor där vi är ohotade. I det avseendet

⁽¹⁾ Se protokollet.

är det oerhört viktigt att förlänga perioderna för hur länge man är berättigad till finansiella resurser och förenkla ansökningsförfarandena, inte minst för de nya medlemsstaterna.

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den globala ekonomiska krisen har överraskat oss alla. Det gäller såväl banker som multinationella företag och också de transnationella institutionella strukturerna. Den globala ekonomin har drabbats hårt och det globala finansiella systemets överlevnad står de facto på spel. Jag tror inte att någon kommer att invända när jag säger att de aktuella problemens omfattning kräver en koncentrerad insats på EU-nivå. Solidaritet är ett absolut måste om vi ska ta oss igenom den här krisen.

Jag representerar Rumänien i Europaparlamentet, ett land i sydöstra Europa. Jag kan bara konstatera att effekterna av en ekonomisk tillväxt på drygt 7 procent under 2008 verkar vara på väg att raderas ut under de turbulenta ekonomiska förhållanden som drabbat oss hårt. Den ekonomiska återhämtningsplan som kommissionen tagit fram måste få effekt i alla EU:s hörn. Det får inte finnas delar av EU som känner sig övergivna och hjälplösa i en fientlig situation som de själva inte orsakat.

Jag menar att det här är det viktigaste provet för EU, det djärvaste politiska projektet under de senaste århundradena. Alla länder i EU måste känna att de är en enad styrka. Enligt kommissionens ordförande José Manuel Durão Barroso kommer EU framför allt att dömas efter sina resultat. Jag instämmer helt i det uttalandet.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (RO) Jag anser att förslaget till en ekonomisk återhämtningsplan under den nuvarande krisen är välkommet. EU måste ha en gemensam, tydlig och effektiv hållning för att minimera effekterna av krisen så mycket som möjligt när det gäller dess intensitet och varaktighet.

Vi behöver en tydligare reglering av finanssektorn, framför allt vad gäller investeringar med hög risk, t.ex. hedgefonder.

I dag är solidariteten mellan medlemsstaterna helt avgörande. Medlemsstaterna kommer självfallet att vidta åtgärder som är specifika för deras särskilda omständigheter, men de får inte motverka den inre marknaden och EMU. Prioriteringen måste vara att underlätta kreditgivning, framför allt till små och medelstora företag, som är en drivkraft för ekonomisk tillväxt och som har förmåga att skapa arbetstillfällen. Ingripandena måste dock vara tillfälliga och därefter måste konkurrensreglerna följas noggrant.

Dessutom måste åtgärder för att bekämpa krisen vara ett led i en ansvarsfull budgetpolitik. Trots att vi genomgår en kris anser jag att det är extra viktigt att så långt möjligt följa stabilitets- och tillväxtpakten, eftersom det på lång sikt kan vara en katastrofal lösning att öka budgetunderskottet, inte minst för kommande generationer.

Daniel Dăianu (ALDE), skriftlig. – (EN) Kommissionsledamot Joaquín Almunia sa nyligen att de medlemsstater i euroområdet som har stora svårigheter skulle kunna få hjälp genom stöd från andra EU-medlemsstater. Varför har de nya medlemsstaterna utanför euroområdet inte fått tydliga signaler om denna möjlighet till kollektiva åtgärder? Jag vågar påstå att allt inte står rätt till med de stödpaket som har erbjudits Lettland och Ungern. I princip är det sunt att jämna ut mycket stora obalanser. Men på vilket sätt detta sker är av yttersta vikt. Ska budgetunderskott krympas ned drastiskt samtidigt som den privata sektorn gör dramatiska nedskärningar i sin verksamhet? Konjunkturförstärkande effekter måste förhindras både när trenden går uppåt och när den går nedåt. Om den offentliga budgeten inte är huvudförklaringen till stora externa underskott, varför ska den då få lida av nedskärningar? Vi får inte glömma vad vi har lärt oss av Asienkrisen för tio år sedan. Vi måste även fundera på hur vi kan motverka spekulativa angrepp mot de nya medlemsstaternas valutor. Att bara minska budgetunderskottet drastiskt hjälper dem inte heller särskilt mycket. Förhoppningsvis kommer framtida möten i Ekofinrådet att leda till bättre strategier för finansiellt stöd. Och varje gång Internationella valutafonden deltar i stödpaket bör den överväga om det är lämpligt att följa sin traditionella strategi för att jämna ut makroekonomiska obalanser med hänsyn till de särskilda omständigheter som råder.

Vasilica Viorica Dăncilă (PSE), *skriftlig.* – (RO) Rumänien måste utnyttja de nya möjligheter som strukturfonderna ger.

Centrala och lokala myndigheter i Rumänien måste så snabbt och effektivt som möjligt utnyttja den möjlighet som kommissionen erbjuder när det gäller att underlätta tillgången till EU:s strukturfonder. De måste utnyttja de här fonderna för att skapa nya arbetstillfällen, erbjuda yrkesutbildning genom program för livslångt lärande med möjlighet till omskolning och erbjuda stöd för små och medelstora företag.

Att påskynda och förenkla fördelningen av EU:s medel kan bidra till den ekonomiska återhämtningen, då man tillför likvida medel till målområdena. Utbetalningarna kommer att vara snabbare och mer flexibla och kommer att göras i engångsbelopp, vilket innebär att projekten kan genomföras på kortare tid inom områden som infrastruktur, energi och miljö.

Däremot måste de rumänska myndigheterna i enlighet med EU:s förfarande tillhandahålla sin andel av finansieringen för genomförandet av projekten så att de kan genomföras så snabbt som möjligt när man fått EU-medlen.

Genomförandeorganets förslag är inriktade på en serie åtgärder för att påskynda prioriterade investeringar på nationell och regional nivå i medlemsstaterna, samtidigt som man också underlättar tillgången till bidrag och ökar de finansiella resurser som är tillgängliga för små och medelstora företag.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) De viktigaste gemensamma dragen för EU:s medlemsstater är demokrati, stabilitet, ansvarstagande och sammanhållning. I Evgeni Kirilovs betänkande om sammanhållningspolitiken och investeringar i realekonomin betonar man hur viktiga dessa gemensamma drag är som ett första krav i den gemensamma strategin för att skapa en social och ekonomisk politik. EU-ekonomin är i dag hårt drabbad av den globala finanskrisens konsekvenser och av den mest omfattande och allvarligaste recessionen under de senaste 60 åren. Vi måste uppmuntra medlemsstaterna att titta på möjligheter till synergier mellan finansiering från sammanhållningspolitiken och andra finansieringsresurser inom EU, t.ex. TEN-T, TEN-E, sjunde ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling, ramprogrammet för konkurrenskraft och innovation samt finansiering som beviljas av Europeiska investeringsbanken och Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling. Samtidigt måste medlemsstaterna förenkla och göra det lättare att få tillgång till finansiering som erbjuds genom de finansiella instrumenten Jessica, Jasmine och Jeremie i syfte att uppmuntra små och medelstora företag och berörda stödmottagare att använda dem oftare. Jag vill avsluta genom att gratulera föredraganden, Evgeni Kirilov, till hans insatser för att sammanställa detta betänkande.

Bairbre de Brún (GUE/NGL), *skriftlig.* - (GA) Vi befinner oss i en period av ekonomisk osäkerhet. EU har ett ansvar för att se om det är möjligt att tillåta nationella och regionala myndigheter en viss flexibilitet så att delaktigheten i EU:s fonder kan ökas för att hantera den nya situationen.

Åtgärderna i kommissionsledamot Danüta Hubners plan *Sammanhållningspolitik*: att investera i realekonomin är praktiska och det är åtgärder som myndigheterna i medlemsländerna bör införa utan dröjsmål.

Europeiska regionala utvecklingsfonden (EURF) kan i dag användas för delfinansiering av ekologisk hållbarhet i bostäder med låg hyra, något som bör användas för att skapa och behålla arbetstillfällen inom den hårt drabbade byggnadsindustrin. Det skulle också hjälpa oss på vägen mot att uppfylla våra klimatmål.

Utbetalningar från Europeiska socialfonden kan verkligen stimulera den hårt drabbade offentliga sektorn och små och medelstora företag bör gynnas av de rekommenderade förändringarna som gör likviditet mer lättillgänglig.

Det är ett steg i rätt riktning. Jag anser dock att en del av formuleringarna i Evgeni Kirilovs betänkande vad gäller Lissabonstrategin är beklagliga.

Adam Gierek (PSE), *skriftlig.* – (*PL*) Hur ska vi göra för att bekämpa finanskrisen? (Den europeiska återhämtningsplanen.) Finanskrisen kan hanteras kortsiktigt eller långsiktigt. Den kortsiktiga metoden bygger på att man eliminerar "sjukdomar" som har utvecklats under de senaste årtiondena och som ledde till att bankerna fick brist på likviditet, att "infekterade" obligationer var i omlopp och att finanspolitiken var i obalans med övriga politikområden.

Länder som hjälper bankerna finansiellt undanröjer inte krisens orsaker. Jag anser att krisens grundläggande orsaker är den nyliberala mekanismen i ekonomin, dvs. inriktningen på kortsiktiga vinster samtidigt som man bortser ifrån de långsiktiga intressena, vilket är ett av flera exempel.

Den långsiktiga metoden måste därför korrigera den mekanism som styr ekonomin genom att bryta med dogmerna på den så kallade fria marknaden. Medlemsstaterna och kommissionen ska inte ersätta de konkurrensinriktade marknadsmekanismerna, men de har en skyldighet att förebygga "sjukdomar". Detta innebär för det första att kortsiktiga vinster inte får skymma de långsiktiga intressen som skapas genom exempelvis utveckling av infrastruktur, anläggande av offentliga byggnader, skydd av den naturliga miljön eller sökandet efter nya, och ibland mindre lönsamma, energikällor.

För det andra måste alla former av ägande behandlas på samma sätt och valet mellan olika former ska bygga på hur effektiv förvaltningen av de olika formerna är.

För det tredje ska medlemsstaterna och kommissionen fungera som samordnare både inom finanspolitiken och av politiken i stort.

För det fjärde måste medlemsstaterna och kommissionen ta fram metoder för att samordna den internationella valuta- och finansmarknaden, som är sårbar för spekulationer eftersom den agerar spontant.

Genowefa Grabowska (PSE), *skriftlig.* – (*PL*) Den ekonomiska krisen har nu nått Europa. Först drabbade den utvecklade ekonomier och spreds sedan till utvecklings- och tillväxtekonomier. De senaste prognoserna för 2009 förutspår en ekonomisk tillväxt nivå på –1 procent eller lägre. Vi befinner oss därmed i en av de allvarligaste recessionerna som någonsin har drabbat EU.

Jag håller med föredraganden om att de åtgärder som vidtas av enskilda länder inte är tillräckliga, inte ens om de stöds av kapitalöverföringar till de sektorer som är mest hotade av krisen. Våra ekonomier är integrerade med varandra och krisen är global. Därför måste de föreslagna återhämtningsåtgärderna också vara en lösning som är global till sin form och omfattning. Dessutom måste de utgå från EU:s grundläggande princip, nämligen solidaritetsprincipen. Endast på så sätt kan vi upprätthålla den territoriella och sociala sammanhållningen inom EU. Under en krisperiod får solidaritetsprincipen också en ny politisk dimension.

Dessutom instämmer jag i den oro för de vanliga människor som drabbats av krisen som uttrycks i betänkandet. Vi måste göra lån tillgängliga för familjer och företag igen, och då framför allt för små och medelstora företag, som är grundpelaren i EU-ekonomin. Det är bara en sådan målsättning, kombinerat med insatser för att skydda medborgarnas besparingar, som gör det motiverat att utnyttja offentliga medel för en räddningsplan. Om vi som ett led i den europeiska räddningsplanen också skulle lyckas bli av med skatteparadisen skulle kampen mot krisen sannolikt bli enklare och mer effektiv.

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) Finanskrisen växer hela tiden utan att vi ser någon ände. Därför anser jag att det kommer att krävas fler fonder för att stabilisera EU:s ekonomi och få stopp på den nedåtgående spiralen. Andra flaskhalsar är den kraftigt stigande arbetslösheten och den enorma osäkerheten på arbetsmarknaden. Bristen på tillgång till krediter i kombination med statsunderskotten utgör fortfarande ett stort problem och är en nyckelfaktor om vi verkligen vill åstadkomma något och effektivt vända den ekonomiska lågkonjunkturen. Det är mycket viktigt att det återigen finns goda kreditmöjligheter och att pengarna används som en ekonomisk drivkraft, som går till familjer och företag. Det är viktigt att vi skapar incitament som uppmuntrar till kapitalplaceringar. För närvarande finns det tyvärr ingen mekanism eller institution på EU-nivå som kan samordna en integrerad återhämtning på kontinental nivå och därför tillämpar vi återigen flera olika lösningar som kanske misslyckas som helhet, eftersom medlemsstaternas ekonomier är så starkt beroende av varandra. EU:s återuppbyggnadsinsatser måste gå hand i hand med ändringar i lagstiftningen så att vi kan undvika att upprepa de misstag som gav upphov till krisen. Bristande reglering och bristfällig övervakning var roten till det hela, och nu måste vi återigen införa effektiv lagstiftning.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *skriftlig.* – (*PT*) Vi kan bara förstå den allvarliga socioekonomiska situation som drabbat EU-länderna, inklusive Portugal, om vi tänker på målen för denna "integrationsprocess" och hur dess politik ligger till grund för dagens kapitalistkris, där EU är ett av epicentren.

Under de senaste 23 åren har EG/EU främjat cirkulationen av kapital och "finansialiseringen" av ekonomin. Man har liberaliserat marknaderna och gynnat privatisering. Man har fusionerat företag och uppmuntrat överproduktion. Företagen har flyttat och produktiv kapacitet har förstörts. Man har gett vissa ett ekonomiskt övertag på bekostnad av andras beroende. Man har främjat exploatering av arbetarna och ökat omvandlingen av arbetsproduktivitet till kapital. Man har centraliserat den förmögenhet som skapats och man har ökat de sociala orättvisorna och den regionala obalansen, allt under kontroll av stormakterna och de stora ekonomiska och finansiella koncernerna. Detta är grundorsakerna till den irreparabla kapitalistkrisen.

Det är inte "krisen", utan den politik som är en del av kapitalismen som är orsaken till arbetslöshet, otrygghet, låga löner, försämrade levnadsvillkor, fattigdom, sjukdom, hunger och de växande svårigheter som arbetarna och befolkningen i stort står inför.

Vi välkomnar därför den stora demonstration som CGTP-IN (Allmänna portugisiska arbetarförbundet) planerar att hålla den 13 mars med målet att påverka i riktning mot fler arbetstillfällen, högre löner och utökade rättigheter.

Gábor Harangozó (PSE), *skriftlig.* – (*EN*) EU måste göra sitt yttersta för att föra en konsekvent politik som kan råda bot på finanskrisen. Om vi vill återupprätta allmänhetens förtroende och sanera finanssystemet bör vi snarast vidta åtgärder för att upprätthålla sysselsättningen och den ekonomiska verksamheten. För att lindra lågkonjunkturens negativa effekter och behålla den sociala standarden och sysselsättningen bör vissa justeringar göras för att det ska bli enklare att få tillgång till tillgängliga resurser, samtidigt som större öppenhet och bättre förvaltning garanteras. I rådets senaste slutsatser angående ekonomiska och finansiella frågor efterlyser det "att Europeiska socialfonden snabbt inleder kompletterande åtgärder till stöd för sysselsättningen, särskilt till förmån för de mest sårbara befolkningsgrupperna, med särskild uppmärksamhet på de minsta företagen genom minskning av andra arbetskostnader än löner". Jag ber därför att man under nästa möte i rådet allvarligt diskuterar frågan om att skapa och bevara arbetstillfällen genom tillfälliga samfinansieringsåtgärder för en minskning av andra arbetskostnader än löner i de länder som har drabbats hårt av den finansiella och ekonomiska nedgången. Och visst bör största möjliga uppmärksamhet riktas mot de mest sårbara befolkningsgrupperna, de som lider mest av den ekonomiska och sociala nedgångens följder, så att vi kan undvika ytterligare asymmetrisk inverkan av krisen, som gör att den balanserade utvecklingen för unionens alla områden äventyras.

Tunne Kelam (PPE-DE), *skriftlig.* – (EN) Solidaritet är i dag en av EU:s viktigaste värderingar. Ändå har det i den rådande ekonomiska krisen visat sig att solidariteten i EU håller på att urholkas.

Aldrig förr har vi tvingats undvika motsättningar mellan medlemsstaterna i samma utsträckning som nu, och kategorier som gammal och ny, stor och liten. De motsättningar som finns mellan medlemsstaterna i och utanför euroområdet får inte leda till att staterna i euroområdet privilegieras och kan diktera vår gemensamma framtid. Alla medlemsstater måste vara lika delaktiga i beslutsprocessen. Alla medlemsstater måste garanteras rätten att ta upp sina problem och frågor, för att vi ska kunna hitta lösningar för EU.

EU behöver en drivkraft för att ta sig ur den ekonomiska krisen så oskadat som möjligt. Protektionism får inte vara svaret på den ekonomiska krisen. Tvärtom måste öppenhet och konkurrensanda fortsätta att vara grunden för vårt agerande. Om vi ska dra nytta av den rådande lågkonjunkturen bör vi därför investera mer pengar i innovation, forskning och utveckling.

Med andra ord bör krisen ses som ett incitament att genomföra Lissabonstrategin. Det enda sättet att trygga arbetstillfällena och skapa en hållbar ekonomi i EU är att fullt ut tillämpa denna strategi, som bygger på solidaritet.

Magda Kósáné Kovács (PSE), *skriftlig.* – (*HU*) Det är ingen idé att försöka rangordna olika problem. Alla lider dock av problemen och mobiliserar resurser och försöker ta fram lösningar. Många tänker på krisen 1929, även om andra världskriget som följde i dess kölvatten förde in Europa på två olika vägar. Länderna i det forna östblocket upplevde dessutom regimskiftet som ett trauma, men i det här fallet är vi alla hotade av den globala ekonomiska krisen som trots vissa tidiga tecken ändå var oväntad.

Under den här krisen får EU inte gå åt olika håll igen, inte ens i flera parallella stigar – det går inte att ha två hastigheter. När spekulationskapitalet förlorar i värde är alla förlorare. Det är bara förlustens storlek som varierar. Paradigmet om den gemensamma marknaden kan bara överleva och vara fortsatt konkurrenskraftigt i en sådan situation om vi presenterar gemensamma, samordnade lösningar. Protektionismens spöke erbjuder inga goda råd!

Medlemsstaternas uppgift är att ta fram finansplaner i samarbete med varandra. EU kan hjälpa till med den här uppgiften genom att analysera hur var och en kan ge stöd utifrån sina resurser för att se till att även de medlemsstater och medborgare som står längre bak i kön klarar sig igenom. Central- och Östeuropa står längre bak i den här kön, delvis av historiska skäl, och delvis för att vi inte har euron, vilket har lett till ett bristande självförtroende och till att spekulationskapitalet har tappat intresset för oss. Och även om det är omöjligt att behandla vissa medlemsstater jämlikt vill jag betona att vi måste skapa ett stödsystem på EU-nivå som gör det möjligt att i solidaritetens namn erbjuda den hjälp som är lämplig för varje medlemsstat.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), *skriftlig.* – (RO) Alla principer i EU:s ekonomiska återhämtningsplan måste finnas med i de nationella ekonomiska återhämtningsplanerna.

De EU-medel som görs tillgängliga måste användas för högprioriterade projekt och fördelas rättvist mellan medlemsstaterna, med hänsyn tagen till eventuella specialfall.

Vi måste utnyttja alla tillgängliga möjligheter på ett effektivt sätt. Därför är det mycket viktigt att lyfta fram möjligheten att använda EU-medel, eftersom det påskyndar och ger flexibilitet när den här planen genomförs.

Projekten måste genomföras snabbt och effektivt för att kunna stödja den del av arbetskraften som drabbas av svårigheter. Därför måste de administrativa processerna – inte minst tidsramarna för processerna – förkortas radikalt för att garantera att processen blir effektiv direkt.

Bland de åtgärder som måste vidtas är de som handlar om att ta fram en lagstiftning för att effektivt motverka skatteparadis ett absolut måste.

Det är självklart att statligt stöd måste användas med försiktighet för att undvika att skapa konkurrensproblem. Samtidigt måste vi noggrant analysera de positiva effekter som den här typen av stöd kan ha när det gäller att använda arbetskraften, med särskild hänsyn till de situationer där detta stöd är mer än nödvändigt.

Iosif Matula (PPE-DE), *skriftlig.* – (*RO*) Europeiska kommissionen avsätter betydande summor för investeringar i energieffektivitet, produktion av förnybar energi och byggandet av det transeuropeiska transport- och energinätet. Det enda sättet att undvika att de gas- och energikrissituationer som uppstod i vissa regioner inom EU inte inträffar på nytt är att inrätta en sund politik på det här området.

Genom att koppla samman alla gas- och energinät i EU kan vi garantera att solidaritetsprincipen tillämpas: en medlemsstat kommer att kunna importera och till och med exportera naturresurser under normala förhållanden och också under en kris.

I det här sammanhanget måste medlemsstaterna utnyttja de finansieringsmöjligheter som strukturfonderna erbjuder för att ta fram projekt på områden som infrastruktur, energi och miljö.

För att öka projektens kvalitet och se till att de får effekt när de genomförs måste EU:s medlemsstater fullt ut utnyttja det tekniska stöd som kommissionen kan erbjuda.

Alexandru Nazare (PPE-DE), *skriftlig.* – (RO) Jag välkomnar den skyndsamhet som EU:s institutioner har gett prov på när det gäller att hitta lösningar på den nuvarande ekonomiska krisen. Jag vill dock lyfta fram några aspekter som måste granskas mera noggrant.

För det första gäller det finansieringen av energiinfrastrukturprojekt. Jag anser att det är helt fel metod att dela ut pengar till så många projekt som möjligt, eftersom det finns en risk för att man inte kan täcka den budget som krävs för att de ska kunna genomföras. Efter diskussionerna om Nabucco har jag den senaste tiden fått en känsla av att vi leker med elden. Vi kan inte tillkännage att Nabucco får 250 miljoner euro, sedan säga att vi minskar finansieringen med 50 miljoner euro och till sist säga att detta ska vara en helt privat investering. Fördelarna med Nabucco-projektet är otvetydiga och vi har inte råd att förhala detta av politiska och ekonomiska skäl.

För det andra anser jag att vi måste undvika att falla offer för protektionistiska tendenser, vilket skulle påverka den inre marknadens fungerande. Även om krisen drabbar olika EU-länder olika hårt måste vi agera på samma sätt, i enlighet med målen i sammanhållningspolitiken och den inre marknadens principer. Jag anser att det är absolut nödvändigt att analysera de här förändringarnas effekt för att förbättra åtgärdernas effektivitet i den nya budgetramen för 2014–2020.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Sammanhållningspolitiken svarar för en tredjedel av EU:s budget utan att vara ett instrument för krishantering, men är ändå den största källan till investeringar i realekonomin och innebär en stor möjlighet, framför allt för permanent missgynnade regioner. Därför skulle jag vilja lyfta fram behovet av att hitta lösningar för att ge en ökad vertikal delaktighet för regionerna på EU-nivå.

Under de förhållanden som den nuvarande ovanliga ekonomiska situationen har gett upphov till vill jag betona vikten av att öka flexibiliteten när det gäller tillgång till strukturfonderna. Jag välkomnar också stödmöjligheterna när det gäller investeringar i energieffektivitet och förnybara energikällor inom bostadssektorn och sektorn för ren teknik.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), *skriftlig.* – (*FI*) Fru talman, mina damer och herrar! I förra veckan lade kommissionen fram sitt meddelande om den ekonomiska krisen till rådet i samband med mötet i slutet av månaden. Kommissionen presenterade också sin första analys av resultatet för EU:s ekonomiska stimulanspaketet. Kommissionen anser att de inledande resultaten är bra och beräknar att återhämtningsåtgärderna på nationell nivå och EU-nivå sammanlagt kommer att uppgå till ett värde som motsvarar cirka 3,3 procent av BNP under perioden 2009–2010.

Jag gratulerar föredraganden till ett mycket förtjänstfullt betänkande. Jag anser att behovet av att samordna medlemsstaternas åtgärder – som betonas här – är särskilt viktigt. De rådande tendenserna är mycket oroväckande. Medlemsstaterna kan tala om att göra utfästelser om att de är redo att samarbeta, men i praktiken är det uppenbart något helt annat som gäller. Det är oerhört viktigt att EU:s ledare fattar beslut utifrån vad de säger och inte ger efter för de protektionistiska påtryckningar som i flera länder är mycket starka.

EU måste ta nya, ambitiösa steg som en fortsättning på Lissabonstrategin. EU behöver ett stimulanspaket för att stödja nya industrier som kan skapa en grund för konkurrenskraft och tillväxt. Med investeringar på sådana områden som ekomodernisering, förnybara energikällor och informationsteknik kan man etablera en sund förändring.

En kris är också en möjlighet. Det är en möjlighet att organisera om hela den europeiska och globala finansiella arkitekturen. Den här krisen är också en möjlighet att leda in den ekonomiska tillväxten på en helt ny väg, som bygger på förnybara energikällor och energieffektivitet. Denna "nya gröna deal", som den kallas, måste utgöra en grund för återhämtning och förnyad tillväxt. På så sätt tar vi itu med klimatförändringens utmaningar samtidigt som vi skapar arbetstillfällen och främjar innovation.

Zita Pleštinská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) EU-ekonomin är i dag hårt drabbad av effekterna av den globala finanskrisen och nedgången är den största och allvarligaste under de senaste 60 åren. Krisen är en stor prövning för EU. Den påverkar både företag och vanliga människor och deras familjer. Många lever med en oro, framför allt för att bli av med arbetet, och hoppas att EU kan rädda dem.

EU får inte bara vara summan av 27 nationella intressen. Det måste bygga på solidaritet och medlemsstaternas och regionernas vilja att genomföra sina programmål så snabbt som möjligt.

I en tid av ekonomisk kris borde det vara självklart att vi måste koncentrera oss på Lissabonmålen, framför allt på sysselsättningsområdet. Det är sammanhållningspolitiken som har de finansiella instrument som måste tillämpas intensivt och flexibelt under krisen. De finansiella resurserna för EU:s sammanhållningspolitik för perioden 2007–2013 kan bidra avsevärt till att uppfylla målen i EU:s förnyade Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning, där man förenar vanliga människor, företag, infrastruktur, energisektorn samt forskning och innovation. Vi måste förbättra samordningen och överge protektionismen och alla former av demagogi. Vi måste få en nystart för kapitalflöden och kapitalöverföringar.

Jag är övertygad om att investeringar i innovation, ny teknik och ekoinnovationer kommer att medföra nya möjligheter som är avgörande för att se till att vi får en effektiv lösning på den nuvarande finanskrisen. Vi måste undanröja alla hinder och skapa en verklig inre marknad för förnybar energi.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Jag vill tacka föredraganden, Elisa Ferreira, för ett relevant betänkande som presenterades i rätt tid. Under de rådande krisförhållandena är det viktigt att befintliga medel utnyttjas fullt ut. Det är beklagligt att en majoritet av de medlemsstater som är berättigade till stöd från struktur- och sammanhållningsfonderna enligt den nya budgetramen inte har kunnat utnyttja dessa fonder. Samma sak gäller för mitt hemland, Estland. Det finns flera skäl till detta: det första stora problemet är medlemsstaternas egen administrativa kapacitet. På det här området kan medlemsstaterna göra mycket själva och de skulle kunna förbättra den administrativa effektiviteten. Det andra skälet har sin grund i EU. Det är viktigt att EU gör villkoren mer flexibla. Det finns exempelvis ett problem med de program där utlägg måste göras i förväg och som finansieras i efterskott. I dag är det svårt att få lån för att kunna finansiera dessa kostnader. Frågan om vilka åtgärder kommissionen planerar att vidta när det gäller förskottsbetalningar är mycket viktig. Nästa viktiga fråga är graden av självfinansiering under rådande förhållanden. På det här området behövs större flexibilitet. Den tredje viktiga frågan är tillsynsmekanismen – den nuvarande byråkratin är utan tvekan tungrodd.

Tack för betänkandet.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), *skriftlig.* –(RO) I vissa medlemsstater, däribland de baltiska länderna, Rumänien och Ungern, har finanskrisen och den globala recessionen orsakat strukturella obalanser som ackumulerats under perioder av ekonomisk tillväxt och som beror på snabba inflöden av direkta utländska investeringar och externa skulder.

Situationen för dessa länder måste beaktas i EU:s ekonomiska återhämtningsplan och det krävs omfattande extern finansiering för att kunna täcka underskottet i handeln med varor och tjänster. Om man inte lyckas få denna externa finansiering är de berörda länderna på väg mot stora, abrupta justeringar som kommer att

leda till att det välstånd som skapats under de senaste åren raderas ut, att sammanhållningen inom EU försvagas och som till och med kan äventyra stabiliteten i området.

Rådet och kommissionen har absolut ett ansvar för att hitta lösningar för att få fram den externa finansiering som behövs. De berörda medlemsstaterna vinner tid med hjälp av den externa finansieringen och det är sedan deras ansvar att genomföra strukturreformer i syfte att korrigera de ackumulerade obalanserna.

Margie Sudre (PPE-DE), *skriftlig.* – (*FR*) Regionalpolitiken är den främsta källan till investeringar i realekonomin i EU. Att påskynda och förenkla dess finansiering kan bidra till den ekonomiska återhämtningen genom att man skapar likviditet i målsektorerna.

Snabba, flexibla betalningar med schablonbelopp, vilket kommissionen föreslår, möjliggör att projekt omedelbart kan genomföras inom områden som infrastruktur, energi och miljö.

Nationella och regionala myndigheter måste ta till vara på dessa möjligheter och fullt ut utnyttja strukturfonderna för att öka sysselsättningen, stärka de små och medelstora företagen, stärka entreprenörsandan och yrkesutbildningen, samtidigt som de gör sitt bidrag enligt medfinansieringsbestämmelserna så att de avsatta medlen kan utnyttjas fullt ut.

Jag uppmanar de regionala råden och prefekturerna i de franska utomeuropeiska departementen, som förvaltningsmyndigheter för strukturfonderna, att föregripa dessa förändringar och omedelbart se till att deras regionala program inriktas på de projekt som har störst potential för att skapa tillväxt och arbetstillfällen.

Mot bakgrund av de pågående oroligheterna i de franska utomeuropeiska departementen, där proteströrelsen nu nått Réunion, måste vi undersöka nya inhemska utvecklingsinitiativ och utnyttja alla möjligheter som står till vårt förfogande, inklusive de som EU erbjuder.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), *skriftlig.* – (*RO*) I EU-meddelandet om EU:s ekonomiska återhämtningsplan från december 2008 anges de områden där EU kommer att investera under de kommande åren i syfte att skapa ekonomisk tillväxt och bevara arbetstillfällena. Det rör sig om följande områden: stöd till små och medelstora företag, med en ekonomisk prognos på 30 miljarder euro via EIB, påskyndade investeringar i infrastrukturprojekt för transeuropeiska energi- och bredbandsanslutningar, med en ekonomisk prognos på 5 miljarder euro för att förbättra energieffektiviteten i byggnader samt forskning och innovation.

De här åtgärderna måste även stödjas av lagstiftningsförslag för att se till att finansiella resurser avsätts. I förslaget till förordning från januari 2009 om finansiering av energiprojekt som en del av EU:s ekonomiska återhämtningsplan sägs ingenting om finansiella resurser för energieffektivitet i byggnader. Jag anser att EU gör ett misstag om man inte stöder de prioriterade projekten finansiellt under den ekonomiska krisen. Energieffektivitet i byggnader är ett område som kan bidra till att skapa omkring 500 000 arbetstillfällen inom EU, förbättra medborgarnas livskvalitet och skapa en hållbar ekonomisk utveckling genom att främja förnybara energikällor. Jag anser personligen att det skulle vara ett misslyckande för den sittande kommissionen om man inte ger stöd för att göra byggnader mer energieffektiva genom att använda finansiella åtgärder och instrument, lämpliga skatteåtgärder och genom att sända en stark politisk signal på EU-nivå.

Andrzej Tomasz Zapałowski (UEN), skriftlig. – (PL) Fru talman! I dag debatterar vi en plan för att få igång ekonomin utifrån prioriteringarna i Lissabonstrategin. Trots att det gått flera år sedan Lissabonstrategin presenterades kan vi se att den inte har haft någon verkan. Med andra ord producerar vi dokument som vi sedan inte genomför. Detta bekräftas av en vana som har blivit norm i parlamentet, nämligen att dränka medborgarna med regleringar som i många fall gör deras tillvaro svårare och som inte har någon märkbar effekt på deras levnadsstandard.

Dessutom visar den växande ekonomiska krisen att kommissionen och rådet är helt avskärmade från samhällets vardagsproblem. I praktiken har kommissionen ingen riktig handlingsplan för att hantera den växande krisen. Alla kan se att enskilda länder genomför räddningsåtgärder på egen hand och att den centralt styrda marknad som är värd femhundra miljoner inte lyckas stävja krisens omfattning i verklig mening.

På senare år har länderna i Östeuropa fått höra att de borde privatisera sina banker, med andra ord, att de borde låta dem underordnas västeuropeiska banker. De var naiva nog att göra detta och i dag är det just dessa banker som spekulerar och skjuter ekonomierna i EU:s nya medlemsstater i sank.

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

4. Föredragningslista

Talmannen. - När det gäller resolutionsförslaget från utskottet för utrikesfrågor om den humanitära situationen i Sri Lanka har jag fått en skriftlig invändning som undertecknats av Robert Evans och 40 andra ledamöter mot att inkludera nämnda resolutionsförslag.

I enlighet med bestämmelserna i artikel 90.4 i arbetsordningen har resolutionsförslaget förts upp på föredragningslistan för innevarande sammanträdesperiod.

Jag föreslår därför att kvällens debatt förs upp som sista punkt och att omröstningen äger rum imorgon klockan 12. Tidsfristen för ingivande av ändringsförslag har fastställts till klockan 15 i eftermiddag.

Robert Evans (PSE). - (EN) Fru talman! I måndags kväll antog utskottet för utrikesfrågor ett förslag till resolution om försämringen av den humanitära situationen i Sri Lanka, i enlighet med artikel 91 i arbetsordningen.

Situationen på Sri Lanka är utan tvivel mycket allvarlig, men exakt vad som händer i fråga om den humanitära situationen är mycket oklart. Jag är medveten om att det finns många olika åsikter här i kammaren. Därför anser jag att det vore klokast att planera in en ordentlig debatt. Den debatten kan inte seriöst integreras i den här sammanträdesperioden, men den kunde genomföras under vår nästa sammanträdesperiod om bara tio dagar. Jag är tacksam för att Joseph Daul från PPE-DE-gruppen har klargjort att hans grupp stöder detta tillvägagångssätt. Vi är ett seriöst parlament och jag ber och uppmanar mina kolleger att stödja en debatt med fullständigt deltagande som leder till en resolution under nästa sammanträdesperiod, för att göra den allvarliga situationen i Sri Lanka rättvisa.

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). - (FR) Fru talman! När någon föreslår något kan man alltid argumentera mot förslaget före omröstningen.

Jag vill därför helt enkelt säga att situationen i Sri Lanka är oerhört tragisk. Det finns 150 000 personer som sitter fast utan någon utväg. Detta är exakt samma situation som i Burma. Därför borde Sri Lanka få stå kvar på föredragningslistan i dag, för att visa vårt engagemang för att stödja dem som sitter fast där.

(Parlamentet avvisade begäran att senarelägga debatten.)

5. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

- 5.1. Befrielse från mervärdeskatt vid slutlig import av vissa varor (kodifierad version) (A6-0060/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (omröstning)
- 5.2. Europols personal: justering av grundlöner och tillägg (A6-0078/2009, Agustín Díaz de Mera García Consuegra) (omröstning)
- 5.3. Utnyttjande av Europeiska unionens solidaritetsfond (A6-0106/2009, Reimer Böge) (omröstning)
- 5.4. Ändringsbudget nr 1/2009 (A6-0113/2009, Jutta Haug) (omröstning)
- 5.5. Gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg och för sjöfartsadministrationernas verksamhet i förbindelse därmed (omarbetning) (A6-0097/2009, Luis de Grandes Pascual) (omröstning)

- 5.6. Gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg (omarbetning) (A6-0098/2009, Luis de Grandes Pascual) (omröstning)
- 5.7. Hamnstatskontroll (omarbetning) (A6-0099/2009, Dominique Vlasto) (omröstning)
- 5.8. Övervaknings- och informationssystem för sjötrafik i gemenskapen (A6-0100/2009, Dirk Sterckx) (omröstning)
- 5.9. Utredning av olyckor i sjötransportsektorn (A6-0101/2009, Jaromír Kohlíček) (omröstning)
- 5.10. Transportörens skadeståndsansvar i samband med olyckor vid passagerarbefordran till sjöss (A6-0102/2009, Paolo Costa) (omröstning)
- 5.11. Fartygsägares försäkring för sjörättsliga skadeståndsanspråk (A6-0072/2009, Gilles Savary) (omröstning)
- 5.12. Fullgörande av flaggstatsförpliktelser (A6-0069/2009, Emanuel Jardim Fernandes) (omröstning)
- 5.13. Avgifter på tunga godsfordon för användningen av viss infrastruktur (A6-0066/2009, Saïd El Khadraoui) (omröstning)
- 5.14. Allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (omarbetning) (A6-0077/2009, Michael Cashman) (omröstning)
- Före den slutliga omröstningen:

Michael Cashman, *föredragande*. – (*EN*) Fru talman! I enlighet med artikel 53 i arbetsordningen vill jag be kommissionen att svara på och berätta för oss huruvida den tänker godkänna alla de ändringsförslag som parlamentet har antagit i dag.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (EN) Fru talman! Jag har fått äran att avge följande förklaring på kommissionens vägnar.

Kommissionen noterar de ändringsförslag som parlamentet har röstat igenom och kommer att noggrant ta dem i beaktande. Kommissionen bekräftar att den är beredd att försöka nå en kompromiss med parlamentet och rådet. Kommissionen kommer att utarbeta sitt förslag först när budgetmyndighetens båda parter har antagit sina ståndpunkter. Under tiden har kommissionen för avsikt att fortsätta att föra en konstruktiv dialog med båda institutionerna.

Michael Cashman, *föredragande*. – (EN) Fru talman! Jag vet inte var kommissionsledamoten har varit, men i morse antog vi en ståndpunkt.

Jag vill därför föreslå att kammaren röstar för att återförvisa betänkandet till utskottet. Detta skulle ge utskottet möjlighet att inleda förhandlingar med både rådet och kommissionen.

Jag ber därför om kammarens stöd till att återförvisa betänkandet till utskottet.

(Parlamentet godkände begäran att senarelägga den slutliga omröstningen.)

Michael Cashman, *föredragande*. – (EN) Fru talman! Jag tackar alla i kammaren för deras tålamod i den här frågan, min sista insats. Kan jag nu be er, fru talman, att skriva en formell uppmaning till det tjeckiska

ordförandeskapet och även till det kommande svenska ordförandeskapet om att de så snart som möjligt ska inleda en formell dialog med Europaparlamentet?

Som redan aviserat i omröstningslistan och för att den text som vi nu har antagit ska bli tydligare och mer sammanhängande ber jag er även uppmana sammanträdestjänsten att utan några större förändringar göra följande: ordna artiklarna efter innehåll under särskilda ämnesrubriker, ordna skäl och definitioner på nytt i enlighet med detta och lägga fram och offentliggöra parlamentets ståndpunkt som en konsoliderad text så snart som möjligt.

Slutligen skulle jag vilja tacka för det enorma arbete och stora stöd som inte bara sekretariaten, utan även enheten för ingivande av ändringsförslag har hjälpt mig med.

(Applåder)

Talmannen. - Jag vidarebefordrar denna begäran, herr Cashman, och resultatet kommer att meddelas.

- 5.15. Riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik (A6-0052/2009, Jan Andersson) (omröstning)
- 5.16. Förlängning av tillämpningen av artikel 139 i Europaparlamentets arbetsordning till slutet av sjunde valperioden (B6-0094/2009) (omröstning)
- 5.17. Romernas sociala situation och bättre tillgång för romer till EU:s arbetsmarknad (A6-0038/2009, Magda Kósáné Kovács) (omröstning)
- 5.18. Att möta oljeutmaningarna (A6-0035/2009, Herbert Reul) (omröstning)
- 5.19. Grönare transporter och internalisering av externa kostnader (A6-0055/2009, Georg Jarzembowski) (omröstning)
- 5.20. Lissabonstrategin (omröstning)
- Före omröstningen om ändringsförslag 28 (gäller omröstningen om ändringsförslag 27):

Pervenche Berès (PSE). - (FR) Fru talman! Jag kan ha fel, men jag tror att ni har hållit en omröstning om ändringsförslag 27, som i praktiken var en teknisk förändring som helt enkelt handlade om att punkt 47 skulle flyttas. Å andra sidan finns det en begäran om en separat omröstning med namnupprop om den ursprungliga texten.

Jag uppfattar det därför som att vi har beslutat att flytta punkt 47 och vi behöver nu en delad omröstning med namnupprop om just punkt 47.

Talmannen. - Låt oss göra ett förtydligande: det fanns inga invändningar mot att punkt 47 infogades efter punkt 49. Vi röstade därefter om ändringsförslag 27, som har antagits. Vi kan alltså inte rösta om punkt 47, eftersom vi har röstat om ändringsförslag 27. Det finns därför inget problem.

5.21. Kampen mot klimatförändringarna (omröstning)

- Före omröstningen om punkt 20:

Avril Doyle (PPE-DE). – (*EN*) Fru talman! Ett mycket kort ändringsförslag till den ursprungliga texten: Punkt 20, rad 3 ska i den engelska språkversionen lyda "reducing emissions from deforestation and degradation". För närvarande står här "reducing emissions for deforestation and degradation". Jag vill ändra ordet "for" till "from". I den engelska versionen är detta fel. Det är ingenting att tvista om.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

5.22. Riktlinjerna för sysselsättningspolitiken (omröstning)

- Före omröstningen om punkt 13:

Elizabeth Lynne (ALDE). – (*EN*) Fru talman! Detta är ett mycket enkelt ändringsförslag, som innebär att "the disabled" ändras till antingen "people with disabilities" eller "disabled people" i den engelska språkversionen. Vi säger aldrig "the disabled" på engelska.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Detta är också ett renodlat standardändringsförslag som gäller den funktion som samråden med arbetsmarknadens parter fyller. Förslaget innebär helt enkelt att följande läggs till i slutet: "i enlighet med nationell sedvänja och praxis". Detta brukar läggas till i ett ändringsförslag, men av någon anledning utelämnades det här. Socialdemokraterna stöder det här ändringsförslaget och förhoppningsvis gör även de andra grupperna det. Vanligtvis gör de det.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

5.23. En ekonomisk återhämtningsplan för Europa (A6-0063/2009, Elisa Ferreira) (omröstning)

- Före omröstningen:

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – (*EN*) Fru talman! Jag skulle vilja informera vår grupp om att det finns ett fel i våra omröstningslistor angående ändringsförslag 113. Här ska det stå ett plus i omröstningslistan och inte ett minus.

- Före omröstningen om ändringsförslag 93:

Elisa Ferreira, *föredragande.* – (*EN*) Fru talman! Det här ändringsförslaget innebär bara att ordalydelsen i ändringsförslag 93 angående sunda statsfinanser ska ändras till "så snart som möjligt" i stället för "så snart den ekonomiska situationen tillåter det", enligt överenskommelse med skuggföredragandena.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

Alain Lipietz (Verts/ALE). - (FR) Fru talman! Detta är ett rent tekniskt ändringsförslag. Det finns ett tryckfel i vårt ändringsförslag. Där finns en punkt som var formulerad på följande sätt: "intensifiera undanröjandet av hinder". Vi har ersatt detta med "undanröja orättfärdiga hinder", men tyvärr finns den gamla punkten kvar i ändringsförslagets formulering. Vi har alltså ändrat den tredje punkten något, och det finns ingen anledning att behålla den gamla versionen.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

Martin Schulz (PSE). – (*DE*) Fru talman! Av det entusiastiska gensvaret från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater på mitt inlägg att döma förstår man hur bra det gick under vår omröstning.

Jag vill tacka min kollega Elisa Ferreira, som har gjort en mycket stor insats för att nå fram till det här resultatet. Jag vill också särskilt tacka Gunnar Hökmark, Edit Herczog, Udo Bullmann och Klaus-Heiner Lehne, som jag anser har arbetat mycket hårt med den närliggande Lissabonresolutionen.

Av reaktionen från PPE-DE-gruppen att döma kan man dock konstatera att stämningen var upphetsad. Vi vill tacka er för att ni röstade med oss om att ta itu med skatteparadisen och om solidariteten med medlemsstaterna. Fram till för bara några minuter sedan såg det helt annorlunda ut. Det hedrar er att ni har främjat spridandet av socialdemokratin. Detta är bra för Europaparlamentet, som har rört sig till vänster.

(Applåder från vänster och protester från höger)

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). - (FR) Fru talman! Jag vill bara påminna den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet och gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater om att det finns andra grupper i parlamentet än de två stora grupperna.

Hartmut Nassauer (PPE-DE). - (*DE*) Fru talman! En fråga som har med föredragningslistan att göra. Ni kanske kan förklara för parlamentet i enlighet med vilken artikel i arbetsordningen som Martin Schulz fick lov att yttra sig.

Talmannen. - Mina damer och herrar! Jag kommer förstås att tala om för Hartmut Nassauer att han har helt rätt. Ibland måste man dock i demokratins namn tänja lite på gränserna.

Med detta menar jag att jag gav ordet till Martin Schulz i enlighet med artikel 141 i arbetsordningen. Han hade absolut rätt att tala.

Joseph Daul (PPE-DE). – (FR) Fru talman! Talade han för kommissionen? För att han vill bli kommissionsledamot? Eller talade han som ordförande för gruppen?

- Efter slutomröstningen:

Vittorio Prodi (ALDE). – (*IT*) Fru talman! Jag vill ha ett förtydligande. Såvitt jag vet har slutomröstningen inte genomförts angående Reul-betänkandet. Kan ni bekräfta att det stämmer?

Talmannen. - Vi har antagit ändringsförslag 3, som därmed ersätter hela resolutionen.

5.24. Sammanhållningspolitik: att investera i realekonomin (A6-0075/2009, Evgeni Kirilov) (omröstning)

6. Röstförklaringar

Muntliga förklaringar

- Betänkande: Ferreira (A6-0063/2009)

Richard Corbett (PSE). - (*EN*) Fru talman! Jag välkomnar att man i detta betänkande undersöker vad som kan göras på EU-nivå för att främja ekonomierna, samtidigt som jag konstaterar att de flesta möjligheterna till att göra det fortfarande finns på nationell nivå. Av de offentliga utgifterna är 99 procent utgifter på nationell nivå, inte EU-nivå, och lagstiftningen är till största delen nationell lagstiftning, inte EU-lagstiftning. Men tittar vi på vad som är möjligt på EU-nivå så kan och kommer planen på ett bidrag på 30 miljarder euro, inklusive förskottsbetalningar från strukturfonder och nya lån från Europeiska investeringsbanken, som kommissionen har föreslagit i hög grad att bidra till att vi tar oss ur krisen.

Det är även viktigt att vi undviker protektionism i EU. Om olika länder antar strategier för att göra sina grannar till tiggare skulle det försvaga vår gemensamma marknad och avsevärt förstöra utsikterna till nya arbetstillfällen och ekonomisk tillväxt på lång sikt. Däremot är fri rörlighet för arbetstagare och initiativ som syftar till att hjälpa företagen att exportera till den inre marknaden sådana incitament som vår ekonomi behöver för att återhämta sig.

- Betänkande: Costa (A6-0102/2009)

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (*IT*) Fru talman! Jag röstade för det gemensamma utkastet om att förbättra säkerheten för dem som väljer att resa till sjöss. Jag tycker att det är mycket viktigt att tillägga att mer resurser borde avsättas för att öka yrkeskunnigheten hos alla sjömän som har ansvar för navigering – från kaptenen, maskinchefen, båtsman, väbeln, rorsman och till alla sjömän – eftersom människors liv och säkerhet till sjöss är beroende av dem. Jag efterlyser därför ökad professionalism och bättre löner för dem som ansvarar för sjöpassagerarnas liv.

- Betänkande: El Khadraoui (A6-0066/2009)

Simon Busuttil (PPE-DE), – (MT) När det gäller det här betänkandet vill jag säga att trots dess initiativ för att gynna miljön fanns det ändå en brist på hänsyn till de negativa och oproportionerliga effekter det skulle få för de regioner och länder som ligger i EU:s periferi, som Malta. Detta initiativ skulle kunna medföra en avsevärd prisökning på godstransporter till och från dessa perifera regioner. Dessa höjda kostnader skulle i sin tur kunna leda till högre priser på de produkter som transporteras till och från dessa regioner eller länder. Därför röstade jag mot detta betänkande.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (*PL*) Fru talman! Att införa extra avgifter för tunga godstransporter motsvarar en skattehöjning. Lastbilstransporter erbjuder en tjänst för hela ekonomin, vilket också inkluderar medborgarna. Transportkostnaderna påverkar priserna på alla produkter vi konsumerar. Att belägga vägtransport med ytterligare kostnader i form av en punktskatt på drivmedel och vägtullsdekaler vid sidan av de skatter som redan betalts när vi står inför en kris där det inte finns något slut i sikte, är socialt oansvarigt.

Luftföroreningar, växthuseffekten och olyckor är i stor utsträckning beroende av fordonens konstruktion och av vägsystemet. Under de senaste tio åren har betydande framsteg gjorts på det här området och vi har alla upplevt fördelarna. Jag stöder inte det här direktivet i dess nuvarande form eftersom det krävs en omfattande översyn.

- Betänkande: Cashman (A6-0077/2009)

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Fru talman! Jag vill börja med att säga att jag stöder det här betänkandet från Michael Cashman och jag vill tacka honom för det. Betänkandet förbättrades avsevärt under parlamentets behandling om vi betänker hur kommissionens ursprungliga förslag såg ut.

Det grundantagande vi måste göra är att det finns insyn i beslutsfattandet. Människor måste ha möjlighet att få tillgång till dokument, eftersom det är det enda sättet att skapa förtroende och med detta i åtanke är det mycket viktigt att vi kan nå fram till en position där människor kan se hur lagstiftningsprocessen fortskrider. Det måste finnas öppenhet på alla administrativa nivåer när det gäller dokument.

Alla inser förstås att det finns vissa områden, som frågor som handlar om enskilda personers hälsa och så vidare som måste förbli privata, men i lagstiftningsprocessen måste allt i grunden vara öppet och i det här avseendet är jag nöjd med resultatet och jag anser att vi kan vinna människors förtroende genom ett ärligt och öppet beslutsfattande.

Martin Callanan (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Enligt uppgift i en aktuell rapport från den brittiska frivilligorganisationen TaxPayers' Alliance kostar EU-medlemskapet varje man, kvinna och barn i Storbritannien 2 000 brittiska pund varje år.

Jag måste säga att många av mina väljare i nordöstra England tycker att de får väldigt lite för så mycket pengar. Att allmänheten får tillgång till EU-institutionernas handlingar är därför det allra minsta som dessa väljare kan förvänta sig i utbyte mot sådana stora belopp som de överlåter till EU varje år. För många människor är EU fortfarande en mycket dunkel och sluten enhet. Alla åtgärder är välkomna som vi kan vidta för att förbättra tillgången till handlingar och informera allmänheten mer om en del av de saker som vissa av våra kommissionsledamöter och andra kanske helst skulle vilja hålla konfidentiella.

Vi har redan sett att personer som slagit larm om missförhållanden och andra har blivit skymfade och bortjagade från sina arbeten på grund av att de avslöjat sekretessbelagd information. Om all denna information hade varit tillgänglig redan från början skulle många av de här överdrivna reaktionerna kanske inte ha behövts.

Syed Kamall (PPE-DE). - (*EN*) Fru talman! Jag är tacksam för att jag får tillfälle att förklara hur jag röstade angående detta mycket viktiga betänkande. Vi känner alla till att det ibland krävs diskretion för att undvika att en uppgörelse går i stöpet när olika parter är involverade i känsliga politiska förhandlingar. Det stämmer dock inte direkt i det här fallet.

På senare tid har förhandlingar förts om handelsavtal om åtgärder mot varumärkesförfalskning och vissa av de frågor som har debatterats innebär en avsevärd urholkning av de medborgerliga rättigheterna. Till exempel har man föreslagit att man ska genomsöka folks iPods och bärbara datorer vid inresa i ett land, för att se om det finns upphovsrättsskyddat eller icke upphovsrättsskyddat material i dem. Har vi kunnat diskutera dessa frågor öppet och rättframt? Nej, eftersom dessa handlingar har hållits hemliga – kanske av försvarbara skäl, men av skäl som vi egentligen inte förstår. Vad vi egentligen behöver är därför större öppenhet och mer insyn för att faktiskt kunna komma åt kärnan i det hela.

Jag håller fullständigt med min kollega Martin Callanan om att det inte bådar gott för EU att detta inte var tillgängligt för allmänheten.

- Betänkande: Andersson (A6-0052/2009)

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (*IT*) Jag vill tacka de fans som outtröttligt har lyssnat så länge till oss. Jag är en av de 74 parlamentsledamöter som i dag röstade emot Andersson-betänkandet. Inte för att jag är emot sysselsättning, utan för att man i dessa riktlinjer för EU, för medlemsstaternas politik, inte tydligt anger att

ett av alternativen för att främja sysselsättningen är att låta de arbetstagare som vill gå i pension och ber att få göra det också ska få göra det. En politik där man höjer den obligatoriska pensionsåldern överallt leder bara till att ungdomar går miste om arbetstillfällen när de gärna skulle ersätta de äldre arbetstagare som vill lämna över sina tjänster till ungdomarna.

Martin Callanan (PPE-DE). - (EN) Fru talman! I det här betänkandet utgår man från ett felaktigt antagande, nämligen att EU vet bäst när det gäller sysselsättningspolitik. Många av mina väljare skulle överhuvudtaget inte hålla med om det, utan de skulle hellre se att EU hölls långt borta från allt som har med sysselsättningspolitik att göra. Jag anser att mitt land ska dra sig tillbaka från EU:s sociala kapitel.

Det är inte bara lite ironiskt att EU försöker överföra sin vishet i fråga om sysselsättningspolitik till medlemsstaterna, samtidigt som just EU bär ansvar för avsevärda mängder byråkrati och lagstiftning som har hämmat så många företag i min region och i hela EU och orsakat en förfärligt stor andel av den arbetslöshet som unionen nu försöker råda bot på.

Den europeiska sociala modellen är föråldrad och destruktiv, och den leder till att nya arbetstillfällen och entreprenörskap motverkas. Det bästa vore om EU höll fingrarna borta från medlemsstaternas sysselsättningspolitik och åstadkom mindre byråkrati och lagstiftning. Det vore det bästa för att skapa nya arbetstillfällen i ekonomin.

- Förslag till beslut om artikel 139 i arbetsordningen (B6-0094/2009)

Jim Allister (NI). - (EN) Fru talman! Jag röstade för det här förslaget eftersom det innebär att man därmed skjuter upp galenskapen att fullständigt i onödan slösa bort ännu mer pengar på översättningstjänster i parlamentet beträffande iriskan.

Jag skulle föredra att man satte stopp för hela galenskapen att slösa pengar på sådant. Förslaget innebär att skattebetalarna åtminstone besparas en del av detta onödiga slöseri.

Den obetydliga roll som iriskan spelar i parlamentet talar för sig själv, trots möjligheten att Bairbre de Brún, som en del av hennes aggressiva republikanska politiska program, underhåller oss på detta döda språk, något som endast leder till att i stort sett ingen som lyssnar online på parlamentet kan förstå ett ord av vad hon säger. Jag kan försäkra dem om att de missar väldigt lite.

Hennes Sinn Féin-kollega Mary Lou McDonald har inte kommit längre än till en stammande och stapplande pidginiriska, och trots detta slösar vi bort pengar på översättning.

- Betänkande: Kósáné Kovács (A6-0038/2009)

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag tackar Magda Kósáné Kovács för det informativa och givande betänkandet om romernas situation.

Som ni alla känner till växer den romska befolkningen konstant och konsekvent, vilket gör den till en stark och inflytelserik kraft över hela Europa. Denna befolkningsgrupp utgörs av 10–12 miljoner människor och är bland de fattigaste på kontinenten, samtidigt som den har en oändlig potential.

I egenskap av EU-medborgare och ledamöter av Europaparlamentet, som har grundats på jämlika villkor, måste vi göra något åt det här problemet snarast möjligt. Detta ständiga förtryck av en av Europas största minoriteter är skamligt och destruktivt. Med bättre lagstiftning och mer samarbete skulle nationerna kunna skapa arbetstillfällen för denna stora grupp potentiella arbetstagare. I den finanskris som vi har över oss skulle romerna kunna hjälpa till att lösa en del av de svåraste problem som vi har i EU. Dessutom har fördomarna mot och förnedringen av dessa människor pågått länge nog. Alla EU-medborgare måste ha lika rättigheter och möjligheter, även romerna.

Så sent som i början av den här månaden sköts två romer ihjäl som djur när de försökte fly från sitt brinnande hus i Ungern. Hur kan någonting sådant få hända i ett enat Europa?

Philip Claeys (NI). - (*NL*) Fru talman! Jag röstade mot Kovács-betänkandet, eftersom hela detta betänkande genomsyras av en offermentalitet och eftersom jag anser att en minoritetsgrupp som romerna faktiskt skulle vara mer betjänta av en strategi för att uppmuntra dem att ta mer ansvar för sitt eget öde.

Jag delar förstås uppfattningen att romerna ska behandlas korrekt, men merparten av de problem som nämns i det här betänkandet kan tillskrivas en livsstil som de här människorna aktivt har valt. Vi kan anta hur många betänkanden och resolutioner som helst och dela ut hur mycket pengar vi vill, men det förändrar inte situationen i praktiken.

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Fru talman! Jag har hört mycket politiskt korrekt strunt här i parlamentet, som alltid godkänts av mycket stora majoriteter, men det här betänkandet tar ändå priset anser jag. Om parlamentet har för avsikt att ingripa i romernas sociala situation och i deras tillträde till arbetsmarknaden, skulle det vara för mycket begärt att be om ett uns av objektivitet?

Sanningen är att problemet med zigenarna till stor del helt enkelt är resultatet av deras egen vägran att anpassa sig till det samhälle de lever i, inte minst när det gäller högre utbildning och yrkesutbildning. I årtionden har vi pumpat in miljontals euro i alla möjliga program fulla av idylliskt, men huvudsakligen orealistiskt strunt i samma anda som i det här betänkandet. Utan att detta lett någonstans. Är det inte dags att vi slutar dalta med dem och i stället tittar på de verkliga orsakerna till problemen innan vi kommer med lösningar?

- Betänkande: Reul (A6-0035/2009)

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Trots att den ändrade versionen var en förbättring var det fortfarande med tungt hjärta som jag stödde det här initiativbetänkandet, eftersom det inte var förenligt med det klimat- och energipaket som antogs av en stor majoritet här i kammaren den 17 december 2008.

Jag vill bara påminna om att mitt eget betänkande om gemenskapens system för utsläppshandel, som var en hörnsten i paketet, antogs med 610 röster för, 60 nedlagda röster och 29 röster mot. Självfallet var Herbert Reul bland de 610 av 699 ledamöter som stödde mitt betänkande.

Jag reserverar mig mot alla slags borrningar i Arktis och utforskningar för att hitta alternativa källor till olja, som till exempel tjärsand. Under de senaste månaderna har det visat sig att energisäkerheten aldrig har varit så viktig. Det samarbete som krävs inom hela EU och behovet av att dra fördel av de stimulanspaket som för närvarande förs fram av nästan alla medlemsstater och av kommissionen tydliggör behovet av att investera i förnybar energi så att vår energisäkerhet stärks, våra koldioxidutsläpp minskar och vi vänjer oss av med vårt starka beroende av fossila bränslen, låt vara inom en överenskommen tidsram.

Martin Callanan (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag var skuggföredragande för Guido Sacconis betänkande om koldioxidutsläpp från personbilar och den insikt som jag kommit till genom arbetet med betänkandet är att vi måste minska vårt beroende av olja.

Vi måste minska beroendet eftersom de flesta oljetillgångar naturligtvis är mycket obeständiga och finns i ogästvänliga delar av världen. Vår törst efter olja har under alltför lång tid upprätthållit system som är oerhört destruktiva för allt som vi står för, för våra egna intressen och egna värderingar – särskilt när det gäller mänskliga rättigheter och goda styrelseformer.

Framför allt måste vi naturligtvis minska vårt beroende av oljeförsörjning från Ryssland. Ryssland har tidigare visat att landet inte kommer att tveka att utnyttja sin kontroll över en stor del av vår energiförsörjning för att nå politiska och ekonomiska mål, och vi måste göra allt vi kan för att försvåra för Ryssland att göra det, och självfallet även göra vad som krävs för att minska vårt beroende av olja.

- Betänkande: Jarzembowski (A6-0055/2009)

Neena Gill (PSE). - (EN) Fru talman! Jag lade ned min röst angående det här betänkandet eftersom jag anser att det helt enkelt inte är tillräckligt. Vi har tidigare gjort åtaganden här i parlamentet för att sänka utsläppen. Transportsektorn har en nyckelroll i kampen mot klimatförändringen och bör få stöd för att kunna ta sitt ansvar, men det här betänkandet kommer inte att vara till stor hjälp.

Det är olyckligt eftersom det finns ett par bra förslag. Bulleravgifterna för tåg innebär att man tar hänsyn till transporternas mer omfattande miljöpåverkan och de passar bra ihop med de förslag som för närvarande behandlas i utskottet för industrifrågor, forskning och energi om att sänka bullernivån för bildäck.

Men mycket mer kunde ha gjorts inom luftfartssektorn. Det är märkligt att järnvägstransport, sjöfart och transport på inre vattenvägar behandlas i betänkandet, medan luftfartssektorn, som är en av de sektorer som släpper ut mest koldioxid, ignoreras. Jag lade ned min röst därför att det saknas kraftfulla åtgärder på det här området, som på så många andra områden.

- Resolutionsförslag B6-0107/2009 (Lissabonstrategin)

Hannu Takkula (ALDE). – (*FI*) Fru talman! Lissabonstrategin är värd att stödja, men i det här sammanhanget måste det påpekas att tanken att EU ska vara världens ledande kunskapsbaserade ekonomi 2010 inte kommer att förverkligas. I dag är det 2009 och om vi vill åstadkomma något måste vi hitta rätt slags engagemang i hela EU mycket snart. Då kan vi kanske uppnå det här målet 2020 eller 2030.

Detta innebär framför allt att det mycket snart måste finnas ett engagemang för utbildning och forskning i hela EU. För närvarande befinner vi oss i en ekonomisk recession och under denna nedgång måste vi komma ihåg att om vi ska ha en tillräckligt hög utbildningsnivå – en arbetskraft för vår arbetsmarknad – måste vi investera i framför allt utbildning och lärarutbildning. Detta måste vara en prioritet om vi vill uppnå målen i Lissabonstrategin.

Philip Claeys (NI). - (*NL*) Fru talman! Jag lade ned min röst i omröstningen om resolutionen om Lissabonstrategin, trots att resolutionen i sin helhet faktiskt är mycket opartisk och ger en korrekt diagnos av situationen och även innehåller många förslag som jag helt stöder. Jag lade dock ned min röst på grund av att dessa beryktade "blå kort" som ska ges till ekonomiska invandrare än en gång har tagits upp och får starkt stöd i en tid då mer än 20 miljoner personer inom EU är arbetslösa. Arbetslösheten kommer sannolikt att öka ytterligare på grund av den ekonomiska krisen.

Det är just i tider som dessa som vi måste sluta att tillgripa enklare kortsiktiga lösningar, som att än en gång locka horder av ekonomiska invandrare till EU. I stället måste vi investera i utbildning och omskolning av människor som i dag är arbetslösa, snarare än att bara låta dem klara sig själva till förmån för ett inflöde av nya invandrare.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag minns inte hur jag röstade angående Lissabonstrategin. Enligt min mening saknar den helt och hållet värde, eftersom det var meningen att EU skulle vara det ledande kunskapsbaserade samhället 2010. Under de tio år som jag har suttit här i kammaren har jag undrat hur vi skulle nå dit, när vi har antagit den ena bestämmelsen efter den andra som lett till att företagen och möjligheterna hämmats och faktiskt till att företagen uppmuntrats att flytta från den europeiska kontinenten.

Jag är alltid förbehållsam när det handlar om sådana här betänkanden. Nu har jag suttit i flera timmar här i kammaren i dag och röstat om att införa mer och mer lagstiftning för företag och människor. Jag anser att vi går i helt fel riktning i kammaren och att vi behöver en genomgripande helomvändning omedelbart.

Martin Callanan (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag instämmer i många av min kollega Christopher Heaton-Harris anmärkningar. Han sa helt riktigt att Lissabonstrategin innebär att EU gjort ett åtagande om att bli den mest kompetenta ekonomin i världen senast 2010, vilket är lätt ironiskt. Om bara ett år löper den frist ut som vi själva har satt och jag kan inte vara den enda här i kammaren som undrar och samtidigt blir mer än bara lite skeptisk till om vi någonsin kommer att nå dit.

Vi antar resolutioner på löpande band och kommissionen utarbetar strategidokument på löpande band för att tala om hur vi ska nå målet. Saken är bara att vi aldrig tycks göra det.

Lissabonstrategin har alltid inbegripit betydligt mer än vad EU kunnat åstadkomma, och i många avseenden strider den mot hela den grundsyn som EU haft de senaste 50 åren, eftersom mycket av EU:s lagstiftning för sysselsättning och ekonomi, precis som Christopher Heaton-Harris påminde oss om, faktiskt ger upphov till större svårigheter att nå målen i Lissabonstrategin än någonting annat. Vi samlar ständigt mer och mer bördor och bestämmelser på hög som gör att industrin tvingas bort från EU, och vi har ingen som helst chans att nå något av målen i Lissabonstrategin. Det är dags att vi är ärliga mot oss själva och erkänner det.

Syed Kamall (PPE-DE). - (*EN*) Fru talman! Enligt de inledande målen i Lissabonstrategin skulle EU skapa en kunskapsbaserad, innovativ och digital ekonomi senast 2010. Nu har jag en nyhet till oss alla i den här fullsatta kammaren: Tiden håller på att rinna ut. Ni kanske inte har lagt märke till det, men vi har gjort ytterst få framsteg så här långt.

Innan jag blev politiker arbetade jag mycket tillsammans med innovatörer och hjälpte många nystartade företag. Det var en verklig kontrast att komma till EU-politikernas värld och se hur vi behandlar frågan om innovation här. När vi talar om innovation här handlar det om utskott, strategidokument, omröstningar och allt annat än innovation, om man inte tycker att det är innovativt att generera mer papper.

Talar man med innovatörerna ute på fältet, med de personer som kommer att skapa välståndet i EU och världen, så vill de bara att regeringarna ska hålla sig undan. Det är dags att dessa hänsynslösa regeringar slutar tömma företagen på livskraft.

Neena Gill (PSE). - (EN) Fru talman! Det är med tungt hjärta som jag begär ordet för att tala om Lissabonstrategin igen. Jag brukar inte tala här enbart för att vara negativ. Jag anser att vi är bra på att diskutera Lissabonstrategin i EU. I dag, nästan tio år efter toppmötet, är det dock långt kvar till handling.

Vi hör många varma ord om att det krävs yrkeskunnig arbetskraft som kan anpassa sig till ett sådant ekonomiskt kaos som vi står inför i dag. I EU råder dock en hopplös brist på yrkeskompetens. I min region, West Midlands, har kompetenshöjningen av arbetskraften haft en särskilt smärtsam och utdragen födsel. Tyvärr har vi det största antalet lediga platser där det råder brist på kompetens av alla regioner i Storbritannien. Jag vill därför uppmana kommissionen att inte förlora de strukturreformer ur sikte som krävs för att ge ny kraft åt Lissabonstrategin i en tid som är ansatt av ekonomiskt tumult, högre olje- och varupriser och en kontinuerlig turbulens på finansmarknaderna.

- Resolutionsförslag B6-0134/2009 (Klimatförändring)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Anledningen till att jag vill förklara hur jag röstade om just det här betänkandet är att jag inte kan tro på skenheligheten i parlamentet när vi talar som vi alltid gör om klimatförändringen.

Varför är det så mycket hyckleri här i parlamentet? Se er omkring. Vi sitter i vår andra kammare. Vi har en alldeles utmärkt kammare i Bryssel. Här är vi bara tre eller fyra dagar i månaden. Jag erkänner att vi kommer att ha en extra sammanträdesperiod just den här månaden, men det är bara för att fördela de tolv sammanträdesperioder som vi måste ha.

Hundratals personer förflyttas från sin vanliga arbetsplats för att komma hit. De reser och ger upphov till koldioxidutsläpp medan de tar sig hit. Vi är möjligen det minst gröna parlament som finns. När jag kom hit var det meningen att parlamentet skulle bli papperslöst, men ser man sig omkring är alla våra pulpeter överfulla av papper. I den här frågan är vi det mest skenheliga parlament som jag känner till.

Syed Kamall (PPE-DE). – (*EN*) Fru talman! Jag delar fullständigt de åsikter som föregående talare framfört. Vi bör begrunda att Europaparlamentet har två kammare – en i Strasbourg och en i Bryssel – och att vi är lokaliserade på tre platser, Luxemburg inräknat, vilket det inte talas särskilt ofta om. Vi håller inte bara på att bygga ett nytt komplex i Luxemburg, något som leder till ökade koldioxidutsläpp som mycket väl kan bidra till klimatförändringen – eller också inte, beroende på vad man anser i frågan – utan det är helt enkelt skenheligt av oss att fortsätta debattera klimatförändringen samtidigt som vi fortsätter att ha verksamhet på tre arbetsplatser.

Oavsett om vi så småningom bara skulle ha en arbetsplats, i Bryssel, så kvarstår faktum att när man vandrar omkring på Bryssels gator om kvällen och tittar upp från Place du Luxembourg mot Europaparlamentet, så ser man denna klart lysande symbol för skenhelighet. Om vi ska stoppa klimatförändringen är det dags att vi ser om vårt eget hus.

- Resolutionsförslag B6-0133/2009 (Sysselsättningspolitik)

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Fru talman! Den här resolutionen är full av goda syften, men vi måste fråga oss om detta slags resolutioner faktiskt gör någon skillnad.

Jag förstår exempelvis inte varför en resolution om sysselsättningspolitik – i den mån detta faller under EU:s behörighet, vilket jag inte anser att det gör – väljer att bortse från grundläggande frågor som hur många människor inom EU är arbetslösa i dag. Är det fortfarande 20 miljoner eller är det – vilket är mer sannolikt – närmare 25 miljoner?

Frågan är: håller kommissionen fortfarande fast vid sin sanslösa idé att importera mer än 20 miljoner invandrare till EU? Frågan är: kommer kommissionen äntligen att överge sina rekryteringscenter i länder som Mali och Senegal för att importera ännu mer arbetslöshet? Det är den här typen av frågor som vi hade förväntat oss i resolutionen, i stället för denna ganska meningslösa katalog över goda syften som den tyvärr har blivit.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Återigen talar vi om någonting som vi gör väldigt lite åt, nämligen sysselsättningspolitiken. En kollega sa till mig en gång att när Europaparlamentet diskuterar sysselsättning

ger det i själva verket upphov till betydligt mer arbetslöshet än vad man kan tro. Detta måste vi erkänna om vi ska skapa nya arbetstillfällen och vi måste ge dem som bygger upp välståndet fria händer. Vi måste göra det möjligt för dem att fortsätta i sin anda av fritt entreprenörskap, för att skapa välstånd och arbetstillfällen.

Men vad gör vi? Med hjälp av lagstiftning och debatt försöker vi motverka just den innovations- och entreprenörskraften, något som vi har fortsatt med i dag. Så sent som i dag talade Martin Schulz, en man som jag ofta är oense med, om en socialdemokratisering av PPE-gruppen. Nu när den dagen är inne vet vi att vi är dömda att misslyckas när det gäller att skapa arbetstillfällen i EU.

Daniel Hannan (NI). - (EN) Fru talman! Har ni märkt att harmoniseringen av de politiska inriktningarna hela tiden sker i samma riktning? Mer integration leder alltid till fler ingripanden.

Eller för att uttrycka mig på annat sätt: genom pluralism garanteras konkurrenskraft. Om olika stater konkurrerar med varandra genom olika skattenivåer så kan man bara höja skatten i sin egen stat till en viss nivå innan pengarna börjar flöda utomlands. Om olika stater konkurrerar med varandra genom olika sysselsättningspolitiska strategier kan man bara reglera arbetsmarknaden i sin egen stat till en viss grad innan arbetstillfällena börjar röra sig utomlands.

Under goda tider kunde EU bortse från dessa fakta och bygga upp en starkt reglerad och centraliserad marknad bakom sina murar. Men dessa tider är förbi. Vi riskerar nu att isolera oss från mer dynamiska ekonomier och bli alltmer utarmade och obetydliga, och till sist, precis som Tolkiens Eldar, försvinna ut i periferin och blekna bort.

- Betänkande: de Grandes Pascual (A6-0097/2009)

Richard Corbett (PSE). – (*EN*) Fru talman! Jag noterar att åtminstone en del av dem som har rackat ned på all EU-lagstiftning, oavsett sak, trots allt har röstat för det tredje sjöfartspaketet, ett paket som jag välkomnar, eftersom vi i och med det förbättrar hälsan och säkerheten för sjöfolk. Paketet kommer i slutändan att innebära minskade kostnader eftersom vi kommer att kunna rädda liv till sjöss och medlemsstaternas olika säkerhetssystem kommer att bli kompatibla med varandra, vilket gör dem mer effektiva och mindre kostsamma, samtidigt som hälsan och säkerheten förbättras. Jag är mycket glad över att paketet antas, eftersom det kommer att bidra till att förbättra säkerheten för hundratals av mina väljare i Yorkshire och Humber.

- Betänkande: Ferreira (A6-0063/2009)

Neena Gill (PSE). - (EN) Fru talman! Jag röstade för det här betänkandet eftersom jag blev positivt överraskad av att parlamentet hade antagit våra ändringsförslag mot skatteparadis. Jag välkomnar även de omfattande befogenheter som föreskrivs i betänkandet för att få bukt med den rådande krisen.

Den aspekt som jag verkligen vill fokusera på är återhämtningsplanen i dess nuvarande form. Vi måste se till att vi fortfarande har trygga arbetstillfällen och hållbara karriärer för människor när ekonomin börjar bli bättre, och stödja sektorer som exempelvis bilindustrin. Bilindustrin är en modell för hur den traditionella industrin bör anpassa sig de kommande åren. Jag besökte nyligen Jaguar Land Rovers anläggning i min valkrets, där jag fick se hur företaget hade förvandlat sig till ett världsledande företag inom miljövänlig bilteknik och där de nya riktlinjer för typgodkännande som vi har antagit här i kammaren helhjärtat har välkomnats.

Daniel Hannan (NI). - (EN) Fru talman! Återigen hänger vi oss åt illusionen att vi kan betala oss skuldfria och stifta lagar mot lågkonjunktur. I bästa fall ägnar vi oss åt självbedrägeri, i värsta fall håller vi medvetet på att göra oss skyldiga till bedrägeri mot våra väljare.

Sanningen är att ingenting kan stoppa denna korrigering: räntesatserna hölls alltför låga under alltför lång tid och nu när luften har pumpats in i ballongen kommer den att pysa ut igen. Vi skulle kunna försöka rädda några av offren, men i stället låtsas vi som om vi kan stoppa själva skeendet. Skulden kommer att betalas av våra barn som ännu inte har kommit till världen, och ingenstans är läget värre än i mitt land, där varje barn nu föds med en skuld på 30 000 brittiska pund på grund av regeringens inkompetens och omdömeslöshet.

För att citera vår nationalpoet: "Det dyra själars dyra, dyra land, [...] arrenderas nu ut – och jag säger det och dör – som ett arrendehemman, som ett torp."

Och nu, ovanpå denna statsskuld, förväntas vi bidra till de europeiska återhämtningsprogrammen. Jag ber att få avsluta med ett annat citat av vår nationalpoet: "Stå mot, förhindra, låt det icke ske, att icke barn och barnbarn ropar ve!"

Jean-Claude Martinez (NI). - (FR) Fru talman! Om man vill ge ett exempel på ekonomisk brottslighet på det internationella planet kan man förstås nämna Madoffskandalen, men också den spekulation i jordbruksråvaror som ägde rum 2007.

Därför har ett stort antal juridiska experter, däribland Carlos Sotelos byrå i Spanien och olika nätverk av stora advokatfirmor, föreslagit att en internationell domstol för ekonomisk brottslighet inrättas.

Vi skulle också helt enkelt kunna utöka den internationella brottmålsdomstolens ansvarsområde till att omfatta grov ekonomisk brottslighet, eftersom miljontals barn dog under 2007 som ett resultat av spekulationen i jordbruksprodukter. Det var ett finansiellt Darfur.

Denna internationella finansiella domstol skulle ha befogenhet att utreda spekulationer och de som spekulerar, att inspektera skatteparadis, att lagföra och straffa brottslingar.

Detta är ett test för att se om Barack Obama, president Nicolas Sarkozy och många andra ledare menar allvar. Det här är ett politiskt budskap som ska sändas ut till allmänheten och detta skulle vara det första steget i en global organisation, ett globalt fenomen och ett globalt botemedel för den globala ekonomiska krisen.

- Betänkande: Kirilov (A6-0075/2009)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Det är mycket angenämt att få tala efter Richard Corbett i sådana här debatter, eftersom han aldrig har fel. Ofta är han förvirrad, som han var i dag då han gav fel röstförklaring vid fel tillfälle, men uppenbarligen har han aldrig fel! Jag undrar dock om vi här i kammaren vet vad realekonomin är för något. Är realekonomin en samling kontorsslavar och byråkrater som vi, som stiftar lagar som andra människor måste genomföra, till exempel civilförvaltningen i Storbritannien, där vi har låtit den offentliga sektorn växa i mycket snabbare takt än den privata sektorn de senaste tio åren? Eller är den reala ekonomin i själva verket människor som arbetar och finner nya vägar och startar egna företag? Jag undrar bara om det här betänkandet verkligen leder oss i rätt riktning. Efter att ha läst det är jag ganska säker på att det inte gör det.

Daniel Hannan (NI). - (EN) Fru talman! Vi här i parlamentet känner till, kanske bättre än vissa andra utomstående, i vilken utsträckning EU nu har blivit en mekanism för en omfattande omfördelning av tillgångar.

Under lång tid fungerade det systemet mycket bra eftersom det endast var ett litet antal personer som betalade in till potten. De enda två nettobidragsgivarna till budgeten under övervägande delen av EU:s historia har varit Storbritannien och Tyskland, det senare landet i en klass för sig.

Nu har saker och ting förändrats och pengarna håller på att ta slut. Detta fick vi en tydlig bild av vid toppmötet för två veckor sedan när Ungerns premiärminister efterlyste en räddningsaktion på 190 miljarder euro till Central- och Östeuropa, och i mycket tydliga ordalag fick till svar av Tysklands förbundskansler att det inte fanns några sådana pengar och att det inte heller kommer att finnas några.

Något som sällan medges är att de tyska skattebetalarna alltid har burit upp hela systemet. Integrationen vilar på deras tysta medgivande, och nu har de genomskådat det. De lyssnar inte längre till den outtalade uppmaningen att de ska ta sitt historiska ansvar. De är förnuftiga och kloka människor som kan känna igen ett egennyttigt argument och upptäcka en bluff när de ser en. Om ni tycker att jag har fel här så låt dem få en folkomröstning, låt alla få en folkomröstning – låt oss rösta om Lissabonfördraget. *Pactio Olisipiensis censenda est*!

Skriftliga förklaringar

- Betänkande: Geringer de Oedenberg (A6-0060/2009)

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (*IT*) Jag röstade för Lidia Joanna Geringer de Oedenbergs betänkande om befrielse från mervärdeskatt vid slutlig import av vissa varor (kodifierad version). Eftersom det endast är en kodifiering av den befintliga lagstiftningstexten som inte innefattar några omfattande förändringar av själva texten anser jag att vi bör stödja kommissionens förslag och rekommendationerna från parlamentets, rådets och kommissionens rättstjänster.

- Betänkande: Díaz de Mera García Consuegra (A6-0106/2009)

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig.* – *(IT)* Jag lade ned min röst i omröstningen om Agustín Díaz de Mera García Consuegras betänkande om justering av grundlöner och tillägg för Europols personal. Jag instämmer bara delvis med föredragandens ståndpunkt i den här frågan och jag anser därför inte att det är lämpligt att jag tar definitiv ställning till betänkandet.

- Betänkande: Böge (A6-0106/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig.* – (*IT*) Fru talman! Jag röstade för betänkandet.

Jag anser att den miljökatastrof som drabbat Rumänien inte får gå obemärkt förbi. Översvämningen har gjort Rumänien utmattat – inte bara i ekonomiskt och miljömässigt hänseende, utan också socialt.

Rapporterna om människors personliga historier har varit hjärtskärande – familjer som förlorat sina egendomar, som ofta var resultatet av ett helt liv av hårt arbete.

Många organisationer finns redan på plats, men nu är det dags att även institutionerna och parlamentsledamöterna personligen bidrar på riktigt.

Jag välkomnar därför budgetutskottets synpunkt och hoppas att beloppet på 11 785 377 euro från solidaritetsfonden kommer att göras tillgängligt för Rumänien snarast möjligt så att befolkningen kan lyftas ekonomiskt, miljömässigt och socialt.

Genowefa Grabowska (PSE), *skriftlig.* – (*PL*) Solidaritetsprincipen är grundläggande och odiskutabel inom EU. Det är just den här principen, som inte bara existerar på papper, som skiljer EU från andra internationella organisationer. Ett praktiskt uttryck för denna princip är utan tvekan solidaritetsfonden, som inrättades 2006 i enlighet med ett interinstitutionellt avtal och i syfte att eliminera de negativa konsekvenserna av stora naturkatastrofer. Det är bra att fonden är i drift och att fem länder under förra året kunde ta del av den. Detta visar att en medlemsstat som står inför en tragedi inte måste klara sig själv. Den översvämning som drabbade fem områden i nordöstra Rumänien i juli 2008 ledde till svåra materiella förluster (0,6 procent av BNI) och påverkade tillvaron för drygt två miljoner personer i 214 distrikt.

I den här situationen anser jag att Rumäniens ansökan om bistånd är motiverad, även om den inte uppfyller de kvantitativa kriterier som anges i artikel 2.1 i rådets förordning (EG) nr 2012/2002 om inrättandet av EU:s solidaritetsfond. Jag är också säker på att det i det här fallet är nödvändigt att tillämpa kriterierna för extraordinära katastrofer, som också tas upp i den tidigare nämnda förordningen och som gör det möjligt för Rumänien att utnyttja medel från fonden. Som polsk parlamentsledamot företräder jag en region som också drabbades av en naturkatastrof, nämligen en tornado i Silesiaprovinsen. Lyckligtvis hade den katastrofen inte samma destruktiva kraft eller omfattning. Jag stöder ändå detta konkreta bevis för europeisk solidaritet.

Maria Petre (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom det kommer att leda till att solidaritetsfonden kan utnyttjas mycket snabbare. Efter översvämningarna i Rumänien i april och augusti 2006 försenades utbetalningen av EU-stödet via solidaritetsfonden med ett år. Det är med tillfredsställelse jag konstaterar att förfarandena har förbättrats så att EU lättare kan göra snabba insatser i länder som har drabbats av större naturkatastrofer eller ovanligt allvarliga katastrofer.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Reimer Böges betänkande om utnyttjande av Europeiska unionens solidaritetsfond. Jag håller med om att Rumäniens ansökan om stöd efter de översvämningar som drabbade landet i juli uppfyllde kriterierna för stödberättigande. Översvämningarna orsakade i själva verket stor förödelse i landskapet och för de människor som bor i de fem drabbade regionerna. Jag anser därför att det är det enda rätta att utnyttja fonden, inte minst med tanke på att beloppet i fråga är lägre än det årliga tak som fastställs i det interinstitutionella avtalet från maj 2006.

- Betänkande: Haug (A6-0113/2009)

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för Jutta Haugs (Tyskland) betänkande eftersom det är en begäran om att 11,8 miljoner euro från EU:s solidaritetsfond (EUSF) ska användas för att hjälpa offren för de översvämningar som drabbade Rumänien i juli 2008.

Denna gest är EU:s svar på Rumäniens begäran om stöd. Ansökan gäller fem distrikt (Maramureş, Suceava, Botoşani, Iaşi och Neamţ), och 241 platser i Rumänien med totalt 1,6 miljoner invånare berördes direkt av katastrofen som helt eller delvis ödelade hus och skördar.

När jag röstade tänkte jag på de människor som har förlorat sina hem, ägodelar, djur och till och med anhöriga på grund av översvämningarna. Gheorghe Flutur, ordförande för den regionala rådsförsamlingen i Suceava, lade fram deras sak i Europaparlamentet i Bryssel.

Jag anser att det behövs ett större belopp för att Rumänien ska kunna reparera de skador som översvämningarna orsakade, men EU:s bistånd är nödvändigt och välkommet.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *skriftlig.* – (*PT*) Den första ändringsbudgeten för 2009 gäller utnyttjandet av EU:s solidaritetsfond för Rumänien med anledning av de översvämningar som drabbade landet i juli 2008.

De direkta skadorna uppskattas till omkring 471,4 miljoner euro samtidigt som planen (just nu) är att bara 11,8 miljoner euro ska utnyttjas från denna fond, vilket än en gång tydligt visar att den omgående måste ses över.

Syftet med fonden är att göra det möjligt för gemenskapen att agera snabbt, effektivt och flexibelt i samband med "nödsituationer" i medlemsstaterna. Det är därför vi, trots alla brister, ändå stöder att den utnyttjas till förmån för Rumänien.

De 11,8 miljoner euro som anslås ska emellertid hämtas från budgetposten för Europeiska regionala utvecklingsfonden (konvergensmålet). Den "solidaritet" som erbjuds Rumänien ska med andra ord finansieras med medel avsedda för de minst ekonomiskt utvecklade länderna och regionerna, till vilka Rumänien självt hör! Det är vad man skulle kunna kalla solidaritet mellan "fattiga" eller, med en annan formulering, mellan de s.k. sammanhållningsländerna/konvergensregionerna ...

Vi är emot att "sammanhållningsmedel" används – i synnerhet i ett läge med en allt allvarligare socioekonomisk kris – när det finns andra medel tillgängliga, t.ex. de som är avsedda för EU:s militarisering.

Iosif Matula (PPE-DE), *skriftlig.* – (*RO*) Jag röstade för betänkandet om utnyttjande av Europeiska unionens solidaritetsfond för Rumänien eftersom jag anser att det ekonomiska biståndet till vårt land utgör ett viktigt och nödvändigt stöd till de platser som drabbades av blixtöversvämningarna i juli förra året. Den nordöstra delen av Rumänien drabbades hårt: 214 platser och mer än 1,6 miljoner människor berördes direkt av katastrofen. Europeiska kommissionen gav 11,8 miljoner euro i bidrag till investeringar för att reparera transport- och avrinningsinfrastruktur, förstärka flodbäddar och bygga dammar för att förhindra den här typen av naturkatastrofer i framtiden.

Jag anser att tidig upptäckt av orsakerna till naturkatastrofer av den här omfattningen eller ännu allvarligare är det viktigaste man kan göra för att skydda EU:s invånare.

Med tanke på de klimatförändringar som vi står inför är jag för att det införs instrument för övervakning av miljöfaktorer i varje enskild region, samt att det avsätts en tillräcklig budget för detta. Det är konvergensregionerna som löper störst risk att drabbas av naturkatastrofer. Man måste därför lägga särskild vikt vid dessa aspekter för att kunna genomföra en politik för ekonomisk, social och territoriell sammanhållning.

Rovana Plumb (PSE), *skriftlig.* – (RO) Följande områden påverkas mest av klimatförändringarnas effekter: vattenresurser, jordbruk, energi, skogsbruk, biologisk mångfald och, sist men inte minst, folkhälsan.

De extrema väderfenomen som man har kunnat bevittna i Rumänien de senaste åren har orsakat översvämningar och torka och gjort att klimatförändringsfrågan måste tacklas med största allvar, expertis och ansvarskänsla.

Som socialdemokrat röstade jag för detta betänkande eftersom de 11,8 miljoner euro som anslås genom budgetjusteringarna är till hjälp för Rumänien i landets insatser för att anpassa sig till klimatförändringarna och eliminera översvämningarnas effekter genom lokalt skyddsarbete (skydd av befolkade områden, flodbäckenplanering för bättre avrinning och ökad beskogning) och sist men inte minst involvera befolkningen och informera dem om hur man bör agera före, under och efter översvämningar.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), *skriftlig.* – (RO) Jag röstade för betänkandet om förslaget till Europeiska unionens ändringsbudget nr 1/2009 för budgetåret 2009. Syftet med betänkandet är att 11,8 miljoner euro i åtagande- och betalningsbemyndiganden från EU:s solidaritetsfond ska användas för att hantera effekterna av de översvämningar som drabbade Rumänien i juli 2008.

Jag stöder kommissionens initiativ som innebär att EU visar solidaritet med distrikten Suceava, Iaşi, Neamţ, Botoşani och Maramureş, som drabbades av översvämningarna i juli 2008.

I och med dagens omröstning godkänner Europaparlamentets plenum budgetutskottets beslut av den 24 februari 2009. Under det relevanta sammanträdet redogjorde Gheorghe Flutur, ordförande för den regionala rådsförsamlingen i Suceava, för läget i sin översvämningsdrabbade region och styrkte ansökan om stöd med bilder och statistik över den förödelse som blev följden av de naturkatastrofer som drabbade området.

Han uppgav att varningar hade skickats och nämnde att man tillsammans med myndigheterna i den ukrainska regionen Chernivtsi har kommit överens om att inrätta ett system för tidig varning i samband med katastrofer. Han tog även upp andra program för gränsöverskridande samarbete för att hantera nödsituationer som ska genomföras som en förlängning av detta projekt.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (*IT*) Jag röstade för Jutta Haugs betänkande om ändringsbudgeten för budgetåret 2009, för att ta hänsyn till den allvarliga förödelse som orsakades av översvämningarna i Rumänien i juli 2008. Jag har redan uttryckt mitt stöd för Reimer Böges betänkande om utnyttjande av Europeiska unionens solidaritetsfond i detta fall och vill här bekräfta mitt stöd för åtgärden, under förutsättning att den i enlighet med det interinstitutionella avtalet från 2006 inriktas på att snabbt och effektivt skapa drägliga levnadsvillkor i de katastrofdrabbade regionerna och inte på att kompensera enskilda för de förluster som de har lidit.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för förslaget till Europaparlamentets resolution om förslaget till Europeiska unionens ändringsbudget nr 1/2009 för budgetåret 2009 (6952/2009 – C6 0075/2009 – 2009/2008 (BUD)) eftersom dess syfte är att 11,8 miljoner euro i åtagande- och betalningsbemyndiganden från EU:s solidaritetsfond ska användas för att hantera de effekter som orsakades av översvämningarna i Rumänien i juli 2008.

- Betänkande: de Grandes Pascual (A6-0097/2009)

John Attard-Montalto (PSE), *skriftlig.* – (*EN*) Malta är en av de EU-stater som har ett betydande tonnage förtecknat. Samtidigt fullgör Malta sina förpliktelser som flaggstat i enlighet med internationella konventioner.

De tre viktigaste förpliktelserna är att a) tillämpa bestämmelserna i flaggstatskoden, b) vidta nödvändiga åtgärder för en oberoende granskning av dess förvaltning minst en gång vart femte år i enlighet med bestämmelserna från Internationella sjöfartsorganisationen och c) vidta nödvändiga åtgärder för inspektion och besiktning av fartyg samt utfärdande av de konventions- och dispenscertifikat som föreskrivs i de internationella konventionerna.

Ett nytt krav är att den berörda medlemsstaten ska vidta lämpliga åtgärder innan den tillåter att ett fartyg tas i drift som har beviljats tillstånd att hissa flagg, så att fartyget i fråga uppfyller kraven i tillämpliga internationella bestämmelser och föreskrifter och framför allt i fartygets säkerhetsprotokoll.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) I och med denna lagstiftning kommer EU:s befintliga säkerhetslagstiftning att stärkas och viktiga internationella instrument införlivas i gemenskapslagstiftningen. Jag stöder lagstiftningen eftersom vi därigenom erkänner behovet av att noga övervaka klassificeringssällskap, som utför ett viktigt arbete för att upprätthålla säkerheten till sjöss, på grund av deras många befogenheter.

- Betänkande: de Grandes Pascual (A6-0098/2009)

Carl Lang and Fernand Le Rachinel (NI), *skriftlig*. –(*FR*) Ett sjöfartspaket bestående av åtta lagstiftningsförslag har just antagits i Europaparlamentet. Vi välkomnar detta eftersom paketet inte bara omfattar ersättning till passagerare, utan även inspektioner, statliga hamninspektioner, utredningar av transportolyckor och valet av den myndighet som ska kunna fatta beslut om skyddade platser för fartyg i sjönöd.

Nu ligger bollen hos medlemsstaterna för det räcker inte att lagstifta – nu måste dessa lagar införlivas i medlemsstaternas nationella lagstiftning.

Det första testet blir att övervaka europeiska länder med bekvämlighetsflagg. Bekvämlighetsflagg utnyttjas för att kringgå regler om fackanslutning, skatter, rekrytering, säkerhet och miljöskydd i de länder som fartygen egentligen tillhör.

Cypern och Malta är fortfarande bland de fem främsta bekvämlighetsflaggländerna räknat i antal förlista fartyg.

Det måste tyvärr konstateras att situationen knappast har förbättrats trots de insatser som har gjorts sedan oljetankfartygen *Prestige* och *Erika* förliste. Undermåliga bekvämlighetsflaggade fartyg dumpar transportpriserna. De s.k. rika länderna svarar med att skapa en egen flagg (mark II) för att motverka förlusten av skeppslast.

Det som egentligen krävs för att bli av med dessa flytande vrak är att EU tar upp kampen mot ultraliberalismen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Luis de Grandes Pascuals betänkande om gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg. Jag har redan redogjort för skälen till varför jag stöder det arbete som föredraganden har utfört när det gäller det tredje sjöfartspaketet och de fördelar som de planerade åtgärderna kan medföra i form av sjösäkerhet och förbättringar av de befintliga reglerna. Jag bekräftar min ja-röst.

- Betänkande: Vlasto (A6-0099/2009)

Bogusław Liberadzki (PSE), *skriftlig.* – (*PL*) Jag röstade för betänkandet om förlikningskommitténs gemensamma utkast till Europaparlamentets och rådets direktiv om hamnstatskontroll (omarbetning). Jag stöder målsättningarna för det tredje sjöfartspaketet.

Paketets sju förslag syftar till att förebygga olyckor (genom att förbättra kvaliteten på systemet för användning av gemenskapsflagg, se över lagstiftningen om hamnstaters kontroll och övervakning av fartygstrafik samt genom att förbättra reglerna för klassificeringssällskap) och garantera effektiva hjälpinsatser vid olyckor (genom att ta fram en samordnad ram för olycksutredning, införa regler om ersättning till passagerare vid olyckor samt regler om fartygsägares skadeståndsansvar i kombination med ett obligatoriskt försäkringssystem).

Jag vill uttrycka mitt stöd för den överenskommelse som har uppnåtts och framför allt följande punkter: att tillämpningsområdet utvidgas till att även omfatta fartyg som anlöper ankarplatser, mer frekventa fartygsinspektioner och permanent förbud mot fartyg på vissa villkor.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Dominique Vlastos betänkande om hamnstatskontroll som är en del av det tredje sjöfartspaketet. Jag instämmer i den del av överenskommelsen som gäller utvidgningen av direktivets tillämpningsområde till att även omfatta fartyg som anlöper ankarplatser och mer frekventa fartygsinspektioner i den högsta riskgruppen. När det gäller denna punkt vill jag påpeka att bedömningarna av sådana risker måste vara så korrekta och oberoende som möjligt. Jag instämmer även i att fartyg under vissa omständigheter bör vägras tillträde permanent i syfte att garantera tillräcklig säkerhet för operatörer och passagerare.

- Betänkande: Sterckx (A6-0100/2009)

Bairbre de Brún och Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Vi välkomnar den förändrade tyngdpunkten i denna resolution och vissa av de positiva förslag som gäller reglering av finanssektorn, innovation, energieffektivitet och investeringar, och även erkännandet av behovet att värna om sysselsättningen, skapa arbetstillfällen, motverka fattigdom och fokusera på de mest utsatta grupperna i samhället.

Logiken i Lissabonstrategin är dock bristfällig och behöver ses över grundligt, framför allt mot bakgrund av den nya ekonomiska situationen.

Dessutom är tre av de specifika förslagen i resolutionen kortsiktiga och kontraproduktiva, till exempel kravet på avreglering och flexibel anställningspraxis, som leder till att arbetstagarnas rättigheter försvagas.

Av dessa skäl lade vi ned våra röster i slutomröstningen om betänkandet.

Bogusław Liberadzki (PSE), *skriftlig.* – (*PL*) Jag röstade för antagandet av betänkandet om förlikningskommitténs gemensamma utkast till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2002/59/EG om inrättande av ett övervaknings- och informationssystem för sjötrafik i gemenskapen.

Jag stöder målsättningarna för det tredje sjöfartspaketet.

Paketets sju förslag syftar till att förebygga olyckor (genom att förbättra kvaliteten på systemet för användning av gemenskapsflagg, se över lagstiftningen om hamnstaters kontroll och övervakning av fartygstrafik samt genom att förbättra reglerna för klassificeringssällskap) och garantera effektiva hjälpinsatser vid olyckor (genom att ta fram en samordnad ram för olycksutredning, införa regler om ersättning till passagerare vid

olyckor samt regler om fartygsägares skadeståndsansvar i kombination med ett obligatoriskt försäkringssystem).

Som skuggföredragande för Dirk Sterckxs betänkande vill jag uttrycka mitt helhjärtade stöd för det dokument som har lagts fram för omröstning.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig.* – (*IT*) Jag anser att sjöfartspaketet måste ses som en helhet, vilket är den inställning parlamentet alltid har haft när man har behandlat paketets enskilda delar. Jag röstade därför för Dirk Sterckxs betänkande om inrättande av ett övervaknings- och informationssystem för sjötrafik i gemenskapen, eftersom ett sådant system faller inom ramen för det mer allmänna målet att förbättra sjöfartssäkerheten och göra den lättare att hantera som jag redan många gånger har uttryckt mitt stöd för. I just detta fall skulle användningen av teknik för att övervaka fartyg göra det lättare att fastställa vem som är ansvarig om det inträffar en olycka och skulle även medföra en förbättring av förfarandena för att ta emot fartyg på "skyddade platser". Jag känner därför att jag kan ställa mig bakom detta betänkande genom att rösta ia.

- Betänkande: Kohlíček (A6-0101/2009)

Guy Bono (PSE), *skriftlig.* – (FR) Jag röstade för detta betänkande av den tjeckiske ledamoten Jaromír Kohlíček från gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster om utredning av olyckor inom sjöfartssektorn.

I betänkandet betonas att man måste utarbeta tydliga och bindande riktlinjer på EU-nivå för att se till att olyckor till sjöss följs upp på rätt sätt. Det hänvisas till de bekymmer som uppstod när oljetankern *Erika* förliste utanför den franska kusten. Det är för att förhindra en upprepning av denna typ av misskötsel som EU har beslutat införa ett strängt regelverk som omfattar alla tekniska aspekter och processer som måste iakttas i samband med olyckor: utredningsmetod, en europeisk databas för sjöolycksutredningar, säkerhetsrekommendationer etc.

Jag delar uppfattningen att det är mycket viktigt att det europeiska sjöfartsområdet blir ett av de säkraste och mest exemplariska i världen. Det är detta som är syftet med sjöfartspaketet "Erika III", som betänkandet är en del av. Det innebär ett stort genombrott för sjöfartssektorn och även för miljön, som ofta är det andra offret för vårdslöst agerande till sjöss.

Bogusław Liberadzki (PSE), *skriftlig.* – (*PL*) Jag röstade för ett antagande av betänkandet om förlikningskommitténs gemensamma utkast till Europaparlamentets och rådets direktiv om grundläggande principer för utredning av olyckor i sjötransportsektorn och om ändring av direktiven 1999/35/EG och 2002/59/EG. Jag ställer mig bakom målen för det tredje sjöfartspaketet.

Paketets sju förslag syftar till att förebygga olyckor (genom att förbättra kvaliteten på systemet för användning av gemenskapsflagg, se över lagstiftningen om hamnstaters kontroll och övervakning av fartygstrafik samt genom att förbättra reglerna för klassificeringssällskap) och garantera effektiva hjälpinsatser vid olyckor (genom att ta fram en samordnad ram för olycksutredning, införa regler om ersättning till passagerare vid olyckor samt regler om fartygsägares skadeståndsansvar i kombination med ett obligatoriskt försäkringssystem).

Jag vill uttrycka mitt stöd för den överenskommelse som har uppnåtts och framför allt följande punkter: metod för utredning av olyckor, beslut om utredningen, rättvis behandling av sjöfarare och skydd av vittnen/sekretess.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Jaromír Kohlíčeks betänkande om utredning av olyckor inom sjötransportsektorn. Det är alltför ofta svårt att slå fast vem som är ansvarig för små eller stora olyckor till sjöss. Jag tänker på de utredningar som gjordes efter den veritabla naturkatastrof som orsakades av olyckan med oljetankern *Prestige* och många andra olyckor som dessvärre fortsätter att inträffa. Sjötransporter måste ägnas särskild uppmärksamhet eftersom de inte bara är de mest ekonomiska relativt sett, utan även de farligaste med tanke på de konsekvenser som olyckor får för miljön. Jag anser därför att man måste fastställa tydliga och bindande riktlinjer för hur tekniska utredningar vid olyckor till sjöss ska utföras och ge återkoppling för att förebygga olyckor i framtiden. Jag röstade därför för betänkandet.

- Betänkande: Costa (A6-0102/2009)

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig.* – (*IT*) Jag röstade för Paolo Costas betänkande om transportörens skadeståndsansvar i samband med olyckor. Jag håller med honom om att det är högst lämpligt att bestämmelserna i Atenkonventionen om befordran till sjöss av passagerare och deras resgods från 1974

införlivas i gemenskapsrätten, eftersom de nationella skillnader som kvarstår gör det omöjligt att garantera en tillräcklig ansvarsnivå och obligatorisk försäkring i samband med olyckor som berör passagerare. Trots att detta inte är fallet när det gäller andra transportmedel anser jag att lagstiftning skulle vara lämpligt i fråga om sjötransporter.

- Betänkande: Savary (A6-0072/2009)

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (*IT*) Jag kommer att rösta för Gilles Savarys betänkande om fartygsägares försäkring för sjörättsliga skadeståndsanspråk eftersom jag instämmer i föredragandens rekommendationer om att man måste se till att skyldigheten att vara försäkrad uppfylls av fartygsägare som anländer till de territorialvatten som ligger under medlemsstaternas jurisdiktion, samt att böter ska utdömas om det skulle visa sig att det inte finns något försäkringsbevis ombord på fartyget. Jag håller med om att försäkringsbeloppet bör fastställas i enlighet med de tak som föreskrivs i 1996 års konvention (LLMC), där det säkerställs att offer för olyckor till sjöss får lämplig ersättning. Jag stöder därför föredragandens rekommendation om att det förslag till rekommendation som har överenskommits med rådet ska godkännas.

- Betänkande: Fernandes (A6-0069/2009)

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig.* – (*IT*) Jag är för Emanuel Jardim Fernandes betänkande om fullgörande av flaggstatsförpliktelser. Det visar parlamentets beslutsamhet att skydda det tredje sjöfartspaketets integritet när rådets arbete med vissa frågor, bl.a. den fråga som är föremål för denna rekommendation, avbryts. Jag stöder därför det arbete som har utförts av Emanuel Jardim Fernandes och ledamöterna i utskottet för transport och turism. Jag anser att det mervärde som följer av den politiska överenskommelse som har uppnåtts måste ses som betydelsefullt, framför allt eftersom det innebär att medlemsstaterna måste införa ett kvalitetshanteringssystem för sina sjöfartsmyndigheter och följa internationella normer på detta område, varav de viktigaste är de som följer av Internationella sjöfartsorganisationens konventioner. Förutom de positiva effekterna när det gäller de europeiska flaggornas kvalitet och säkerheten kommer förslaget att göra det möjligt att förbättra konkurrensläget inom gemenskapen och jag anser därför att det bör stödjas.

- Betänkande: El Khadraoui (A6-0066/2009)

Brian Crowley (UEN), skriftlig.-(GA) EU-länderna måste samarbeta för att förverkliga unionens miljömål. För att EU:s miljöpolitik ska vara hållbar måste man emellertid ta hänsyn till EU:s principer och de enskilda medlemsstaternas särdrag och behov.

Eurovinjettbetänkandet strider mot detta mål när det gäller de medlemsstater som är belägna i EU:s randområden.

Eurovinjettrekommendationerna innebär att länder i EU:s randområden skulle bestraffas samtidigt som länderna i de centrala delarna av EU skulle få stora fördelar. Enligt min uppfattning strider Eurovinjettrekommendationerna mot den inre marknadens principer och jag anser att vissa länder diskrimineras av geografiska skäl. Irland är en ö som ligger i Europas utkant. Lastbilar från andra länder kommer inte att köra genom Irland, men våra tunga godsfordon kommer att tvingas betala en avgift i flera länder över hela EU. Det finns inget sätt att komma undan detta: vi måste göra affärer och exportera och importera varor. Eurovinjettförslaget ger länder som ligger mitt i EU en konkurrensfördel eftersom de inte behöver betala samma avgifter. Det är varken rätt eller rättvist att diskriminera på detta sätt utifrån ett lands geografiska läge.

Avril Doyle (PPE-DE), *skriftlig.* – (*EN*) Eurovinjettdirektivet utarbetades för att harmonisera avgiftssystemen för vägarna i EU, inklusive fordonsskatter, vägtullar och avgifter för användning av väginfrastrukturen, och för att införa rättvisa avgiftssystem för åkare för att kompensera infrastrukturkostnader. Den översyn av kommissionens direktiv som nyligen har gjorts har lett till ytterligare ändringsförlag till direktivet, bland annat förslag om att göra en analys av kostnaderna för tunga godsfordons miljöpåverkan, med avseende på buller, trängsel och luftföroreningar.

Länder med stor genomfartstrafik har helt andra åsikter än mer perifera länder. Mitt eget land, till exempel, är beroende av stora mängder trafik för import och export av varor. Dessa är i princip rimliga och därför bör det här genomföras successivt och rättvist. Vi kan inte tillåta oss att ignorera de här frågorna. Tunga godsfordon måste ofta rätta sig efter tidsramar och externa tidsscheman, precis som färjeoperatörer. Uppförandet av en hamntunnel i Dublins innerstad har bidragit mycket till att minska behovet för tunga godsfordon att köra genom stadskärnan och till att förbättra luftkvaliteten och minska bullret. Det är ett exempel på en investering som har lönat sig.

Jag är inte alls övertygad om att vi måste inrätta en oberoende EU-myndighet som ska fastställa vägtullar. Jag hävdar att detta faller inom ramen för subsidiaritetsprincipen.

Françoise Grossetête (PPE-DE), *skriftlig.* – (*FR*) Jag röstade för Saïd El Khadraouis betänkande om avgifter för tunga godsfordon för användningen av viss infrastruktur.

Det är viktigt att ge medlemsstaterna en möjlighet att tillämpa "smartare" avgifter för vägtransportsektorn så att de kan täcka de externa kostnaderna och på detta sätt främja ett mer hållbart beteende.

Luft- och bullerföroreningar måste räknas in, men däremot inte trafikstockningar eftersom de inte bara orsakas av godstrafik. En sådan avgift skulle vara diskriminerande eftersom även personbilar är ansvariga för trafikstockningar.

Denna sektor betalar dessutom för den ekonomiska krisens följder via oljepriset och leveranskostnaderna för varor. Små och medelstora företag inom vägtransportsektorn kommer inte att kunna bära dessa ytterligare kostnader mitt under den ekonomiska krisen.

Man bör göra mer för att anpassa väginfrastrukturen till den ökade trafiken, men framför allt satsa på hållbara transporter och prioritera transportsätt som medför låga koldioxidutsläpp.

Som folkvald företrädare för Rhône-Alpes-regionen kan jag intyga att det inte har skett någon anpassning av flera vägavsnitt i Rhendalen.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), *skriftlig.* – (*PL*) Under dagens omröstning antog Europaparlamentet ett förslag till direktiv om Eurovinjetter, vilka gör det möjligt för medlemsstaterna att införa avgifter för tunga godsfordons användning av väginfrastruktur.

I den slutliga omröstningen röstade jag mot antagandet av direktivet. Jag anser att bestämmelserna i direktivet skulle leda till ökade kostnader för företag som tillhandahåller transporttjänster. Kostnaderna kan vara särskilt negativa för små och medelstora företag som inte har de ekonomiska förutsättningar som krävs för att byta ut sin vagnpark. Dessa bestämmelser kan även orsaka svårigheter för företag under den rådande ekonomiska krisen, då det är svårare för många företag att få lån.

Visst bör vi försöka hitta sätt att göra det möjligt att använda mer miljövänliga fordon på våra vägar. Vi bör emellertid inte ta till metoder som i praktiken bara är ett annat sätt att beskatta företagen.

Jim Higgins (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag vill på uppdrag av mina kolleger i Fine Gael-partiet klargöra att vi röstade mot El Khadroui-betänkandet om avgifter för tunga godsfordon eftersom vi hyser betänkligheter om förslagets rättsliga grund när det gäller den obligatoriska användningen av elektroniska vägtullssystem och införandet av öronmärkning av intäkter. Vi stöder fullt ut principerna bakom förslaget, men vi anser att tillämpningen av principen i betänkandet har brister.

Stanisław Jałowiecki (PPE-DE), *skriftlig.* – (*EN*) Jag röstade inte bara mot förslaget, utan jag anser också att det är farligt för EU:s gemensamma marknad. Anledningen är framför allt att det är orättvist och att det fungerar som en dold skatt. Det kommer dessutom inte att bidra till miljöskyddet. Under den rådande finansiella krisen ter det sig smått befängt. Detta slags regelverk visar att EU tar avstånd från medborgarna.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstar för den rimliga kompromissen om det nya Eurovinjettdirektivet. Jag har tillsammans med Europaparlamentets socialdemokratiska grupp i åratal – och med starkt motstånd från delar av den konservativa gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater – stridit för att de externa kostnaderna (buller, trafikstockningar, föroreningar) ska inkluderas i beräkningen av vägtullar så att den ekonomiska bördan flyttas från skattebetalarna till förorenarna, dvs. den tunga godstrafiken.

Jag är emot det troliga resultatet av kompromissen om kostnaderna för trafikstockningar, eftersom de på grund av majoritetssituationen bara kunde erkännas som externa kostnader på villkor att detta inte bara gällde den tunga godstrafiken utan alla fordon som orsakar trafikstockningar, dvs. även personbilar.

Förmodligen kommer inte heller koldioxid att ingå i beräkningen på grund av det obegripliga motståndet från PPE-DE-gruppen. Det ändringsförslag som jag lade fram inför utskottet, där jag begärde minimitullar på alla delar av det transeuropeiska transportnätet, fick inte en majoritet av rösterna. Jag kommer att lägga fram detta förslag på nytt i samband med de fortsatta diskussionerna om denna fråga.

Ett inslag som är särskilt positivt för Österrike är att de externa kostnaderna och den s.k. alpina avgiften (en högre vägtull i Alpregionen) förmodligen inte kommer att räknas av. Detta betyder att Österrike kan ta ut en högre vägtull i känsliga Alpregioner samtidigt som man även tar betalt för de externa kostnaderna. Därmed kommer en högre Brennertull att bli möjlig.

David Martin (PSE), *skriftlig.* – (*EN*) Jag stöder betänkandet som bör bidra till att främja en övergång av transporter från väg till järnväg. Betänkandet ingår i en rad initiativ för att skapa mer hållbara transporter och garantera att användarna endast behöver betala för de transportkostnader som har ett direkt samband med användningen av det aktuella transportmedlet. Tullavgifter kommer att tas ut för lokala buller- och luftföroreningar samt för kostnader för belastning av infrastrukturen. Detta kommer att leda till en mer rättvis tillämpning av principen om att förorenaren ska betala, med inbyggda garantier för marknadsinsyn och icke-diskriminering.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig.* – (*DE*) Den tunga godstrafiken i EU har ökat efter utvidgningen österut, vilket är särskilt påtagligt i flera medlemsstater, däribland Österrike. Problemet idag är att vissa faktorer orsakar höga externa kostnader som allmänheten tvingas betala. Tunga godstransporter i EU är en sådan faktor och kärnkraftverk en annan.

Om en vägtull införs för tunga godsfordon utan att man samtidigt utvecklar järnvägarna och undanröjer gränsöverskridande hinder för tågtransporter kommer vi bara att ha röstat för dyrare varor och inte uppnå någon förbättring av människors hälsa eller minskning av föroreningarna.

Jag anser att det är kontraproduktivt att bestraffa dem som sitter fast i trafikstockningar. Det kommer förmodligen leda till att trafiken flyttar tillbaka till små byar och städer, vilket är något vi inte önskar. På lång sikt är det enda alternativet att utveckla infrastrukturen och det innebär att vi måste göra de lokala allmänna färdmedlen mer attraktiva. Den Eurovinjett som vi behandlar här i dag verkar vara en rimlig kompromiss och jag har därför röstat för den.

Cristiana Muscardini (UEN), *skriftlig.* – (*IT*) Fru talman! Miljöskydd och trafiksäkerhet, som är målen för detta förslag till direktiv, är två frågor som EU bör driva starkt i syfte att inrätta en transportpolitik där man tar större hänsyn till medborgarnas förväntningar och rättigheter. Ändringarna av EG-direktivet från 1999 om avgifter för tunga godsfordon på vissa vägar är därför välkomna. Den här typen av framsteg måste vara rimliga och gradvisa så att denna viktiga ekonomiska bransch inte kollapsar under den nuvarande allvarliga ekonomiska krisen – en bransch som nästan uteslutande består av små och medelstora företag.

EU har dessutom fortfarande inte skapat det heltäckande och effektiva intermodala system som skulle kunna leda till att en betydande del av godstransporterna övergår till mindre förorenande transportslag. Under de rådande omständigheterna och på grund av vägtransporternas egenskaper och effektivitet är de det system som används mest inom tillverkningsindustrin.

Med min röst i dag ville jag därför betona betydelsen av att vidta gradvisa, men avsevärda och inte bara symboliska, åtgärder för säkrare och mer miljövänliga vägtransporter, men utan ologiska och kontraproduktiva straffavgifter för branschen.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (*IT*) Jag stöder Saïd El Khadraouis arbete med frågan om avgifter för tunga godsfordon för användning av viss infrastruktur, och har därför röstat för hans betänkande. Jag är visserligen oense med honom på vissa punkter, bl.a. huruvida vissa externa kostnader ska ingå i avgiften eller inte, men jag stöder ändå principen om att "förorenaren betalar". Genom sitt utomordentliga arbete lyfter Saïd El Khadraoui fram behovet av att fördela de intäkter som genereras genom avgiften över hela transportsektorn. Till sist anser jag att intäkterna från avgiften för externa kostnader inte får bli en annan form av beskattning.

Bart Staes (Verts/ALE), *skriftlig.* – (*NL*) Det förslag som vi i dag röstar om är en översyn och utvidgning av det tidigare Eurovinjettdirektivet och innehåller regler om vägtullar. Enligt de förslag som har antagits kan medlemsstaterna från och med nu lägga över kostnaderna för luftföroreningar, buller och trafikstockningar på godsfordon. Det är goda nyheter för skattebetalarna. I nuläget betalar vi alla fortfarande för de skador som orsakas av luftföroreningar. Snart blir det förorenaren som betalar. På detta sätt uppmuntrar vi dessutom transportföretagen att investera i renare lastbilar.

Jag har därför röstat för förslaget, inte minst eftersom trängselavgiften inkluderades som en tillkommande extern kostnad för bergsregioner. Trafikstockningar är en stor orsak till luftföroreningar, bullerföroreningar och bränsleslöseri. Om vi använde intäkterna från denna avgift till att investera i tåg- och sjötransporter

skulle vi angripa både trafikstockningsproblemet och klimatförändringarna. Förseningar till följd av trafikstockningar orsakar dessutom stora ekonomiska förluster inom transportsektorn.

Klimatkostnaderna till följd av den stora volymen godstrafik ingår tyvärr inte, trots att transportsektorn är skyldig till betydande utsläpp.

- Betänkande: Cashman (A6-0077/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Fru talman! Jag röstade för betänkandet. Öppenhet är inte bara en symbol utan en princip som bör ligga till grund för alla institutionella förfaranden. Medborgare och folkvalda organ måste i största möjliga utsträckning ha tillgång till EU-institutionernas handlingar så att de kan delta effektivt i den politiska processen och ställa offentliga myndigheter till svars för deras agerande. Jag har av detta skäl tidigare argumenterat starkt för att parlamentsledamöternas närvaro ska vara offentlig.

Trots de framsteg som EU-institutionerna har gjort när det gäller insyn och öppenhet är situationen knappast perfekt och denna omarbetning av förordning (EEG) nr 1049/2001 om allmänhetens tillgång till EU-institutionernas handlingar måste ses som ännu ett steg mot en förvaltningsmiljö där det är regel snarare än undantag att handlingar är tillgängliga och lätta att få tag på. Avslutningsvis vill jag framhålla det viktiga framsteg som nyligen har gjorts: i dag använder Europaparlamentet inte mindre än 23 officiella språk och Europeiska gemenskapens handlingar är tillgängliga på samtliga språk. Detta är en garanti för demokrati.

Charlotte Cederschiöld (PPE-DE), *skriftlig.* – Vi moderater har i dag röstat ja till Cashmans betänkande A6-0077/2009 om revideringen av öppenhetsförordning EG nr 1049/2001, för att verka för en ökad öppenhet inom de europeiska institutionerna. Vad gäller ändringsförslag 61 och 103 till artikel 5 anser vi att förlikningsdokument från tredje behandlingen bör vara öppna omedelbart efter avslutat sista förlikningssammanträde, till skillnad från de dokument som testas i själva förhandlingen. Dokument från trepartsmöten i första och andra behandlingen bör vara helt öppna under hela förfarandet.

Chris Davies (ALDE), skriftlig. – (EN) När det gäller förfarandena för att utveckla principen om allmänhetens rätt att ta del av olika EU-handlingar anser jag att det är mycket beklagligt att parlamentet uttryckligen har framhållit att reglerna inte ska gälla för ledamöter av Europaparlamentet. Man menar att detta endast är en upprepning av de regler som redan ingår i Europaparlamentets ledamotsstadga, men många kommer bara att uppfatta det som att olika regler gäller för olika människor, och det gläder mig att gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa inte stödde Hartmut Nassauers ändringsförslag.

Det är särskilt viktigt att samtliga kostnadsersättningar som parlamentet utbetalat till ledamöterna i detalj blir tillgängliga för allmänheten. Våra egna revisorer har avslöjat att en del av parlamentets ledamöter inte på något sätt är "hedervärda" – vissa är rent av skojare och bedragare. Principen om full insyn måste införas omgående om EU-medborgarna ska kunna känna något förtroende för Europaparlamentet.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig.* – (*IT*) Jag röstade för Michael Cashmans betänkande om tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar. Jag stöder hans lovvärda initiativ, som är avsett att göra något åt bristen på gemensamma bestämmelser om "säkerhetsklassificerade" uppgifter (s.k. känsliga handlingar i nuvarande förordning (EG) nr 1049/2001) genom att på regleringsnivå ta med vissa goda principer som ingår i rådets och kommissionens interna säkerhetsbestämmelser, i den mån dessa principer även kan tillämpas på ett parlamentsorgan. Jag stöder avslutningsvis Michael Cashmans övergripande mål att ändra förordningen för att skapa ökad öppenhet, men utan att göra rättsakten alltför specifik och svår att tillämpa.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Det råder ingen tvekan om att förordningen från 2001 ledde till ökad insyn för medborgarna genom att allmänheten fick tillgång till EU-institutionernas handlingar. Efter sju år av praktiska erfarenheter är det en god idé att gå tillbaka till denna förordning. Vad kan vi då se? År 2006 lade Europaparlamentet fram flera förslag till ändringar av förordningen för att öka insynen ännu mer, men kommissionen beaktade inte parlamentets förslag på allvar.

Kommissionens nuvarande förslag om en omarbetning av 2001 års förordning innehåller dessutom strängare regler, vilket betyder mindre insyn. Handlingar som rör handelsförhandlingar anses följaktligen vara konfidentiella. I slutändan blir det ett val mellan pest och kolera. Jag stöder Cashmanbetänkandet eftersom det, även om det är ofullständigt, på det hela taget ändå är en förbättring jämfört med kommissionens nuvarande förslag. En mer radikal strategi där kommissionens förslag förkastas helt skulle emellertid ha varit att föredra, eftersom kommissionen då skulle ha tvingats ta fram ett nytt och bättre förslag, vilket bara skulle

främja insynen i EU:s institutioner och verkligen bidra till att överbrygga den ökända klyftan mellan EU:s institutioner och medborgarna.

- Betänkande: Andersson (A6-0052/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Fru talman! Som vi vet påverkas EU av den rådande ekonomiska och finansiella krisen. Jag känner djup oro för mitt hemland Italien. Krisen leder till uppsägningar och hushållen, som får allt mindre i plånboken, spenderar allt mindre. Vi behöver därför kraftfulla ingripanden. Den här krisen verkar vara särskilt allvarlig, men hur djup den är och hur länge den kommer att vara beror på hur vi agerar. Vi måste ta gemensamma tag: ett samordnat agerande på EU-nivå är avgörande. Nu mer än någonsin ser vi hur nödvändigt det är att genomföra rigorösa reformer för att skapa kvalitetssysselsättning och välstånd för EU:s invånare. Vi måste motverka tendensen till radikala omstruktureringar, förhindra förluster av arbetstillfällen och stå emot nya påtryckningar att skära ned löner och sociala förmåner.

Vi måste ta oss an de utmaningar som följer av ökad arbetslöshet och social utestängning. Vi måste också samordna de insatser som görs av både EU och medlemsstaterna i större utsträckning. Lika viktigt är emellertid att de åtgärder som vidtas inom ramen för den ekonomiska återhämningsplanen för att hantera krisen på kort sikt överensstämmer med gemenskapens långsiktiga mål enligt Lissabonstrategin. Jag röstade därför för betänkandet.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Det är anmärkningsvärt att man i detta betänkande erkänner att EU har misslyckats med flera sociala frågor. Först kommer erkännandet att Lissabonstrategins mål inte kommer att uppnås 2010. Sedan har vi en del intressanta siffror om den växande arbetslösheten, som stiger från 7 procent 2008 till 8,7 procent 2009 – och närmare bestämt från 7,5 procent till 9,2 procent i euroområdet – vilket innebär att 3,5 miljoner arbetstillfällen förväntas försvinna.

Detta smärtsamma konstaterande bör få EU-anhängarna att tänka över vilka radikala reformer som kommer att krävas i medlemsstaterna för att så mycket som möjligt begränsa de katastrofala följderna av den ekonomiska och finansiella krisen, en kris som har sina rötter i den ultraliberalism och globalisering som Bryssel är så förtjust i.

Det är därför inte trovärdigt att driva den här typen av politik som syftar till att behålla riktlinjerna för medlemsstaternas sysselsättningspolitik. Vi måste tvärtom ifrågasätta denna auktoritära logik och låta staterna återfå kontrollen över sina ekonomiska och finansiella resurser, samtidigt som vi inför nationell preferens, gemenskapspreferens och tullskydd, så att den inre marknaden kan återhämta sig och återgå till tillväxt.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig.* – (*DE*) De fulla effekterna av den finansiella kris som började i USA är nu märkbara i realekonomin. Experterna är inte eniga om hur man bäst kan hantera krisen och stimulera ekonomin för att hålla arbetslösheten i schack.

Även innan den finansiella krisen bröt ut verkade läget på arbetsmarknaden dock långt ifrån positivt. Allt fler människor tvingades ta deltids- och korttidsarbeten och den statligt understödda sysselsättningen var ständigt föremål för nedskärningar. Allt fler människor har en längre tid levt under existensminimum trots att de har förvärvsarbetat. Med tanke på de dystra ekonomiska prognoserna kommer antalet heltidsanställda förmodligen att fortsätta att minska och även deltidsanställda till sist förlora sina arbeten. Vi måste göra allt vi kan för att förhindra massarbetslöshet. Det är inte alls säkert att åtgärderna i detta betänkande är lämpliga eller tillfredsställande i detta avseende och jag har därför röstat mot betänkandet.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig.* – (*IT*) Jag röstade mot Jan Anderssons betänkande. Även om jag å ena sidan anser att vi måste göra gemensamma ansträngningar att stoppa tendensen till radikala omstruktureringar för att förhindra sysselsättningsförluster och ytterligare nedskärningar av löner och sociala förmåner, anser jag å den andra sidan att de flesta av kommissionens åtgärder inte är tillräckliga för att garantera en tillräcklig finansiering och ett tillräckligt skydd av EU:s sociala och sysselsättningsrelaterade struktur.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), *skriftlig.* – (RO) Dagens ekonomiska kris har och kommer även framöver att få återverkningar på arbetsmarknaden.

Jag röstade för förslaget till Europaparlamentets lagstiftningsresolution om riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik eftersom jag i likhet med föredraganden stöder kommissionens ståndpunkt, som innebär (såsom beskrivs i bilagan till rådets beslut 2008/618/EG av den 15 juli 2008) att sysselsättningspolitiken ska bibehållas under 2009. Enligt kommissionen kommer detta att bidra till att

skapa en stabil ram för att både tackla den ekonomiska och finansiella krisen och fortsätta att driva igenom strukturreformer.

José Albino Silva Peneda (PPE-DE), *skriftlig*. – (*PT*) Dagens kris är mer än bara en ekonomisk och finansiell kris. Den är framför allt en förtroendekris. Det mest dramatiska är den höga arbetslösheten. Arbetslöshet innebär emellertid inte bara att man förlorar sin inkomst, utan även tron på sig själv och andra.

För att återupprätta detta förtroende måste vi utforma en mycket tydlig strategi på medellång sikt.

I detta sammanhang spelar de politiska ledarna en avgörande roll på grund av de signaler och budskap som de förmedlar. Försiktighet, säkerhet, att tala klarspråk och stå emot lättköpt propaganda om ogenomförbara mål och avstå från självberöm är positiva saker som kan bidra till att återupprätta förtroendet.

Å andra sidan måste vi skapa sysselsättning och för det krävs att det finns förutsättningar för företagen att investera.

Vi måste agera snabbt för om inget görs i detta avseende kommer finansieringsproblemen för de länder som har de största underskotten i euroområdet att leda till en ännu djupare recession, fortsatt stigande arbetslöshet och förlorade inkomster för företag och hushåll.

Jag stöder därför Jan Anderssons betänkande om förslag till riktlinjer för sysselsättningspolitiken 2009.

- Förslag till beslut om artikel 139 i arbetsordningen (B6-0094/2009)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig.* – *(PT)* Det är varken begripligt eller acceptabelt med ännu en förlängning, eller för att uttrycka det på ett annat sätt, ännu ett uppskjutande av alla ledamöters rätt att tala i parlamentet på sitt modersmål och att alla handlingar ska vara tillgängliga på de officiella språken. Det har redan gått flera år sedan vissa länder blev medlemmar, men fortfarande begränsas användningen av deras språk – detta gäller särskilt Irland och Tjeckien – och man har inte kunnat få tag i de språkkunniga personer som behövs. De skäl som anförs är vaga och ologiska, men utbildningen av dessa personer har inte varit en ekonomisk prioritering, vilket får oss att tvivla på att det har funnits någon verklig vilja. Vi kan inte godta några inskränkningar av den oförytterliga rätten till kulturell och språklig mångfald inom EU, något som även skulle drabba portugiserna. Vi kan inte godta denna diskriminering.

Vi klargör än en gång vår beslutsamhet att skydda varje medlemsstats kulturella identitet och alla nationella språk som arbetsspråk. Vår röst kan i detta sammanhang bara bli ett nej till detta beslut. I slutändan visar detta hur den kulturella och språkliga nivån påverkas av EU:s budgetpolitik, där man prioriterar investeringar i vapen i stället för att värdesätta kultur och värna om sysselsättningen.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (*IT*) Jag röstade för presidiets förslag till ett beslut om förlängning av tillämpningen av artikel 139 i Europaparlamentets arbetsordning till slutet av den sjunde valperioden.

- Betänkande: Kósáné Kovács (A6-0038/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Fru talman! Jag röstade för betänkandet. Jag är mycket oroad över den senaste tidens händelser i Italien. En "häxjaktstämning" är under uppsegling som riktar sig mot rumänska medborgare och romer och det har förekommit flera attacker. Den italienska regeringen ägnar sig åt en tvångsmässig säkerhetskampanj. Genom att vidta extrema åtgärder när det gäller de romska grupperna kan man emellertid förvärra den redan fruktansvärda situationen för dessa minoriteter och undergräva möjligheterna till social integrering. Vi får inte glömma bort att straffansvaret i en rättsstat är individuellt och inte kan läggas på en hel grupp. Att avvika från denna princip skulle skapa ett farligt prejudikat och leda till kriminalisering av hela etniska grupper eller migranter från vissa länder.

Det är visserligen nödvändigt att samordna invandringen på EU-nivå för att förstärka de rättsliga och polisiära verktygen för bekämpningen av den organiserade brottsligheten. Men det räcker inte. Det är viktigt att införa en tydlig sysselsättningspolitik för missgynnade grupper, däribland den romska arbetskraften, och vidta stödåtgärder för att främja deras gradvisa integrering på arbetsmarknaden samt ägna större uppmärksamhet åt utbildningsåtgärder för unga.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – EU är en värderingsunion och har därför ansvar för att upprätthålla respekten för mänskliga rättigheter inom sina gränser. Därför har EU också en roll, via sina medlemsländer, för att uppmärksamma romernas utsatta situation och för att underlätta deras integrering i samhället. Vi har därför röstat ja till detta betänkande.

Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – Vi har i dag röstat för initiativbetänkandet om romernas sociala situation och bättre tillgång för romer till EU:s arbetsmarknad av Kósáné Kovács (A6-0038/2009). I betänkandet tar man upp ett mycket allvarligt problem och pekar tydligt ut behovet av åtgärder för att komma tillrätta med det utbredda utanförskapet som drabbar många romer i dag. Att samarbete mellan medlemsstaterna sker för att komma tillrätta med dessa stora problem välkomnar vi.

Vi vill dock tydliggöra att vi inte ser olika former av särlösningar som en väg framåt för att minska utanförskapet. Särskilda skattenivåer för arbetsgivare som anställer romska kvinnor och andra dylika åtgärder riskerar snarast att cementera utanförskapet och motverka integrering i det övriga samhället.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), *skriftlig.* – (*RO*) Betänkandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor är välkommet eftersom det belyser en ny aspekt av den strategi för romernas integrering som inleddes 2005 och består av ett antal resolutioner från Europaparlamentet. Romernas nuvarande situation visar att det inte har gjorts tillräckliga framsteg för att integrera dem sedan kommissionen kom med sin första vädjan om detta 2005.

I betänkandet ges viktiga riktlinjer för åtgärder för att främja utbildning bland romerna och uppmuntra positiv särbehandling på arbetsmarknaden. Stöd till romernas integrering på arbetsmarknaden genom finansiering av utbildning och omskolning, åtgärder för att främja egenföretagande bland romer, förmånliga lån och statligt stöd, samt innovativa former av jordbruksarbete är alla mål som EU har en skyldighet att samordna. Inrättandet av en expertgrupp på EU-nivå med företrädare för romerna kan också bidra till att samordna medlemsstaternas strategi för romerna och utnyttjandet av struktur- och sammanhållningsfonderna.

Jag räknar med att dessa förslag ska ge Europeiska kommissionen tillräcklig motivation att lägga fram lagstiftningsförslag som syftar till att uppnå konkreta resultat på detta område.

David Martin (PSE), *skriftlig.* – (*EN*) Romerna utgör den största minoriteten inom EU, och deras integrering i det europeiska samhället är en av de största utmaningar som EU kommer att ställas inför under det kommandet decenniet. Den romska minoriteten, som uppgår till ungefär 10–12 miljoner människor, har ingen möjlighet att undgå fattigdom och utslagning. Dessa dåliga sociala villkor leder till att romerna hindras från att uppnå en grundläggande nivå av mänsklig värdighet och lika möjligheter. Jag välkomnar betänkandet, där man lyfter fram behovet av att förbättra villkoren för alla européer oavsett ras.

Alexandru Nazare (PPE-DE), *skriftlig.* – (RO) Att garantera lika möjligheter för den romska minoriteten i EU är rätt strategi för att förebygga social utestängning och respektera denna grupps rättigheter. Jag röstade därför för Magda Kósáné Kovács betänkande som jag anser är till stor hjälp.

Jag vill dock göra ett par förtydliganden när det gäller min inställning i denna fråga.

Eftersom det ligger i denna minoritets karaktär att den är gränsöverskridande kan en effektiv strategi för romernas rättigheter bara hanteras på EU-nivå. Jag har därför föreslagit att det inrättas en europeisk myndighet för romer som ska ha till uppgift att samordna åtgärder på EU-nivå för denna minoritet.

För det andra kan stöd till den romska minoritetens integrering inte ges genom fördelningspolitiska statsfinansiella åtgärder eftersom de inte bidrar till att lösa de strukturella problemen för romerna. Det bästa sättet att stödja denna minoritet måste vara att satsa på utbildningsprogram för att hjälpa dessa grupper att förvärva de kunskaper som krävs för att komma in på arbetsmarknaden.

EU-politiken för den romska minoriteten måste dessutom inriktas på att främja tolerans och acceptans av kulturella skillnader och tonvikten måste ligga på fredlig samexistens inom lagens råmärken i de relevanta staterna och EU.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade mot Magda Kósáné Kovács betänkande om romernas sociala situation och om att förbättra deras tillträde till arbetsmarknaden i EU. Det är min bestämda övertygelse att denna strategi leder till en annan form av grundläggande diskriminering av romerna. Romerna måste i själva verket behandlas som alla andra medborgare och inte få orimliga fördelar och förmåner på bekostnad av övriga medborgare i EU som har samma rättigheter (och framför allt samma skyldigheter) som denna grupp.

Bart Staes (Verts/ALE), *skriftlig.* – (*NL*) Romerna är Europas största och mest missgynnade minoritetsgrupp. Alla som följer situationen nära vet att det behövs en samordnad strategi för att förbättra deras arbets- och levnadsförhållanden. Det gläder mig att man i betänkandet efterlyser lämplig utbildning för att förbättra romernas chanser på arbetsmarknaden. Det mänskliga och sociala kapitalet måste dessutom förstärkas genom att man från början inriktar sig på att integrera dem i det europeiska samhället.

Att en expertgrupp på EU-nivå med företrädare för den romska gruppen inrättas är något som måste välkomnas. Likaså är förslagen om att inrätta partnerskap, avsätta tillräckliga ekonomiska resurser och följa upp allt detta med hjälp av en databas utmärkta. Jag stöder detta betänkande eftersom det innehåller förslag om hur vi kan förbättra situationen för romerna. Eftersom den alternativa resolution som har föreslagits av den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet tyvärr är alltför svag kommer jag inte att rösta för den.

- Betänkande: Reul (A6-0035/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Efterfrågestyrningen får inte begränsas till EU. EU:s procentandel av världens oljekonsumtion kommer att fortsätta att minska kontinuerligt under de kommande åren. Detta beror bara till viss del på den starka ökningen av efterfrågan utanför EU. Det kommer därför att vara av avgörande betydelse för EU:s försörjningstrygghet att få stopp på den ökade efterfrågan även på global nivå, utan att för den sakens skull äventyra tredjeländernas eller EU:s egna tillväxtmål. Främjandet av marknadsekonomiska prissättningsmekanismer i tredjeländer är också av stor betydelse i detta sammanhang, t.ex. genom avskaffande av den statliga subventioneringen av bränslen.

Alla dessa åtgärder kräver investeringar. En investering är bara möjlig om det ställs tillräckligt kapital till förfogande – och om det finns avkastning att vänta. Mot bakgrund av detta måste den aktuella kreditkrisen, som hotar att växa med en ekonomisk kris, övervinnas så snart som möjligt. Utmaningarna för EU:s framtida oljeförsörjningstrygghet har vuxit det senaste decenniet. De kan dock bemästras med hjälp av riktade åtgärder mot både tillgång och efterfrågan, så länge den politiska viljan, den internationella samordningen, det internationella samarbetet och innovationskraften fortgår.

Avril Doyle (PPE-DE), *skriftlig.* – (*EN*) Jag kan i stort sett stödja detta initiativbetänkande av min kollega Herbert Reul. Som framkommit under de senaste månaderna har betydelsen av energitrygghet aldrig varit mer påtaglig. Det samarbete som krävs av samtliga medlemsstater och behovet av att utnyttja de stimulanspaket som nästan alla medlemsstater och kommissionen för närvarande inför, innebär att kravet på investeringar i förnybar teknik betonas i syfte att öka energitryggheten och minska koldioxidutsläppen. Åratals beroende av fossila bränslen har lett till att vi kan dra följande två entydiga slutsatser:

- 1. Vi måste frigöra oss både från globala geopolitiska krafter, vilket framkom under det rysk–ukrainska dödläget i vintras, och från OPEC:s förödande prispolitik.
- 2. Behovet av att uppfylla det ständiga kravet på att inom utsatt tid minska koldioxidutsläppen kvarstår och bör även fortsättningsvis ges högsta prioritet.

Vi kan inte undandra oss varken de ekonomiska eller miljömässiga utmaningar som vi just nu står inför.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade mot Herbert Reuls betänkande om utmaningarna i samband med oljeförsörjningen. Jag håller i själva verket inte med föredraganden när han säger att olika beräkningar visar att det kommer att kunna utvinnas tillräckligt med olja för att täcka efterfrågan också i framtiden men att detta eventuellt kommer att betyda att konsumenterna måste betala högre priser och att investeringsvillkoren dessutom måste förbättras. Även om jag stöder kommissionens initiativ att förhindra att oljepriserna rakar i höjden de närmaste åren tror jag inte att analysen av situationen som helhet är korrekt.

- Betänkande: Jarzembowski (A6-0055/2009)

Avril Doyle (PPE-DE), *skriftlig.* – (*EN*) I det betänkande som Georg Jarzembowski har lagt fram betonas vikten av "grönare" transporter, och det utgör ett betydelsefullt första steg mot en mer övergripande strategi för miljövänligare transporter. En väsentlig del av åtgärderna mot klimatförändringen är en förändring av medlen och metoderna för transporter, vare sig det handlar om att införa avancerade hybridfordon, grönare allmänna kommunikationsmedel eller effektivare transportmetoder i övrigt.

Föredraganden har framfört alternativen att avgiftsbelägga tunga lastfordon för de föroreningar som de ger upphov till och att innefatta järnvägsbuller i betänkandets bestämmelser. Vi får inte bortse från behoven hos avlägset belägna EU-länder som möter en rad geografiska hinder och som är beroende av ett pålitligt transportnät för sin försörjning och ekonomiska tillväxt. Vi måste se till att åtgärderna tillämpas på ett balanserat sätt. Med dessa förbehåll stöder jag med glädje betänkandet.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig.* – (*IT*) Jag röstade för Georg Jarzembowskis betänkande om grönare transporter och internaliseringen av externa kostnader. Min ståndpunkt, som sammanfaller med den som förs fram av föredraganden – som har skrivit ett utmärkt betänkande – är att understryka den stora nytta som rörligheten

har för medborgarnas livskvalitet, för tillväxt och sysselsättning i EU, för den socioekonomiska och territoriella sammanhållningen och för handeln med tredjeländer samt för företag och anställda som direkt och indirekt är verksamma inom transport- och logistikbranscherna. Ur detta perspektiv välkomnar jag att kommissionen i sitt meddelande har gjort en "inventering" av de åtgärder som EU hittills har vidtagit för att främja en hållbar transportpolitik. Det är ett litet framsteg mot ett större mål.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Kommissionen har offentliggjort ett paket med meddelanden om "grönare transporter", en "strategi för internalisering av externa kostnader" och "bullerminskande åtgärder för varor och utrustning". Det är som jag ser det mycket positivt – och något jag uppmuntrar – att gröna åtgärder utarbetas på transportområdet.

Jarzembowskibetänkandet skulle dock försvaga kommissionens förslag. Det är skälet till att gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen har lagt fram positiva ändringsförslag, bl.a. en begäran om ökad samfinansiering mellan EU och medlemsstaterna, en flygfotogenskatt för luftfarten och att transportökningarna ska frikopplas från den ekonomiska tillväxten. Våra ändringsförslag antogs emellertid inte, varför detta betänkande inte innebär något mervärde för kommissionens förslag. Jag har därför röstat mot betänkandet.

Catherine Stihler (PSE), *skriftlig.* – (*EN*) Jag stöder åtgärder som syftar till grönare transporter. Detta kommer att underlätta kampen mot klimatförändringen. Vissa åtgärder måste emellertid förstärkas, och jag tvingades att lägga ned min röst.

- Förslag till resolution B6-0107/2009 (Lissabonstrategin)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Jag håller fullständigt med om att av de konsekvenser som den ekonomiska krisen gett upphov till är den ökande fattigdomen inom EU det största bekymret. Vi måste hejda den nuvarande ökningen av arbetslösheten inom EU. Jag anser att det effektivaste sättet att minska och motverka fattigdom är en strategi som grundas på målen för full sysselsättning, arbeten av god kvalitet, social delaktighet, åtgärder för att främja företagande, aktiviteter för att stärka de små och medelstora företagens inflytande samt investeringar. Detta är i korthet det viktigaste inslaget i ingressen till resolutionen.

Om vi inte lyckas hejda den fattigdomsökning inom EU som uppkommit till följd av de rådande exceptionella omständigheterna kommer EU att ha misslyckats med att ta sig an den viktigaste frågan i det ekonomiska och finansiella katastrofläget.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I EU har vi kunnat se hur fattigdom, otrygga sysselsättningsvillkor och orättvisor har ökat och denna situation kan förvärras i samband med den nuvarande ekonomiska och finansiella krisen, eftersom prognoserna visar på en recession och en ökning av antalet arbetslösa.

De åtgärder som föreskrivs i Lissabonstrategin och den europeiska sysselsättningsstrategin har bidragit till denna situation eftersom de främjar finansiell avreglering, marknadsliberalisering och otrygghet i förhållandet mellan arbetsmarknadens parter. Vi måste därför sätta stopp för dessa åtgärder. I ett läge med allt sämre sociala och ekonomiska förhållanden visar EU:s reaktion (eller brist på reaktion) dock vilka klasser som man prioriterar, eftersom man insisterar på att fortsätta med en politik som leder till att stora ekonomiska och finansiella koncerner kan göra enorma vinster på bekostnad av arbetarnas och hela befolkningens levnadsvillkor.

Vad som behövs är att man sätter stopp för den nuvarande makroekonomiska politiken och värnar om sysselsättningen och arbetstagarnas rättigheter. Vi behöver en alternativ politik för att garantera en rättvis inkomstfördelning och stimulera ekonomisk aktivitet, skapa arbetstillfällen, stärka statens roll i ekonomin, stimulera efterfrågan, främja framväxten av mikroföretag och små och medelstora företag och blåsa nytt liv i investeringarna, samtidigt som vi tar hänsyn till varje medlemsstats behov och särdrag.

Glyn Ford (PSE), *skriftlig.* – (*EN*) Jag röstade för betänkandet trots min besvikelse över ändringsförslag 10 från De gröna, där man efterlyste en EU-skatt på finansiella transaktioner. Som ordförande för parlamentets tvärpolitiska grupp för globalisering stöder jag helt införandet av ett slags Tobinskatt för att både övervaka finansiella spekulationer och få fram miljontals euro för att lindra den djupa fattigdomen i världen bland den dryga miljard människor som lever på mindre än en euro om dagen. Vem kan ha något att invända mot en så enkel och effektiv åtgärd?

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Lissabonstrategin utformades i ett sammanhang och för ett ekonomiskt läge som är helt annorlunda än det vi har i dag. Detta betyder emellertid inte att alla dess grundläggande

tankar måste revideras. Man måste skilja mellan det faktum att den nuvarande situationen är exceptionell och de åtgärder som bör drivas igenom för att främja EU:s utveckling och konkurrenskraft på sikt. Det är dock viktigt att denna åtskillnad inte leder till slutsatsen att krissituationen kräver åtgärder som strider mot en bra politik. Tvärtom. Även om den nuvarande situationen kräver exceptionella åtgärder måste hanteringen av den vägledas av den goda politikens idéer och av att man satsar på investeringar i innovation och stärker EU:s konkurrensförmåga. Annars kommer vi varken att kunna hantera krisen eller förbereda EU:s medlemsstater inför den globala ekonomins nästa fas.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig.* – (*IT*) Efter att noggrant ha studerat förslaget till resolution om Lissabonstrategin beslutade jag mig till sist för att avstå och alltså inte rösta vare sig för eller mot förslaget.

Eoin Ryan (UEN), *skriftlig.* – (*EN*) Den finansiella och därmed sammanhängande ekonomiska krisen har inneburit ett hårt slag mot den europeiska tillväxten och stabiliteten på arbetsmarknaden. I dessa svåra tider måste enligt den gemensamma resolutionen det främsta målet vara att skydda EU-medborgarna, vare sig det handlar om arbetstagare, företagare eller hushåll, mot effekterna av krisen. Den aktuella krisen är utan tvekan förödande, men den innebär även möjligheter, nämligen att förändra vårt sätt att tänka, att skapa en stödjande ram för hållbar tillväxt, som innebär att eventuella stora påfrestningar kan bemästras. Den innebär även en möjlighet att bygga upp en stabil ekonomisk och social grund för framtiden.

De inslag i resolutionen som ter sig särskilt tilltalande är att man erkänner de små och medelstora företagens oerhört viktiga roll och att de måste få stöd. De små och medelstora företagen tillhandahåller värdefulla arbetstillfällen och har de senaste åren stått för 80 procent av de nya arbetstillfällena inom EU, men de har även en väsentlig social betydelse genom att de stimulerar den lokala ekonomin, diversifierar sysselsättningen och främjar företagandet. Betoningen på innovation – framför allt på miljöområdet – är också mycket positiv och ett bevis på att de dubbla målen energieffektivitet och ekonomisk stabilitet inte på något sätt behöver utesluta varandra.

Peter Skinner (PSE), *skriftlig.* – (*EN*) EPLP anser att Lissabonstrategin är en viktig plattform för tillväxt och sysselsättningsskapande inom EU. Detta mål är fortfarande möjligt att uppnå, även om det rådande ekonomiska klimatet hämmar de verkliga utvecklingsmöjligheterna. EPLP anser dock inte att en EU-skatt på finansiella transaktioner behövs för att uppnå vissa av målen i Lissabonstrategin och stödde inte denna åtgärd.

EPLP kunde ställa sig bakom huvudinnehållet i den godkända texten och röstade därför för betänkandet.

Catherine Stihler (PSE), *skriftlig.* – (*EN*) Enligt den rapport från Allianz Group som offentliggjordes i måndags innebär recessionen att det i år tar längre tid för EU att uppnå målet att bli världens ledande kunskapsbaserade ekonomiska område. Vi måste göra allt som står i vår makt för att uppnå Lissabonmålen även i dessa tuffa tider. Uppfyller vi målen kommer vi att kunna ta oss igenom recessionen och stärka EU:s ställning i framtiden. Vi måste även slå vakt om Barcelonamålen om barnomsorg.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Den kapitalistiska krisens orsaker och karaktär förtigs i resolutionerna från kapitalets politiska krafter. De vältrar över bördan av krisen på arbetarna, som betalade för kapitalets orimliga vinster och nu ska betala för krisen och rädda och öka kapitalets vinster. I förslagen krävs att EU ska fördjupa den arbetarfientliga Lissabonstrategin, tillämpa stabilitetspakten och den ekonomiska återhämtningsplanen och gå vidare med den fullständiga liberaliseringen av den inre marknaden. Man föreslår åtgärder för att stödja monopolkoncerner genom ett rikligt penningflöde från arbetarnas fickor, sänkta skatter på kapital och ökad utlåning till stora monopolföretag. Man förespråkar snabbare kapitalistiska omstruktureringar baserade på "flexicurity"-strategin och direktivet om arbetstidsorganisation, dvs. att arbetstiden förlängs till upp till 13 timmar per dag och 78 timmar i veckan och att arbetstiden delas in i aktiv arbetstid och obetald inaktiv arbetstid.

Den "gröna ekonomins" utveckling och liberaliseringen av forskning och energi och innovation banar väg för kapitalets lukrativa investeringar på arbetarnas och gräsrötternas bekostnad.

Det informella toppmötet den 1 mars bekräftade att imperialisternas inbördes stridigheter har eskalerat och att monopolen håller enad front mot folket.

- Förslag till resolution B6-0134/2009 (klimatförändringar)

John Attard-Montalto (PSE), *skriftlig*. – (*EN*) Jag håller med om att EU fortfarande har en ledande roll i den internationella klimatpolitiken. Men om vi inte för ut samma budskap kommer EU att tappa i trovärdighet.

EU som helhet verkar vara på rätt väg när det gäller klimatförändringsmålen, men samtliga länder, även Malta, måste se till att inte hamna på efterkälken, eftersom detta kommer att påverka unionens trovärdighet.

En begränsning av den globala temperaturökningen är nödvändig såväl i den utvecklade delen av världen som i utvecklingsländerna. Åtgärderna kommer givetvis att utgöra en påfrestning på de ekonomiska resurserna. EU måste ta fram en plan som täcker relevanta områden samt finansieringskällor.

Edite Estrela (PSE), *skriftlig.* – (*PT*) Jag röstade för Europaparlamentets resolution om kampen mot klimatförändringarna. EU måste behålla sin ledande roll i den internationella klimatpolitiken och göra allt för att nå ett avtal i Köpenhamn så att koldioxidutsläppen i atmosfären kan minska och den globala temperaturhöjningen kan begränsas till mindre än 2 °C över de förindustriella nivåerna.

Med den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen är ett nytt avtal i Köpenhamn om kampen mot klimatförändringar mycket viktigt. Den ekonomiska krisen och klimatkrisen kan kombineras och skapa stora ekonomiska möjligheter att utveckla ny teknik och skapa arbetstillfällen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig.* – (*PT*) Denna resolution innehåller positiva saker, vilket vi värdesätter. Vi vill lyfta fram kravet på att EU arbetar aktivt för att åstadkomma ett avtal i Köpenhamn där man tar hänsyn till de senaste forskningsrapporterna om klimatförändringen, fastställer skyldigheter att stabilisera utsläppsnivåerna och temperaturmål för att på bästa sätt hejda farliga klimatförändringar, samt föreskriver en regelbunden översyn för att garantera att målen baseras på den senaste vetenskapen. Vi ser också positivt på att man uppmärksammar behovet av att kraftigt öka de ekonomiska resurserna för att göra det möjligt att mildra effekterna i utvecklingsländerna.

Vi ställer oss emellertid inte bakom påståendet, även om det bara förs fram i inledningen, att EU:s system för handel med utsläppsrätter kan fungera som en modell för att utveckla utsläppshandel i andra utvecklade länder och regioner. Vi stöder därför inte den nationalekonomiskt baserade hållning som tydligt influerar flera punkter i resolutionen.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för resolutionen från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. Trots den djupgående och omfattande finansiella krisen, som är en konsekvens av avreglering, fega tillsynsmyndigheter och giriga banker, kan vi inte bortse från behovet av att även fortsättningsvis verka för att stoppa klimatförändringen. Vi måste betrakta den nuvarande krisen som ett tillfälle att utnyttja resurserna för att åstadkomma en stegvis förändring av vår livsstil och främja en grön "ny deal" på kontinenten och i världen. Vi kan inte nå målen om vi inte samarbetar med USA och Japan, Kina och Indien.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (*IT*) Jag håller med om vissa punkter i resolutionen om kampen mot klimatförändringarna. Samtidigt är det flera stycken i betänkandet som jag inte kan stödja. Jag har därför beslutat avstå från att rösta i denna fråga.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Vi måste utnyttja den gröna ekonomin till att skapa arbetstillfällen inom EU. Detta måste prioriteras under den finansiella krisen.

- Förslag till resolution B6-0133/2009 (sysselsättningspolitik)

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – Resolutionen innehåller många behjärtansvärda uppmaningar. Men det mesta som behandlas i resolutionen ligger på de nationella parlamentens politiska ansvar att åtgärda.

Resolutionens förslag leder också till att större resurser krävs till EU:s fond för justering av globaliseringseffekter. Det innebär att medlemsstaternas avgifter till EU måste höjas. Detta samtidigt som medlemsländerna behöver behålla sina minskade ekonomiska resurser till sin egen social- och sysselsättningspolitik. Vi tror inte att EU:s globaliseringsfond är det mest effektiva sättet att stödja arbetstagare som förlorat sina arbeten. Medlemsländerna är bättre på att bedriva en effektiv politik på detta område. Dessutom spenderar medlemsländerna var och en summor på stimulanspaket i samma storleksordningar som deras bidrag till EU:s budget i dess helhet.

Vi har på grund av främst skrivningarna om EU:s fond för justering av globaliseringseffekter röstat nej till denna resolution.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade mot förslaget till resolution om riktlinjerna för sysselsättningspolitiken. Eftersom den globala finansiella och ekonomiska krisen kräver ett beslutsamt och

samordnat agerande från EU:s sida för att förhindra sysselsättningsförluster, bibehålla en tillräcklig inkomstnivå för EU-medborgarna, förhindra en recession och vända dagens ekonomiska och sysselsättningsrelaterade utmaningar till möjligheter, anser jag faktiskt att de åtgärder som vidtas under eurokraternas ledning definitivt inte är tillräckliga för att klara av den kris som vi går igenom, särskilt inte inom ett så känsligt område som sysselsättningen.

- Betänkande: Ferreira (A6-0063/2009)

John Attard-Montalto (PSE), *skriftlig.* – (*EN*) Initiativet till att införa återhämtningsplanen är en reaktion på den rådande allvarliga ekonomiska nedgången. Återhämtningsplanens viktigaste mål måste vara att stimulera EU:s ekonomi och konkurrenskraft och undvika ökad arbetslöshet. Ledamöterna understryker att allt finansiellt stöd måste vara målinriktat, tillfälligt och komma i rätt tid. De rådande exceptionella omständigheterna måste ses i ett större sammanhang, där ett fast åtagande ingår om att återställa normal budgetdisciplin så snart ekonomin återhämtar sig.

Återhämtningsplanen måste även syfta till att få till stånd ett rättvist internationellt avtal som innebär att fattigare länder ges möjlighet att ta sig ur fattigdomen utan att den globala uppvärmningen förvärras, genom bidrag till finansiering av omfattande investeringar.

Slutligen måste medlemsstaterna vidta samordnade åtgärder för att minska osäkerheten på kreditmarknaderna och göra det lättare för dessa marknader att fungera.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig.* – (*PT*) Trots antagandet, vilket vi stödde, av en del positiva och lägliga förslag, inte minst det om skatteparadis, förkastades tyvärr de flesta av vår grupps förslag och huvudspåret i betänkandet är att den nyliberala politiken ska fortsätta med några rosenröda inslag som har lagts till för väljarnas skull med tanke på den kommande valkampanjen.

De förslag som förkastades var bl.a. att de ekonomiska resurserna skulle höjas kraftigt och stöd till sysselsättningen betalas ut snabbare, samt att stödprogram skulle omdirigeras till de mest utsatta grupperna, däribland program för att garantera anständiga levnadsvillkor och tillgång för alla till samhällsservice av hög kvalitet. Jag beklagar också att t.ex. ändringsförslagen där man hävdade att återhämningsplanens budget (1,5 procent av EU:s BNP) är otillräcklig för att framgångsrikt tackla den nuvarande krisen förkastades och konstaterar att EU kommer att hamna långt efter länder som USA och Kina. Jag beklagar vidare att den kritik som vi riktade mot kommissionen för att man har kopplat återhämtningsplanen till en utvidgning av de nyliberala "strukturreformerna" och sträng efterlevnad av stabilitets- och tillväxtpakten förkastades, eftersom det som krävs är att man slutar upp med detta och byter strategi.

Glyn Ford (PSE), *skriftlig.* – (*EN*) Jag kan endast gratulera min kollega Elisa Ferreira till hennes betänkande om den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa. Jag delar Poul Rasmussens uppfattning om att vi ännu inte har gjort tillräckligt. Det finansiella stödet till bankerna var en nödvändig men otillräcklig åtgärd. Vi måste även vidta mått och steg för att komma till rätta med problemen på arbetsmarknaden. Arbetsdelning måste uppmuntras, och när en minskning av arbetstiden krävs måste vi verka för bibehållen arbetstid genom att denna tid tas i anspråk för vidareutbildning för att förbättra arbetstagarnas kompetens.

Den verkliga krisen utspelar sig inte på subprimemarknaden utan snarare inom den tio gånger mer utbredda kasinoekonomin i den alltmer svårgripbara fantasivärlden på derivatmarknaden, som måste fås under kontroll. Jag välkomnar följaktligen åtgärder för att kontrollera olika skatteparadis och en EU-skatt på finansiella transaktioner som syftar till att övervinna de allvarligaste konsekvenserna av krisen, dämpa spekulation och få fram finansiering för att underlätta för oss att uppnå millennieutvecklingsmålen.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), *skriftlig.* – (*PL*) I betänkandet om en ekonomisk återhämtningsplan för Europa, som antogs i dag, stöds de åtgärder som Europeiska kommissionen har lagt fram för att stimulera EU-ekonomin.

De uppgifter som har presenterats de senaste veckorna inger ingen optimism. Den ekonomiska tillväxten i EU förväntas ligga under noll 2009. Över hela EU växer också arbetslösheten. Det här är den allvarligaste recessionen som har drabbat Europeiska gemenskapen och den första sedan införandet av den gemensamma valutan.

Det behövs därför kraftfulla åtgärder som leder till att det skapas arbetstillfällen och att den ekonomiska situationen verkligen förbättras. En central fråga är naturligtvis det finansiella systemets s.k. tillfrisknande så att företag och medborgare får tillgång till lån. Detta är särskilt viktigt för små och medelstora företag som

verkligen utgör ryggraden i EU-ekonomin. Man måste därför snabbt och effektivt se till att kreditgivningen kommer igång igen. Stöd som är avsett att bekämpa krisen får inte bara inriktas på att undsätta utvalda sektorer. Sådant stöd är oundvikligt, men det måste också finnas en kontinuerlig strategi som är inriktad på EU-industrins konkurrenskraft. Krisen får dessutom inte utnyttjas som en förevändning att införa nya och onödigt betungande regleringar.

Jag hoppas att den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa snart kommer att ge resultat i form av de första tecknen på stimulans av ekonomin.

Astrid Lulling (PPE-DE), *skriftlig.* – (FR) Exceptionella situationer kräver exceptionella resurser.

Den ekonomiska situationen har försämrats i så hög grad att det motiverar ett samordnat agerande av medlemsstaterna för att försöka få igång den ekonomiska aktiviteten. Flera saker måste emellertid poängteras. Den exceptionella situation som vi befinner oss i innebär inte att det finns anledning att ifrågasätta nationalekonomins grundregler. Att låna i dag innebär skulder i morgon. Skulder som medlemsstaterna kommer att bli tvungna att betala längre fram. Underskott kan vara nödvändiga, men priset blir högt. Vi måste vara medvetna om detta. Det talas redan om höjda skatter inom en nära framtid för att hålla de offentliga finanserna flytande.

För det andra är det långt ifrån alla utgiftsåtaganden i återhämtningsplanerna som är lika mycket värda. Investeringsutgifter för att modernisera produktionsutrustning eller forskning är av ett helt annat värde än pengar som läggs på rörelsekostnader. Det skulle därför vara en god idé för medlemsstaterna att se till att man har lämpliga verktyg så att man kan göra de bästa valen.

Eftersom ord faktiskt betyder något, måste vi ha klart för oss att återhämtningsplanen egentligen inte är en europeisk plan, utan en samordning av de olika medlemsstaternas nationella åtgärder. Behöver vi göra mer? Frågan är värd att ställa, men inrättandet av en gemensam EU-återhämtningsplan skulle förutsätta en genomgripande omprövning av EU:s strategier och resurser.

Adrian Manole (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa är särskilt viktig på grund av dess två centrala inslag: för det första de kortfristiga statsfinansiella stimulansåtgärder som syftar till att stimulera efterfrågan, värna om sysselsättningen och återupprätta konsumenternas förtroende och för det andra smarta investeringar för att främja den ekonomiska tillväxten.

EU:s främsta prioritet är att skydda medborgarna från den finansiella krisens negativa effekter. När det gäller den rumänska ekonomin kommer dessa åtgärder att visa sig vara verkningsfulla, särskilt för små och medelstora företag, genom att man förenklar och påskyndar förfaranden och beviljar struktur- och sammanhållningsstöd, samt stöd till landsbygdsutveckling, i förskott.

Ja-rösten till detta betänkande innebär också att Europeiska socialfonden kommer att behöva finansiera sysselsättningsfrämjande åtgärder, särskilt för de mest utsatta befolkningsgrupperna. Dessutom måste det fastställas ramvillkor för att mildra följderna för näringslivet, som har en central roll i den ekonomiska återhämtningen och även bidrar på ett avgörande sätt till att skapa arbetstillfällen och därmed generera en efterfrågan på den inre marknaden.

Rovana Plumb (PSE), *skriftlig*. – (*RO*) Jag röstade för Elisa Ferreiras betänkande i fast förvissning om att det kommer att hjälpa oss att få bukt med den svåra ekonomiska period som EU nu går igenom till följd av de senaste tio årens nyliberala politik.

De rika EU-staterna måste visa solidaritet med Östeuropa och stödfonden för länder i detta område måste höjas. Som europeiska socialdemokrater menar vi att vi måste agera för att undanröja skillnaderna mellan de mer utvecklade länderna och utvecklingsländerna, framför allt eftersom de sistnämnda ländernas ekonomier har en nära anknytning till bankinstitut i väst. Det är därför vi behöver en plan för att samordna alla medlemsstaters ekonomier.

Vi stöder införandet av åtgärder mot finansiell offshore-verksamhet som gör att höginkomsttagare kan flytta sina verksamheter till dessa skatteparadis utan att betala skatt, medan majoriteten av EU-medborgarna betalar skatt och förlorar sina arbeten. Siffrorna är alarmerande: i slutet av 2009 beräknas antalet arbetslösa uppgå till 25 miljoner i hela EU (500 000 i Rumänien). Genom att avskaffa skatteparadis får man bort arbetslöshet.

Vi måste främja och stödja europeisk solidaritet mellan gamla och nya medlemsstater, vilket gör omröstningen om ändringsförslaget rörande denna fråga till ett test för Europaparlamentet.

John Purvis (PPE-DE), *skriftlig.* – (*EN*) Den ekonomiska situationen i EU och på andra håll är den allvarligaste i mannaminne, och EU och medlemsstaterna gör helt rätt i att med alla till buds stående medel se till att recessionen inte utvecklas till en depression och att det blir tillåtet att införa regeringsåtgärder, om detta är ett sätt att få fart på den ekonomiska verksamheten.

Betänkandet är inte perfekt, och vi kan inte hålla med om allt, men man lyfter återigen fram de viktigaste punkterna, nämligen att nedgången inte är en ursäkt för protektionism, överdriven skuldsättning eller upphävande av konkurrensregler. Vi har motsatt oss vänsterns ansträngningar, vars ändringsförslag har syftat till att förvandla ett förnuftigt betänkande till en inköpslista som ingen har råd med eller till ett angrepp på kapitalismen och det finansiella systemet i allmänhet.

Alla måste nu kavla upp ärmarna och åter få fart på våra ekonomier. I betänkandet framhålls att den fria marknaden och de enskilda människorna och företagen i EU spelar en avgörande roll för återuppbyggnaden, vilket är skälet till att de brittiska konservativa stöder det.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (*PT*) Trots att Elisa Ferreiras betänkande om en ekonomisk återhämtningsplan för Europa innehåller positiva saker lider det av samma problem som planen i sig: man skildrar en situation, men utan någon verklig insikt om orsakerna till dagens kris, man räknar upp vilka initiativ som krävs för att återvinna de ekonomiska aktörernas förtroende, men utan att kunna peka på något som till dags dato har haft denna effekt, och man har inte mycket att komma med för att mobilisera EU mot krisen. Här bör det faktiskt påpekas att om betänkandet inte bidrar till att lösa särskilt mycket rent konkret, så beror det på att Europaparlamentet inte har några större möjligheter att göra detta. Detsamma kan sägas om kommissionen.

Av planens budget ska bara 15 procent vara medel som förvaltas på gemenskapsnivå. Därför måste lösningen verkligen hittas på EU-nivå, men i första hand genom medlemsstaternas politiska vilja att samordna sitt agerande i den nuvarande ekonomiska situationen. Impulsen måste komma från medlemsstaterna, om den nu kommer överhuvudtaget, med tanke på de oroande signalerna i dagsläget som tyder på att det saknas en politisk vilja på EU-nivå. Man behöver till exempel bara titta på de motstridiga ståndpunkter som de tyska eller österrikiska socialdemokraterna i Europaparlamentet har intagit eller när de företräder sina länders regeringar.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag håller med om vissa punkter i Elisa Ferreiras betänkande om en ekonomisk återhämtningsplan för Europa, men jag ställer mig inte bakom det som helhet. Jag har därför beslutat avstå från att rösta om min kollegas betänkande.

José Albino Silva Peneda (PPE-DE), *skriftlig.* – (*PT*) Det största problem som denna kris har orsakat är den stigande arbetslösheten och denna situation kan bara avhjälpas med hjälp av ökade investeringar.

För att öka investeringarna måste det finnas tillgång till billiga lån, men allt pekar på att det kommer att vara svårt och mycket kostsammare att få lån framöver för de mest utsatta länderna, däribland Portugal.

Dessa länder står inför ökade finansieringsproblem och därför stöder jag naturligtvis möjligheten att i euroområdet ha en enda central emittent av europeiska statsskuldpapper. Detta är för övrigt det scenario som är mest förenligt med eurons långsiktiga hållbarhet.

I det rådande läget är det av avgörande betydelse att blåsa nytt liv i den europeiska kreditmarknaden genom att bevilja ansvarsfulla lån till bärkraftiga företag och hushåll.

Det ekonomiska stödet till banker och företag måste också vara noggrant riktat, tillfälligt, öppet, garanterat i kostnadsnyttotermer och stå under sträng kontroll.

Det europeiska projektets soliditet och solidaritet kan stå på spel och vi måste därför agera samordnat och respektera den inre marknadens regler och inte tillåta någon protektionism.

Jag stöder det betänkande om en ekonomisk återhämtningsplan för Europa som har lagts fram av min kollega Elisa Ferreira eftersom jag ställer mig bakom de allmänna huvuddragen i strategin.

Peter Skinner (PSE), *skriftlig.* – (EN) Betänkandet ingår i kommissionens återhämtningsplan som är ett försök att blåsa nytt liv i EU:s ekonomi. EPLP kan stödja huvudinnehållet i föredragandens förslag och anser att många av de frågor som tas upp är väsentliga för en verklig återhämtning.

Kommissionen har hållit en låg profil under den ekonomiska krisen, och parlamentet anser att det krävs effektivare redskap för att en återhämtning ska komma till stånd. En miljövänlig inriktning kunde faktiskt

leda till fler innovationer och inspirera till förnyad produktivitet och samtidigt ha en positiv effekt på miljön. Vi får emellertid inte skada specifika industrisektorer eller rent allmänt begränsa våra övergripande ekonomiska möjligheter, och vi måste därför ovillkorligen överväga en målinriktad strategi. En ny strategi för finansiell övervakning, som tas upp i Jacques de la Rosières visemannarapport, är likaledes också nödvändig som ett skydd mot systemrisker.

Bart Staes (Verts/ALE), *skriftlig.* – (*NL*) Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen anser att det vi nu upplever är kulmen på tre inbördes relaterade kriser: en ekonomisk kris, en miljökris och en social kris. Det är därför gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen är emot en "ekonomiskt återhämtningsplan för Europa" mot bakgrund av det nära förstående europeiska toppmötet, vars enda mål är att få liv i den gamla *laissez-faire*-modellen igen.

Att pumpa in enorma summor pengar i denna modell medför en allvarlig risk att miljökrisen och den sociala krisen fördjupas. Det är kontraproduktivt att bara öka efterfrågan så att produktionen kommer tillbaka i toppform. Det är exakt det som föreslås i Ferreirabetänkandet, varför jag röstade mot det.

Den ekonomiska återhämtningsplanen måste möjliggöra nya finansiella instrument och samtidigt med hjälp av regleringar injicera stabilitet och säkerhet i systemet. Incitamentet att satsa på kortsiktiga vinster genom olika bonusar måste tas bort och ersättas med regler för s.k. hävstångsfonder och riskkapitalfonder. Insyn, öppen bokföring och tillsyn måste göra skatteparadis omöjliga. Genom en exakt uppdragsbeskrivning kan banker än en gång bli realekonomins tjänare och Europeiska centralbanken agera vakthund.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Den finansiella krisen är det första testet av globaliseringens effekter. En kris som underblåsts av girighet och som nu genomsyras av rädsla bör få oss att ifrågasätta våra grundläggande värderingar och vilket slags samhälle vi vill leva i. Detta är inte rätt tid för inskränkt nationalism utan en tid när ett starkt EU är viktigare än någonsin. Behovet av en samordnad strategi såväl inom EU som i hela världen gör G20-mötet i London så viktigt.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), (PSE), *skriftlig.* – (*RO*) Jag röstade för Ferreirabetänkandet, där kommissionen uppmanas att lägga fram starka och tydliga riktlinjer för att få bättre samordning mellan alla medlemsstater i bemästrandet av den allvarliga ekonomiska krisen för att skydda så många arbetstillfällen som möjligt. Jag uppmanar kommissionen att inleda de tillämpliga förfarandena så snart som möjligt.

Genom detta betänkande uppmanar Europaparlamentet Europeiska rådets vårmöte att ge ett starkt politiskt incitament och ta fram en färdplan för alla lagstiftningsinitiativ för att tillsammans med parlamentet garantera att de kommer att antas i god tid.

I betänkandet uppmärksammas de oerhört negativa ekonomiska och sociala följderna av krisen i många av de nya medlemsstaterna, vilket medför en stor risk för destabilisering och ökande fattigdom. Bieffekterna förväntas påverka euron och ekonomierna i euroområdet. Vi uppmanar enträget till en samordnad strategi på gemenskapsnivå, med tanke på gemenskapssolidariteten och det kollektiva ansvar som vi har åtagit oss i detta avseende. Vi uppmanar också kommissionen att se över och konsolidera alla instrument i syfte att stabilisera de berörda medlemsstaterna. Det handlar bland annat om att stabilisera växelkurserna så att skyddsåtgärder och snabba och effektiva åtgärdspaket kan genomföras.

Marianne Thyssen (PPE-DE), *skriftlig.* – (*NL*) Jag har lyssnat mycket noga till inläggen från föredragandena och gruppordförandena, bland annat råsoparna från ordföranden för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet mot gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater om hur de röstade om ändringsförslag 92. Vi instämmer faktiskt inte i innebörden av det ändringsförslaget, och tillsammans med mina gruppkolleger röstade jag uttryckligen mot det. Det kan väl ändå inte vara avsikten att vidta kortsiktiga åtgärder som leder till att de långsiktiga målen undergrävs?

Det är således inte rimligt att tvinga medlemsstaterna att göra en budgetansträngning, oberoende av hur medskyldiga de är, vilket är en viktig faktor när man fastställer i vilken utsträckning det kan vara motiverat att tillåta underskott. Min grupp gjorde rätt när den höll fast vid sin ståndpunkt, som den delar med kommissionen, nämligen att vi även bör tänka på kommande generationer. Därför är det berättigat att variera budgetinitiativen beroende på hur medskyldiga medlemsstaterna är. Att kräva en lika stor insats på 1,5 procent av BNP är därför inte vare sig genomförbart eller berättigat.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Genom den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa lägger man över bördan av kapitalistkrisen på arbetstagarnas skuldror, främjar EU:s mer allmänna mål och skyddar penningväldets vinster och gemensamma intressen.

Syftet med detta frontalangrepp mot socialförsäkrings- och arbetstagarrättigheter och mot gräsrotsfamiljernas inkomster och levnadsstandard är att EU ska kunna garantera de eurolikriktade monopolen att de kommer att "befinna sig i ett gynnsamt läge när ekonomin återhämtar sig" jämfört med den internationella konkurrensen.

EU och regeringarna försöker att med morötter och piska få gräsrötternas samtycke för att med minsta möjliga motstånd genomföra de kapitalistiska omstruktureringar som fastställts i Lissabonstrategin, som handlar om sysselsättning och arbetslöshet, om höjd pensionsålder och drastiska nedskärningar av löner, pensioner och sociala förmåner.

De beslut som fattats vid toppmötena och det faktum att medlemsstaterna själva ska stå för finansieringen av åtgärderna visar dessutom på en upptrappning av striderna mellan imperialisterna, som leder till politiken "var och en är sig själv närmast".

Det finns bara ett alternativ för arbetstagarna: motstånd, ohörsamhet och motanfall tillsammans med det grekiska kommunistpartiet, fördömande av EU:s enkelriktade politik och de krafter som stöder den, omgruppering av gräsrotsrörelsen och kamp för makt åt gräsrötterna och gräsrotsekonomin.

- Betänkande: Kirilov (A6-0075/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Fru talman! Jag röstade för betänkandet. Öppenhet är inte bara en symbol, utan en princip som alla institutionella förfaranden ska bygga på. Medborgare och valda organ måste ges största möjliga tillgång till de handlingar som EU-institutionerna innehar så att de verkligen kan delta i den politiska processen och ställa de offentliga myndigheterna till svars för deras åtgärder. Därför har jag redan tidigare förordat offentliggörandet av närvaron i parlamentet.

Trots de framsteg som EU-institutionerna har gjort i fråga om öppenhet och insyn kan inte läget precis beskrivas som perfekt och denna omarbetning av förordning (EEG) nr 1049/2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar bör ses som ett steg mot att upprätta en förvaltningsmiljö där det är regel snarare än undantag att handlingar är tillgängliga och lätta att få tag på.

Avslutningsvis vill jag framhålla den stora framgång som nyligen uppnåddes: Europaparlamentet använder nu inte mindre än 23 officiella språk och Europeiska gemenskapens handlingar är tillgängliga på samtliga dessa språk. Detta är en garanti för demokrati.

Jean Marie Beaupuy (ALDE), *skriftlig.* – (*FR*) Detta initiativbetänkande bör ses i perspektivet av den pågående lagstiftningsdiskussionen i syfte att ändra förordningarna om strukturfonderna och i synnerhet förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eurf) (Angelakas-betänkandet) och förordningen om Europeiska socialfonden (ESF) (Jöns-betänkandet).

I sina ansträngningar att uppnå en överenskommelse vid första behandlingen och ge en snabb respons på krisen, som direkt berör EU:s befolkning, har gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa valt att inte föreslå ändringar av lagstiftningsförslagen. I konsekvensens namn tillämpas samma uppläggning vid denna omröstning.

Mina kolleger från partiet Mouvement démocrate och jag är lika angelägna om att bekämpa klimatförändringen. Att detta är en prioriterad åtgärd måste bekräftas i sammanhållningspolitiken efter 2013.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (*PT*) Räkna inte med att vi ska lovorda den ihåliga ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, som huvudsakligen kommer att självfinansieras av respektive medlemsstat ("europeisk solidaritet" när den är som bäst ...) och där man inte ifrågasätter den nyliberala politik som är orsaken till de förändrade arbets- och levnadsvillkoren för den överväldigande majoriteten av befolkningen.

Föga överraskande avvisade en majoritet av parlamentet våra förslag, där vi

- fördömde att gemenskapsbudgeten för 2009 är "den lägsta någonsin vid en tidpunkt då den socioekonomiska krisen i EU förvärras",
- krävde en ökning av strukturfonderna och Sammanhållningsfonden,
- underströk att "ytterligare förskottsbetalningar" inom ramen för dessa fonder skulle leda till en minskad gemenskapsfinansiering under de närmaste åren,

- kritiserade underutnyttjandet av fonderna, särskilt i ett läge då de socioekonomiska förhållandena i EU förvärras,
- krävde att fonderna ska betraktas som ett utgiftsmål och förslog ökad samfinansiering från gemenskapen och avskaffandet av reglerna N+2 och N+3 för dessa fonder,
- krävde att fonderna ska användas effektivt för att främja verklig konvergens och att den ständiga underkastelsen under de nyliberala målen i Lissabonstrategin ska överges,
- krävde att företagens omlokaliseringar ska motverkas.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder betänkandet, där man rekommenderar snabbare och flexiblare utbetalningar till strukturstöd. Betänkandet kommer att leda till en utbredd användning av strukturfonder för rädda jobben och skapa fler arbetstillfällen. Jag välkomnar betänkandet, där man uppmanar till ett snabbare frisläppande av projektmedel som innebär att behovet av banklån minskar.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig.* – (*IT*) Jag röstade mot Evgeni Kirilovs betänkande om Sammanhållningspolitik: att investera i realekonomin. Det är i själva verket ytterst viktigt att vi inser att EU:s sammanhållningspolitik bidrar på ett betydande sätt till den europeiska återhämtningsplanen och att den är gemenskapens största investeringskälla i realekonomin, i och med att man tillhandahåller målinriktat stöd för att tillgodose prioriterade behov och behoven hos områden med tillväxtpotential, både inom den offentliga och den privata sektorn. Vi måste emellertid tänka på de misstag som har gjorts tidigare och som har lett till denna allvarliga ekonomiska situation. Det krävs sträng lagstiftning även inom denna sektor, annars kommer samma misstag sannolikt att upprepas i cykler.

7. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.55 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

8. Uttalande av talmannen

Talmannen. – Mina damer och herrar! Jag vill först be om ert överseende och be om ursäkt för att sammanträdet börjar så sent, men jag blev för bara ett par minuter sedan ombedd att göra ett uttalande om en mycket sorglig tilldragelse. Med ert medgivande vill jag göra detta uttalande nu.

Det är med stor sorg och bestörtning som vi i dag fick höra talas om händelserna i Winnenden i Baden-Württemberg i Tyskland, där femton personer tragiskt har dödats i högstadiekolan i Albertville. Förövaren, en sjutton år gammal tidigare elev vid skolan, begick senare självmord. Under en skottlossning i ett snabbköp i staden sårades två poliser som jagade förövaren.

På Europaparlamentets vägnar vill jag framföra mina djupaste kondoleanser och uttrycka min solidaritet med offrens familjer och alla anhöriga. Offren var oskyldiga unga elever och tre lärare vid skolan.

Denna tragedi inträffar endast sex månader efter en liknande förfärlig skottlossning i en skola i Kauhajoki i Finland. Som ansvarskännande politiker i Europeiska unionen och i alla medlemsstater är det vår uppgift att göra allt vi kan för att se till att gärningar av detta slag föregrips på ett tidigt stadium och förhindras, i den mån detta är något som vi kan påverka.

Vi är också chockade av en annan tragisk händelse i delstaten Alabama i Förenta staterna, där en beväpnad man besinningslöst sköt ned minst tio personer innan han riktade vapnet mot sig själv.

Jag vill ännu en gång på alla närvarandes vägnar uttrycka min djupaste sympati och vår solidaritet med offren och deras familjer. Jag vore tacksam om ni ville ta er tid att minnas dem som har dödats.

(Parlamentet höll stående en tyst minut.)

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

9. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

10. Parlamentets sammansättning: se protokollet

11. Lägesrapportering om SIS II (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

- en muntlig fråga till rådet från Carlos Coelho för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, Martine Roure för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet och Henrik Lax för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, om lägesrapportering om SIS II (O-0005/2009 B6-0010/2009), och
- en muntlig fråga till kommissionen från Carlos Coelho för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, Martine Roure för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet och Henrik Lax för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, om lägesrapportering om SIS II (O-0006/2009 B6-0011/2009).

Carlos Coelho, *frågeställare.* – (*PT*) Herr talman, herr rådsordförande, herr vice kommissionsordförande, mina damer och herrar! I Europaparlamentet är vi klart för ett snabbt drifttagande av SIS II (Schengens informationssystem), vilket skulle ha skett under 2007. Den andra generationen av SIS är en reaktion från gemenskapen på behovet av att öka säkerheten vid de yttre gränserna och dela viktiga innovationer som biometriska uppgifter och länkning mellan registreringar. Vi förstår att systemet inte kan tas i drift förrän det är stabilt och kan fungera dygnet runt. Enligt min mening är det dags att ta reda på vem som är ansvarig för denna försening, göra en ordentlig utvärdering av läget och hitta lösningar för att göra detta projekt tekniskt genomförbart samt återställa dess redan försvagade trovärdighet.

Vi känner till att olika tester har utförts under det senaste året, vars slutresultat var negativa, särskilt testet av operativsystemet. Rådet och kommissionen beslöt att anslå en period på fyra månader för att försöka lösa de kvarstående problemen, dock utan någon större framgång, som vi kan se från de resultat som uppnåddes i december 2008 när testen upprepades. Trots att vissa förbättringar så vitt vi vet har gjorts finns det fortfarande stora problem med systemets prestanda och stabilitet, förlust av meddelanden, datakvalitet och synkroniseringen av de nationella kopiorna av det centrala systemet. SIS II kan uppenbart inte tas i drift förrän dessa problem har lösts. Jag tvivlar på att det kontrakterade företaget kan lösa alla dessa problem på så kort tid, eftersom man inte har lyckats lösa dem tidigare fast man hade mycket längre tid på sig. Jag hoppas att en oberoende granskning av projektet kommer att inledas för att ta reda på vem som är ansvarig. Jag har inga invändningar mot scenariot att utveckla systemet "SIS I för alla" som alternativ till SIS II, förutsatt att det fastställda regelverket för SIS II till fullo respekteras. I slutet av mars kommer en rapport att läggas fram där de två scenarierna utvärderas och jämförs. Parlamentet vill ha tillgång till den undersökningen och bli informerat om den nya inriktningen för projektet, både vad gäller den tekniska tillförlitligheten och de rättsliga förutsättningarna, den nya tidsplanen och budgetkonsekvenserna. Jag vill påminna rådet och kommissionen om att ökad insyn i hela processen är särskilt tillrådligt på detta stadium.

Martine Roure, *frågeställare*. – (FR) Herr talman! SIS II är som vi vet ett mycket viktigt medel för att garantera Schengenområdets säkerhet, särskilt efter utvidgningen med tio nya länder.

Sedan de rättsliga grunderna antogs 2007 har vi inte vid ett enda tillfälle fått se en detaljerad rapport om utvecklingen eller om de tekniska eller politiska problem som sägs hindra att systemet tas i drift.

Det var genom pressen som vi fick veta att alla tester som krävdes för en helt säker start av det centrala systemet hade misslyckats i december 2008.

Vi känner till att kommissionen har försökt att utarbeta en åtgärdsplan för att lösa huvudproblemen och vi vet att flera medlemsstater inom rådet redan överväger ett alternativ som skulle bestå i en enkel uppgradering av det SIS-system som redan är i drift.

Problemet är således inte tekniskt, utan politiskt. Parlamentet blev ombett att genom medbeslutandeförfarandet godkänna utformningen av SIS II, som i sig skulle ha garanterat den nödvändiga säkerheten för vårt område

med frihet, säkerhet och rättvisa. Vi har arbetat på detta utan att förlora säkerheten och skyddet av våra medborgares grundläggande rättigheter ur sikte.

I detta fall är det EU-institutionernas politiska ansvar som står på spel, och särskilt rådets och kommissionens, eftersom vi anser att parlamentet har uppfyllt sina skyldigheter gentemot medborgarna.

Vi väntar, nu och i framtiden, på att få veta de politiska skälen till denna drastiska ändring av inriktningen. Detta kan naturligtvis få mycket allvarliga konsekvenser för den budget som hittills har öronmärkts för projektet, vilket till att börja med kan medföra att om så krävs dra in de tillgängliga resurserna tills projektets framtid och dess rättsliga grund har fastställts ordentligt.

Henrik Lax, *frågeställare.* – Herr talman, rådsordförande, kommissionär! Vi här i Europaparlamentet måste få veta om rådet och kommissionen fortfarande tror på att SIS II kommer att förverkligas. Kommer kommissionen att framhärda och försöka att hitta en teknisk lösning på de problem som nu finns? Vilken är vägen framåt? Som det har kommit fram i de två föregående inläggen så vill vi i Europaparlamentet kontinuerligt bli underrättade om problemen, och det har vi inte blivit nu.

Om SIS II i sin nuvarande form inte kan förverkligas, finns det en plan B – kommer det att presenteras en sådan? Som Roure egentligen var inne på är frågan om SIS II ytterst en fråga om unionens trovärdighet när det gäller att garantera den inre säkerheten i unionen. Men vi ska också komma ihåg att samma infrastruktur ska användas för visuminformationssystemet VIS. I förlängningen står därför trovärdigheten i unionens visumpolitik också på spel, dvs. förmågan att sköta relationerna med omvärlden på ett människovärdigt sätt.

Och till sist: Har kommissionen fortfarande medlemsländernas fulla stöd för det här projektet? Är de villiga att stå för kostnaderna för ett projekt som aldrig tycks bli verklighet?

Alexandr Vondra, *rådets ordförande*. – (EN) Herr talman! Innan jag går in på ämnet för dagens debatt vill jag framföra mitt djupaste beklagande till de anhöriga till offren för den tragiska händelsen i Baden-Württemberg i dag.

Jag går nu över till ämnet för dagens debatt. Vi är inledningsvis tacksamma för möjligheten att föra denna debatt. Detta är som bekant en viktig fråga. En rad operativa svårigheter har lett till specifika problem med att få SIS II på fötter.

Ordförandeskapet vill tillmötesgå er begäran om fullständig öppenhet om frågans bakgrund och historia. De negativa resultaten av de ursprungliga testerna av systemet ledde till att ytterligare test genomfördes i november och december 2008. Slutresultaten av dessa test av det operativa systemet blev kända först under den andra halvan av januari 2009.

Vid sitt informella sammanträde i Prag den 15 januari 2009 informerade kommissionen EU:s justitie- och inrikesministrar om att resultatet av testerna hade varit allt annat än positiva. Ministrarna enades omedelbart om att det krävdes en ny global förvaltning av SIS II, där medlemsstaterna ingår och samarbetar med kommissionen. Den nya förvaltningen kommer att leda till en bättre styrning av projektet och till att eventuella problem uppmärksammas redan i ett tidigt skede. Vid ett efterföljande möte med rådet (rättsliga och inrikes frågor) den 26–27 februari 2009 enades man även om att ytterligare åtgärder skulle vidtas. Vid detta möte kom rådet överens om att uppmana kommissionen att kontinuerligt informera parlamentet och rådets ordförandeskap om problemen med SIS II och hur de ska lösas.

Parlamentet har undrat om de hittills uppkomna problemen kommer att innebära att systemet måste omarbetas. Enligt den information som rådet har om läget för SIS II-projektet kvarstår en rad problem. Vi förstår det emellertid som så att kommissionen anser att alla återstående frågor kan lösas utan någon genomgripande omarbetning av SIS II.

Vid sammanträdet i februari stödde rådet genomförandet av en analys- och underhållsplan för SIS II, där samtliga problem och hur de snabbt ska kunna lösas kommer att tas upp och där den tekniska uppbyggnaden ska utvärderas, så att ett stabilt och felfritt SIS II-system kan garanteras. Rådet beslutade emellertid även att beredskapsplanen ska följas om allvarliga problem uppstår som inte kan lösas. När det gäller ett alternativ till SIS II välkomnade rådet (rättsliga och inrikes frågor) i februari att en genomförbarhetsstudie skulle tas fram som en del i beredskapsplanen och ligga till grund för ett fungerande, alternativt tekniskt scenario för utveckling av SIS II, med utgångspunkt i utvecklingen av SIS I+.

Rådet begärde även att ordförandeskapet och kommissionen så snart som möjligt och senast i maj 2009 ska lämna in en rapport till rådet med en ingående bedömning av och jämförelse mellan de båda scenarierna. Rapporten kommer att ligga till grund för rådets bedömning av de framsteg som gjorts i utvecklingen av SIS II, och rådet kommer, när det gäller det alternativa scenariot, att undersöka möjligheten att uppnå målsättningen i SIS II som den anges i den rättsliga ramen för inrättande, drift och användning av SIS II, med utvecklingen av SIS I+ som teknisk grund. Analysen kommer att genomföras så snart som möjligt och senast vid rådets sammanträde den 4–5 juni 2009.

När det gäller den detaljerade information som parlamentet begärt om hur de återstående problemen, i första hand de ekonomiska aspekterna, ska lösas uppmanade rådet kommissionen att inte bara informera parlamentet om problemen i anslutning till SIS II utan också ge parlamentet och rådet regelbunden och uttömmande information om utgifterna för det centrala SIS II-projektet och om de åtgärder som vidtagits för att garantera fullständig ekonomisk insyn.

Med anledning av den rapport som begärts från ordförandeskapet och kommissionen kommer rådet senast vid sammanträdet i juni 2009 att diskutera en tidsplan för när SIS II kan tas i bruk. Man kommer i detta sammanhang att beakta de bestämmelser om tidsplaner som anges i parlamentets resolution av den 24 september 2008 om utkastet till rådets förordning (EG) nr 1104/2008 av den 24 oktober 2008 om migrering från Schengens informationssystem – SIS 1+ – till andra generationen av Schengens informationssystem – SIS II. Detta införlivades i artikel 19 i rådets förordning av den 24 oktober.

Jag är övertygad om att kommissionen kommer att kunna lämna ytterligare information som svar på de uppkomna frågorna. Jag vill endast försäkra er parlamentsledamöter om att ordförandeskapet kommer att bevaka frågan noga och se till att de åtgärder som justitie- och inrikesministrarna enades om förra månaden noggrant iakttas.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Jag vill bekräfta det som Alexandr Vondra sa. Jag måste också lägga till att tillsammans med Ivan Langer, ordföranden för rådet (inrikes frågor), har vi gett detta SIS II-problem absolut prioritet.

Jag ska i min tur försöka bidra med vissa klargöranden. Kommissionens huvudentreprenör för utvecklingen av SIS II har utfört en rad driftstest av det centrala systemet, som körs interaktivt med vissa nationella system. Mellan november och december 2008 ledde resultaten av dessa tester till slutsatsen att det centrala systemet inte hade uppnått den nivå som föreskrevs i kontraktet.

I mitten av november inledde kommissionen en ingående analys av SIS II-lösningen, som för närvarande utvecklas av Hewlett-Packard/Steria, i samarbete med experter från medlemsstaterna och med hjälp och stöd från två välkända IT-konsultbyråer.

Efter de misslyckade driftstesterna tog vi fram en analys- och reparationsplan som kommer att ta uppskattningsvis fyra månader att genomföra. Målet med denna plan är att få genomförandet av SIS II till en tillfredsställande nivå i fråga om stabilitet och prestanda.

Målet med planen är för det första att rätta till de kända programfelen i det centrala systemet – en del av dessa fel har redan åtgärdats – och för det andra att verifiera att genomförandet av SIS II inte dras med oöverstigliga strukturella svagheter.

Målinriktade tester utförs inom en rad prioriterade områden för att undanröja osäkerhetsfaktorerna kring arkitekturen i den nuvarande lösningen. Denna verksamhet pågår parallellt med slutförandet av den tekniska analysen av de underliggande problemen.

Kommissionen har också infört en övergripande strategi för förvaltningen av projektet så att de centrala och nationella komponenterna i SIS II kan integreras bättre, i enlighet med de befogenheter som fastställts rättsligt av kommissionen och medlemsstaterna.

I praktiken innebär detta att kommissionen samordnar en gemensam förvaltningsstruktur för projektet. Genom denna gemensamma förvaltningsstruktur sammanförs de nationella och de centrala projektledarna och de leverantörer som kommissionen har anlitat. Förvaltningsstrukturen kommer att följa projektet genom analys- och reparationsfasen och sedan under kvalificerings- och överflyttningsfasen till dess att SIS II är igång.

När analys- och reparationsfasen har slutförts kommer vi att ha en tydlig uppfattning om de resurser som fortfarande behöver tillföras innan SIS II kan tas i drift och om motsvarande tidsplan, som Alexandr Vondra

just sa. Givetvis råder det ingen tvekan om att målet att ta SIS II i drift i september 2009 kommer att bli försenat.

De nuvarande svårigheterna med SIS II diskuterades vid ministrarnas informella möte den 15 januari och vid rådets (rättsliga och inrikes frågor) möte den 26–27 februari. Huvuddragen i den uppläggning som rekommenderades av kommissionen för fortsättningen av SIS II godkändes.

För det första gav rådet sitt stöd till behovet av att fortsätta med genomförbarhetsstudien om en alternativ teknisk lösning baserad på det nuvarande systemet SIS I+. Vi kan därför fortsätta med denna genomförbarhetsstudie som en alternativ lösning.

Varje alternativ teknisk lösning måste självklart överensstämma med det regelverk som upprättats för SIS II och som antagits av parlamentet och rådet. Det är naturligtvis mycket viktigt att återanvända så mycket som möjligt av investeringarna och övervaka läget i de medlemsstater och associerade länder som planerar att ansluta sig till Schengenområdet under de kommande åren.

Ministrarna har som sagt beslutat att samlas igen senast i juni – i början av juni – för att bedöma de framsteg som gjorts, fastställa nya riktlinjer om det behövs och enas om en eventuell övergång till en alternativ lösning. Rådet har därför bett ordförandeskapet och kommissionen att i nära samarbete med SIS II-gruppen och i samråd med berörda parter lägga fram en rapport för rådet med en detaljerad utvärdering och jämförelse av de båda scenarierna. Denna rapport ska läggas fram så snart som möjligt, dock senast i maj 2009.

För detta ändamål har man kommit överens om gemensamma jämförelsekriterier för utvärderingen av lösningarnas fördelar respektive nackdelar. Detta innebär närmare bestämt att vi kommer att få ett rådsbeslut i början på juni. Beslutet kommer att fattas med hänsyn till de tester som då har slutförts och detta anser vi kommer att göra det möjligt att antingen fortsätta med SIS II eller att gå över till en alternativ lösning, som dock fortfarande måste uppfylla de mål som ni har fastställt.

Jag är naturligtvis mycket medveten om att det, som Carlos Coelho och Martine Roure sa, krävs en hög grad av öppenhet. Jag vill säga att vi skickar och kommer att fortsätta att regelbundet skicka protokollen från SIS II-kommittén. Jag vill också nämna att jag har skrivit till Gérard Deprez, ordföranden för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, för att ge honom detaljerad information om läget för SIS II. En kopia av denna korrespondens har skickats till Carlos Coelho.

Jag vill också säga till Henrik Lax att problemen med SIS II inte berör informationssystemet för viseringar, VIS. Problemen med SIS II berör inte den infrastruktur som är gemensam för SIS II och VIS. Det enda jag kan säga här är att VIS löper på i stort sett enligt den plan som medlemsstaterna kommit överens om.

Jag vill påpeka för er att vi faktiskt tillsammans med arbetsgruppen och inom kommissionen har ordnat mycket regelbundna möten med avtalsparten och de båda avtalsparterna, särskilt Steria. Vi kan verkligen hoppas att denna fråga kommer att avslutas under de närmaste månaderna i och med detta beslut om ett slutdatum i början på juni då rådet faktiskt måste fatta sitt beslut.

Jag åtar mig här och nu att hålla parlamentet informerat om hur alla dessa frågor utvecklar sig.

Marian-Jean Marinescu, *för PPE-DE-gruppen.* – (RO) Driftproblemet med SIS II diskuterades nyligen under rådets möte i februari 2009. Det betonades ännu en gång att man omedelbart måste finna en lösning på problemet med den återvändsgränd som SIS II för närvarande befinner sig i.

Jag har dock fått intrycket att i stället för svar har ännu fler frågor uppkommit till följd av diskussionerna om SIS II. Rådet stöder genomförandet av analys- och reparationsplanen för att identifiera problemen med SIS II-systemets tekniska arkitektur i syfte att göra det stabilt och tillförlitligt. Rådet utesluter dock inte heller möjligheten att anta en alternativ teknisk lösning för att uppfylla målen för SIS II.

Vilket av alternativen som än tillämpas får det inte ha några återverkningar på planen för att inbegripa de länder som fortfarande befinner sig utanför Schengenområdet. Jag vill veta vilka åtgärder kommissionen kommer att vidta för att undvika alla eventuella förseningar och hur de merkostnader som uppkommer genom dessa förändringar kommer att täckas. Exemplet Rumänien talar för sig självt. Rumäniens yttre gräns är 2 000 km lång. Landets planerade integrering i Schengenområdet i mars 2011 är en viktig prioritering. All denna obeslutsamhet kan få konsekvenser i fråga om möjligheterna att hålla denna tidsfrist.

Jag vill nämna en annan sak. Vid en tidpunkt då kommissionen utarbetar ett lagstiftningsförslag om de kommande etapperna i gränsförvaltningen vill jag be kommissionen att först utvärdera hela effektiviteten

hos de system som för närvarande används för förvaltningen av gränserna för att uppnå bästa möjliga samverkan mellan dessa system och därefter utvärdera om det är lämpligt att investera i gränslogistik.

För att uppnå EU:s strategiska mål borde kommissionen inte börja utveckla nya verktyg från grunden förrän de befintliga, exempelvis SIS II eller VIS, är helt funktionsdugliga och tillförlitliga.

Genowefa Grabowska, *för PSE-gruppen*. – (*PL*) Herr talman! Den situation som vi diskuterar är ett talande exempel på att det bland är enklare att uppnå samförstånd och politisk enighet om öppnandet av gränser än att övervinna tekniska problem.

Anslutningen av nya medlemsstater till Schengen den 23 december 2007 var en stor händelse för medborgarna i dessa stater. Det vet jag eftersom jag kommer från Polen. Mitt land utnyttjade denna positiva möjlighet och värdesätter öppnandet av gränserna mycket högt, eftersom det innebar att de sista diskriminerande villkoren som skilt oss från medlemsstaterna i det gamla EU försvinner.

Dessutom är det i mitt land som Frontex-byrån finns. Jag vet att Jacques Barrot har varit i Polen, där han har besökt Frontex och gjort uttalanden, och han har även besökt den del av EU:s yttre gränser som Polen ansvarar för. Jag vet att det i praktiken inte finns några allvarligare problem med skyddet av den gränsen och att den är säker. Vi har dock problem med tekniska frågor, och lösningen av dem håller på att växa till ett politiskt problem, precis som min kollega Martine Roure sa. Jag instämmer helt med henne.

Om det således finns tekniska problem, om det finns svårigheter, då antar jag att varje EU-institution måste vända sig med sina frågor till det organ som har tagit så lång tid på sig för att genomföra SIS II. Det är beklagligt att så inte har skett och att insynen i den här frågan har varit en aning begränsad.

När det gäller lösningen på problem som är viktiga för de berörda medborgarna kan Europaparlamentet enligt min mening inte finna sig i att åtgärder vidtas oberoende av parlamentet eller att det nonchaleras, särskilt inte när det gäller säkerhetsfrågor.

Jag vill avsluta med en mycket kort kommentar. Om det finns problem, om Hewlett-Packard inte skulle klara att lösa de tekniska problemen, borde man betänka att vi har utmärkta specialister i Polen, unga människor som är fantastiska IT-tekniker och som har högt anseende i hela världen. De borde kunna vara till nytta och nå det önskade resultatet betydligt billigare, snabbare och bättre.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (*DE*) Herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Schengen är och har alltid varit synonymt med kopplingen mellan å ena sidan säkerhet och å andra sidan frihet och avreglering. För EU:s medborgare och för oss alla har detta varit en del av det mervärde som EU erbjuder. Det har alltid fungerat mycket bra och har tillämpats effektivt i väntan på en "en-för-alla-lösning".

Det som sker nu är irriterande. Det är lika irriterande att parlamentet, som alltid har varit mycket samarbetsvilligt, inte har fått den nödvändiga informationen. Vi har alltid hållit medborgarna i EU informerade. SIS II ska fungera perfekt enligt tidsplanen och nu får vi veta att det har uppstått problem och att det inte finns något slut i sikte på dilemmat.

Jag vill veta om de siffror som cirkulerat i medierna, att omkring 100 miljoner euro hittills har förbrukats på att utveckla SIS II, stämmer. Kommer företaget att få ta konsekvenserna? Varför har kommissionen, rådet eller något annat organ inte infört ett kontrollsystem i god tid?

Mihael Brejc (PPE-DE). – (*SL*) Det är faktiskt egendomligt att problem med systemets funktionsduglighet gång på gång ska dyka upp så fort vi har att göra med stora och viktiga tekniska frågor av detta slag. Vi har redan behandlat de tekniska problemen med databehandling. Det är därför allmänheten av goda skäl frågar sig varför vi inte har några professionella institutioner på EU-nivå som är tillräckligt kompetenta för att ta itu med alla tekniska problem som kan uppkomma vid driften av ovanligt stora och omfattande databaser.

Jag har deltagit i dessa diskussioner ända från början. Jag har också arbetat tillsammans med föredraganden Carlos Coelho och jag är medveten om att vissa tekniska svårigheter och brister kvarstår, bland annat sådana som gäller den tillgängliga kompetensnivån. Jag har därför en känsla av att vi måste genomföra en ordentlig teknisk och ekonomisk granskning av systemet och ställa dem som ansvarar för projektet till svars. Det är faktiskt inte bara jag som har den känslan, den delas av den breda allmänheten.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (*DE*) Herr talman, herr kommissionsledamot! Personligen högaktar jag er, men det som händer här är verkligen en oacceptabel röra med ett oacceptabelt mått av slöseri och inkompetens.

Därför uppmanar jag inte bara kommissionen utan även utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och budgetkontrollutskottet att granska frågan i detalj.

Jag är glad över att Tjeckien innehar ordförandeskapet för rådet eftersom Bayern och Tjeckien har exakt samma säkerhetsintressen. Vi vet att trots alla farhågor i samband med öppnandet av gränserna har säkerhetsläget förbättrats i grunden sedan gränserna öppnades till följd av utmärkt polissamarbete. Detta kunde vara en modell för andra delar av EU och jag skulle vilja tacka Tjeckien för detta på Bayerns vägnar. Vi väntar oss att Schengens informationssystem till sist ska täcka alla områden och att det inte kommer att begränsas till de typiska enskilda bilaterala överenskommelserna.

Alexandr Vondra, *rådets ordförande*. – (EN) Herr talman, jag vill tacka för den här debatten. Jag tycker att den visar att det finns ett problem som måste lösas. Rådet gjorde under vårt ordförandeskap vad det kunde i januari. Vi tog initiativet att ta fram en beredskapsplan eller en alternativ plan och att främja en lösning genom att besluta om en tidsfrist på största allvar.

Det är vad vi kan göra. När det gäller de finansiella frågorna överlåter jag till kommissionen att besvara dem. Samarbetet mellan minister Ivan Langer och kommissionsledamot Jacques Barrot är nu utmärkt och vi är övertygade om att vi kommer att kunna hantera dessa frågor.

När det gäller frågan om huruvida detta är ett politiskt eller tekniskt problem anser vi att det enbart är ett rent tekniskt problem. Det är inte, som några har påpekat, ett sätt att dölja vissa politiska problem. Tvärtom måste systemet vara driftfärdigt så fort som möjligt.

Rörande Genowefa Grabowskas kommentarer: ja, vi kommer ihåg hur det var att vänta, vi diskuterade detta för ett år sedan. Alla länder som vill se framsteg på området har plötsligt upplevelser som liknar de vi hade. Vi arbetar för att ta fram en teknisk lösning för att göra det möjligt för industrier i ytterligare länder att delta, i enlighet med den specifika tidsplanen.

Jag begränsar mig till dessa avslutande kommentarer. Jag sa mycket i början och nu går vi vidare.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman, herr Vondra! Tack för det tjeckiska ordförandeskapets engagemang för denna fråga. Ert stöd har varit mycket uppskattat.

Jag vill först av allt svara Marian-Jean Marinescu genom att säga att det inte är något särskilt problem eftersom de medlemsstater som ännu inte är medlemmar i Schengen också kommer att kunna ansluta sig till SIS II-systemet. Vi kommer att ha flera "slussar" eller tidsperioder då nya medlemsstater som ännu inte är Schengenmedlemmar kommer att kunna ansluta sig till SIS II, så om allt går som det ska kommer det inte att vara några särskilda problem.

Fru Grabowska! Jag måste också tacka er för allt som Polen gör för att skydda de yttre gränserna. Jag har faktiskt haft möjlighet att konstatera kvaliteten på det arbete som Frontex utför tillsammans med de polska teamen vid den ukrainska gränsen.

Som svar till Martine Roure och Genowefa Grabowska vill jag helt enkelt säga att det i grunden är ett tekniskt problem. Som Alexandr Vondra påpekade så är det inte ett politiskt problem. Sanningen är helt enkelt att medlemsstaterna, eller vissa medlemsstater, har ställt allt större krav. Därför måste det konstateras att SIS II har varit tvunget att uppfylla allt mer sofistikerade mål. Följaktligen har systemet blivit mer komplext och trots alla era hyllningar av informationstekniken har genomförandet visats sig vara mycket svårare än väntat. Icke desto mindre är det sant att problemet i allt väsentligt förblir ett tekniskt problem och att det därför borde gå att lösa.

Till Hubert Pirker vill jag säga att parlamentet kommer att hållas väl informerat, och jag åtar mig härmed att göra det. Jag har personligen åtagit mig detta under loppet av projektet och det är verkligen en prioritering för mig. Jag vill också försäkra Mihael Brejc om att vi tydligt har identifierat dem som är ansvariga. I samarbete med kommissionen har vi inrättat denna arbetsgrupp där medlemsstaterna är nära involverade. Jag anser att vi nu har en definitiv styrgrupp, men vår avtalspart måste också uppfylla de krav vi har fastställt.

Jag vill också svara på den ekonomiska fråga som Hubert Pirker och Bernd Posselt just ställde. Kommissionens totala budgetåtagande för SIS II-projektet uppgår till cirka 68 miljoner euro. I de berörda kontrakten ingår genomförbarhetsstudier, utveckling av det faktiska centralsystemet, support och kvalitetskontroll, s-Testa-nätverket, förberedelser för driften i Strasbourg, säkerhet, förberedelser i samband med biometriska frågor samt kommunikation. Detta är alltså åtagandet: 68 miljoner euro.

När det gäller betalningar har 27 miljoner euro faktiskt förbrukats hittills på teknisk utveckling: 20 miljoner på utveckling av systemet, 7 miljoner euro på att tillhandahålla ett nätverk som ligger i linje med den senaste tekniska utvecklingen och 4 500 000 euro på kvalitetssäkring.

Det måste sägas att om rådet, efter det att vi har fått en tydlig uppfattning om tillförlitligheten eller avsaknaden av tillförlitlighet hos SIS II, beslutar att gå över till formeln SIS I+R, kan vi vid den tidpunkten överväga att återanvända det kommunikationsnätverk som har installerats för SIS II, vilket innebär att motsvarande investeringar till största delen kan bevaras.

Vårt verkliga problem är att utrusta Schengen, Schengenområdet med fri rörlighet, med ett verkligt effektivt verktyg. Det är sant att om vi fortsätter med Schengen II, kommer det att bli det mest effektiva systemet i världen, med tanke på de resultat som vi kommer att kunna nå med systemet. Informationstekniken måste dock finnas på plats.

Jag vill dock påpeka att jag anser att vi tillsammans med det sittande tjeckiska ordförandeskapet – och jag tackar återigen Alexandr Vondra för det tjeckiska ordförandeskapets engagemang i denna komplicerade fråga – har gjort allt vi kan för att undvika alla ytterligare förseningar och verkligen göra det möjligt för vår avtalspart att uppfylla våra förväntningar. I vilket fall som helst ska vi ha ett definitivt datum fastställt så att rådet kan fatta de nödvändiga besluten. Ännu en gång åtar jag mig självklart att hålla parlamentet informerat.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftlig förklaring (artikel 142)

Alin Lucian Antochi (PSE), *skriftlig.* – (*RO*) Jag anser att detta projekt för att förbättra mekanismen för förvaltningen av Europeiska unionens yttre gränser inte ska betraktas som ett försök att hejda migrationen som företeelse. Det verkliga syftet med åtgärderna för att göra EU:s gränser säkrare har inget som helst att göra med att strypa inflödet av invandrare utan om att kontrollera det noga. Rätt skött är invandring till nytta för EU-medlemsstaternas samhällen och ekonomier.

Jag måste framhålla att EU bör fästa större uppmärksamhet vid förvaltningen av sina yttersta gränser, där det finns konfliktområden. De aktiviteter som exempelvis hittills har genomförts av EU:s gränsövervakningsuppdrag i Moldavien och Ukraina (EUBAM) är värda ett särskilt erkännande. I detta ingår att upprätta ett enkelt tullförfarande vid gränsen, hindra smuggling och minska de kriminella gruppernas verksamheter.

Eftersom man hittills inte har lyckats lösa Transnistrien-konflikten är det emellertid svårt för de moldaviska myndigheterna att kontrollera detta gränsavsnitt, där det fortfarande finns ett stort flöde av olagliga invandrare.

Jag är fast övertygad om att EU har tillräckligt politiskt, ekonomiskt och säkerhetsmässigt inflytande för att stoppa de ovannämnda olagliga verksamheterna, vilket också innebär att vi måste engagera oss mer aktivt i att reda ut de olösta konflikterna vid våra yttre gränser.

12. Framstegsrapport 2008 om Kroatiens anslutning - Framstegsrapport 2008 om Turkiets anslutning - Framstegsrapport 2008 om f.d. jugoslaviska republiken Makedoniens anslutning (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om

- framstegsrapport 2008 om Kroatiens anslutning,
- framstegsrapport 2008 om Turkiets anslutning, och
- framstegsrapport 2008 om f.d. jugoslaviska republiken Makedoniens anslutning.

Alexandr Vondra, *rådets ordförande*. – (EN) Herr talman! Låt mig börja debatten med att redogöra för lägesrapporterna för de tre länderna Kroatien, Turkiet och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien.

Jag börjar med Kroatien. Kommissionens rapport visar helt korrekt att Kroatien under det senaste året har gjort stora framsteg. Sedan förhandlingarna påbörjades har 22 av 35 kapitel öppnats, varav sju har stängts provisoriskt. Ordförandeskapet kommer att föra förhandlingarna vidare framåt. Två särskilda anslutningskonferenser är planerade, en på underordnad nivå om några veckor och en på ministernivå i juni.

I rapporten understryks helt riktigt hur viktigt det är att hitta en lösning på den pågående gränstvisten med Slovenien. Jag vill försäkra parlamentet om att ordförandeskapet även fortsättningsvis kommer att göra allt det kan för att lösa frågan. I detta sammanhang ger vi vårt fulla stöd till kommissionsledamot Olli Rehns löpande insatser för att finna en lösning så att anslutningsförhandlingarna kan fortsätta. Precis innan sammanträdet träffades vi för att äta lunch och diskutera detta på djupet. När det gäller den senaste utvecklingen välkomnar vi Kroatiens beslut från i måndags att landet accepterar medling av den expertgrupp som Olli Rehn föreslagit. Vi uppmanar både Slovenien och Kroatien att konstruktivt arbeta för att hitta en permanent och ömsesidigt godtagbar lösning så snart som möjligt, eftersom detta inte får leda till ännu fler förseningar.

Förutom denna viktiga fråga beror de vidare framstegen i de övergripande förhandlingarna framför allt på Kroatien. De nödvändiga reformerna på de politiska, ekonomiska, rättsliga och administrativa områdena måste slutföras, och landet måste uppfylla sina skyldigheter enligt stabiliserings- och associeringsavtalet. Att det reviderade partnerskapet för anslutning genomförs är också viktigt för att landet ska kunna förbereda sig för den vidare integrationen i Europeiska unionen. Rådet anser att den vägledande färdplan med villkor som kommissionen tog fram i lägesrapporten för 2008 är ett användbart verktyg. Planen kommer att underlätta för Kroatien att vidta de åtgärder som krävs för att nå den slutliga fasen i förhandlingarna. Trots goda framsteg återstår mycket arbete.

Låt mig nämna några av de huvudsakliga områden där vidare utveckling är nödvändig. Jag börjar med reformen på det rättsliga området. EU har tydligt klargjort att ett oberoende, opartiskt, pålitligt, öppet och effektivt rättsystem måste inrättas. Det är en förutsättning för att stärka rättsstaten och för att regelverket ska kunna följas på rätt sätt. En professionell, ansvarstagande, öppen och oberoende offentlig förvaltning är också av största vikt. Man har genomfört betydande lagstiftningsreformer inom båda dessa områden, men vi måste få se hur de fungerar i praktiken.

Detsamma gäller för kampen mot korruption och organiserad brottslighet, precis som kommissionen beskriver i rapporten. USKOK:s (byrån för bekämpning av korruption och organiserad brottslighet) befogenheter och resurser har stärkts. Detta gäller även för de brottmålsdomstolar som utreder fall inom detta område. Det viktigaste nu är att se till att de förväntade resultaten uppnås. Att antikorruptionsprogrammet och åtgärdsplanen genomförs fullt ut är av största betydelse för att kunna åtgärda detta allvarliga problem.

Unionen har även tydliggjort att ett fullständigt samarbete med Internationella tribunalen för f.d. Jugoslavien (ICTY), inklusive åtkomst till dokument, är av största vikt. Vi följer noggrant den utveckling som sker på området och vi uppmanar de kroatiska myndigheterna att samarbeta fullt ut med ICTY. Vi välkomnar det nyligen ingångna avtalet rörande de saknade dokumenten och uppmanar Kroatien att följa det.

När det gäller flyktingåtervändande konstaterar vi att man har påbörjat arbetet med att godkänna pensionsrätter, och att de mottagande länderna har informerats om de ändrade reglerna.

Rörande bostadstilldelning har ärendena från 2007 åtgärdats, men riktvärdet för 2008 har ännu inte uppnåtts. Arbetet för att garantera ett hållbart flyktingåtervändande måste fortsätta. Detta gäller även lagstiftning för att stärka minoritetsgruppers rättigheter.

Ni har helt korrekt i betänkandet betonat frågan om regionalt samarbete. Arbetet med att förbättra förbindelserna mellan grannländerna måste fortsätta.

Låt mig nu gå vidare till Turkiet. Förhandlingarna med Turkiet fortsatte under 2008 och totalt fyra kapitel – något som nästan är en tradition – öppnades under året.

Trots EU:s uppmaning till Turkiet att snabba på reformarbetet uppnåddes inte den förväntade reformnivån under 2008. Ytterligare arbete med de politiska kriterierna är av största vikt även i fortsättningen. Betydande arbete kommer att krävas inom en rad områden, vilket betonas i rådets slutsatser av den 8 december 2008 och i kommissionens framstegsrapport för år 2008. Detta har även uppmärksammats i ert betänkande.

Samtidigt välkomnar ordförandeskapet de positiva framsteg som Turkiet gjort under den senaste tiden, bland annat det nyligen godkända nationella programmet för antagande av regelverket och utnämningen av en ny chefsförhandlare. Det är viktigt att dessa åtaganden nu omsätts till verkliga och konkreta handlingar.

Vi vill ta tillfället i akt att betona Turkiets strategiska betydelse. Ordförandeskapet delar parlamentets åsikt att Turkiet förtjänar beröm för de framsteg landet har nått inom energiområdet. Vi fortsätter att analysera

hur man kan gå vidare inom detta viktiga område, framför allt när det gäller fullt stöd till gasledningsprojektet Nabucco

Vi vill i samband med Turkiets väg mot anslutning betona att utvecklingen inom yttrandefrihetsområdet är avgörande för hur förhandlingarna totalt sett utvecklas. Om man bortser från de välkomna ändringsförslagen av artikel 301 i strafflagen, vilka har haft en positiv effekt, finns fortfarande ett antal lagbestämmelser i bruk som kan leda till begränsningar på detta område. Förbud mot hemsidor, ofta av oproportionerlig omfattning och varaktighet, är fortfarande en källa till oro. Dessutom krävs lämpliga juridiska lösningar för att se till att den religiösa pluralismen är i linje med europeiska normer.

Man måste ta fram en omfattande strategi mot korruption. Vi är även oroade över det ökade antalet rapporterade fall om tortyr och misshandel, framför allt utanför de officiella fångvårdsanstalterna. Lagen om vilka uppgifter och rättsliga befogenheter som polisväsendet har, som ändrades 2007, måste övervakas noga för att förhindra brott mot de mänskliga rättigheterna. Det är avgörande att landet undertecknar protokollet till konventionen mot tortyr.

När det gäller den sydöstra delen av Turkiet välkomnar vi att man offentliggjort riktlinjerna för och det allmänna innehållet i det sydöstra Anatolienprojektet. Vi väntar nu på konkreta steg som leder till att regionen utvecklas ekonomiskt, socialt och kulturellt. Man måste ta itu med frågor man sedan länge brottas med, som till exempel internflyktingars återvändande eller frågan om byvakter.

När det gäller förbindelserna mellan EU och Turkiet står det klart att Turkiet måste uppfylla sin skyldighet att genomföra tilläggsprotokollet fullt ut och på ett icke-diskriminerande sätt. Detta är, precis som ni betonar i ert betänkande, en viktig fråga som bör lösas så fort som möjligt, eftersom den tydligt påverkar hur anslutningsförhandlingarna fortlöper. Punkter som omfattas av förklaringen av den 21 september 2005 kommer att följas upp även framöver, och vi förväntar oss snabba framsteg.

Vidare måste Turkiet otvetydigt förpliktiga sig att främja goda förbindelser med grannländerna och att lösa dispyter på fredlig väg.

Trots alla svårigheter fortskrider utvecklingen på en rad områden. Just nu arbetar man med kapitel 16 om beskattning och kapitel 19 om sysselsättning och socialpolitik. Trots att förhandlingarna blir allt mer komplexa i takt med att de fortskrider arbetar det tjeckiska ordförandeskapet för att nå framsteg inom de kapitel där framsteg faktiskt är möjliga. Ordförandeskapet lägger också stor vikt vid att, i enlighet med energifrågorna, nå framsteg inom kapitel 15 om energi, då detta är en av våra prioriteringar.

Slutligen vill jag tala om f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Det är ett dynamiskt land med en avsevärd potential. Samtidigt står landet inför en rad stora problem. Båda dessa frågor framhävs på ett beundransvärt sätt i ert betänkande. Det finns mycket i betänkandet som rådet instämmer i.

I ert betänkande läggs stor vikt vid frågan om vilket datum anslutningsförhandlingarna ska påbörjas. Dessutom betonar ni, helt riktigt, alla parters önskan att finna en snabb och ömsesidigt godtagbar lösning på namnfrågan.

När det gäller den senaste utvecklingen hölls nyvalen i juni 2008 i flera olika steg efter betydande problem både under valupptakten och på den faktiska valdagen den 1 juni. OSCE/ODIHR/Europarådet konstaterade att man hade "misslyckats med att förhindra våldshandlingar" under valupptakten, och att valen inte levde upp till en rad viktiga internationella standarder.

Därför påpekade vi för regeringen och alla politiska deltagare hur viktigt det är att ta itu med dessa kärnfrågor under upptakten till president- och lokalvalen som ska hållas om några dagar. Det är vår uppfattning att man uppmärksammade vårt budskap och att man nu genomför betydande insatser för att förhindra eventuella störningar. Det återstår att se om vårt arbete kommer att ge resultat.

Kommissionens framstegsrapport för 2008 är till stor hjälp. Vi har tagit del av den plan som regeringen för f.d. jugoslaviska republiken Makedonien har tagit fram. Det är en detaljerad text som visar att man seriöst strävar efter att anta kommissionens rekommendationer. Med tanke på regionen som helhet anser vi att dokumentet och det arbete som lagts ned på det bör betraktas som positivt.

Detta multietniska lands interna sammanhållning är naturligtvis nyckeln till dess framtida utveckling. Därför stöder jag fortsättningsvis den stora betydelse som parlamentet fäster vid Ohrid-ramavtalet. Ramavtalet har varit avgörande för att landet har kunnat undvika konflikter och utgör ett stöd på vägen mot ökad integration i EU.

När det gäller liberalisering av viseringsbestämmelserna befinner vi oss nu i en utvecklingsfas, och jag vill inte förutspå utfallet. De vanliga medborgarna i f.d. Jugoslavien vill kunna resa fritt igen, och personligen vill jag säga att jag känner stor sympati för de förhoppningar och förväntningar som de har. Dock är det fortfarande en nödvändig förutsättning för detta att landet är redo att uppfylla de särskilda kriterier som anges i planen för liberaliseringen av viseringsbestämmelserna. Personligen hoppas jag att man snart kan nå en positiv utveckling.

Detta leder mig vidare till en av huvudpunkterna i ert betänkande och resolutionen. Det tjeckiska ordförandeskapet står helt bakom det europeiska perspektivet för f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Ytterligare utveckling i den här riktningen är möjlig. Dock måste de viktigaste målen i partnerskapet för anslutning uppfyllas, och vi behöver bevis för välgenomförda val, i motsats till vad som skedde 2008. Kommissionen kommer att utvärdera dessa punkter i nästa framstegsrapport. Vi ser fram emot denna rapport och ytterligare framsteg i Skopje.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Olli Rehn, *ledamot av kommissionen*. – Herr talman! Dagens debatt är en mycket bra möjlighet att granska anslutningsprocessen i de tre kandidatländerna.

Låt mig börja med Kroatien. I sitt förslag till resolution tar Hannes Swoboda upp de huvudsakliga problem som Kroatien står inför i dag. Jag håller helt med vice premiärminister Alexandr Vondra att anslutningsförhandlingarna med Kroatien generellt har gått bra sedan de påbörjades i oktober 2005. Därför föreslog kommissionen i november 2008 en vägledande plan för att kunna nå det sista steget i förhandlingarna vid årsslutet 2009, förutsatt att Kroatien uppfyller de nödvändiga villkoren.

Även här håller jag med om den analys er föredragande och Alexandr Vondra gör om de framtida utmaningarna, såsom lagstiftningsreformer, kampen mot organiserad brottslighet och korruption, samt reformering av varvssektorn och anpassning till vårt system för statligt stöd och vår konkurrenspolitik.

Tyvärr har anslutningsförhandlingarna med Kroatien nu avstannat på grund av gränsfrågan. Vi har samarbetat med det tjeckiska ordförandeskapet i den här frågan, och jag uppskattar det stöd vi har fått av ordförandeskapet i vårt arbete att hitta en hållbar väg framåt.

Även om frågan är bilateral har den blivit ett problem som berör EU. Därför har kommissionen tagit initiativet att erbjuda hjälp från EU för att lösa gränsfrågan och för att kunna fortsätta anslutningsförhandlingarna med Kroatien, förutsatt att båda sidor anser att sådan hjälp skulle vara användbar.

Detta budskap framförde jag i både Ljubljana och Zagreb i januari. Sedan dess har jag diskuterat villkoren för detta stöd med de båda utrikesministrarna – senast i ett trilateralt sammanträde i går kväll – efter det att båda regeringarna godkänt vårt initiativ.

Jag välkomnar att båda länderna är positiva till hjälpen från EU, som kommer att administreras av en expertgrupp ledd av president Martti Ahtisaari. Under samtalen i går diskuterade vi hur vi skulle kunna enas om de specifika villkoren för hjälpinsatsen. Vi kom överens om att inom kort fortsätta samtalen. Arbetet pågår dock fortfarande.

Låt mig påpeka att kommissionen i sina ansträngningar har förlitat sig på den förhandlingsram som är grundläggande för Kroatiens anslutningsprocess till EU, och som både Kroatien och alla EU:s medlemsländer, inklusive Slovenien, har godkänt.

Genom att anta och godkänna förhandlingsramen gick både Kroatien och Slovenien med på att lösa alla gränstvister i linje med principen om fredlig tvistlösning i FN-stadgan. I stadgan står, och jag citerar eftersom detta är av särskild betydelse: "Parterna i varje tvist [...] ska [...] söka uppnå en lösning genom förhandlingar, undersökningsförfarande, medling, förlikningsförfarande, skiljedom, rättsligt avgörande, anlitande av regionala organ eller avtal eller genom andra fredliga medel efter eget val".

Man kan dra två lika viktiga slutsatser av denna formulering i FN-stadgan. För det första kan parterna välja någon av de metoder som beskrivs i stadgan. Kommissionens initiativ finns utan tvekan bland dessa metoder.

För det andra måste parterna, oavsett vilken metod i FN-stadgan de använder, komma överens sinsemellan. Jag hoppas verkligen att detta sker förr hellre än senare. Kommissionens initiativ utgör en stabil grund för detta och en hållbar väg framåt.

Sammanfattningsvis är kommissionens mål att lösa gränsfrågan och samtidigt återuppta anslutningsförhandlingarna mellan EU och Kroatien, så att Kroatien kan nå målet att slutföra de tekniska förhandlingarna i slutet av 2009.

Jag välkomnar Ria Oomen-Ruijtens välavvägda resolution om Turkiet och stöder ordförandeskapets arbete att öppna kapitel som tekniskt sett är redo att öppnas. Tyvärr har vi under de senaste åren sett att de politiska reformerna i Turkiet har gått något långsammare. Jag håller dock med er föredragande om att man har kunnat se en viss positiv utveckling sedan slutet av förra året och under första delen av det här året. Exempel på detta är att en ny TV-kanal, som sänder på kurdiska, har startats och att en ny parlamentskommitté om jämställdhet mellan könen har inrättats. Det nya "nationella programmet för antagande av regelverket" och utnämningen av en ny chefsförhandlare på heltid är andra steg framåt.

Jag gläder mig även över att premiärminister Tayyip Erdogan och ledaren för det största oppositionspartiet, Deniz Baykal, under sitt senaste besök i Bryssel visade sitt engagemang för Turkiets EU-anslutningsprocess. Jag hoppas att denna utveckling ska resultera i ett starkt politiskt och samhälleligt samförstånd om att genomföra EU-reformerna med förnyad kraft och energi.

Detta hör ihop med yttrandefriheten, som är en av EU:s kärnvärderingar. En öppen och insynsvänlig relation mellan press och myndigheter är grundläggande för kvaliteten på den demokratiska debatten i alla länder. Detta är särskilt sant för ett land som Turkiet, som genomgår en svår förändrings- och reformeringsprocess. Kommissionen följer därför noggrant att pressfriheten garanteras i Turkiet. Pressfrihet är något som verkligen ska respekteras, eftersom den utgör grunden för ett öppet samhälle och därmed för Turkiets fortsatta demokratiska förändring.

Jag vill även säga några ord om Cypern. I år finns en unik möjlighet att återförena ön och få ett slut på denna mångåriga konflikt på europeisk mark. Det är avgörande att Turkiet aktivt stöder de pågående förhandlingarna mellan ledarna för de två folkgrupperna på Cypern.

När det gäller f.d. jugoslaviska republiken Makedonien vill jag tacka Erik Meijer och skuggföredragandena för en välavvägd resolution. Även jag är besviken över att anslutningsförhandlingarna, tre år efter det att landet fick kandidatstatus, ännu inte har påbörjats.

Till största delen beror detta på att landet ännu inte uppfyller internationella normer för genomförande av fria och rättvisa val. Detta är ett avgörande krav för att uppfylla de politiska kriterier som fastställdes i Köpenhamn, och de president- och kommunalval som ska hållas i mars och april kommer därför att bli ett sanningens ögonblick.

Jag instämmer i den positiva bedömningen i ert resolutionsförslag om de framsteg som gjorts i Skopje med att genomföra planen för liberalisering av viseringsbestämmelserna. Kommissionen kommer fortsätta arbetet för att under 2009 ta fram ett förslag till rådet om visumfria resor, så snart alla länder i regionen uppfyller villkoren. Jag vet hur viktigt detta är för de vanliga medborgarna på västra Balkan.

Sammanfattningsvis vill jag säga att vi, för att upprätthålla stabilitet och fred, frihet och demokrati, måste fortsätta vårt arbete för en stegvis och kontrollerad anslutning av de tre kandidatländerna trots de svåra ekonomiska tiderna. Jag litar på att även parlamentet fortsättningsvis kommer att stödja detta värdefulla gemensamma mål.

Hannes Swoboda, *författare.* – (*DE*) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Jag vill först och främst tala om Kroatien. Kroatien har gjort framsteg på en rad områden. Jag är mycket glad över de insatser som har gjorts i själva Kroatien, särskilt i fråga om reformen av rättsväsendet. En rad åtgärder behövdes och efter utnämningen av två nya ministrar har det börjat hända vissa saker. Jag vet att ministrarna inte kan göra allt, men betydande framsteg har gjorts för att bekämpa korruption och gränsöverskridande brottslighet.

För det andra, och när det gäller frågan om samarbetet med Internationella brottmålsdomstolen, vill jag tydligt förklara att jag förväntar mig att Kroatien vidtar alla åtgärder som krävs. Det har förekommit meningsskiljaktigheter om befälsordningen och tillhörande handlingar. Jag hoppas att dessa frågor kommer att lösas inom den närmaste framtiden så att de inte ger upphov till avbrott eller förseningar i förhandlingarna.

För det tredje har Kroatien tagit vissa steg mot en ekonomisk reform. Jag är mycket nöjd med planerna på detta område, särskilt i fråga om varvsindustrin. Det har inte varit enkelt, men de viktiga grunderna har lagts. Jag är också glad över de överenskommelser som uppnåtts med varvsarbetarna. Dessa reformer kommer att vara smärtsamma men de är nödvändiga och de kan genomföras i en förnuftig form.

Jag kommer nu till huvudfrågan, som alltid är kontroversiell, om gränstvister. Herr kommissionsledamot! Jag måste tyvärr säga er att jag är besviken över att ni har tagit itu med denna fråga utan att kontakta parlamentet. Jag har skickat er dokumenten och ni har inte svarat. Vi skulle förmodligen ha gjort större framsteg om ni hade hanterat dessa frågor med större lyhördhet. För att det inte ska uppstå något missförstånd vill jag säga att jag helt stöder förslaget om medling. Vi kunde dock ha kommit längre om ett tydligt uttalande hade gjorts i förväg om vikten av folkrättsfrågan i stället för i efterhand.

Vi befinner oss i ett svårt läge. Det är uppenbart att båda sidor måste ta ett steg. Formuleringen i det ursprungliga förslaget var inte idealisk. Jag skulle ha föredragit en närmare kontakt med parlamentet och med föredraganden. Vi kanske skulle ha kunnat uppnå mer om vi hade arbetat tillsammans. Tyvärr var så inte fallet, men det är inte detta som ska stå i centrum för debatten. Huvudfrågan i debatten är hur vi kan göra framsteg.

Vi kommer att göra framsteg. Detta är troligen den formulering som jag kommer att föreslå parlamentet i morgon. Vi kommer att säga att den medling som ni har föreslagit – det är så det är och jag stöder det helt – ska bygga på folkrätten, inbegripet rättviseprinciperna. Båda sidor måste komma överens om att gå i den riktningen. Både Kroatien och Slovenien måste erkänna att folkrätten är en central faktor, men självklart också att principerna om rättvisa, öppenhet och en rimlig lösning – en politisk lösning, om man vill beskriva det på det sättet – är viktiga. Båda sidor måste erkänna detta och det är faktiskt ganska sorgligt att vi befinner oss i ett läge där vi inte kan göra framsteg. Med hänsyn till alla andra problem som finns i världen och i synnerhet i EU borde det vara möjligt att lösa dessa problem genom en ömsesidig överenskommelse. Trots all kritik önskar jag er förstås all framgång i era insatser för att övertyga båda sidor. Tyvärr var gårdagens diskussion inte så positiv som den borde ha varit men jag hoppas att detta snart kommer att ändras.

Jag har ytterligare en allmän kommentar, som också gäller Makedonien. Det finns bilaterala problem, men de får inte blockera utvidgningsförhandlingarna. När det gäller vårt ändringsförslag, som ofta missförstås, är det givetvis så att bilaterala problem inte bör ingå i förhandlingsramen. De måste hållas utanför den ramen. Detta handlar enbart om förhandlingarna mellan Europeiska unionen och enskilda länder. De bilaterala problemen måste lösas parallellt, om båda sidor – i detta fall Makedonien och Grekland – är beredda att överväga frågorna. Europaparlamentet måste ge en tydlig signal om att båda sidor i alla dessa tvister måste vara beredda att ändra sig. Det är inte möjligt att den ena sidan kompromissar och den andra håller fast vid samma ståndpunkt. Vi måste göra det klart i samtliga fall att vi inte tillåter att de bilaterala problemen blockerar anslutningsförhandlingarna. De kan lösas parallellt med förhandlingarna och parlamentet kommer att bidra genom att se till att båda sidor gör eftergifter i de båda tvister som vi diskuterar här. Jag hoppas att vi sedan kommer att uppnå positiva resultat.

Ria Oomen-Ruijten, *författare.* – (*NL*) Herr talman! Jag vill börja med att framföra mitt djupt kända tack till alla som har bidragit till detta betänkande. Jag har lagt fram en kritisk men rättvis bedömning av de framsteg som Turkiet har gjort sedan 2008. Betänkandet innehåller många punkter och fungerar som en spegel för Turkiet. Vi sänder ut ett enda tydligt budskap, nämligen att för tredje året i rad har alltför lite skett när det gäller de politiska reformerna.

Politiska reformer och uppfyllandet av Köpenhamnskriterierna är absoluta prioriteringar. Detta handlar inte om öppna kapitel. Det handlar om det som förenar EU:s medborgare, nämligen rättsstatsprincipen, ett oberoende och opartiskt rättsväsende, yttrandefrihet, en välfungerande press och individuella medborgerliga rättigheter för varje medborgare. Mer måste göras på dessa områden. Först då kan de politiska kapitlen öppnas.

Turkiet ska inte föreskriva dessa politiska kriterier på våra vägnar. Den turkiska regeringen talade om för sina egna medborgare när den tillträde att det är nödvändigt att modernisera Turkiet. De politiska kriterierna måste därför reformeras – för att skapa en socialt inriktad marknadsekonomi måste människor ges möjlighet att ge utlopp för sin kreativitet och alla medborgare måste åtnjuta samma rättigheter. Det är skälet till att de politiska kriterierna är centrala i vårt betänkande.

När jag tillsammans med utskottet för utrikesfrågor, den gemensamma parlamentarikerkommittén och alla andra besökte Turkiet fick jag en känsla av att något höll på att förändras och kunde se en strimma ljus i änden av tunneln, så som kommissionsledamoten Olli Rehn nämnde tidigare. Tio år tidigare kunde jag inte ha föreställt mig att det skulle finnas tv-program på kurdiska. Även detta har tagits med i betänkandet. Dessutom uppskattar jag stort Turkiets positiva roll i Kaukasien. Jag har uttryckt min uppskattning för de första stegen i riktning mot att öppna gränserna mot armenierna, eftersom även de måste befrias från den isolering som de för närvarande befinner sig i.

Ett nationellt program har godkänts för att genomföra dessa reformer. Allt detta är positiva inslag och jag hoppas verkligen att Turkiet nu kommer att ta itu med dessa reformer med den nya förhandlaren. Ett modernt och välmående Turkiet är av största betydelse för den turkiska befolkningen men – och jag säger detta i varje medlemsstat – det är förvisso också av stor betydelse för oss alla i Europeiska unionen.

Jag vill göra ett par kommentarer till. Vi får ofta rapporter om att medie- och pressfriheten lämnar mycket övrigt att önska och att pressen utsätts för skattekrav eller andra åtgärder om den utövar sina friheter. Detta måste ändras.

Avslutningsvis, och när det gäller ämnet för de ändringsförslag som har lagts fram, vill jag avråda den socialdemokratiska gruppen i parlamentet från att gå vidare med dem och lämna betänkandet i den form som det lagts fram. Vi inser att förbättringar behöver göras men vi bör inte komma med ytterligare krav eftersom de är onödiga och endast leder till polarisering i kammaren.

Erik Meijer, *författare.* – (*NL*) Herr talman! EU:s utvidgning är för närvarande en betydligt mindre prioriterad fråga än under de år som ledde fram till de stora utvidgningsomgångarna 2004 och 2007. Den allmänna opinionen i de befintliga medlemsstaterna är betydligt mindre positiv till utvidgningar nu. Detta kan i stor utsträckning tillskrivas skillnaderna i välstånd och lönenivåer, skillnader som kan leda till ökad arbetskraftsinvandring från fattigare till rikare medlemsstater.

På samma sätt är problemet med viseringskrav, som fördöms i länderna i f.d. Jugoslavien, i högsta grad relaterat till denna rädsla. Följden är att många invånare i dessa länder som lätt kunde resa till de nuvarande EU-medlemsstaterna fram till 1992 nu möter problem när de vill besöka våra länder. Detta måste ändras.

När kandidatländerna gör sitt bästa för att bli fullfjädrade medlemmar av Europeiska unionen så snabbt som möjligt kan de göra misstag på vägen. Det var just detta som skedde när Makedonien antog ny lagstiftning 2008 i halsbrytande fart, som nu visar sig vara oförenlig med vår etablerade syn på strikt korrekta demokratiska beslutsprocesser.

Oppositionen, tillsammans med olika icke-statliga organisationer samt enskilda medborgare, har klagat över olika fall av vårdslöst styre. Enligt deras mening tar det största regeringspartiet sig större friheter än vad som passar sig i ett pluralistiskt samhälle, där demokrati handlar om mer än att bara hålla val. Kritik har framförts mot polisen för att den underlåter att registrera klagomål som inges av allmänheten. Man är upprörd över den demonstrativa arresteringen av borgmästaren i Strumitsa och av andra politiker.

Jag föreslår att vi inte sopar denna kritik under mattan när vi antar resolutionen i morgon. Det finns all anledning att tala högt om att allt ännu inte är bra, inte på långa vägar. Trots detta har vi erkänt att Makedonien inte ligger sämre till än vad andra stater har gjort under anslutningsförhandlingarna och ibland till och med efter sin anslutning. Om anslutningsförhandlingarna med Makedonien inleds nu kommer det att dröja minst till 2017 innan landet kan ansluta sig.

För ett år sedan godkände parlamentet mitt förslag om att inleda förhandlingarna så snart som möjligt. Därefter blev avbrottet på grund av parlamentsvalet ett argument att vänta på de presidentval och val till kommunalfullmäktige som snart kommer att hållas. En ytterligare försening av processen medför två stora nackdelar: det breda stödet i Makedonien för ett EU-medlemskap kommer att vittra bort och kandidatlandets status kommer därmed att förlora all mening i framtiden.

Alla vet att användningen av namnet Makedonien utan något prefix kommer att mötas av oöverkomliga invändningar från Grekland. För Grekland är denna grannstat Nordmakedonien, Högmakedonien, Vardar Makedonien eller Skopje Makedonien. Detta är en betydligt mer positiv attityd än den som rådde före 2006, då Grekland ville undvika varje användning av namnet Makedonien om sina grannar i norr.

Det är verkligen i Greklands intresse, i högre grad än övriga medlemsstater, att dess norra granne ansluter sig till EU så snart som möjligt. Därför måste båda staterna komma överens om en lösning snarast möjligt. Alternativet är att båda staterna fortsätter att vänta på att den andra staten gör den första större eftergiften, men den staten kan inte vara den enda parten som går tvärs emot den allmänna hemmaopinionen.

Vi måste undvika en situation där man i folkomröstningar beslutar att kompromisser inte kan ingås med grannen. Så länge som ingen kompromiss har uppnåtts kommer mina efterträdare att i decennier framöver varje år rapportera att inga framsteg är möjliga.

Slutligen bör också den andra bilaterala tvisten mellan Slovenien och Kroatien lösas snarast. Under 2011 måste Kroatien vara kapabelt att bli en fullfjädrad medlemsstat. Statligt stöd till varvindustrin bör inte utgöra

ett hinder om övriga medlemsstater tillåts att ge statsstöd till sina banker eller sin bilindustri. Det måste vara möjligt att bibehålla sysselsättningsnivån i Pula, Rijeka och Split.

Bernd Posselt, *för PPE-DE-gruppen.* – (*DE*) Herr talman! I denna debatt om utvidgningen måste vi korrigera tre viktiga misstag. För det första är Turkiet inte ett europeiskt land, utan är en del av Mindre Asien. Som rådsordföranden helt riktigt påpekade är Turkiet en strategiskt viktig partner och därför behöver vi ett strategiskt partnerskap och inte en anslutning till EU.

För det andra, herr kommissionsledamot, har problemen med Makedonien inget att göra med att det demokratiska systemet där enligt uppgift inte skulle fungera. Jag var närvarande vid valen och de var exemplariska. Det fanns svårigheter med en mycket liten minoritet inom minoriteten. Problemen handlar i själva verket om den förfärliga namnfrågan, som missbrukas av båda sidor för att svartmåla varandra.

För det tredje har Kroatien sedan länge varit redo att ansluta sig till Europeiska unionen. Vi kunde lätt ha slutfört förhandlingarna i år, vilket Europaparlamentet har krävt vid flera tillfällen och förmodligen kommer att kräva igen i morgon. Att vi ännu inte har nått den punkten beror helt på Sloveniens blockad i rådet. Jag uppmanar rådsordföranden och kommissionsledamoten att hitta en rimlig lösning så att blockaden äntligen kan brytas. Gränsproblemet är exakt samma som när Slovenien gick med. Vi kan inte tillåta ett land att gå med trots ett olöst problem, men inte ett annat.

Därför måste vi stödja slovenerna och kroaterna i deras sökande efter en vettig lösning på gränsproblemet, men samtidigt öppna alla kapitel i förhandlingarna. Dessa två frågor har inget att göra med varandra och att öppna kapitel i förhandlingarna är en förutsättning för att uppnå positiva resultat i år med en utmärkt och exemplarisk anslutningskandidat.

När det gäller lösningen på den bilaterala frågan, där vi erbjuder vår hjälp, vill jag be er, herr kommissionsledamot, att arbeta för en objektiv medlingsprocess. I måndags sa er talesman att detta kunde ske på grundval av folkrätten och rättspraxis. Jag vill fråga er om ni anser att denna formulering skulle vara lämplig för att uppnå en kompromiss mellan de båda sidorna.

Jag vill under alla omständigheter att denna formulering ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Jan Marinus Wiersma, *för PSE-gruppen*. – (*NL*) Herr talman! Jag vill göra ett par kommentarer om det utmärkta betänkandet av Ria Oomen-Ruijten om Turkiet. Min grupp stöder huvudslutsatsen i betänkandet, nämligen att alltför få framsteg har gjorts under den senaste tiden.

År 2008 var visserligen ett turbulent år i turkisk politik och denna turbulens kan ha hindrat genomförandet av vissa reformer så till den grad att processen har stannat upp. Nu när dessa problem i Turkiet viss utsträckning har lösts hoppas vi att regeringen med utgångspunkt i de framlagda planerna snabbt kommer att göra allt som krävs för att se till att EU-anslutningsprocessen är trovärdig. Jag hänvisar här till det nationella reformprogram som har fastställts av den nuvarande regeringen.

Det behöver knappast sägas att vår grupp kommer att fortsätta att stödja förhandlingarna med Turkiet, som enligt vår syn på saken gäller EU-medlemskap, även om vi inte bör ha några illusioner om processen och hur länge den kan pågå. Det är dock oacceptabelt att denna impuls ska komma från Turkiet ensamt. Vi i EU måste också förbli pålitliga partner i processen.

Turkiet är av strategisk betydelse för Europeiska unionen, inte minst för vår energiförsörjning och allt som är relaterat till detta, och den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet är för öppnandet av energikapitlet i förhandlingsprocessen. Till sist måste Turkiet göra det mesta av markarbetet och Ria Oomen-Ruijtens betänkande innehåller många punkter som vi har granskat kritiskt, vilket vi kommer att fortsätta att göra.

Jag skulle vilja nämna ett par punkter i detta utmärkta betänkande. Yttrandefriheten måste garanteras. Vi är fortfarande inte nöjda med vad som sker i landet. Nyligen förekom en Internetkampanj om Armenien och folkmordet. Myndigheternas sätt att reagera på detta undergräver den friheten.

En sak som är av största betydelse, vilket vi kommer att fortsätta att upprepa och som Europaparlamentet inte får lämna några tvivel om, är att vi aldrig kommer att acceptera islamiseringen av Turkiet och att vi endast kommer att tillåta anslutning om Turkiets nuvarande sekulära statsskick befästs i konstitutionen.

Jag vill avsluta med en sista kommentar. Kommissionsledamot Olli Rehn har talat i ganska optimistiska ordalag om förhandlingarna på Cypern. Enligt min mening bör vi inte göra någonting, men vi bör inte heller underlåta att göra något, för att garantera att dessa samtal blir framgångsrika och vi måste även vädja till Turkiet om att inte göra något som kan omintetgöra dessa samtal, eftersom det är viktigt för parterna att fritt förhandla om hur de vill utforma sin gemensamma framtid. Jag kan bara säga att jag hoppas att den optimism som kommissionsledamot Olli Rehn visade är berättigad.

István Szent-Iványi, för ALDE-gruppen. – (HU) I slutet av förra året skedde två viktiga tilldragelser i Kroatiens anslutningsprocess. Dels tog den kroatiska regeringen viktiga steg mot en reform av rättsväsendet, genom att vidta beslutsamma åtgärder mot organiserad brottslighet och visa resultat i kampen mot korruption. Samtidigt hejdades anslutningsförhandlingarna på grund av den bilaterala gränstvisten. Mina damer och herrar! Detta påverkar inte bara Kroatien, utan trovärdigheten i utvidgningsprocessen, vilket är av mer fundamental betydelse. Ett sådant beteende hotar den trovärdigheten, och därför är det mycket viktigt att hindren undanröjs så snart som möjligt. Att blockera förhandlingarna sänder det mycket farliga budskapet att anslutningen inte beror på uppfyllandet av villkoren utan på lösandet av bilaterala tvister, där den ena sidan är i en stark ställning och försöker tvinga igenom sin vilja gentemot den andra.

Vi välkomnar kommissionsledamot Olli Rehns rekommendation om medling och det är mycket uppmuntrande att Slovenien och Kroatien reagerade positivt. Vi hoppas att det i fortsättningen inte längre kommer att finnas någon anledning att hindra de fortsatta anslutningsförhandlingarna. Vi anser fortfarande att det kommer att vara möjligt att avsluta förhandlingarna vid årsslutet i enlighet med den ursprungliga tidsplanen. För att detta ska ske krävs det dock fortsatta insatser. Vi förväntar oss att Kroatien ska skingra alla farhågor om landets samarbete med Internationella brottmålsdomstolen i Haag och överlämna alla dokument som domstolen efterfrågar. Detta är mycket viktigt. Vi anser också att det är viktigt att bistå vid återvändandet av flyktingar, att integrera dem romska minoriteten och slutföra avsegregeringsprogrammet samt använda EU:s medel effektivt, eftersom vi har sett betydande brister i detta avseende. Det är fortfarande möjligt att vi kan hålla den ursprungliga tidsplanen. Detta är vårt gemensamma ansvar. Vi förväntar oss konstruktiva samtal av både Kroatien och Europeiska unionen, för detta är inte bara en fråga om våra gemensamma ansträngningar utan om trovärdigheten i hela utvidgningsprocessen.

Konrad Szymański, *för UEN-gruppen.* – (*PL*) Herr talman! För det första vill jag gratulera Ria Oomen-Ruijten, Hannes Swoboda och Erik Meijer för deras grundligt utarbetade resolutioner.

När det gäller Turkiet är den bild av våra förbindelser som tecknas i dokumentet inte optimistisk men den är förvisso sann. Jag är glad över att våra förväntningar på religionsfrihet för kristna samfund i Turkiet lyfts fram i resolutionen, inklusive yttrandefriheten, rätten att utbilda präster och även skyddet av dessa samfunds egendomar. Precis som med andra frågor ser vi ständiga och allt mer irriterande förseningar från turkisk sida när det gäller dessa punkter.

Oberoende av anslutningsprocessen är Turkiet en mycket lovande och viktig partner för EU på säkerhetsoch energiområdet. De insatser som regeringen gör via premiärminister Recep Tayyip Erdoğan och president
Abdullah Gul för att förbättra förbindelserna med Turkiets grannar har varit den viktigaste aspekten av den
turkiska politiken på sistone. Det är synd att dessa insatser undergrävdes av de överilade åtgärderna i
förhållande till Israel. Försöken att koppla ihop utvecklingen av ett strategiskt samarbete mellan EU och
Turkiet, som är en fråga av omedelbar betydelse, med förhandlingsprocessen, vars dynamik har mattats på
grund av uppenbara skäl, är också störande. Det är så som jag uppfattar den turkiska ståndpunkten om
Nabucco. Vi behöver en mer pragmatisk linje här. Frestelsen till utpressning är en dålig rådgivare.

När det gäller Kroatien ska vi göra allt vad vi kan för att hålla farten uppe i anslutningsprocessen, som har målsättningen att Kroatien ansluts till EU under 2009. Stabiliteten i regionen är fortfarande bräcklig. Varken gränstvister eller tvister om ägarskap får bli ytterligare villkor för utvidgningen på Balkan. För att skapa stabilitet i regionen bör vi så snabbt som möjligt få med Kroatien i integrationsprocessen och sedan Serbien, Makedonien och Montenegro, och kanske också Kosovo och Albanien.

Joost Lagendijk, *för Verts/ALE-gruppen.* – (*NL*) Herr talman, mina damer och herrar! Jag kan fatta mig kort om Ria Oomen-Ruijtens betänkande. Det är sammantaget ett bra betänkande som ger en rättvis bild av de kvarstående problemen och där det har skett framsteg, nämns det i betänkandet. I det avseendet är föredraganden värd all heder.

Jag vill faktiskt ta tillfället i akt för att granska de fem åren av förbindelser mellan EU och Turkiet under denna valperiod. Om vi blickar fem år tillbaka visade sig 2004 vara det gyllene året för reformer som verkligen förde Turkiet närmare EU. Det är egendomligt och uppriktigt sagt också lite sorgligt att reformtakten har

varit långsam sedan 2004 och att EU faktiskt nu är mindre villigt att ge Turkiet goda utsikter och att entusiasmen i Turkiet över medlemskapet har mattats av.

Alla parlamentsbetänkanden som offentliggjorts under alla dessa år visar tydligt parlamentets prioriteringar i fråga om viktiga reformer. Först och främst är situationen fortfarande otillfredsställande när det gäller yttrandefrihet och åsiktsfrihet, även om den notoriska artikel 301 har ändrats. Det är mycket olyckligt att webbplatser, bland annat YouTube, fortfarande inte är tillgängliga i Turkiet, och att regeringen utövar oacceptabla påtryckningar på delar av medierna.

För det andra, och när det gäller kurdfrågan, fanns det betydande förhoppningar 2007 om att man efter det kurdnationalistiska partiet DTP:s tillträde skulle kunna finna en lösning mellan DTP och AKP. Så blev tyvärr inte fallet.

För det tredje i fråga om religiösa minoriteter har man, trots att det finns en lag om organisationer som erbjuder en lösning för vissa minoriteter, fortfarande inte hittat någon lösning för aleviterna, som är en stor muslimsk minoritet. Trots att utvecklingen på alla dessa områden har gått trögt är en majoritet av parlamentet fortfarande för anslutning.

Enligt min mening bör budskapet från denna debatt och från alla debatter under de senaste fem åren till den turkiska regeringen vara att detta stöd trots otillräckliga reformer endast kommer att bestå om nya reformförslag läggs fram utan dröjsmål inom alla dessa tre områden.

I detta avseende delar jag i viss utsträckning kommissionsledamotens optimism om kurdisk television, om de öppningar som har kommit till stånd mellan Turkiet och Armenien. Reformviljan från 2004 måste återkomma. Om detta sker är jag övertygad om att våra debatter och de som hålls i Turkiet ännu en gång kommer att fyllas med optimism.

Adamos Adamou, *för GUE/NGL-gruppen.* – (*EL*) Herr talman, herr kommissionsledamot! Framstegsrapporten om Turkiet och dess utvärdering i december handlar om huruvida detta land har uppfyllt Köpenhamnskriterierna och sina skyldigheter enligt associeringsavtalet och tilläggsprotokollet till Ankaraavtalet.

Målet om full integration, som är viktigt både för Turkiet och Europeiska unionen, är fortfarande den drivande kraften bakom en rad reformer och förändringar i Turkiets politik för att trygga alla minoriteters rättigheter, hitta en politisk lösning på kurdfrågan, erkänna det armeniska folkmordet och öppna gränsen mot Armenien.

Turkiet måste uppfylla alla sina avtalsskyldigheter gentemot EU, precis som alla tidigare kandidatländer har gjort. I stället har Turkiet underlåtit att iaktta sina ingångna avtalsskyldigheter gentemot EU när det gäller Cypern, som är medlem i EU. Landet vägrar att öppna sina hamnar och flygplatser för fartyg och flygplan från Cypern och lägga ned vetot mot Cyperns deltagande i internationella organisationer och samtidigt som Turkiet eftersträvar en roll som stabiliserande faktor i området, fortsätter landet att kränka folkrätten genom att ockupera Cypern.

I dag är vi mitt i förhandlingarna om att lösa Cypernfrågan på grundval av en federation med två områden och två politiskt jämställda samhällen, såsom beskrivits i FN:s resolutioner enligt folkrätten och EU-rätten. Europeiska unionen måste därför stå fast vid sina ursprungliga ståndpunkter och öka trycket så att Turkiet tillåter att betydande framsteg görs i förhandlingarna, upphör med ockupationen och vidtar de åtgärder som krävs för att reda ut saknade personers öde. Vi har på nytt lagt fram ändringsförslag om denna fråga, trots att det finns en annan resolution om saknade personer, efter de senaste uttalandena från den turkiska soldaten Olgkats om avrättningen 1974 av tio grekcypriotiska fångar, som fortfarande saknas. Detta är en rent humanitär fråga som inte blir mindre viktig hur många gånger vi än upprepar detta.

I fråga om energikapitlet kan det inte öppnas om inte Turkiet slutar att förhindra Cypern att utöva sina suveräna rättigheter inom sin exklusiva ekonomiska zon. Herr kommissionsledamot! Jag ser i er rapport att kommissionen är oroad över att turkiska krigsfartyg trakasserar fartyg som söker efter kolväte inom Cyperns exklusiva territoriella område och att rådet i sina slutsatser av den 8 december 2008 vädjar om att man undviker alla former av hot, anledningar till friktioner eller åtgärder som kan skada goda grannförbindelser och en fredlig lösning på tvisterna.

Herr kommissionsledamot, det vore bra om ni kunde utöva påtryckningar på Turkiet att gå i rätt riktning, precis som ni beskriver i era slutsatser. Vi har lagt fram ett ändringsförslag om denna punkt, som helt överensstämmer med era uttalanden, som således är Europeiska kommissionens uttalanden.

Bastiaan Belder, *för IND/DEM-gruppen.* – *(NL)* Herr talman! I punkt 17 uppmanar fördraganden Ria Oomen-Ruijten det turkiska samhället att tillämpa religionsfrihet utan begränsningar. Jag stöder helt denna vädjan, eftersom den gäller ett av Turkiets och EU:s grundläggande anslutningskriterier.

Under tiden tävlar dock den turkiska utbildningen och turkiska medier om att sprida en stereotyp karikatyrbild av inhemska kristna, turkiska kristna, som fiender till deras nation, som medbrottslingar till västerländska makter som vill återkolonisera hemlandet och dela det mellan sig. Herr kommissionsledamot! Kommer ni att kräva att den passiva turkiska regeringen, som är medansvarig till detta, tar ansvar för detta, som utgör ett hinder mot anslutningen?

Dessutom anges medborgarnas religion i alla turkiska identitetshandlingar, vilket är grundorsaken till många former av social diskriminering av de turkiska kristna. Det finns många skäl att i era samtal med er turkiska partner kräva att detta avsnitt stryks i de officiella handlingarna.

Luca Romagnoli (NI). – (*IT*) Herr talman, mina damer och herrar! Även om Kroatien ser ut att ha gjort tillfredsställande framsteg i antagandet av lagstiftning om att bekämpa diskriminering, skulle jag vilja föreslå att innan vi lovordar uttalandena i resolutionen bör vi kontrollera hur lagarna tillämpas. När det till exempel gäller ägandet av fastigheter, särskilt möjligheter för italienska investeringar, tycker jag att mycket få framsteg verkar ha gjorts i praktiken. Jag stöder inte resolutionen eftersom det, trots bristerna i de gjorda framstegen och avvikelserna från gemenskapsrätten, sägs att vi ser fram emot anslutningen, som enligt min mening kan komma att ske för tidigt. Låt dem ge tillbaka det som de har stulit från våra flyktingar i Istrien och Dalmatien sedan 1947. Då och först då kan vi tala om deras anslutning.

Anna Ibrisagic (PPE-DE). - Herr talman! Resolutionen om f.d. jugoslaviska republiken Makedonien är i min mening en välbalanserad text och jag vill tacka Erik Meijer för att han i sitt arbete koncentrerat sig både på de reformer och mål som har uppnåtts och på de frågor som man ännu måste anstränga sig mer kring. Jag är särskilt glad att resolutionen sänder en stark signal om att den nuvarande situationen efter tre års väntan på att starta förhandlingarna är mycket oroande och oacceptabel. Det är helt klart och tydligt att f.d. jugoslaviska republiken Makedonien är en europeisk stat vars plats är i den europeiska unionen.

När vi diskuterar denna fråga i parlamentet brukar jag undvika att ta upp den namnkonflikt som finns mellan Grekland och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Jag anser att det finns många andra frågor som borde diskuteras mer ingående och som vi aldrig diskuterar eftersom namnkonflikten tar oproportionerligt mycket tid. Men i dag, efter att jag har läst en del av ändringsförslagen, känner jag behov att starkt understryka att det inte är acceptabelt att utnyttja några som helst bilaterala konflikter för att försvåra för ett land att röra sig snabbare mot den europeiska integrationen eller för att stoppa ett lands deltagande i de internationella institutionerna.

Det finns många länder som har haft och som har bilaterala konflikter, och vi vill alla att dessa konflikter löser sig så fort som möjligt på ett sätt som är acceptabelt för båda sidor, men under tiden bör man enligt min uppfattning inte blockera varandra i den europeiska integrationsprocessen, i synnerhet när det gäller länder som befinner sig i ett känsligt läge både geografiskt och politiskt.

Józef Pinior (PSE). – (PL) Herr talman! För tredje året i rad är jag fördragande för Europaparlamentets socialdemokratiska grupp om framstegsrapporten för f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Jag måste säga att läget i fråga om Makedonien påminner om en scen från en antik grekisk tragedi. Det stämmer visserligen att alla parter allmänt förklarar sin goda vilja, men det händer inget mer än det. För tre år sedan var jag säker på att vid utgången av den nuvarande valperioden, skulle vi kunna tala om framgång i förhandlingarna om Makedoniens anslutning till Europeiska unionen. Detta har inte skett. Huvudproblemet är namnfrågan. Trots att detta är en bilateral fråga som är irrelevant för Köpenhamnskriterierna påverkar den det politiska läget under anslutningsförhandlingarna med Makedonien. Grekland är villigt, Makedonien självt är villigt, men under flera år nu har det inte varit möjligt att nå fram till en uppgörelse om saken. Som föredragande för betänkandet för den socialdemokratiska gruppen kan jag endast uttrycka min förhoppning om att frågan kommer att lösas med EU:s, Makedoniens och Greklands bästa i åtanke.

Det finns problem med stabiliseringen av de politiska institutionerna i Makedonien. Vi ser detta mycket tydligt. Vi ser också mycket tydligt att det finns en politisk vilja hos samhället, myndigheterna och de politiska partierna i ett land som går mot en anslutning till EU. Rådet bör besluta om att inleda anslutningsförhandlingarna före utgången av 2009, men detta bör vara beroende av förverkligandet av de viktigaste av de tidigare överenskomna prioriteringarna. Härvid är det kommande presidentvalet och kommunfullmäktigevalet i Makedonien mycket viktiga. Vi i Europaparlamentet kommer att noga följa dessa val.

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Tack för att ni förtydligade det. Grekland anslöt sig till EU 1981 och medlemskapet har medfört många fördelar för detta land som jag är oerhört fäst vid. Men nästan 30 år senare vill Makedonien naturligtvis ansluta sig till EU och få del av samma fördelar. Det är därför bara rätt och riktigt att Grekland som ett grannland på Balkan utrycker sitt fasta stöd och arbetar för att hjälpa ett litet land som Makedonien att infria sina ambitioner.

Men på grund av den egna provinsen med namnet Makedonien opponerar Grekland sig mot att namnet "Republiken Makedonien" används självständigt och kräver att landet i stället betecknas "f.d. jugoslaviska republiken Makedonien" eller FYROM. Varför kräver inte Grekland för konsekvensens skull också att Estland formellt ska betecknas "f.d. sovjetrepubliken Estland"?

Jag beklagar därför att Grekland med anledning av denna fråga nu överväger att inlägga sitt veto mot Makedoniens medlemskap. Jag befarar att Grekland riskerar att göra sig till åtlöje och jag ber regeringen i Aten att inta en mjukare hållning. Jag är känd i parlamentet och i min valkrets som en stor Greklandsvän och är vän med både grekiska och cypriotiska parlamentsledamöter, men jag är också medlem av det nybildade EP Friends of Macedonia. Låt oss lösa denna fråga på ett snabbt och förnuftigt sätt. Jag uppmanar också parlamentet att skicka en delegation med parlamentsledamöter för att observera det förestående presidentvalet i Makedonien och bidra till att legitimera resultatet.

Beträffande Kroatiens stundande anslutning till EU är det beklagligt att det finns gränstvister med Slovenien som fortfarande är olösta. Liksom i fallet med Grekland och Makedonien måste dessa svårigheter lösas bilateralt i stället för att dras in i EU-anslutningsprocessen.

Slovenien anslöt sig till EU medan det ännu fanns olösta tvister med Italien, som inte ställde sig i vägen och försökte blockera anslutningen. Jag ser därför ingen anledning till att Kroatien skulle hållas tillbaka i sin tur. På samma sätt skulle jag i framtiden aldrig acceptera att Kroatien på grund av territoriella tvister lade in sitt veto mot Serbiens anslutning.

Ett mer angeläget problem för mina väljare som lider av utvidgningströtthet är omfattningen av den organiserade brottsligheten och korruptionen i Kroatien. Regeringen måste verkligen göra det till en nationell prioritet att lyckas få bukt med dessa problem.

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (*DE*) Fru talman! För det första måste jag klargöra att jag talar om ämnet Turkiet på min grupps vägnar och inte i mitt eget namn. Utvecklingen i Turkiet är en angelägen fråga för liberaler och demokrater. Under tre år har det inte bara varit föga framsteg i reformtakten, det har också förekommit bakslag. Som kommissionsledamot Olli Rehn helt riktigt påpekade här, är pressfriheten ett centralt värde i Europeiska unionen. I ett land som vill ansluta sig till EU måste respekten för pressfriheten vara bortom allt tvivel.

Vi ser emellertid något helt annat. Kritiska journalister har problem med att få kreditering. Den nya ägaren till ATV har fortfarande ett stort antal frågor att besvara. Det finns uppmaningar från högsta ort om en bojkott av vissa medier och Dohan-koncernen har drabbats av godtycklig straffskatt på 400 miljoner euro. Detta är en godtycklig åtgärd som för oss till frågan om rättsstatsprincipen, som är lika viktig för liberalerna som pressfriheten. Rättstatsprincipen måste också garanteras. Rapporter om ett ökande antal fall av tortyr och misshandel under kvarhållanden är djupt oroande för oss, särskilt eftersom de sker utanför officiella fängelser eller polisstationer, men självklart oroar det oss också om de sker där.

Symboliska eller rent pragmatiska åtgärder som godkännandet av ett nytt program eller utnämningen av en ny chefsförhandlare är välkomna om man ser på det från en rent praktisk utgångspunkt. Ensamma är de inte tillräckliga för att ge förnyad kraft åt reformtakten. Enligt liberalernas och demokraternas uppfattning måste Turkiet reformera sin ekonomi och sitt samhälle, sin politik och konstitution oavsett anslutningsutsikterna, i sitt eget intresse, i sin befolknings intresse.

Jag vill säga något annat om denna debatt. Den påminner mig om karusellen på ett nöjesfält där ömsom en turkisk, ömsom en kroatisk och ömsom en makedonisk häst snurrar förbi. Jag anser att vi borde omstrukturera denna debatt, och göra det snart. Jag skulle också vara tacksam om vi höll den i Bryssel och inte i Strasbourg.

Mario Borghezio (UEN). -(IT) Fru talman, mina damer och herrar! När det gäller Kroatienfrågan är de som talar för och är valda av den italienska allmänheten skyldiga att framhålla deras rättmätiga krav. Över 60 år

har gått sedan denna historiska stöld av vår egendom i Istrien och Dalmatien. Kroatien har en moralisk skyldighet att agera och ordförande José Manuel Barroso har en dossier om denna ömtåliga och smärtsamma fråga, som måste göras allmänt känd. Det är snarare en moralisk än en politisk fråga, som gäller återlämnande av egendom till dess rättmätiga ägare: 1 411 egendomar tillhörde ursprungligen italienarna.

När det gäller Turkiet, hur kan vi lugnt tänka oss att bevilja medlemskap till ett land som för närvarande har inlagt ett islamskt veto i Nato mot nomineringen av en generalsekreterare enbart därför att han företräder ett land, det vill säga Danmark, där affären med karikatyrbilder ägde rum. Turkiet, ett islamskt land, har krävt ett islamskt stopp för nomineringen av en premiärminister till posten som generalsekreterare för Atlantpakten av det enda skälet att han är premiärminister i det land där de islamska karikatyrbilderna publicerades – ett liberalt land där det självklart, till skillnad från i Turkiet, är möjligt att publicera ironiska bilder på Muhammed. I Turkiet finns det en lag – och kommissionsledamoten bör vara medveten om detta – som förbjuder byggandet av någon icke-islamsk helgedom på en gata där det finns en moské. Med andra ord, om det finns en moské på gatan tillåts inga andra religiösa byggnader. Vår föredragande, som enligt min mening bär ett par trevliga byxor, skulle inte tillåtas att stiga in i det turkiska parlamentet i sin byxdress. Detta visar hur långt bakom vi ligger. Turkiet är Asien, inte Europa.

Angelika Beer (Verts/ALE). – (*DE*) Fru talman, mina damer och herrar! För det första vill jag för gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen välkomna Makedoniens vice premiärminister som är här i dag.

För det andra vill jag tacka det tjeckiska ordförandeskapet för premiärminister Mirek Topoláneks uttalande, där han först påpekade att tvisten mellan Makedonien och Grekland om namnen är en bilateral affär och inte bör ha några återverkningar och för det andra argumenterade för Makedoniens anslutning till Nato snarast möjligt och således för att Grekland måste dra tillbaka sitt veto – två mycket viktiga punkter.

Vi är kanske ibland något arroganta när vi debatterar kandidatländer, vilket är anledningen till att jag skulle vilja väcka frågan om personligt ansvar, eftersom vi diskuterar kandidatländernas utsikter och tillkortakommanden här, samtidigt som vi har mycket grundläggande politiska krafter, som de konservativa i Tyskland, som vill trycka på för att Kroatien ska godkännas och för att inga andra stater ska följa.

Om detta skulle bli majoritetens inställning i Europeiska unionen under nästa valperiod, skulle det rasera den starkt finansierade fredsplan som upprättats efter Balkankrigen. Vi skulle förlora trovärdighet och EU:s trovärdighet skulle då försvagas. Jag ber alla att stå emot detta.

När det gäller Kroatien och Slovenien tror och hoppas vi att det kommer att gå bra och att gränstvisterna kan skjutas åt sidan om man bara undviker dubbelmoral och veton, och vi hoppas att förhandlingarna kommer att inledas med Makedonien så snart som möjligt.

Gerard Batten (IND/DEM). - (*EN*) Fru talman! Om Turkiet ansluter sig till EU kommer det att vara den fattigaste och ekonomiskt mest underutvecklade medlemsstaten med en befolkning på över 72 miljoner personer. Hundratusentals, om inte miljontals, människor kommer att migrera till länder som Storbritannien.

EU kommer att gränsa till länder som Syrien, Irak och Iran med en oerhörd potential för framtida konflikter och konfrontationer.

De som verkligen borde oroa sig över ett turkiskt inträde är emellertid grekcyprioterna. Om Turkiet ansluter sig till EU kommer turkarna att ha rätt att resa vart som helst inom EU. Tusentals turkar kommer att kunna resa lagligt till södra Cypern och fullständigt ockupera det, helt rättmätigt, om de så önskar.

Vid valet till Europaparlamentet den 4 juni bör väljare i London med grekiskt ursprung komma ihåg att de konservativa, Labour, liberaldemokraterna och miljöpartiet Green Party alla entusiastiskt stöder ett turkiskt inträde. Det enda brittiska parti i Europaparlamentet som är emot ett turkiskt inträde är UK Independence Party (Förenade kungarikets självständighetsparti).

Philip Claeys (NI). – (*NL*) Fru talman! Om inte annat har förhandlingarna med Turkiet hjälpt kommissionen och rådet att behärska konsten att göra förskönande omskrivningar. Det sätt på vilket problemen i Turkiet förminskas börjar bli imponerande. Detta har ibland väckt löje i Turkiet.

Problemkatalogen är så omfattande att det är förbryllande att förhandlingarna fortfarande pågår. Kommissionen har utlovat att förhandlingsprocessen ska hålla takten med reformprocessen i Turkiet. Detta löfte har brutits med besked nu eftersom kapitel ständigt öppnas.

Resultatet av mer än tre års förhandlingar är helt enkelt beklämmande. Låt oss därför dra ur proppen. Turkiet är inte ett europeiskt land och hör därför inte hemma i Europeiska unionen, utan låt oss i stället utforma en förbindelse som bygger på ett privilegierat partnerskap.

Doris Pack (PPE-DE). – (*DE*) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Kroatien är det första land som ribban för EU-anslutning har lagts mycket högt för, och det med rätta, efter erfarenheterna från de senaste två utvidgningarna med Rumänien och Bulgarien, och det är därför som de referenspunkter och framsteg som Kroatien har uppnått är särskilt lovvärda. De återstående reformerna inom rättsväsendet som det hänvisas till är på gång. Fullt samarbete med Internationella brottmålsdomstolen i Haag, som återigen efterlystes, är på rätt väg.

När det gäller Slovenien finns frågan om bilaterala gränstvister. Herr kommissionsledamot! Ni hänvisade plötsligt till "europeiska gränstvister". Före 2004 var de inte europeiska gränstvister. De var gränstvister som inte erkänns. Inte heller vände sig någon till FN på den tiden för att avgöra en tvist. Nu har man gjort det. Om Slovenien således upphör med att förhindra öppnandet av det nödvändiga förhandlingskapitlet på grund av dessa bilaterala gränstvister, som inte var något hinder för dess anslutning till Europeiska unionen, skulle anslutningsförhandlingarna mellan Kroatien och EU kunna avslutas i slutet av året.

Kandidatlandet Makedonien har också gjort stora framsteg. Om valet som ska hållas i slutet på mars uppfyller internationella normer, måste EU till sist fastställa ett datum för inledandet av anslutningsförhandlingar. Den rent bilaterala namntvisten mellan Makedonien och Grekland bör inte uppmuntra Grekland att inge ett veto

Allt som finns kvar är hoppet om att de båda EU-medlemsstaterna Grekland och Slovenien erinrar sig sitt eget läge före deras anslutning till EU och drar slutsatsen att de bör agera rättvist och på ett europeiskt sätt gentemot sina grannländer.

Om Kroatien och Makedonien med hjälp av sina grannar i år uppnår de mål jag beskrev skulle detta sända en positiv signal till övriga länder på västra Balkan om att EU menar allvar med det löfte som gavs i Thessaloniki om anslutningen av alla länder på västra Balkan. Därför stöder även CDU Angelika Beer.

Libor Rouček (PSE). – (*CS*) Jag vill göra ett par kommentarer. För det första är det bra att denna debatt om EU:s utvidgning äger rum eftersom det är viktigt att EU även i tider av en allvarlig ekonomisk kris inte förlorar sina framgångsrika prioriteringar ur sikte, nämligen ytterligare utvidgning. Vi måste behålla inriktningen på denna prioritering. För det andra, och när det gäller Kroatien är jag fast övertygad om att anslutningsförhandlingarna kan slutföras i år. Jag vill därför uppmana rådet att agera nu och inrätta den tekniska arbetsgrupp som ska få till uppgift att utforma förslaget till anslutningsfördrag. När det gäller f.d. jugoslaviska republiken Makedonien är det olyckligt och demoraliserande för Makedonien att anslutningsförhandlingarna ännu inte har inletts i Skopje, trots att det är tre år sedan Makedonien fick status som kandidatland. Jag vill därför uppmana rådet att påskynda processen. Och så långt Turkiet gäller instämmer jag i att de politiska reformerna måste påskyndas innan de så kallade politiska kapitlen kan öppnas. Jag kan dock inte förstå varför det inte är möjligt att förhandla med Turkiet om till exempel kapitlet "Energi", som är av avgörande betydelse för både EU och Turkiet.

Jelko Kacin (ALDE). – (*SL*) Vi i ALDE-gruppen stöder Erik Meiers betänkande. F.d. jugoslaviska republiken Makedonien förtjänar en chans och en bättre framtid. Det som landet också behöver är dock ett minimum av internationell respekt, inklusive rätten till en egen identitet och erkännandet av dess eget språk och kultur.

Frågan om landets namn har släpat med alltför länge och atmosfären i landet har försämrats sedan en tid tillbaka. Det har förekommit mer och mer populism och nationalism, det finns alltför mycket politiska förskansningar och verbala angrepp utdelas mot grannländer. Att namnge infrastrukturinstallationer efter personer från de perioder i den grekiska historien som föregår ankomsten av slaverna i dessa regioner bidrar inte till goda grannförbindelser. Att resa över 10 meter höga monument är onödigt.

Om vi vill förhindra instabilitet måste vi hjälpa staten, politikerna och befolkningen i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien att bryta sig ut ur blockaden. Avskaffandet av viseringar är inte att gå tillräckligt långt. Vad landet behöver är ett datum för inledandet av förhandlingar. De förtjänar möjligheten att visa vad de går för under anslutningsprocessen. Vi måste hjälpa dem nu och visa att vi har förtroende för dem. På så sätt kan vi bidra till stabiliteten i regionen och till att utvecklingen går i en positiv riktning. F.d. jugoslaviska republiken Makedonien behöver ett positivt svar nu, eftersom tiden är en av de viktigaste aspekterna. Man skulle faktiskt kunna säga att tid är pengar.

Låt mig också säga ett par ord om Kroatien. Herr kommissionsledamot! Två tidigare premiärministrar i Slovenien respektive Kroatien, nämligen Janez Drnovšek och Ivica Račan, uppnådde ett viktigt resultat när ni slöt ett avtal om gränsen. Tyvärr finns de inte längre med oss men de hade modet att avancera, investera i framtiden och uppnå resultat av något slag. Jag anser att det är rätt att ni uppmanar båda regeringarna att följa i deras fotspår och ingå ett nytt gränsavtal, och dessutom göra det inom den närmaste framtiden. Det skulle vara bra för Slovenien, Kroatien, EU och västra Balkan.

Bogusław Rogalski (UEN). – (*PL*) Fru talman! Förhandlingarna med Turkiet om anslutning till EU pågår fortfarande trots att de skulle ha slutförts för länge sedan. Den turkiska regeringen har inte lagt fram något sammanhängande och heltäckande program för politiska reformer. Turkiet har inte återupptagit arbetet med en ny sekulär konstitution, ett viktigt inslag i skyddet av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som det var meningen att den turkiska regeringen skulle garantera.

Diskrimineringen av etniska och religiösa minoriteter fortsätter. Turkiet har inte vidtagit några åtgärder för att förstärka rättsinstitutionernas opartiskhet. Yttrande- och pressfriheten skyddas fortfarande inte i Turkiet, utan kränks tvärtom öppet. Våld i hemmet och tvångsäktenskap är fortfarande vanligt förekommande.

Turkiets motstånd mot ett strategiskt samarbete mellan EU och Nato motverkar påtagligt gemenskapens intressen. Vidare erkänner Turkiet inte en av EU-medlemsstaternas självständighet, nämligen Cypern. Detta är skandal. Turkiet är ett land som är antidemokratiskt, kränker de mänskliga rättigheterna och styrs av ett värdesystem som är främmande för oss. Det vore mycket bättre för EU om Turkiet inte blev medlem i EU.

Sepp Kusstatscher (Verts/ALE). – (*DE*) Tack fru talman! I den mycket heltäckande debatten här i dag vill jag bara framhålla ett problem och det är frågan om flerspråklighet i Makedonien.

Konflikter bröt nyligen ut i skolor i Struga mellan föräldrar som talade albanska respektive makedonska. Under påtryckningar från dessa nationalistiskt sinnade föräldrar reagerade de ansvariga genom att dela upp undervisningen i etniska grupper, vilket är ett steg i fel riktning. Språkinlärning främjas inte genom att hålla isär olika språkgrupper utan genom att informellt föra samman personer som talar olika språk i skolor, på arbetsplatser och under fritiden. Att undervisningen i engelska, som redan nu är obligatorisk för alla från årskurs ett, är naturligtvis välkommet, men det får inte utnyttjas som en förevändning av makedonier att inte lära sig albanska, eller för albaner att inte lära sig makedonska. Skolor i flerspråkiga regioner har en mycket viktig uppgift: de måste lära barnen deras modersmål och grannarnas språk.

Enade i mångfald är EU:s motto, och det ska även gälla för makedonierna.

Hanne Dahl (IND/DEM). – (*DA*) Fru talman! Jag anser att Turkiet bör bli medlem av EU. Kritiken mot Turkiet är befogad i många fall, men undanflykterna och betänkligheterna måste upphöra och en allvarligt menad plan för Turkiets anslutning till EU bör utarbetas. Det kommer att ta tid, men landet måste gå med och detta är något som vi bör säga på ett tydligt och bindande sätt. I stället för en pseudodebatt om demokrati i Turkiet, behöver vi en verklig och öppen diskussion om vilken roll religionen kan och bör spela i den sociala debatten. Vi behöver skapa en form av europeiskt samarbete för att kunna möta utmaningen med ett EU som består av olika religioner. Det vill säga, vi måste göra detta utan att förlora ur sikte de centrala värdena och människans okränkbarhet, som härrör från de europeiska värderingar som skapats i smältdegeln av judisk, kristen och hellensk kultur under århundradena före och efter Kristi födelse.

Carl Lang (NI). – (FR) Fru talman! Jag har en minut på mig att säga att trots EU-institutionernas beslutsamhet och blindhet bör en sak vara uppenbar för alla: det är dags att sätta stopp för Turkiets anslutningsprocess.

Förhandlingarna har kört fast, det råder en ömsesidig brist på förståelse och ett permanent tillstånd av oklarhet. Denna situation är till nackdel för alla – för både EU och Turkiet. Vi måste sluta att hyckla och förställa oss.

Vi måste komma ihåg ett uppenbart faktum. Turkiet är ett land i Mindre Asien. Turkiet är inte ett europeiskt land, vare sig geografiskt eller kulturellt. Turkiet ockuperar militärt en del av en medlemsstat i EU. Dessutom har vi hittills endast öppnat tio förhandlingskapitel av 35, och bara ett av dem har avslutats. Det är dags för alla att återfå sin frihet, sitt oberoende och sin suveränitet, med början i Cypern.

EU:s befolkning vill inte ha med Turkiet i unionen. Låt oss respektera vår befolkning och visa respekt för EU!

Pál Schmitt (PPE-DE). – (HU) Som ordförande i den gemensamma parlamentariska kommittén EU–Kroatien vill jag fästa er uppmärksamhet vid en mycket betydelsefull utveckling. I måndags kom Kroatiens premiärminister – och inte enbart premiärministern utan även presidenten och alla oppositionspartier i

parlamentet – överens om att EU ska medla för att lösa gränskonflikten mellan Kroatien och Slovenien enligt folkrätten. Jag anser att det saknar motstycke i EU:s historia att en medlemsstat paralyserar utvidgningen av unionen och för närvarande förhindrar tolv förhandlingskapitel från att öppnas, samtidigt som man 2001 vid tidpunkten för de egna anslutningsförhandlingarna förklarade att man inte hade några gränstvister med sina grannar.

Sedan anslutningsförhandlingarna inleddes 2005 har många resultat nåtts när det gäller omställningen av rättsväsendet och den offentliga förvaltningen, korruptionsmotverkande åtgärder, minoriteternas rättigheter, flyktingars återvändande och regionalt samarbete. I fallet Kroatien innebar detta för första gången att en uppsättning riktmärken kunde nås. Omkring 100 av dessa har framgångsrikt uppnåtts. Genom dessa enastående insatser kan Kroatiens befolkning nu till sist se fram mot positiva besked från Europeiska unionen. Den känsliga och självmedvetna befolkningen blev besviken när ett angränsande och vänligt sinnat land ensamt blockerade fortsättningen på anslutningsförhandlingarna. En långsiktig och trygg stabilisering av Balkanstaterna är endast möjlig genom europeisk integration. Unionen misstar sig om den tillåter Slovenien att förhindra Kroatiens förhandlingar på grund av den bilaterala tvisten, trots att Kroatien har gjort allt som är möjligt för att försvara grundläggande europeiska värden och införa gemenskapens regelverk. Jag konstaterar att det är olyckligt – kanske även för dem som lyssnar till oss – att vi behandlar tre viktiga, historiska länders öden samtidigt som om de vore en och densamma. Det hade kanske varit bättre att diskutera de tre länderna i tur och ordning.

Emine Bozkurt (PSE). – (*NL*) Fru talman! Jag vill ta upp en synpunkt som Ria Oomen-Ruijten också nämnde, nämligen de politiska kriterierna. I förhandlingsprocessen med Turkiet sattes medborgerliga rättigheter mycket tydligt på dagordningen. Detta avspeglas i betänkandet.

En rad saker har tydligen förbättrats: kurdisk television, men även inrättandet av ett kvinnoutskott i det turkiska parlamentet, något som jag, som föredragande för kvinnors rättigheter, arbetade oerhört hårt för under de senaste åren i Turkiet. Detta är viktiga reformer.

En annan uppenbar förbättring är ökningen av antalet fristäder för misshandlade kvinnor. Men vad händer om kvinnorna lämnar dessa fristäder? Hur tas de och deras barn hand om? Turkiet bör ta itu med denna fråga. När valet till kommunfullmäktige har hållits i slutet av månaden kommer fler kvinnor att sitta i kommunfullmäktige.

Jag vill också fästa uppmärksamheten vid kampen mot bedrägerier. Turkiet bör samarbeta mer effektivt med EU i kampen mot bedrägerier och mot kvinnohandel, eftersom alltför många människor faller offer för bedrägerier som gäller miljöfonder eller mot välgörenhetsorganisationer.

Jim Allister (NI). - (EN) Fru talman! Jag har aldrig stött det icke-europeiska Turkiets inträde i EU, men den nuvarande ekonomiska nedgången gör mig mer övertygad än någonsin.

Som en mycket stor nettobidragsgivare bär Storbritannien ett oproportionerligt stort ansvar för att finansiera EU. När det gäller den enorma tilläggskostnaden för Turkiets anslutning skulle vi därför belastas mer än vad vi kan klara av. Med ett minskat skatteunderlag, minskade inkomster och ökade sociala utgifter samt ett förödande arv i form av skulder från de kommande årtiondena beroende på labourregeringens vanskötsel kan vi inte fortsätta att ta fram vårt allt tunnare checkhäfte för att betala för den turkiska anslutningen.

Kalla det för inskränkt, egennyttigt nationellt intresse om ni vill, men för mig handlar det om oundvikligt sunt förnuft när det gäller statsinkomsterna.

Antonios Trakatellis (PPE-DE). – (*EL*) Fru talman! Grekland är den äldsta medlemmen av både Europeiska unionen och Nato i regionen och har därför varit och fortsätter att vara ledande i insatserna för att integrera alla länder på Balkan i den europeisk-atlantiska strukturen, eftersom Grekland är starkt övertygat om att utvecklingen bland länderna i regionen kommer att vara till nytta för alla.

Grekland har investerat över en miljard dollar i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och har skapat 20 000 arbetstillfällen, vilket är en utländsk investering utan motstycke i en lokal ekonomi. För Grekland är namnfrågan inte bara ett problem av historiska, psykologiska och känslomässiga dimensioner. Det är en pågående betydelsefull politisk fråga som berör alla grekiska medborgare och de europeiska värdena när det gäller gott samarbete mellan grannländer och regioner.

Jag vill påminna parlamentet om att Grekland i dokumentet KOM(2007)0663 samtyckte till att f.d. jugoslaviska republiken Makedonien får status som kandidatland för anslutning till Europeiska unionen, varvid Grekland uttryckte sitt engagemang för att under FN:s ledning förhandla om en lösning rörande

namnfrågan som båda parter kan godta. En sådan lösning skulle bidra till det regionala samarbetet och goda grannskapsförbindelser. Utan en lösning kan det inte finnas någon vänskap och utan vänskap kan det inte bli några allianser eller partnerskap.

Vår representation motsätter sig inte allt som sägs i betänkandet, där man stöder en lösning under FN:s ledning. Tyvärr finns det dock bortom denna tydliga ståndpunkt ytterligare meningar i punkterna 12 och 13 som utgör ett hinder mot insatserna för att lösa problemet och uppmuntrar till oförsonlighet, och därför är de helt oacceptabla, medan den korrekta ordalydelsen i punkterna 12 och 13 återinförs genom ändringsförslagen 1 och 2.

För övrigt innehåller betänkandet punkter som är till stöd för f.d. jugoslaviska republiken Makedonien att fortsätta sina insatser på vägen mot europeisk integration.

Maria Eleni Koppa (PSE). – (EL) Fru talman! Utvidgningspolitiken är den mest framgångsrika delen i Europeiska unionens utrikespolitik. När det gäller Turkiet måste budskapet vara tydligt; målet är integration, men detta är endast möjligt om landet uppfyller sina skyldigheter, befäster demokratin, respekterar de mänskliga rättigheterna och har goda förbindelser med grannländerna.

Turkiet befinner sig i ett avgörande skede, både internt och i fråga om att omdefiniera sin geostrategiska roll. Inom ramen för detta är det nödvändigt att landet fortsätter sina reformer och stadigt går i riktning mot europeisk integration. Jag vill dock påpeka att de spänningar som Turkiet nyligen orsakade i området kring Egeiska havet har skapat nya problem.

Beträffande f.d. jugoslaviska republiken Makedonien har kommissionen tydligt betonat att landet inte uppfyller de grundläggande kraven för att inleda förhandlingar på grund av de betydande demokratiska bristerna. När det gäller namntvisten har regeringen i Skopje inte svarat, trots att Grekland har visat samarbetsvilja och realism.

I Europaparlamentets betänkande som vi behandlar i dag framställs dock mitt land som det enda land som bär ansvar för att anslutningsförhandlingarna har försenats. Det är orättvist mot Grekland och underlättar inte en lösning av problemet som har plågat båda länderna i över femton år.

Alojz Peterle (PPE-DE). - (SL) Jag har hittills stött alla Europaparlamentets betänkanden som har bidragit till Kroatiens framsteg på vägen mot ett fullfjädrat medlemskap i Europeiska unionen. Jag tar också tillfället i akt att välkomna Kroatiens många nya framsteg. Jag kommer också att med glädje stödja detta viktiga betänkande, vilket har utarbetats omsorgsfullt av parlamentsledamoten Hannes Swoboda, under förutsättning att kompromissändringsförslagen återspeglar en balanserad och realistisk strategi. Det är den enda strategi som kan bidra till att undanröja orsakerna till hindren och påskynda Kroatiens anslutning.

Jag håller helt med rådsordföranden Alexandr Vondra när han säger att vi måste ha en konstruktiv och dynamisk strategi. I detta sammanhang förefaller det enligt min mening viktigt att kommissionen efter en rad misslyckade bilaterala försök nu genom sitt initiativ till medling har erbjudit en möjlighet till ett nytt trovärdigt försök att nå en slutig lösning på gränsproblemet mellan Slovenien och Kroatien och att på samma sätt göra snabba framsteg i anslutningsförhandlingarna med Kroatien.

Jag konstaterar med glädje att båda länderna har tagit emot initiativet väl och att samtal har inletts på hög nivå. Jag hoppas att initiativet ska föra oss närmare en seger för alla tre parterna: en seger för Kroatien, Slovenien och EU. Vi får inte låta bara en part vara vinnaren eller endast tillåta ett synsätt. Vi kan bara vinna om vi arbetar med utgångspunkt i gemensamma mål och en gemensam vilja.

På samma sätt är jag också enig med föredraganden Hannes Swoboda när han säger att vi måste respektera rättviseprincipen, som ingår i den internationella rätten. Jag är också helt enig med kommissionsledamot Olli Rehn om att FN-stadgan är en lämplig utgångspunkt för att lösa gränstvisten och att kommissionens initiativ återspeglar andan i stadgan.

Det är dags att låta förhandlingsbordet ta plats på scenen utan någon retorik eller några påtryckningar som kan skada någon av parternas värdighet eller Kroatiens anslutningsstatus. Vi behöver en positiv anda. Jag är övertygad om att vi endast kan förvänta oss en positiv lösning; en lösning som Slovenien och Kroatien kan enas om genom medling av en tredje part, t.ex. Europeiska kommissionen. Jag vill att detta ska ske så snart som möjligt.

Giorgos Dimitrakopoulos (PPE-DE). – (*EL*) Fru talman! Jag instämmer i och erkänner Turkiets planer på EU-medlemskap, men om dessa planer ska få ett gynnsamt resultat måste Turkiet göra följande:

För det första måste Turkiet verkligen respektera minoriteternas rättigheter och undvika sådana åtgärder som landet nu vidtar i exempelvis Imvros och Tenedos.

För det andra måste Turkiet förbättra sina förbindelser med Grekland, en medlemsstat som stöder Turkiets planer på EU-medlemskap, exempelvis genom att upphäva krigsförklaringen och sätta stopp för överträdelserna i Egeiska havet en gång för alla.

För det tredje måste Turkiet göra framsteg i Cypernfrågan. Ett sådant framsteg skulle å ena sidan markeras genom tillbakadragandet av turkiska ockupationsstyrkor och å andra sidan genom att inta en positiv hållning i alla aspekter för att lösa frågan. Jag vill påminna parlamentet om att jag tillhör den generation som växte upp med talesättet "våra gränser finns i Kyrenia".

Joel Hasse Ferreira (PSE). – (*PT*) Processen som ska leda till Turkiets anslutning till Europeiska unionen går framåt i långsam takt. Just nu är inte skälet till den försenade processen att reformerna i Turkiet genomförs i långsam takt, utan att rådet och kommissionen är långsamma. De ekonomiska, sociala och politiska konsekvenserna av den framtida anslutningen diskuterades ingående i december förra året i den polska staden Sopot vid en konferens då jag hade glädjen och äran att få tala.

Beträffande den turkiska regeringens prioriteringar är det lämpligt att nämna det frukostmöte som hölls med premiärminister Tayyip Erdogan i januari i år i Bryssel. Det mötet ledde till ett lägligt klargörande som kompletterades med att kontakter togs av några av oss med den republikanska sidan och av en blandad grupp av personer och organisationer från Turkiet. Detta skedde samtidigt som det fortsatta arbetet genomfördes i den gemensamma parlamentarikerkommittén EU–Turkiet.

Avslutningsvis vill jag säga att denna process är avgörande för ett verkligt utvidgat EU som är starkt och öppet för omvärlden, sekulärt och demokratiskt, och där ett demokratiskt enat Cypern har den plats det förtjänar.

Metin Kazak (ALDE). – (*BG*) Tack, fru talman! Turkiet spelar en nyckelroll i EU:s geostrategiska säkerhet och energisäkerhet och kommer att fortsätta att vara en stabiliserande faktor också under krisen. Det är sant att händelser som förfarandet att avveckla AK-partiet, fallet Ergenekon och de lokala valen ledde till att reformerna i landet försvagades, men det faktum att en ny chefsförhandlare har utsetts kommer att ge den turkiska regeringen en god möjlighet att påskynda processen att harmonisera lagstiftningen med europeiska standarder och göra framsteg med de politiska kriterierna i förhandlingskapitlen.

Jag anser att Turkiet bör uppnå tre prioriteringar om landet vill göra seriösa framsteg i riktning mot medlemskap. För det första måste landet fortsätta att arbeta konstruktivt för ett framgångsrikt resultat i diskussionerna om Cypernfrågan, men detta åtagande måste delas med alla länder i processen och får inte utnyttjas som en förevändning för att blockera förhandlingarna. För det andra måste Turkiet respektera yttrande- och åsiktsfriheten. För det tredje måste landet garantera skydd för minoritetssamhällena, särskilt när det gäller deras kulturella och utbildningsmässiga rättigheter. Eftersom Turkiet hela tiden fortsätter att moderniseras måste landet återvinna sina förespråkare för EU-anslutning. Tack.

Bart Staes (Verts/ALE). – (*NL*) Fru talman! Jag var en av de parlamentsledamöter som röstade för att förhandlingar skulle inledas med Turkiet och som jag ser det är dessa förhandlingar i realiteten en övning i att förebygga konflikter. Jag är övertygad om att förhandlingarna i hög grad kommer att påverka många politikområden. De syftar till att skapa ett bättre socialt klimat i Turkiet och bättre lagstiftning på miljöområdet, hälso- och sjukvårdsområdet och på det arbetsrättsliga området för det turkiska folket.

På längre sikt kommer förhandlingarna också att leda till bättre levnadsvillkor för många befolkningsgrupper: kvinnor, religiösa minoriteter, kurder och aleviter. Framstegen går dock för långsamt. Det har nu rått ett stillastående läge i fyra år och det finns många smärtsamma områden som måste tas upp. Diskrimineringen mot partier som t.ex. det kurdiska demokratiska samhällspartiet (DTP) är oacceptabel. Den civila och politiska övervakningen av armén är bristfällig och det är helt oacceptabelt.

Åsikts- och pressfriheten är grundläggande och tortyr och misshandel i fängelser kan inte tolereras. Det är också absolut nödvändigt att kurdfrågan får en politisk lösning. Jag anser att vi under dessa omständigheter absolut bör fortsätta förhandlingarna.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). - (EN) Fru talman! Jag skulle vilja gratulera kommissionsledamot Olli Rehn till hans ståndpunkt när det gäller Oomen-Ruijten-betänkandet, nämligen att det är nödvändigt att Turkiet på ett aktivt sätt stöder de pågående förhandlingarna mellan ledarna för de två befolkningsgrupperna på Cypern. Därför är vi fullständigt överens med föredraganden när hon i punkt 40

i betänkandet uppmanar Turkiet att "verka för ett positivt förhandlingsklimat genom att dra tillbaka sina styrkor och låta de båda ledarna förhandla fritt om landets framtid".

Jag vill framhålla att det vid denna tidpunkt när det pågår direkta förhandlingar kanske inte är tillrådligt att Europaparlamentets betänkande innehåller något förslag om undantag från gemenskapens regelverk.

För att komplettera föredragandens ståndpunkt uppmanar vi också Turkiet att uppfylla sina skyldigheter beträffande undersökningarna om vad som hänt de personer som saknas och att sluta inkräkta på Republiken Cyperns exklusiva ekonomiska zon. Turkiet kommer därmed att självt underlätta sin väg mot anslutning.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (FR) Fru talman! Jag lade i går fram en muntlig fråga till kommissionen och fick ett meddelande från parlamentets sekretariat om att kommissionsledamoten skulle besvara min fråga i eftermiddag.

Jag förklarar att mitt namn är Marie Panayotopoulos-Cassiotou och att jag lade fram en fråga om punkt 6 i förhandlingsramen för Turkiet.

Talmannen. – Fru Panayotopoulos-Cassiotou! Jag tror att kommissionsledamoten har hört er.

Alexandr Vondra, *rådets ordförande*. – (EN) Fru talman! Vi har haft en mycket lång men viktig debatt här i dag. För Kroatien och hela västra Balkan är detta ett avgörande år i anslutningsprocessen och vi fäster definitivt stor betydelse vid och välkomnar parlamentets fortsatta stöd för att föra Kroatien, f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och länderna på västra Balkan närmare EU.

Det har sagts mycket om bristen på framsteg när det gäller Turkiets reformansträngningar. Vi välkomnar därför att Turkiet, som premiärminister Tayyip Erdogan sa, på nytt har bekräftat sitt engagemang för vägen mot EU-medlemskap och uppmanar Turkiet att utnyttja möjligheten att under 2009 bevisa detta engagemang och göra ytterligare framsteg på vägen mot EU-medlemskap.

Turkiet måste genomföra efterlängtade reformer. Europaparlamentets fortsatta stöd under hela denna process är viktigt framför allt med hänsyn till framtida utmaningar. Jag kommer att få tillfälle att träffa den turkiske förhandlaren i morgon i Prag.

Vi bör samtidigt inte ta lätt på Turkiets strategiska betydelse, särskilt inte i dessa oroliga tider, och vi bör inte heller glömma våra tidigare åtaganden. Så vitt jag vet kan president Barack Obama under sitt besök i Europa komma att besöka Turkiet som ett slags muslimskt föregångsland. Jag anser att det inte är rätt tid för EU att ge upp sitt engagemang för Turkiet. Joost Lagendijk påpekade detta helt riktigt enligt min mening.

När det gäller gränstvisten mellan Kroatien och Slovenien har jag lyssnat noga till vad Hannes Swoboda, István Szent-Iványi och många andra har sagt. Jag vill därför endast upprepa att vi som ordförandeland välkomnar att både Slovenien och Kroatien nu har kommit överens om att fortsätta sitt arbete med kommissionsledamot Olli Rehns initiativ när det gäller denna tvist. Vi stöder detta initiativ fullt ut och vi är bekymrade över att det ännu inte har lett till några fruktbara resultat med hänsyn till de särskilda villkoren för hjälp. Vi konstaterar att tiden är knapp och ordförandelandet vill försäkra sig om konkreta framsteg i förhandlingarna som bygger på det arbete som redan gjorts. Vi överväger därför möjligheterna att öka vårt stöd till kommissionsledamotens initiativ inom kort. Vi diskuterade detta alldeles nyss under lunchen.

När det gäller f.d. jugoslaviska republiken Makedonien sa bland annat Bernd Posselt att vi bör stödja f.d. jugoslaviska republiken Makedoniens ansträngningar och jag anser att han har rätt. Jag ska bara nämna att Tjeckiens premiärminister Mirek Topolánek besökte Skopje i går och på nytt bekräftade vårt engagemang för detta lands EU-strävan.

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka ledamöterna för en mycket konstruktiv, genomgripande och saklig debatt och jag skulle bara vilja göra ett par påpekanden när det gäller era anföranden.

För det första är det tydligt att allt beslutsfattande i EU och i världen överskuggas av de stora utmaningar vi står inför i dag på grund av finanskrisen och den ekonomiska nedgång som våra medborgare upplever, och detta styr naturligtvis EU-ledarnas inställning.

Ändå är det helt nödvändigt att vi som Europeiska unionen behåller vårt engagemang för Sydösteuropas EU-perspektiv. Det har varit den uttryckliga politiska viljan här i Europaparlamentet i dag, vilket jag välkomnar och uppskattar.

För det andra, och när det gäller Cypern, sa min vän Jan Marinus Wiersma att jag måste vara optimist. Jag tror att något gick förlorat i tolkningen även om jag trodde att jag talade engelska – kanske med en viss östfinsk brytning! Jag anser emellertid att jag varken är optimist eller pessimist utan att jag i regel snarare är realist när det gäller att analysera saker och ting och beslutsam i de frågor som jag verkligen kan påverka. I detta sammanhang anser jag att det är helt nödvändigt att vi stöder de förhandlingar som pågår för närvarande mellan de två ledarna och de två befolkningsgrupperna, så att vi under 2009 kan ta tillfället i akt att uppnå en allsidig lösning. Vi förväntar oss naturligtvis att Turkiet bidrar till ett positivt politiskt klimat för att uppnå en sådan lösning.

Från EU:s synpunkt är det viktigt att se till att alla lösningar överensstämmer med EU:s grundläggande principer om frihet, demokrati, respekt för mänskliga rättigheter och grundläggande friheter samt rättsstatsprincipen. Med andra ord kan EU stödja alla lösningar som leder till ett enat Cypern som respekterar de principer på vilka EU grundades och som kan ta ansvar för de förpliktelser som ett EU-medlemskap innebär. Detta innebär en politiskt jämställd federation mellan de två områdena och de två befolkningsgrupperna enligt definitionen i de relevanta resolutionerna från FN:s säkerhetsråd.

Slutligen, när det gäller Kroatien, tackar jag talarna för deras stöd för kommissionens medlingsinitiativ – ett initiativ som bygger på internationell rätt och med det syftar jag både på FN-stadgan och förhandlingsramen för EU och Kroatien. Jag kan bara understryka att oavsett vilken metod som väljs måste ett bilateralt avtal mellan de två länderna Slovenien och Kroatien komma till stånd. Vi arbetar för att främja ett sådant avtal.

Jag önskar uppriktigt att ni kan stödja kommissionens initiativ i er resolution så att det inte uppstår en situation där vi måste återgå till utgångsläget. Detta är den enda realistiska och möjliga vägen framåt.

Låt mig avsluta med att säga att jag uppriktigt anser att det fortfarande är möjligt för Kroatien att uppnå det högt satta målet att avsluta anslutningsförhandlingarna före utgången av 2009, förutsatt att förhandlingarna snart kan fortsätta. Därför uppmanar jag båda länderna att snabbt komma överens så att gränstvisten kan lösas och Kroatiens anslutningsförhandlingar kan återupptas utan dröjsmål. Jag vill tacka er för ert stöd för detta initiativ.

Talmannen. – Jag har mottagit tre resolutionsförslag⁽²⁾, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon den 12 mars 2009.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (*DE*) Fru talman! Jag har en särskild fråga till kommissionsledamoten, nämligen om han håller med om eller föreslår att uttrycket "rättviseprincipen" i kommissionens uttalande ska ersättas med uttrycket "internationell lag och rättsskipning".

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Herr Posselt! Debatten är avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), *skriftlig.* – (RO) Jag gratulerar Ria Oomen-Ruijten till detta mycket väl utarbetade betänkande.

Jag vill betona två tankar:

- 1) För det första anser jag att EU måste fortsätta att uppmuntra utvecklingen i Turkiet av EU-vänliga, moderna och sekulära eliter och sprida de europeiska värderingarna och information av hög kvalitet om den europeiska integrationen. EU måste därför mer aktivt stödja utbildningsreformer i Turkiet, garantin för universitetens självständighet, utvecklingen av studier om den europeiska integrationen och Erasmusprogrammet. Studenter, forskare och lärare som ingående vill studera EU-institutionerna och EU:s politik måste få uppmuntran och stöd för detta.
- 2) För det andra måste EU stödja rättigheterna för dem som tillhör nationella minoriteter och samtidigt bestämt fördöma etniska separatisters verksamhet. Jag hänvisar till den kurdiska separatiströrelsen i Turkiet

⁽²⁾ Se protokollet.

och den turkiska separatiströrelsen på Cypern, men det finns också andra exempel. EU måste stödja strikt tillämpning av principerna om territoriell integritet och goda grannskapsförbindelser mellan Turkiet, Irak, Cypern och andra länder i regionen.

Richard Corbett (PSE), *skriftlig.* – (*EN*) Jag känner mig uppmuntrad av att utskottet för utrikesfrågor och kommissionen känner sig säkra på att förhandlingarna om Kroatiens anslutning till EU kan avslutas detta år. Kroatien har gjort stora framsteg när det gäller att anta gemenskapens regelverk, antikorruptionsorganet USKOK har intensifierat sitt arbete och lagstiftning har införts för att reformera det kroatiska rättsväsendet.

Detta förtas emellertid av vetskapen om att det fortfarande finns fall där Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien (ICTY) inte har kunnat få tillgång till vissa handlingar som rör påstådda krigsförbrytelser. Större uppmärksamhet måste också ägnas åt minoriteters rättigheter, t.ex. Krajinaserbernas status, och flyktingars återvändande.

Utvidgningen är en av det moderna EU:s stora framgångar. Efter att ha införlivat många europeiska nationer som härjats av det kalla kriget måste vi nu göra detsamma för länderna på västra Balkan. Kroatiens anslutning är det första avgörande steget.

Alexandra Dobolyi (PSE), *skriftlig*. – (*HU*) Turkietfrågan har alltid omgetts av betänkligheter och misstro. Det har alltid funnits problem som har gått långt utöver vad som krävs för att uppfylla de stränga anslutningskriterierna.

Med tanke på detta är det tillräckligt att se vilken typ av grannskapsförbindelser Turkiet har med andra medlemsstater i EU som exempelvis Grekland, Cypern eller med ett land utanför EU som Armenien. Om vi dessutom beaktar att Turkiet är den enda stat som anser att Europeiska unionen endast består av 26 medlemsstater är det egendomligt att Turkiet självt vill ansluta sig till och tillhöra denna gemenskap i framtiden.

Min inställning är den att så länge Turkiet inte i betydande omfattning ändrar sitt beteende i grundläggande frågor kommer landets process för anslutning till EU att försvinna i framtiden. När EU beslutade att inleda anslutningsförhandlingar gjordes det med förhoppningen och förväntningen att Turkiet verkligen har en plats i den europeiska familjen. Låt mig få ställa följande fråga: Är det säkert att Turkiet tänker i dessa banor i dag?

Om och när Turkiet på ett otvetydigt sätt engagerar sig för att upprätta goda förbindelser med sina grannländer och löser återstående problem på ett fredligt sätt i enlighet med FN-stadgan och andra europeiska dokument, då finns det hopp.

Om Turkiet uppfyller dessa kriterier utan reservationer finns det möjligheter för landet att få stöd från var och en av oss och att återfå EU-medborgarnas sympati.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), *skriftlig.* – (*PL*) Under det senaste året har vi sett att Kroatien gjort betydande framsteg och intensiva insatser vid anslutningsförhandlingarna. Förhandlingarna om ett EU-medlemskap är på rätt väg, även om landet måste inrikta sig på ytterligare reformer på områden som t.ex. förvaltningen, rättsväsendet, ekonomin, kampen mot korruption och organiserad brottlighet, respekt och skydd av minoriteter och undersökningar av krigsbrott.

Fortsatta insatser är nödvändiga för att fullt ut införliva gemenskapens regelverk och tillämpa det på ett effektivt sätt. Det är dessutom synnerligen viktigt att Kroatien förbättrar förbindelserna med sina grannländer, i särskilt Slovenien, och att landet finner en slutlig lösning på frågan om gränserna till övriga grannländer.

Kroatien bör i sin utvecklingspolitik också inkludera de mål som Europeiska unionen för närvarande har ställt upp när det gäller klimatpaketet och förnybara energikällor.

Kroatiens fortsatta framsteg i anslutningsförhandlingarna beror särskilt på om landet kan genomföra viktiga politiska, ekonomiska, rättsliga och administrativa reformer. I detta sammanhang bör man komma ihåg att kommissionens riktlinjer är ett mycket användbart och nyttigt redskap som fungerar som ett stöd för Kroatien i arbetet med att avsluta de enskilda kapitlen i förhandlingarna. Jag hoppas att det ska bli möjligt att nå den avslutande fasen i förhandlingarna, kanske rentav i slutet av detta år.

András Gyürk (PPE-DE), *skriftlig*. – (*HU*) Energisamarbetet har kommit att bli en av de viktigaste frågorna i förbindelserna mellan EU och Turkiet. Huvudskälet till detta är att Turkiet som transitland i betydande grad

kan bidra till att minska EU:s beroende av energikällor och diversifiera EU:s energiförsörjning. Ökat samarbete med Turkiet kan samtidigt vara ett viktigt steg mot utvidgning av den inre energimarknaden.

Jag är övertygad om att Turkiets och Europeiska unionens grundläggande mål går i samma riktning. Vi vill möta den växande efterfrågan på energikonsumtion från så många energikällor som möjligt. Att främja diversifiering är mest brådskande inom gasförsörjningen. Byggandet av Nabucco-ledningen är därför av central betydelse. Gaskrisen i januari visade tydligare än någonsin på behovet av infrastruktur för gas. Det är därför en välkommen utveckling att det i EU:s plan för ekonomisk stimulans anslås resurser för byggandet av gasledningen.

När det gäller Nabucco-ledningen behöver vi innan det första spadtaget kan tas bilaterala överenskommelser mellan regeringarna så snart som möjligt där Turkiet är delaktigt. Jag anser att kommentarerna om att Turkiets inställning till Nabucco-ledningen skulle ha ett direkt samband med landets anslutning till EU är beklagliga. Jag är övertygad om att samarbete i energipolitiska frågor inte kan omvandlas till ett utrikespolitiskt vapen. Av det skälet behövs en mer intensiv energipolitisk dialog mellan EU och Turkiet. Ett möjligt steg i denna dialog kan vara att inleda energikapitlet.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Kommissionens årliga rapport för 2008 om Turkiets framsteg som kandidatland är välavvägd. Även om reformprocessen måste få ett uppsving och åtta förhandlingskapitel fortfarande är blockerade har kommissionen särskilt välkomnat Turkiets diplomatiska aktivitet på senare tid och dess roll för att främja stabiliteten i regionen. De händelser som inträffade sommaren 2008 belyste Turkiets strategiska roll, även inom energisektorn.

På området för regionalt samarbete noterades den konstruktiva roll som Turkiet spelade i förbindelserna med grannländerna och i Mellanöstern genom aktivt diplomatiskt arbete. Utvecklingen i Kaukasien belyste Turkiets strategiska betydelse för EU:s energisäkerhet, särskilt genom diversifieringen av transportvägarna. I dokumentet betonas betydelsen av nära samarbete inom energisektorn mellan EU och Turkiet med tanke på att Nabucco-projektet är ett centralt inslag i detta hänseende. Efter de påbörjade förhandlingarna mellan de grek- och turkcypriotiska ledarna om att uppnå samförstånd i Cypernfrågan är det nödvändigt att Turkiet fortsätter att ge sitt stöd till att hitta en lösning parallellt med de insatser som FN vidtar i detta syfte.

EU:s utvidgning och den fortsatta integrationen av staterna på västra Balkan i EU är prioriterade frågor för Rumänien. Rumänien stöder de stora framsteg som har gjorts i förhandlingarna med Turkiet, en process som är tillräckligt dynamisk för att främja interna reformer.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Under de senaste fem åren har de nya medlemsstaterna fått uppleva många positiva följder av medlemskapet i EU. Den erfarenheten ska de inte ha monopol på och därför stöder jag starkt EU:s fortsatta utvidgning. Hur gärna jag än skulle vilja se att Turkiet anslöt sig till EU inom en nära framtid pekar framstegsrapporten tyvärr på raka motsatsen.

Jag har tagit upp denna fråga flera gånger i parlamentet och framhållit det armeniska folkmordet, oron för kurdernas situation och ockupationen av Cypern.

När man granskar de framsteg som Turkiet har gjort för att fullfölja förhandlingarna om 35 kapitel av gemenskapens regelverk sedan oktober 2005 kan man dessutom se att bara 12 kapitel har påbörjats och att hittills endast ett – kapitlet om vetenskap och forskning – har avslutats.

Jag vill fråga rådet och kommissionen hur de föreslår att förhandlingstakten ska kunna öka och tvisten om Cypern lösas.

Csaba Sógor (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Europeiska unionens medlemsstater bör visa större solidaritet och tolerans mot kandidatländerna. Mitt land, Rumänien, var inte förberett för anslutningen, och det finns fortfarande brister på området för minoriteters rättigheter. Ungern hindrade dock inte Rumänien från att ansluta sig, eftersom Ungern ansåg att solidaritet och tolerans i Europa var viktigare. Kandidatländerna måste naturligtvis göra större framsteg för att garantera mänskliga rättigheter och minoriteters rättigheter, men de nuvarande medlemsstaterna i EU måste vara goda exempel. Jag anser därför att det är viktigt att vi ser till att EU:s medlemsstater framför allt

- undertecknar och ratificerar den europeiska stadgan om landsdels- eller minoritetsspråk,
- upphäver den lag som i en av EU:s medlemsstater inför begreppet kollektiv skuld,

- lär sig av exemplet i Kosovo att garantera kulturell och regional självständighet för traditionella nationella minoriteter som är bosatta inom EU:s nuvarande medlemsstater.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE), *skriftlig.* – (*HU*) Stabiliseringen av västra Balkan och förstärkningen av dess band med EU är en viktig uppgift, eftersom regionen är av geostrategisk betydelse för EU. Samtidigt är västra Balkan fortfarande mycket sårbart och beroende ur många perspektiv, däribland inom områdena för ekonomi och energi.

Vi hoppas att Kroatien ska kunna ansluta sig till oss 2011 under det ungerska ordförandeskapet, men en förutsättning för detta är att de nyligen inledda bilaterala samtalen med Slovenien kan slutföras på ett framgångsrikt sätt genom internationell medling beträffande delningen av Piranbukten. Ytterligare ett villkor är att Kroatien samarbetar fullt ut med Internationella krigsförbrytartribunalen i Haag i sökandet efter och hanteringen av krigsförbrytare. Vi måste dessutom sända ett positivt budskap till de länder i regionen för vilka tidtabellen för anslutning fortfarande är osäker på grund av olika externa och interna faktorer. Låt oss så snart som möjligt ratificera stabiliserings- och associeringsavtalet med Serbien och Bosnien-Hercegovina, bevilja fullständig status som kandidatland för alla länder i denna region och fatta beslut om en exakt tidtabell för det tidigast möjliga avtalet om liberalisering av viseringsbestämmelserna. Finanskrisen har fått allvarliga konsekvenser på Balkan och om så är nödvändigt måste EU:s medlemsstater spela en roll i stabiliseringen i denna region och vi måste ge stöd till länder i svårigheter. EU måste uppmärksamt följa relationerna mellan de etniska grupperna i regionen och särskilt uppmärksamma den känsliga interna situationen i Makedonien, där det för närvarande finns störst risk för att situationen kan leda till allvarliga konflikter i regionen.

13. Uppdraget för Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om ett betänkande av Annemie Neyts-Uyttebroeck, för utskottet för utrikesfrågor, med ett förslag till Europaparlamentets rekommendation till rådet om uppdraget för Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien (2008/2290(INI)) (A6-0112/2009).

Annemie Neyts-Uyttebroeck, *föredragande.* – (*NL*) Fru talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Efter det att Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien inrättades 1993 har den väckt åtal mot 161 personer. Rättegångar har avslutats helt mot 116 av dem, men för ett antal andra åtalade pågår fortfarande det rättsliga förfarandet.

Rättegångar ska inledas i endast två fall, medan två åtalade, Ratko Mladić och Goran Hadžić, fortfarande är på fri fot. Även om FN:s säkerhetsråd har bett tribunalen att påskynda sin verksamhet senast i slutet av 2010 har det lämnat ett visst utrymme för handlingsfrihet.

Efter en svår start, vilket är förståeligt – allt var ju nytt och initiativ måste tas omedelbart – har tribunalen visat sig vara ett sunt, seriöst och handlingskraftigt rättsligt organ som inte begränsar sin verksamhet till att skipa rättvisa, en verksamhet som tribunalen förresten utför mycket omsorgsfullt och som har ökat dess legitimitet. Tribunalen har dessutom inrättat verkliga program som kan nå ut för att bidra till assimilerings-och försoningsprocessen i de länder som uppstod efter det att före detta Jugoslavien kollapsade.

Tribunalen bidrar också till att utbilda nationella rättsliga organ som slutligen måste hantera större delen av ärendena rörande krigsbrott och brott mot mänskligheten. Det var faktiskt inte tribunalens avsikt att permanent kliva i de nationella domstolarnas skor i före detta Jugoslaven.

Tvärtom är det de berörda länderna som måste se till att krigsbrotten och brotten mot mänskligheten tas upp i domstolar och prövas. Med detta i åtanke har tribunalen överfört ett antal ärenden till nationella domstolar och har inriktat sig på de viktigaste fallen.

Tribunalen har också inrättat en genomförandestrategi i tre steg för att uppfylla säkerhetsrådets krav. Genom planen blir det möjligt att avsluta alla rättegångar senast i slutet av 2011 med en eventuell förlängning till 2012. För att gardera sig mot oväntade händelser och framför allt för att se till att Ratko Mladić och Goran Hadžić verkligen ska genomgå samma förfarande måste en effektiv, högkvalificerad och en tillräckligt utrustad mekanism inrättas som kan genomföra resten av uppgifterna också efter det att tribunalens mandat har löpt ut.

Av alla dessa skäl ber vi rådet att uppmana FN, och särskilt säkerhetsrådet, att förlänga tribunalens mandat med åtminstone två år för att se till att en mottagningsmekanism införs efter denna period och för att säkerställa att tribunalens arkiv hålls tillgängliga.

På ett liknande sätt, men i ett bredare sammanhang, vill vi att ett gott arbetsförhållande med tribunalen och utveckling av ett effektivt rättssystem för att hantera brott mot mänskligheten förblir bedömningskriterier för våra förbindelser med länderna på västra Balkan. Vi uppmanar de berörda länderna att fortsätta att samarbeta med tribunalen och att lämna goda svar till chefsåklagaren.

Slutligen uppmanar vi kommissionen att fortsätta uppmärksamma utbildningsprogrammen och andra initiativ som syftar till en ömsesidig dialog, det gemensamma sökandet efter sanning och försoning. Att endast skipa rättvisa – hur väl det än görs – leder inte till försoning, och försoning är verkligen det som behövs för att män och kvinnor på västra Balkan slutligen ska kunna börja bygga sin framtid.

Alexandr Vondra, *rådets ordförande*. – (*EN*) Fru talman! Jag anser att debatten är läglig och att Annemie Neyts-Uyttebroecks betänkande innehåller att antal viktiga rekommendationer. Det ger mig tillfälle att ta upp en fråga som är central för vår politik gentemot västra Balkan.

Arbetet i Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien (ICTY) är ett viktigt inslag för att skipa rättvisa, acceptera det förflutna och gå framåt. Det är också avgörande för att rättsstaten ska stärkas i området. Detta kan vara en långsam och ibland svår process, men krigsförbrytartribunalen har gjort betydande framsteg. Hittills har tribunalen avslutat rättegångarna mot 116 anklagade med mycket skiftande domar. Endast två av 161 åtalade är fortfarande på fri fot.

När tribunalen inrättades 1993 var de nationella rättssystemen i f.d. Jugoslavien oförberedda på att gripa sig an brottslighet i denna omfattning. Ändå stod det klart att man måste ta itu med problemet. Ingen överenskommelse, inget avtal, inget samhälle kan vara hållbart utan rättvisa. Vår strategi för regionen är att medverka till att länderna på västra Balkan stabiliseras och hjälpa dem att förverkliga sina EU-utsikter. Ett centralt inslag i den politiken är samarbetet med krigsförbrytartribunalen. Vi stöder dess uppdrag på flera sätt.

För det första ingår länderna på västra Balkan i stabiliserings- och associeringsprocessen (SAP). Denna process är beroende av respekt för demokratiska principer, rättsstatsprincipen, mänskliga rättigheter och rättigheter för personer som tillhör minoriteter, grundläggande friheter och principerna för folkrätten samt regionalt samarbete. Processen är också beroende av ett fullständigt samarbete med Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien. De villkor som fastställts för stabiliserings- och associeringsprocessen övervakas genom de årliga framstegsrapporter som utarbetas av kommissionen. Nästföljande framstegsrapporter kommer att offentliggöras i oktober 2009.

Dessutom är frågor som rör mänskliga rättigheter och rättstatsprincipen, däribland stärkande av rättssystemets verksamhet, opartiskhet och ansvar samt kampen mot korruption och organiserad brottslighet, centrala prioriteringar i EU:s europeiska partnerskap med länderna på västra Balkan. Dessa prioriteringar uppdateras regelbundet.

Vidare har kommissionen antagit två gemensamma ståndpunkter som syftar till att stödja genomförandet av krigsförbrytartribunalens uppdrag genom att införa frysning av tillgångar som tillhör personer som undandrar sig rättvisan och reseförbud för dem som bistår personer som åtalats av tribunalen att undkomma rättvisan. Dessa gemensamma ståndpunkter utvidgas och uppdateras regelbundet.

EU kommer att stödja krigsförbrytartribunalens arbete tills det är slutfört. Jag håller fullständigt med om att arvet från tribunalen måste bevaras på längre sikt. Närhelst detta sker – och det är inte en fråga för EU att besluta om – måste de nationella rättssystemen vara redo att överta tribunalens akter. Det är bland annat därför det är så viktigt att vi i stabiliserings- och associeringsprocessen har lagt tyngdpunkten på reformer av rättsväsendet och god samhällsstyrning.

Det arbete som utförs av icke-statliga organisationer och enskilda som söker efter sanningen, t.ex. Humanitarian Law Centre i Belgrad och Research and Documentation Centre i Sarajevo, förtjänar också vårt fulla stöd.

Jag vill avsluta med att tacka parlamentet för ert stöd på detta område och framför allt för detta användbara och konstruktiva betänkande.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Olli Rehn, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Fru talman! Jag välkomnar Annemie Neyts-Uyttebroecks initiativ och betänkande. De ger en mycket välkommen signal om Europaparlamentets engagemang för att stödja Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien (ICTY).

Det är uppenbart för kommissionen att världssamfundet måste bibehålla sitt entydiga stöd för krigsförbrytartribunalen för att de återstående uppgifterna ska kunna slutföras. Inga krigsförbrytare får gå ostraffade och, som ni mycket väl känner till, är ett fullständigt samarbete med tribunalen en förutsättning för framgång i den europeiska integrationen. Detta villkor påverkar i dag anslutningsprocessen till EU för Serbien och Kroatien har tidigare påverkats. Jag hoppas att det inte kommer att påverka Kroatien på nytt under förutsättning att landet fortsätter att samarbeta fullt ut med tribunalen.

Denna princip omfattar också behandlingen av de krigsförbrytelser som krigsbrytartribunalen hänskjuter tillbaka till den inhemska rättskipningen. Vi har gett ekonomiskt stöd och vi ökar vårt stöd och våra kapacitetsbyggande insatser inom detta viktiga område, särskilt i Bosnien och Hercegovina som har den allra största arbetsbördan.

Kommissionen har nyligen godkänt finansiering för ett projekt som initierats av chefsåklagare Serge Brammertz om praktiktjänstgöring på hans kontor för att utbilda besökande yngre jurister från Sydösteuropa och åklagare som handhar ärenden rörande krigsförbrytelser.

Vi samarbetar också med chefsåklagare Brammertz när det gäller andra projekt, däribland en regional konferens för åklagare från västra Balkan som handhar ärenden rörande krigsförbrytelser. Konferensen kommer att äga rum i Bryssel i början av april, nästa månad.

Sammantaget är kommissionen fortfarande fullständigt engagerad i krigsförbrytartribunalen och fortsätter att stödja Serge Brammertz och hans hängivna kolleger i deras insatser för att ställa dem som är skyldiga till allvarliga brott mot internationell humanitär rätt inför rätta. Kommissionen vill på så sätt stödja detta viktiga arbete som bidrar till försoning och bevarande av freden på västra Balkan.

Jag ser fram emot att fortsätta arbeta tillsammans med parlamentet i detta avseende.

Ria Oomen-Ruijten, *för PPE-DE-gruppen.* – (*NL*) Fru talman! Jag vill rikta ett varmt tack till Annemie Neyts-Uyttebroeck för hennes utförliga betänkande. Hon har rätt när hon säger att parlamentet verkligen bör fastställa sina prioriteringar mycket tydligt. Krigsförbrytare får inte undkomma straff. Alla länder i regionen måste samarbeta fullt ut och Internationella krigsförbrytartribunalen bör få chansen att avsluta sin verksamhet ordentligt.

Tribunalen i Haag kan uppvisa ett mycket gott resultat med 116 avslutade fall och mycket arbete i regionen. Ingen kan längre hävda att den skyldige undgick straff. Jag är också nöjd över att det har betonats att man ska samarbeta med tribunalen fullt ut. Detta gäller alla länder varifrån misstänkta kommer. De personer som fortfarande är på fri fot måste ställas inför rätta, och alla länder i regionen har lovat EU att göra detta. Vi skulle inte vara trovärdiga om vi inte stod fast vid det. Med samtycke från föredraganden kommer jag faktiskt att lägga fram ett muntligt ändringsförslag i denna fråga i morgon.

Tribunalen är mycket värdefull, inte minst med tanke på att det fortfarande finns så mycket arbete som behöver utföras i rättssystemet på Balkan. Det är också skälet till att det är bra att betydelsen av ett väl fungerande och oberoende opartiskt rättsväsende betonas i betänkandet. Det är faktiskt ett av Köpenhamnskriterierna.

Jag skulle vilja säga två saker. Med tanke på tidsfristen 2010 eller 2011 anser jag att vi inte bör vara så strikta. Det är faktiskt betydligt viktigare att tribunalen kan fortsätta att fungera efter tidsfristen om det är nödvändigt för att slutföra vissa aspekter.

För det andra, och när det gäller avslutningen av uppdraget, även om Ratko Mladić och Goran Hadžić grips och döms kommer inte tribunalens arbete att vara avslutat. Restmekanismen och Internationella brottsmåldomstolen kan ta över, men enligt min uppfattning är det viktigt att varken de goda eller de mindre goda erfarenheterna går förlorade.

Richard Howitt, *för PSE-gruppen*. (EN) – Fru talman! Sedan Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien (ICTY) upprättades 1993 har den i grunden förändrat rollen för den internationella humanitära

rätten och gett offren för de tragiska konflikterna på Balkan, som annars inte skulle ha uppmärksammats, möjlighet att uttrycka i ord de ohyggligheter som de och deras familjer upplevt och söka upprättelse.

Krigsförbrytartribunalen har visat att ingen, oavsett ställning eller status vid tiden för konflikten, har skydd mot rättvisan – ett prejudikat som nu innebär att Internationella brottmålsdomstolen verkar för respekt för de mänskliga rättigheterna över hela världen.

I dag upprepar vi återigen att det inte kan ges någon straffrihet för f.d. Jugoslavien för de anklagade som vi nu söker efter. Ratko Mladić och Goran Hadžić flyr fortfarande från rättvisan och måste överlämnas.

Vi bör också ge vårt fulla stöd åt chefsåklagaren Serge Brammertz krav på att nödvändig dokumentation, som är avgörande för målet mot f.d. generalen Ante Gotovina och andra, ska göras tillgänglig för tribunalen – en fråga som våra kroatiska vänner bland andra vet har betydelse för anslutningsprocessen till EU.

Den socialdemokratiska gruppen har lagt fram två ändringsförslag för plenum. För det första att det borde klargöras att alla förslag om en eventuell förlängning av uppdraget inte får avleda uppmärksamheten från det centrala uppdraget att fullfölja rättegångarna och avsluta dem så snabbt som möjligt. För det andra vädjar vi om fritt tillträde till tribunalens arkiv för åklagare, försvaret och till sist historiker och forskare.

Jag tackar föredraganden och överlämnar dessa ändringsförslag till kammaren.

Sarah Ludford, för ALDE-gruppen. (EN) – Fru talman! Vi måste stödja slutförandet av Haagtribunalens imponerande arbete med att ställa förövarna av fruktansvärda brott inför rätta och inte tvinga fram en konstlad avslutning, eftersom tidspress skulle inverka negativt på rättvisa rättegångar och genvägar skulle skada vittnenas säkerhet. Medan många mål på lägre nivå framgångsrikt har överförts till nationella domstolar, kanske vissa av dem inte kan eller vill handlägga brottmål i överensstämmelse med internationell standard, vilket innebär att överföringar ibland möter motstånd bland offer och vittnen.

För att låta krigsförbrytartribunalens uppdrag fortsätta ber vi enträget rådet att uppmana säkerhetsrådet att bidra med tillräckliga resurser från sin allmänna budget, inte minst för att man ska kunna behålla viktiga specialister och högkvalificerad personal. Tribunalen måste lämna ett gott arv efter sig, både som modell för andra eventuella ad hoc-tribunaler och för att bidra till att stärka rättvisan i Balkanländerna.

Det finns behov av ett ökat stöd från EU för nationella utredningar och rättegångar om krigsförbrytelser och för att Köpenhamnskriterierna ska innefatta ett ännu större stöd för ett välutbildat och välfungerande rättsväsen, men arvet efter tribunalen måste också bidra till försoning och interetnisk förståelse och icke-statliga organisationers arbete förtjänar mer resurser.

Kommissionsledamot Olli Rehn påminde oss om att ett fullständigt samarbete med krigsförbrytartribunalen är ett villkor för anslutning till EU. Sanningen är emellertid, som kommissionsledamot Leonard Orban öppenhjärtigt berättade för mig i går kväll i kommissionsledamot Rehns frånvaro, att det inte råder någon enhällighet i rådet om vad detta innebär. Det har lett till förvirring och ett ständigt uppskjutande av tidsfrister. Hur gärna vi alla än vill att Serbien och Kroatien ska gå med i EU måste rådet, kommissionen och parlamentet vara eniga och bestämda och förklara att de måste utlämna anklagade som Mladić och Hadžić och, i fallet Kroatien, göra det lättare att skaffa fram bevis och vittnen. Vi får inte ge avkall på dessa villkor.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (*NL*) Fru talman! Jag vill ta upp ett par punkter i denna korta debatt. Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien är mycket betydelsefull, inte bara därför att den garanterar att de som är ansvariga för krigsbrott på Balkan ställs inför rätta, utan också därför att den är viktig för allmänhetens rättskänsla. Tribunalen spelar dessutom en viktig roll i EU:s politik för västra Balkan. Det är något som också betonas i Annemie Neyts-Uyttebroecks betänkande.

Nu när tribunalens mandatperiod snart är slut måste vi tänka på att dess arbete måste slutföras. I min grupp anser vi att det som är viktigt är att kapaciteten hålls på samma nivå för att slutföra de ärenden som fortfarande pågår och att ställa de sista två misstänkta som fortfarande är på fri fot, Ratko Mladić och Goran Hadžić, inför rätta vid tribunalen.

Vi får aldrig någonsin ge intryck av att mandattidens längd och det faktum att den löper ut på något sätt innebär att dessa personer kan gå fria. Om detta görs genom att förlänga uppdraget eller genom att skapa en restmekanism är inte en principfråga för oss, och vad oss anbelangar kan vi kanske också finna ett sätt att låta domarna, advokaterna och sekretariatet finnas till förfogande genom någon form av beredskapsfunktion.

Véronique De Keyser (PSE). – (FR) Fru talman! Europeiska unionen tillämpar principen om lika behandling för alla länder på Balkan.

Om vi å andra sidan kräver att regeringen i Belgrad ska överlämna Ratko Mladić innan interimsavtalet om handel inom ramen för stabiliserings- och associeringsavtalet kan genomföras, är det tydligt att vi också uppmanar Kroatien att samarbeta fullt ut med tribunalen.

Detta samarbete lämnar dock minst sagt mycket övrigt att önska. Vid chefsåklagare Serge Brammertz senaste besök i Zagreb i februari, då han hade rest dit för att begära in de handlingar som saknas rörande användning av artilleri i "operation Storm", som enligt registren ledde till massflykt för 200 000 serber och 350 civilpersoners död, uppmanade chefsåklagaren Kroatien att samarbeta fullt ut, och trots att Europeiska kommissionen just har gett grönt ljus för att inleda kapitel 23 om rättsväsendet och de grundläggande rättigheterna, vill en del regeringar inom EU inte höra talas om det, och inte heller Europaparlamentet.

Det kommer i realiteten inte att finnas något stöd för oss i Balkan om inte fred garanteras, och den bästa garantin för det är att sanningen kommer fram och rättvisa skipas för de brott som har begåtts i det förflutna.

Jag vill gratulera Annemie Neyts-Uyttebroeck till hennes betänkande som fick ett enhälligt stöd i utskottet för utrikesfrågor.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Jag gratulerar föredraganden Annemie Neyts-Uyttebroeck och välkomnar betänkandet om uppdraget för Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien, ett betänkande som jag också har bidragit till med några ändringsförslag och som väcker en rad viktiga frågor som det är vår plikt att behandla.

Vi måste se till att de resultat som tribunalen hittills har uppnått för att bestraffa krigsbrott och främja försoning i västra Balkan används effektivt. Tribunalens arbete måste genomföras fullt ut. Det är också nödvändigt att bedöma resultaten hittills, särskilt de mål som ännu inte har nåtts. På grundval av denna bedömning bör rådet överväga att förlänga tribunalens uppdrag så länge som krävs.

Naturligtvis kan inte tribunalen fortsätta sitt arbete under obegränsad tid. Det är skälet till att vi måste se till att det inrättas en mekanism för att så länge som det behövs fortsätta att arbeta med de resterande uppgifter som för närvarande inte har fullgjorts. I detta hänseende välkomnar jag förslaget från FN:s säkerhetsråd, vilket syftar till att inrätta en institution för detta ändamål.

En annan åtgärd som jag anser är avgörande för utvecklingen av hållbara institutioner på västra Balkan är införandet av regler och utvärderingskriterier för rättsväsendet i dessa länder i syfte att stödja de nationella domstolarna.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Fru talman! Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien har i betydande grad bidragit till försoningsprocessen på västra Balkan och har hjälpt till att upprätta och bibehålla fred i regionen. Den har också bidragit till att skapa grunderna för en ny världsstandard för konfliktlösning efter slutet av ett krig. Det bör dock betonas att stöd till utvecklingen av de nationella rättsväsendenas potential på Balkan är en grundläggande fråga för att de lokala domstolarna ska kunna fortsätta det arbete som tribunalen har påbörjat. Ett bra samarbete mellan domstolar och åklagare på västra Balkan är en annan viktig utmaning, särskilt i fall som rör utlämning och ömsesidig hjälp i rättsliga frågor. Det finns också ett tydligt behov av att införa mekanismer för att garantera att tribunalens arbete och det material den har utarbetat stärker rättsstatsprincipen efter det att tribunalen avvecklas.

Slutligen vill jag vädja till länderna på västa Balkan och EU:s medlemsstater att stödja de icke-statliga organisationernas arbete och även andra institutioner som hjälper offren genom att arbeta för dialog och förståelse mellan etniska grupper samt stödja insatser för försoning på Balkan.

Alexandr Vondra, *rådets ordförande*. (EN) – Fru talman! Som avslutning skulle jag kort vilja återupprepa vårt fulla stöd för krigsförbrytartribunalens pågående arbete som en viktig del i läknings- och försoningsprocessen på västra Balkan nu och i framtiden.

Jag vill bara nämna att vi ska sammanträffa med chefsåklagaren, Serge Brammertz, i Prag i morgon. Jag håller med om att tribunalen borde ha förutsättningar att genomföra sitt uppdrag, avsluta de pågående rättegångarna och inleda nya mot de båda åtalade som fortfarande är på fri fot. Jag håller också med om att arvet från tribunalen måste bevaras genom att förstärka den lokala kapaciteten att behandla återstående ärenden. När allt kommer omkring är detta fall som rör länderna på västra Balkan och som de i slutändan måste ta ansvar för.

Olli Rehn, *ledamot av kommissionen*. (EN) – Fru talman! Jag vill tacka för en mycket koncis och viktig debatt och gratulera Annemie Neyts-Uyttebroeck till hennes betänkande och initiativ.

Krigsförbrytartribunalen är ett självklart uttryck för europeiska rättsvärden och rättsstatsprincipen och därför är denna debatt så viktig. Tribunalen är också en väsentlig beståndsdel i vår utvidgningspolitik för västra Balkan.

När det gäller datum kan jag bara instämma i vad tribunalen själv säger – att datumen i tribunalens avslutningsstrategi bara är riktdatum och inte absoluta tidsfrister, vilket fastslås i Annemie Neyts-Uyttebroecks betänkande.

För kommissionen är det oerhört viktigt att bevara världssamfundets stöd för att avsluta tribunalens befintliga uppdrag så att man kan garantera att det inte finns någon straffrihet för krigsförbrytelser i framtiden.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, *föredragande.* (EN) – Fru talman! Jag vill tacka alla som har bidragit till debatten.

Jag vill också säga att jag hos alla som arbetar eller har arbetat vid krigsförbrytartribunalen har noterat en grad av hängivenhet och engagemang som jag sällan sett någon annanstans. Det har glatt mig mycket.

Det var desto större anledning till att lägga fram dessa förslag.

Talmannen. (EN) – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, torsdagen den 12 mars 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE), *skriftlig.* – (*PL*) Herr talman! Haag-tribunalens arbete förtjänar permanent stöd från Europeiska unionen, särskilt på grund av att den har skapat grunderna för en ny standard för konfliktlösning och också för att den i så stor utsträckning har bidragit till försoningsprocessen i västra Balkan-regionen.

Mot bakgrund av FN:s resolution om att avsluta krigsförbrytartribunalens arbete är jag enig med föredraganden om att möjligheten att förlänga denna institutions uppdrag bör undersökas. Tribunalens fortsatta arbete behövs, inte minst med tanke på att många krigsförbrytare fortfarande är på fri fot och att det i ett betydande antal ärenden fortfarande krävs en tillförlitlig utredning.

Jag är övertygad om att en nyckelfaktor här också är inrättandet av en tydlig mekanism för rättsväsendets funktion på Balkan, vilket tar på sig tribunalens ursprungliga uppgifter efter det att den avvecklas. Jag vädjar dessutom till medlemsstaterna att stödja de icke-statliga organisationernas arbete och även andra institutioner som hjälper offren genom att främja dialog och förståelse mellan etniska grupper samt att stödja insatser för försoning.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Tio år efter det att det smutsiga kriget släpptes loss mot Jugoslavien av USA, Nato och EU dreglar de personer som gjorde sig skyldiga till krigsbrott mot sitt folk över de tusentals människor som mördades, däribland kvinnor och barn, och över de stora skador de orsakade på Balkan. I det aktuella betänkandet lovordas tribunalen i Haag som de inrättade för att pröva offren och frikänna de amerikanska och europeiska imperialisterna från deras brott, en tribunal med påhittade anklagelser, rättegångar som är en parodi, och som resulterade i att den före detta jugoslaviske presidenten Slobodan Milosevic mördades. Med ofattbar oförskämdhet vill de nu att tribunalens verksamhet ska förlängas så att de kan hitta nya grupper med skyldiga och utöva terroristpåtryckningar på Jugoslaviens folk genom att uppmana dem att underteckna en förklaring där de bekänner sin ånger för att de försvarar sitt land och underkuvas av sina europeiska mördare.

Att endast rösta nej till detta föraktliga betänkande räcker inte. Grekiska kommunistpartiet har lagt ned sina röster. Partiet vägrar också att delta i Europaparlamentets legitimering av imperialistiska brott. På detta sätt hedrar Europaparlamentet inte alls dem som fick betala med sitt blod för USA:s, Natos och EU:s imperialistiska barbari.

Verkliga folkdomstolar kommer att upprättas och de grupper och de mördare i USA, Nato, EU och i center–vänster och center–högerregeringar som verkligen är skyldiga kommer att dömas och bestraffas för sina brott.

14. Frågestund (frågor till rådet)

Talmannen. (EN)– Nästa punkt är frågestunden (B6-0009/2009). Följande frågor har ställts till rådet. Fråga nr 1 från **Marian Harkin** (H-0040/09)

Angående: Förbättrad kvalitet, tillgänglighet och finansiering av långtidsvård

Europa står inför stora utmaningar på grund av den åldrande befolkningen, vilket innebär att allt fler personer behöver vård, och detta i kombination med familjernas storlek och sammansättning, förändringar på arbetsmarknaderna och ökad rörlighet kommer att påverka tillgången på vårdnadsgivare. I kommissionens demografirapport (SEK(2008)2911) erkänns att sådana utmaningar kommer att kräva ett antal åtgärder, bland annat för att stärka solidariteten mellan generationerna vad avser långtidsvård, större erkännande av yrkesmässig vårdpersonal och framför allt större stöd till anhörigvårdare.

Ordförandeskapet har redan sagt att man kommer att prioritera förbättrad kvalitet, tillgänglighet och finansiering vad avser långtidsvård. Vilka åtgärder föreslår rådet för att under detta ordförandeskap stödja informella vårdgivare inom EU, där många redan ger långtidsvård och faktiskt sparar miljontals euro för våra sjukvårdssystem?

Alexandr Vondra, rådets ordförande. (EN) – Jag vill gärna svara på Marian Harkins fråga.

Ordförandeskapet är fullt medvetet om betydelsen av långtidsvården i samband med den åldrande befolkningen. Enligt Eurostat kommer befolkningen på över 65 år i EU att fördubblas mellan 1995 och 2050. I sin slutsats av den 16 december 2008 om folkhälsostrategier för att bekämpa neurodegenerativa sjukdomar som förknippas med åldrande välkomnade rådet det arbete som redan utförs av föreningar som värnar om och stöder patienter och deras anhörigvårdare och uppmanade medlemsstaterna och kommissionen att tillsammans överväga stöd för anhörigvårdare och hur man ytterligare kan utveckla detta.

Dessutom har rådet också uppmanat medlemsstaterna att i samarbete med berörda intressenter upprätta en nationell strategisk handlingsplan eller andra åtgärder för att såväl förbättra livskvaliteten för patienterna och deras vårdare som sprida mer nyttig information till patienterna, deras familjer och deras vårdare för att göra dem medvetna om den vårdprincip och de bästa metoder som man har fastställt.

Rådet rekommenderade också medlemsstaterna att de skulle utvärdera de komplexa och alltför många administrativa förfaranden som möter patienter och deras vårdare och överväga åtgärder för att förenkla dem.

Dessutom förband sig medlemsstaterna i 2008 års gemensamma rapport om socialt skydd och social integration, som överlämnades av rådet till Europeiska rådet, att öka tillgången på tjänster av hög kvalitet. I detta syfte fastslog de på nytt att man måste göra en lämplig avvägning mellan offentliga och privata förpliktelser och mellan formell och informell vård och att privat vård i hemmet eller av kommunens hemtjänst är att föredra framför en institutionsmiljö.

Rådet uppmanade också kommittén för socialt skydd att fortsätta att verka för kostnadsdelning, utbyte av bästa praxis om kvaliteten i långtidsvården, hjälp till anhörigvårdare, organisationen av långtidsvården och vikten av en integrerad vård.

Ordförandeskapet kommer att fullfölja målet för rådets 18-månadersprogram på folkhälsoområdet och koncentrera insatserna på EU-nivå på att öka utbytet av erfarenheter om hälsovård och solidaritet med anhörigvårdare med hänsyn till de hälsoproblem som uppstår genom våra åldrande samhällen.

Det tjeckiska ordförandeskapet kommer att ägna särskild uppmärksamhet åt frågor om långtidsvård med kommunal hemtjänst, informell familjevård och äldre personers värdighet och rättigheter. Ordförandeskapet kommer att anordna en europeisk konferens om värdighet och hälsorisker för äldre som kommer att äga rum i Prag den 25 maj 2009.

Konferensen kommer att inriktas på reformen av hälsovården och sociala tjänster för att bättre svara mot äldres och deras familjers behov och preferenser och man kommer bland annat att behandla frågor som långtidsvård med kommunal hemtjänst, familjevård, ålderdomssvaghet, skydd mot övergrepp och vanvårdnad av äldre och kommunernas roll.

Ordförandeskapet kommer också att anordna den europeiska konferensen "Sociala tjänster – ett verktyg för att mobilisera arbetskraften och stärka den sociala sammanhållningen" som ska äga rum i Prag den 22 och

23 april. Konferensen kommer att inriktas särskilt på ökande anställningsmöjligheter i sociala tjänster i samband med den åldrande befolkningen, stöd för informella vårdgivare och sociala tjänsters roll i aktiv social integrering och förenandet av vård och sysselsättning.

Allra största uppmärksamhet kommer också att ägnas åt självständigt boende i kommunerna. Konferensen ska bidra till ett utbyte av bästa praxis.

Jag avslutar med den senaste utvecklingen på skatteområdet. Ekofinrådet slöt just i går ett avtal i Bryssel om att alla medlemsstater ska ha möjlighet att varaktigt tillämpa reducerade momstaxor för hemtjänster som hushållshjälp och vård av unga, äldre, sjuka eller funktionshindrade.

Kathy Sinnott (IND/DEM). (EN) – Min optimism har stärkts av det tjeckiska ordförandeskapet, särskilt av den vikt det tillmäter familjen. Kommissionens demografirapport, vilken visar att vi har en åldrande befolkning i Europa, har underrubriken "solidaritet mellan generationerna", men det är i realiteten inom familjen som vi lär oss solidaritet och att den baseras på kärlek och omvårdnad.

Jag gläder mig också mycket åt att det tjeckiska ordförandeskapet har lyft fram respekten för mänsklig värdighet, eftersom den principen är själva kärnan i vården. Jag skulle vilja att ni kommenterade det eftersom vi inte får glömma den principen om vi ska kunna ge vård till dem som är beroende av den på ett sätt som respekterar mänsklig värdighet.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (*DE*) Fru talman! Jag anser att det är mycket bra att insatser görs för att stödja släktingar så att de kan ta över långtidsvård. Tyvärr finns det i verkligheten inte tillräckligt många släktingar som kan göra det. Tvärtom behöver vi ett ökat antal välutbildade personer inom personalen. Jag ställer därför följande fråga: Vilka initiativ kommer rådsordföranden att ta för att se till att det finns ett tillräckligt antal yrkesutbildade vårdare? Har man övervägt att harmonisera utbildningen, eftersom dessa initiativ är nya?

Alexandr Vondra, *rådets ordförande*. (EN) – Fru talman! Jag tackar ledamöterna för deras synpunkter på ordförandeskapets insatser för att förbättra levnadsvillkoren för de äldre. Problemet med att åldras är något som vi alla delar och som vi bör närma oss med viss värdighet.

Det är naturligtvis sant att många av dessa utmaningar faller inom medlemsstaternas behörighetsområden, men i början av debatten nämnde jag de båda konferenserna. Jag menar att medlemsstaterna skulle kunna ge utbildnings- och rådgivningsmöjligheter till anhörigvårdare. Utveckling av högkvalitativ utbildning är en central faktor för att förbättra vårdens kvalitet, liksom tillfällig avlösning i vården och särskild ledighet för arbetstagare som vårdar familjemedlemmar. Här är flexibla arbetstider, deltidsanställningar och andra vårdvänliga anställningsavtal viktiga.

Avslutningsvis är socialt skydd för anhörigvårdare också viktigt. Den vård som ges av både informella och professionella vårdgivare måste uppskattas och organiseras av samhället. Ekonomisk trygghet är därför en förutsättning för att garantera vårdens kvalitet.

Talmannen. – Fråga nr 2 från **Brian Crowley** (H-0044/09)

Angående: Arbetslöshet i Europa

Vilka initiativ arbetar Europeiska rådet för närvarande med för att bekämpa ungdoms- och långtidsarbetslöshet i Europa?

Alexandr Vondra, *rådets ordförande.* (EN) – Jag vill tacka Brian Crowley för att ha tagit upp frågan. Ni vet självklart att det är medlemsstaterna som i första hand har ansvaret för att utarbeta och genomföra sin sysselsättningspolitik. Rådet har emellertid några förpliktelser på sysselsättningsområdet, däribland att varje år anta riktlinjer för sysselsättningen i enlighet med artikel 128 i fördraget. När EU nu står inför en finansiell och ekonomisk kris ägnar rådet särskild uppmärksamhet åt medlemsstaternas sysselsättningspolitik.

I er fråga ville ni speciellt veta vilka initiativ som för närvarande tas av Europeiska rådet för att bidra till att bekämpa ungdoms- och långtidsarbetslösheten i EU. I december 2008 samtyckte Europeiska rådet till en ekonomisk återhämtningsplan för Europa för att få en sammanhängande ram för såväl de åtgärder som ska vidtas på unionsnivå som de åtgärder som varje medlemsstat vidtar med hänsyn till sina enskilda omständigheter. I sina slutsatser betonade Europeiska rådet särskilt snabba extrainsatser av Europeiska socialfonden för att stödja sysselsättningen speciellt till förmån för de mest utsatta grupperna i befolkningen. Europeiska rådet åtog sig att utvärdera genomförandet av planen vid sitt kommande vårmöte i mars och förklarade att tillägg eller ändringsförslag till planen kunde göras om man ansåg det nödvändigt.

Under första halvåret 2009 ägnar det tjeckiska ordförandeskapet särskild uppmärksamhet åt sysselsättningsåtgärder inom ramen för Europeiska rådets vårmöte. Europeiska rådets vårmöte kommer att överväga sysselsättningssituationen i gemenskapen och anta slutsatser på grundval av den gemensamma rapporten om sysselsättningssituationen som kommissionen och rådet antagit.

Europaparlamentets åsikt i frågan kommer mycket väl till pass med tanke på Europeiska rådets vårmöte i mars. Med Europeiska rådets bedömning som underlag kan rådet anta riktlinjerna för medlemsstaternas sysselsättningspolitik. Såväl i de nuvarande riktlinjerna som antogs i fjol som i tidigare versioner har man konsekvent framhållit hur viktigt det är att ta itu med ungdoms- och långtidsarbetslösheten i medlemsstaterna.

Sedan hösten 2008, när effekterna av den nuvarande krisen på sysselsättningen började bli tydliga, har sysselsättningskommittén, som upprättades av rådet i enlighet med artikel 130 i fördraget, åtagit sig den nya uppgiften att ständigt övervaka medlemsstaternas sysselsättningssituation. Kommitténs resultat förs vidare till rådet.

Dessutom har ordförandeskapet beslutat att anordna ett toppmöte om sysselsättning så att man får en plattform för debatt och slutgiltiga beslut, och det ska hållas den 7 maj. De slutgiltiga diskussionsämnena kommer att fastställas efter Europeiska rådets vårmöte. Därför tänker vi ha orienteringsdebatten om detta nästa vecka. Det bör också nämnas i detta sammanhang att under året utvärderar och överväger parlamentet och rådet som medlagstiftare ändringsförslag till Europeiska globaliseringsfonden, ett instrument för att både eliminera negativa globaliseringseffekter, dit arbetslöshet självklart hör, och minska risken att övertaliga arbetstagare blir långtidsarbetslösa. Syftet är att undvika långtidsarbetslöshet genom tidig hjälp till de arbetstagare som drabbats genom aktiveringsprogram, som utbildning, vilket skulle leda till förbättrad kompetens.

Att främja sysselsättningen, vilket innefattar att bekämpa långtidsarbetslöshet och ungdomsarbetslöshet, har på det hela taget alltid stått högt på rådets och Europeiska rådets dagordningar. Ordförandeskapet stöder tillämpningen av flexicurity-principen. Att tillämpa den på nationell politik tillsammans med fortsatta strukturreformer kommer att bidra till att förbättra situationen för utsatta grupper på arbetsmarknaden, däribland ungdomar, äldre, långtidsarbetslösa och personer med låg kompetens.

Ledamoten kan vara förvissad om att detta arbete fortsätter under våren 2009, mitt i den globala finansiella och ekonomiska krisen och stigande arbetslöshet.

Brian Crowley (UEN). (EN) – Jag tackar ordföranden för hans svar. Jag tycker att man måste ge ordförandeskapet ett erkännande för att ha planerat en sysselsättningskonferens innan vi själva medgav eller insåg allvaret i arbetslösheten som följde i spåren av den ekonomiska krisen.

Med tanke på det toppmöte om sysselsättning som kommer att äga rum är det emellertid tre centrala frågor som vi måste fokusera på och gripa oss an: för det första att inte bara använda Europeiska socialfonden enbart för utbildning utan också för att garantera att utbildningen leder till riktiga jobb och inte bara är utbildning för utbildnings skull, för det andra att garantera att globaliseringsfonden omedelbart aktiveras mer eftersom det är nu folk förlorar sina arbeten, och för det tredje och viktigast av allt att uppmana våra kolleger i rådet att inte inlåta sig på nationell protektionism för att skydda sysselsättningen i det egna landet till nackdel för sysselsättningen i andra länder, eftersom vi har en större chans att lyckas om vi samordnar och samarbetar.

Gay Mitchell (PPE-DE). (EN) – Håller ordföranden med mig om att den situation vi befinner oss i inte liknar 1930-talet utan mer situationen vid slutet av andra världskriget, och att vad vi verkligen behöver snarare är en ny insats, liknande Marshallplanen, för att EU ska återhämta sig?

Håller rådsordföranden därför med om att det finns en möjlighet att Europeiska investeringsbanken (EIB) kan få en investerare, som Kina, att låna pengar till EIB för att investera i EU, pengar som sedan skulle kunna återbetalas genom de extra handelstullar och mervärdesskatter som unionen uppbär till den som lånade de pengarna till EIB? Håller han med om att även om sysselsättningskonferensen är välkommen behöver vi lite nytänkande och något lika dramatiskt som det som inträffade vid slutet av andra världskriget?

Hubert Pirker (PPE-DE). – (*DE*) Fru talman! De befintliga hindren för rörligheten har utan tvekan delvis orsakat ungdomsarbetslösheten. Vi har utmärkta gränsöverskridande utbildningsprogram, däribland för lärlingar, men hindren på området för sociala rättigheter och sjukvårdsförsäkringar innebär att all denna potential för rörlighet och ytterligare utbildning utomlands inte kan utnyttjas. Vad gör rådets ordförandeskap för att motverka detta?

Alexandr Vondra, *rådets ordförande*. (EN) – Fru talman! Jag menar att vi har två separata frågor, en från Brian Crowley och en från Gay Mitchell. Jag anser att vi nu måste undvika de olika protektionistiska frestelser som till och med skulle kunna leda till en stigande arbetslöshet i flera medlemsstater. De nationella lösningarna får inte vara till nackdel för grannarna och priset för detta får inte betalas av kommande generationer.

Vi måste vidta åtgärder och reagera på den aktuella situationen och vi försöker göra det. Jag håller med Gay Mitchell om att vi behöver en plan, ja, och vi har planer. Vi har den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa och vi måste genomföra den. Självklart diskuterar vi och arbetar vi med Europeiska investeringsbanken. Dess ordförande Philippe Maystadt höll en konferens för två dagar sedan där han visade hur mycket EIB hade gett ut sedan krisen började – omkring 10 miljarder euro mer än förra året. Det finns ytterligare ett initiativ från Europeiska investeringsbanken tillsammans med Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling och Världsbanken för att fördela resurser på mer än 24 miljarder euro för att täcka behoven för flera små och medelstora företag till exempel. Detta är viktigt för att bevara arbetstillfällena.

När det gäller översynen av förordningarna om Europeiska socialfonden och Europeiska globaliseringsfonden har man nått en överenskommelse om förslaget till översyn av förordningen om Europeiska socialfonden i rådet. Detta bidrar till att förenkla registreringen av utgiften och ökar avbetalningarna till medlemsstaterna. För närvarande avvaktar man parlamentets synpunkt och den reviderade förordningen skulle kunna träda i kraft i maj 2009.

Talmannen. (EN) – Fråga nr 3 från **Mairead McGuinness** (H-0046/09)

Angående: Skillnader i världens produktionsstandarder

Europa har infört höga standarder, som vi alla uppskattar, för livsmedelsproduktion och tillverkning inom sina egna gränser men kräver inte att dessa standarder ska uppfyllas för import. Europeiska standarder särskilt för livsmedelsproduktion och tillverkning av kläder och leksaker, är bäst i världen, men dessa höga standarder medför extrakostnader och gör produktion inom EU:s gränser dyrare. Importerade produkter, som inte är föremål för samma höga miljöstandarder och andra standarder, hamnar på våra butikshyllor, ofta till mycket lägre priser.

Vad gör rådet inom WTO och andra globala fora för att öka medvetenheten om detta och uppmuntra till högre produktionsstandarder runt om i världen, vilket skulle öka skyddet för arbetare och konsumenter?

Alexandr Vondra, *rådets ordförande.* (EN) – Jag gläder mig åt ytterligare en fråga från de irländska Europaparlamentsledamöterna – det förefaller som om irländarna är högst aktiva under frågestunden här.

När det gäller WTO:s initiativ att öka medvetenheten och uppmana till högre produktionsstandarder runtom i världen vill jag allra först påminna ledamoten om att kommissionen är Europeiska gemenskapens ledande handelsförhandlare vid WTO och agerar på grundval av det mandat som den fått av rådet. Därför skulle vi behöva ha kommissionsledamot Catherine Ashton här.

När det gäller produktionsstandarder får regeringarna enligt artikel 20 i Gatt-avtalet agera på handelsområdet för att skydda liv och hälsa för människor, djur eller växter, förutsatt att de inte diskriminerar eller använder detta som förtäckt protektionism.

Dessutom finns det två speciella WTO-överenskommelser som handlar om dessa frågor: avtalen om sanitära och fytosanitära åtgärder (SPS) och tekniska handelshinder (TBT).

Avtalet om sanitära och fytosanitära åtgärder är ett separat avtal som innehåller grundläggande regler för livsmedelssäkerhet och normer för djurhälsa och växtskydd. Enligt avtalet får änderna fastställa sina egna normer, förutsatt att de är vetenskapligt grundade. Avtalen om tekniska handelshinder förpliktigar medlemmarna i WTO att garantera att tekniska föreskrifter, frivilliga normer och förfaranden för bedömning av överensstämmelse inte skapar onödiga handelshinder.

Medlemmarna i WTO uppmanas därför att tillämpa internationella normer, riktlinjer och rekommendationer där sådana finns. De kan endast vidta åtgärder som resulterar i högre normer om det är vetenskapligt motiverat.

Gemenskapen har infört normer av hög nivå för att skydda våra konsumenter. Vi måste emellertid se till att de erforderliga normerna inte strider mot de avtal som nämnts ovan.

Vi vet alla att det finns olika synpunkter på dessa frågor och att gemenskapen många gånger har hållit sig på defensiven i en tvist om sådana åtgärder.

Enligt gemenskapens åsikt kan god regleringspraktik bland annat bidra till att undvika onödiga hinder för den internationella handeln och garantera att lagstiftningen inte är mer handelsbegränsande än nödvändigt. Samtidigt kan man försvara rätten att upprätta mål för den offentliga politiken, till exempel när det gäller människors, djurs och växters liv och livsvillkor på nivåer som man anser vara lämpliga, om de inte tillämpas på ett sätt som skulle leda till godtycklig eller oförsvarlig diskriminering.

I den nuvarande situationen med finansiell turbulens och ekonomisk härdsmälta kan betydelsen av full överensstämmelse med och effektiv tillämpning av WTO:s föreskrifter och avtal inte betonas nog starkt.

Gemenskapen har strävat efter att stärka internationella normer inom relevanta WTO-kommittéer, särskilt kommittéerna för tekniska handelshinder, sanitära och fytosanitära åtgärder, handelsrelaterade aspekter av immaterialrätter, handel och miljö. Ett fall helt nyligen som kan nämnas är gemenskapens hårda hållning i kommittén för sanitära och fytosanitära åtgärder i slutet av februari i frågan om några länders åsidosättande av Världsorganisationen för djurhälsas standard.

Mairead McGuinness (PPE-DE). (EN) – Jag tackar ordföranden för det detaljerade och tekniska svaret, men får jag ge ett praktiskt exempel som kanske kan skärpa er tankeverksamhet. Om några år kommer EU att förbjuda äggproduktion från system med burar. Men systemet kommer fortfarande att användas utanför våra gränser och vi kommer att importera flytande ägg eller äggpulver från de burar som är förbjudna i EU, och producenter förundrar sig över logiken i allt detta.

Ni är ju mycket logisk och detaljerad i era svar, och därför frågar jag er hur ni kan argumentera för ett sådant system om vi inte samtidigt säger att man inte får importera flytande ägg eller pulverprodukter som kommer från bursystem? Det är absurt att förbjuda detta på den inre marknaden.

Jim Allister (NI). (EN) – Herr minister! Jag anser att kärnpunkten i den frågan gällde konkurrenskraften och hur vi bevarar den för producenterna i EU. Med hänsyn till att EU-producenter, särskilt livsmedelsproducenterna, har extrakostnader för att uppfylla EU:s normer och samtidigt konkurrerar med import från länder som inte gör det, skulle jag då kunna fråga er om ni under dessa omständigheter är övertygad om att den gemensamma jordbrukspolitiken borde användas för att finansiera bevarandet av EU-producenternas konkurrenskraft? Utan de medlen kommer vi att drabbas av just det öde som Mairead McGuinness beskriver.

Alexandr Vondra, *rådets ordförande*. (EN) – Jag tillhör inte den gemensamma jordbrukspolitikens största försvarare. Jag är generellt för en fortsatt reform av jordbrukspolitiken, men jag hoppas att vi inte hamnar i en situation där vi importerar flytande eller torkade ägg. Jag anser också att de flesta av gemenskapens normer om placering av produkter på marknaden är baserade inte bara på vad vi har kommit överens om här i EU utan på Codex Alimentarius och FN:s ekonomiska kommission för Europas normer. Det är viktigt att alla följer vissa normer och att vi inte skapar förhållanden som allvarligt skulle undergräva detta.

Enligt avtalen om tekniska handelshinder är WTO och dess medlemmar skyldiga att garantera att de som lägger fram tekniska föreskrifter, frivilliga normer och bedömningar av överensstämmelse inte skapar onödiga handelshinder.

Talmannen. (EN) – Fråga nr 4 från **Claude Moraes** (H-0047/09)

Angående: Klimatförändringar

Vilka förberedelser gör rådet inför G8-mötet i juli och konferensen om klimatförändringar i Köpenhamn i slutet av 2009 för att föra de internationella förhandlingarna om klimatförändringar framåt? Kan rådet rapportera om något förbättrat samarbete mellan EU och den nya amerikanska regeringen på detta område?

Vilka ytterligare åtgärder i kampen mot klimatförändringar planerar rådet att vidta för att kunna konsolidera det åtgärdspaket som man enades om i december?

Alexandr Vondra, *rådets ordförande*. (EN) – I december 2008 kom man vid Poznań-konferensen överens om ett arbetsprogram för 2009 med tydliga åtgärder inför klimatkonferensen i Köpenhamn som ska hållas i december 2009. Poznań har också skickat ett budskap om att den nuvarande finanskrisen inte ska ses som ett hinder för ytterligare åtgärder mot klimatförändringen utan i stället som ytterligare ett tillfälle för att på djupet förändra vårt ekonomiska system och verka för en ekonomi med låga koldioxidutsläpp.

Vi måste emellertid vara medvetna om att vi inte kommer att få det lätt när vi ställer om. Konjunkturnedgången kommer att påverka berörda investerares vilja att dra på sig ytterligare kostnader för såväl åtaganden om minskningar som åtgärder för begränsningar och anpassningar.

Det tjeckiska ordförandeskapet ämnar fullfölja satsningarna på internationell nivå för ett framgångsrikt avtal i Köpenhamn i december. Som ni vet antog rådet, som en uppföljning av kommissionens uttalande "På väg mot ett övergripande klimatförändringsavtal i Köpenhamn" och på grundval av bidraget från det tillfälliga utskottet för klimatförändringar, som inrättats av parlamentet, slutsatser om denna fråga i förra veckan och utvecklade därmed ytterligare EU:s synpunkter på ett övergripande avtal efter 2012.

Vid det kommande mötet förväntas Europeiska rådet även samtycka till viktiga politiska budskap. Förutom den gemensamma visionen om långsiktiga åtgärder för såväl begränsning och anpassning som teknik, är fastställandet av lämpliga medel för att finansiera en effektiv och långsiktig klimatpolitik mycket viktigt enligt EU:s åsikt och kommer att i stor utsträckning avgöra framgången för Köpenhamnskonferensen.

EU har redan börjat att ägna sig åt uppsökande arbete, inte bara med viktiga förhandlingspartner och de största tillväxtekonomierna, utan också med den nya amerikanska administrationen som redan har gett signaler om att den är beredd att samtala på ett meningsfullt sätt.

Ordförandeskapet har haft sitt första möte med den nya amerikanska administrationen och planerar att ha ytterligare utbyten så snart som möjligt. Klimatförändringen blir ett av de ämnen som ska diskuteras under det informella toppmötet mellan EU och Förenta staterna i Prag den 5 april. De första signalerna som kommer från Washington är i varje fall uppmuntrande så det kommer att vara ytterst viktigt att sörja för ett gott samarbete mellan EU och Förenta staterna så att våra ställningstaganden blir så ambitiösa som möjligt och se till att de stora tillväxtekonomierna följer exemplet.

För att EU:s insatser för att bekämpa klimatförändringen ska ge resultat är det absolut avgörande att vi får med oss andra stora koldioxidproducerande världsekonomier. Det är skälet till att flera av dessa länder också har inbjudits till G8-mötet – Sydafrika, Egypten, Kina, Indien, Australien, Mexiko, Brasilien, Indonesien och Sydkorea.

När det gäller klimat- och energipaketet skickade EU en mycket stark signal till alla sina förhandlingspartner i världen genom att sluta ett avtal om detta paket i december 2008. Nu ska vi börja tillämpa det, vilket innebär mycket tekniskt arbete.

Rådet är medvetet om behovet av att mer ingående fastställa de kriterier som EU skulle vilja tillämpa när man beslutar att öka minskningen från 20 till 30 procent. Därför överväger man för närvarande frågorna om att komplettera försöken och utöka eventuella åtgärder från utvecklingsländernas sida på grundval av kommissionens meddelande. Den relevanta texten finns med i miljörådets slutsatser av den 2 mars 2009.

Claude Moraes (PSE). - (*EN*) Vad vore frågestunden utan våra irländska kolleger och deras effektiva och tydliga bidrag? Jag tar till orda först nu, men egentligen för att ta upp en fråga med ordförandeskapet.

Anledningen till min fråga är att vi måste vara medvetna om att framför allt våra unga väljare – och jag är säker på att jag inte är den enda som befinner mig i denna situation – vill uppmana både detta ordförandeskap, som befinner sig halvvägs, och även det svenska ordförandeskapet, att noga analysera vad amerikanerna försöker göra för att se till att det inte föreligger någon konflikt – Alexandr Vondra berörde detta – mellan att bland annat ta itu med den omedelbara prioriteringen av den ekonomiska krisen och arbetslösheten och att uppmuntra åtgärder mot klimatförändringarna, främja klimatförändringspaketet och uppmuntra industrierna att engagera sig för den koldioxidsnåla ekonomin.

Jag begär inte allt, men jag vill säga följande: Var alltid medveten om att dessa mål inte utesluter varandra. Många av våra yngre väljare i hela EU säger just detta till våra ordförandeländer.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Mot bakgrund av klimatförändringens effekter, som t.ex. de långa perioderna av torka, minskade dricksvattenresurser och ökenutbredningen i stora områden i Europa, vill jag fråga rådet huruvida man överväger att utveckla ett europeiskt system för konstbevattning.

Jag anser att investeringar i jordbruket måste prioriteras under denna finanskris. När det dessutom gäller EU:s handelsbalans är jordbruket ett ytterst viktigt område, och vi måste garantera att EU:s medborgare har tillräcklig tillgång till hälsosamma livsmedel.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Jag vill påminna ordförandeskapet om att alla stats- eller regeringschefer vid toppmötet i december förra året samtyckte till en förklaring med olika punkter. När det gäller en internationell överenskommelse om klimatförändringar i Köpenhamn 2009 skulle bland annat de som så önskade kunna använda en del av auktionskostnaderna för att möjliggöra och finansiera åtgärder som syftar till begränsning av och anpassning till klimatförändringarna i de utvecklingsländer som har undertecknat avtalet, framför allt de minst utvecklade länderna.

Min fråga är mycket enkel: Kan ni, herr minister, eftersom förklaringarna från toppmötet inte har offentliggjorts i någon utgåva av Europeiska unionens tidning eller i protokollet, innan ert ordförandeskap löper ut föra upp hela innehållet i förklaringen från toppmötet i december i parlamentets protokoll? Det är mycket viktigt att vi tar så viktiga förklaringar till protokollet.

Alexandr Vondra, *rådets ordförande*. – (EN) Jag tror att förklaringen finns med i slutsatserna från miljörådet i början av mars. Jag har inte dokumenten med mig men jag ska titta efter noga igen. Min uppfattning är att jag har läst detta. Vi har rådets vårmöte framför oss och jag väntar mig en bekräftelse på alla dessa ambitiösa målsättningar.

Jag vet inte – och detta ger upphov till andra frågor – om vi kommer att kunna bidra med en lämplig penningsumma till fonder för att hjälpa utvecklingsländerna med begränsningar av och anpassning till klimatförändringarna, eftersom vi alldeles nyligen har inlett våra samtal med Förenta staterna och andra partner och eftersom det inte skulle vara meningsfullt att lägga korten på bordet för närvarande.

Diskussionen med amerikanerna pågår. Vice miljöministern träffade Carol Browner i början av denna månad och Marin Bursik, den tjeckiske miljöministern, ska träffa sina partner i Washington – senare denna vecka eller i början av nästa månad, förmodar jag – så en dialog pågår redan.

Vi måste naturligtvis finna en gemensam grund. Vi har den ekonomiska krisen och de ambitiösa miljömålen. Ni har rätt i att vi kan hitta många synergier och att vi inte behöver vara oense. Om ni läser EU:s ekonomiska återhämtningsplaner ser ni att det finns många program som har ett grönt omslag eller grön färg. Samtidigt har vi en mängd offentliga förklaringar framför oss. Förhållandena i EU:s medlemsstater är inte nödvändigtvis desamma och därför anar jag att en mängd offentligt arbete och offentlig diplomati väntar oss inom detta område.

Talmannen. – Fråga nr 5 från **Liam Aylward** (H-0050/09)

Angående: Trafiksäkerhet

I enlighet med det tjeckiska ordförandeskapets prioriteringar kräver man p.g.a. det höga antalet döda i trafiken på Europas vägar, att man stärker insatserna för att förbättra trafiksäkerheten i hela EU.

Hur planerar ordförandeskapet att hantera denna fråga?

Alexandr Vondra, *rådets ordförande*. – (EN) Som ledamoten just har påpekat tillhör förbättringen av trafiksäkerheten och minskandet att det höga antalet dödsolyckor på gemenskapens vägar det tjeckiska ordförandeskapets prioriteringar för transportsektorn. Detta är inte förvånande, eftersom vi är det land som ligger i centrum av kontinenten. Trafikintensiteten och de faror som hör samman med den är en topprioritering för oss.

Eftersom ordförandeskapet delar er oro och avser att på kort sikt förbättra den nuvarande situationen hade ordförandeskapet planerat att våren 2009 vid ett av Europeiska rådets möten ha en debatt på ministernivå om den framtida utvecklingen inom området för trafiksäkerhet i samband med förberedelserna för en ny handlingsplan om trafiksäkerhet. Men på grund av att kommissionen har meddelat ordförandeskapet sin avsikt att uppskjuta datumet för antagandet av denna nya handlingsplan anser det tjeckiska ordförandeskapet att denna debatt är förhastad.

Ett exempel på en konkret åtgärd inom trafiksäkerhetsområdet under vårt ordförandeskap är slutförhandlingen mellan rådet och parlamentet om förslaget till förordning om krav för typgodkännande av den allmänna säkerheten för motorfordon. Som ni vet lyckades ordförandeskapet och parlamentets företrädare nå en överenskommelse om detta förslag och Europaparlamentet antog förordningen i går. I den allmänna säkerhetsförordningen kräver man obligatorisk installering av stabilitetskontrollsystem i alla fordon och ett avancerat nödbromssystem samt ett varningssystem för avvikelse ur fil för tunga nyttofordon. Dessa nya tekniker kan avsevärt bidra till att förbättra fordonssäkerheten och det är helt klart att trafiksäkerheten kommer att öka när de införs som standardsystem i nya fordon.

Genom en överenskommelse i första behandlingen kommer det att bli möjligt med obligatoriskt införande av elektroniska stabilitetssystem i nya fordon från och med 2011, ett år tidigare än kommissionen hade räknat med i sitt ursprungliga förslag. Dessutom har rådet just inlett översynen av kommissionens handlingsplan för utbyggnaden av intelligenta transportsystem (ITS) i Europa och det tillhörande förslaget till direktiv om en ram för införande av intelligenta transportsystem på vägtransportområdet och för gränssnitt mot andra transportsätt. En av målsättningarna för båda dessa dokument är att förbättra trafiksäkerheten genom tillämpning av informations- och kommunikationstekniker inom vägtransportsektorn.

Ordförandeskapet har för avsikt att uppmana ministrarna att anta rådets slutsatser om handlingsplanen vid rådets möte i mars 2009 och en allmän strategi eller politisk överenskommelse om ovan nämnda förslag vid rådets möte i juni 2009. Rollen för ITS inom trafiksäkerhetsområdet kommer också att diskuteras under transportministrarnas informella möte som ska äga rum i Litoměřice i mitt hemland i slutet av april.

Intelligenta transportsystem och tillämpningar som nödanrop och system för effektiv övervakning av bilförare, fartkontroller och alkolås skulle avsevärt kunna bidra till att öka vår trafiksäkerhet. Enbart elektroniska stabilitetssystem och eCall (system för larmsamtal) skulle kunna rädda minst 6 500 liv om året i Europa, om de byggs ut fullständigt. Med tanke på hur stor vikt ordförandeskapet lägger vid trafiksäkerheten kommer det att undersöka alla andra förslag om dessa frågor som kommissionen inom kort kan lägga fram, förutsatt att det är möjligt på grund av den begränsade tid som står till vårt förfogande till slutet av juni.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (*GA*) Det finns ytterligare en fråga från Irland, men den här gången ställs den på vårt eget språk. Vilka är, enligt er uppfattning, de största orsakerna till det höga antalet dödsfall i trafiken? Tänker det tjeckiska ordförandeskapet utveckla någon ny samordning mellan de olika standarder som finns i olika EU-länder när det gäller bilar och huruvida de är i gott skick eller inte. Förutom detta, anser ni att fler tekniker än en bör användas för att minska antalet dödsfall i trafiken?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) EU har inte gjort tillräckligt för att minska trafikolyckorna. Trafiksäkerheten kan förbättras genom investeringar i infrastruktur och genom att man främjar ett bättre uppförande hos dem som rör sig i trafiken, samt genom att trafiklagstiftningen efterlevs.

Europeiska kommissionen har lagt fram ett förslag till direktiv om gränsöverskridande tillämpning av böter som utfärdas för brott mot trafikreglerna. Europaparlamentet har röstat igenom detta förslag. I vilket skede befinner man sig just nu, och vilka är utsikterna till att denna rättsakt kommer att godkännas av rådet?

Jim Higgins (PPE-DE). - (EN) Först vill jag fråga rådet om det accepterar att vi verkligen behöver specifika mål för varje medlemsstat för att minska antalet döda och olyckor på våra vägar.

Kommer rådet för det andra att acceptera att vi behöver en förstärkning av ett system som innebär att lagbrytare, om ett brott begås inom en jurisdiktion, kan åtalas av domstolarna i denna jurisdiktion även om lagbrytaren har återvänt till sitt hemland?

Sist men inte minst välkomnar jag rådets information om eCallsystemet men undrar när det kommer att bli obligatoriskt i alla medlemsstater? Detta är viktigt ur olyckssynpunkt och framför allt med tanke på singelolyckor.

Alexandr Vondra, *rådets ordförande*. – (EN) Först och främst förstår jag att dessa frågor är mycket viktiga under valkampanjen eftersom alla intresserar sig för trafiksäkerhetsproblemen. Jag anser att vi måste vara medvetna om en sak, nämligen att regeringarna och framför allt Europeiska rådet inte kan bära ansvaret för varje liv på våra vägar. Det är också och i första hand förarnas ansvar.

Men vi måste naturligtvis inrikta oss på denna fråga. Den tillhör dessutom våra prioriteringar och därför måste vi gå vidare med diskussionen. Därför har vi valt denna fråga som en av de viktiga punkterna på dagordningen för transportministrarnas informella möte i slutet av april och jag kommer definitivt att meddela min regeringskollega, vår transportminister, hur viktig denna fråga är även för er.

Huvudfrågan vid detta informella möte är utbyggnaden i EU av det intelligenta transportsystemet (ITS). Trafik- och fordonssäkerhet är förvisso ett av de sex prioriterade åtgärdsområden som identifierades av kommissionen i handlingsplanen för ITS. Vi vill gå vidare med debatten.

Talmannen. – De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

Frågestunden är härmed avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 19.10 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI

Vice talman

15. Grönbok om hälsovårdspersonalen i EU (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är grönboken om hälsovårdspersonalen i EU.

Androulla Vassiliou, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Fru talman! Jag är mycket glad att ha blivit inbjuden att göra ett uttalande inför parlamentet om EU:s grönbok om hälsovårdspersonalen i EU, som antogs av kommissionen den 10 december 2008. Denna uppmaning kommer vid ett lämpligt tillfälle eftersom vi nu närmar oss slutet av samrådsfasen som kommer att avslutas i slutet av denna månad.

Det är tydligt att trycket på alla vårdsystem inom EU växer både på grund av den åldrande befolkningen, hälsoriskerna och de stigande kostnaderna för nya tekniker samt patienternas ökade förväntningar – och allt detta mot bakgrund av en svår ekonomisk situation.

Utan en välutbildad och motiverad arbetskraft inom hälso- och sjukvården i hela EU kommer de europeiska vårdsystemens hållbarhet att hotas och ojämlikheterna inom vården kommer att öka.

Samtidigt som EU-befolkningen blir äldre åldras även vårdpersonalen och ett otillräckligt antal nyanställda tar över för att ersätta dem som slutar. Vi måste begrunda anledningarna till varför ungdomar inte är motiverade att arbeta inom vården.

Detta, i kombination med rörligheten för vårdpersonalen inom och mellan medlemsstaterna, ger upphov till gemensamma problem med arbetskraften inom vården i de flesta vårdsystem i EU.

Jag förväntar mig ett stort antal gensvar på grönboken från de många intresseorganisationer inom vården som har uttryckt sin oro över denna viktiga fråga.

Jag ser också fram emot bidrag från parlamentsledamöterna. De kommer verkligen att underlätta vårt arbete och tjäna vårt gemensamma mål.

Analysen av de svar vi får kommer att vägleda oss när vi tar fram strategier på EU-nivå för att stödja medlemsstaterna i deras insatser för att ta itu med dessa utmaningar.

Debatten om vårdpersonalen skiljer sig från de frågor som täcks av förslaget till direktiv om patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård.

I detta förslag inriktar man sig på de regler och arrangemang som krävs för att på lika villkor underlätta tillhandahållandet av en säker och högkvalitativ hälso- och sjukvård för patienter som rör sig över EU:s gränser.

Det främsta syftet med lagstiftningsförslaget är att, på ett rättvist och konsekvent sätt, genomdriva de patienträttigheter som erkänns av EG-domstolen. Förslaget innebär inget försök att reglera gränsöverskridande tillhandahållande av hälso- och sjukvård, etableringsfrihet eller rörlighet för vårdpersonal.

Detta innebär emellertid inte att man i förslaget till direktiv bortser från säkerhet och vårdkvalitet för patienter som söker vård utomlands – frågor som har nära anknytning till det sammanhang där vård tillhandahålls av vårdpersonal.

I detta avseende fastställs mycket tydligt en viktig regel i förslaget till direktiv, nämligen att samma regler ska gälla vid gränsöverskridande vård som i det land där behandlingen ges.

Låt mig också i korthet nämna andra bestämmelser, till exempel dem som ingår i artikel 5 i förslaget: Medlemsstaterna ansvarar för att fastställa nationella kvalitets- och säkerhetsnormer, att genomföra dem på ett effektivt sätt och se till att de offentliggörs. Vårdgivarna ska tillhandahålla relevant information så att patienterna kan fatta välgrundade beslut – inklusive uppgifter om deras försäkringsskydd eller annat personligt eller kollektivt skydd rörande yrkesansvar, vilket måste genomföras i alla medlemsstater. Patienterna ska ha möjlighet att klaga och ska garanteras prövning och kompensation när de lider skada på grund av den vård de fått.

Med dessa principer och regler anser jag att man i förslaget till direktiv fastställer ett tydligt samband mellan patienten och vårdgivaren för att garantera god information samt säker vård och vård av god kvalitet för EU-medborgare som beslutar att resa till en annan medlemsstat för att få behandling.

Låt mig också påminna om att det, vilket är min kollega kommissionsledamot Charlie McCreevys yttersta ansvar, finns en annan viktig EU-lagstiftning för att reglera det ömsesidiga erkännandet av behörigheten för läkare, sjuksköterskor, tandläkare, barnmorskor och apotekare. Jag syftar på direktiv 2005/36/EG som nu gäller. Genom detta direktiv fastställs också medlemsstaternas särskilda skyldighet när det gäller utbyte av information om vårdpersonalens rörlighet. Dessa uppgiftsflöden underlättas genom användningen av informationssystemet för den inre marknaden (IMI), som redan möjliggör elektroniskt utbyte av information om de fem viktigaste vårdyrkena. Dessutom planeras en utvidgning av IMI till all reglerad yrkesverksamhet.

Slutligen blir en av de stora uppgifterna för EU under nästa årtionde att hantera utmaningarna med EU:s hälsovårdspersonal samtidigt som hälso- och sjukvårdssystemens hållbarhet garanteras. Detta kräver en heltäckande politisk strategi, eftersom det inte är realistiskt att någon medlemsstat ensam kan hitta en lösning. Lösningen kan helt enkelt inte vara att dra till sig vårdpersonal från utvecklingsländerna där bristen är ännu större.

Grönboken ger därför en möjlighet till att diskutera och närmare definiera de aktuella frågorna, vilket, där så är lämpligt, kommer att leda till att man utformar gemensamma åtgärder. Jag vet att era förväntningar är höga och jag räknar med er hjälp för att ta fram lösningar för att stödja den ovärderliga insats som vårdpersonalen gör för alla våra liv.

Talmannen. – Fru kommissionsledamot! Jag är säker på att ni kommer att få mycket givande svar från parlamentets ledamöter på er begäran om bidrag till grönboken om hälsovårdspersonalen i EU.

John Bowis, *för PPE-DE-gruppen.* – (EN) Fru talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten, både för att hon ägnade sin kväll åt att komma hit till oss i denna fullsatta kammare, och för det budskap hon hade med sig. Det är en viktig grönbok som bör ge upphov till en viktig diskussion i parlamentet och utanför det.

Androulla Vassiliou tog upp några frågor i sin redogörelse, inklusive frågan om varför inte fler sjuksköterskor och läkare rekryteras. Uppriktigt sagt anser jag att detta bara är halva problemet. Den andra halvan av problemet är varför så många slutar. Nyckeln för att lösa problemet är att finna sätt att rekrytera och behålla vårdpersonal. Detta gäller kanske framför allt sjuksköterskor, men också läkare, terapeuter med flera. Jag anser att vi måste se på de karriärstrukturer vi tillhandahåller. Vi måste inse att befordran betraktas som en möjlighet. Vi måste undanröja några av hindren inom och mellan yrkena. Vi måste se till att arbetsmiljön är trevlig. Det kommer att bli svårt men det kan också bli stimulerande. Vi måste se till att det finns forskningsmöjligheter inom EU så att människor inte försvinner utomlands. Vi måste kanske framför allt lyssna på den personal som arbetar ute på fältet. Alltför ofta – det vet jag från min tid i regeringen och det vet ni som kommissionsledamot – lyssnar vi på människor i toppställning och går inte ner till avdelningarna och lyssnar på sjuksköterskorna och läkarna som sköter marktjänsten. Om vi gjorde mer i den vägen skulle vi kanske föra en bättre politik.

Jag vill naturligtvis – precis som kommissionsledamoten – hänvisa till mitt betänkande, parlamentets synpunkter på gränsöverskridande vård. Vi sa från början att de två åtgärder som inte kom samtidigt var viktiga i detta sammanhang. En av dem var naturligtvis patientsäkerheten och här har vi faktiskt en åtgärd som snabbt har blivit aktuell. Den halkar efter något. Den gäller vårdpersonalen. Vi behöver verkligen vårdpersonal som tillhandahåller denna tjänst – denna uppbackning – för den gränsöverskridande vården så att patienterna kan förflytta sig säkert och tryggt. När vi befinner oss här i Strasbourg tänker vi på exemplen från Strasbourg, Liège och Luxemburg där konceptet med nätverk mellan olika referenscenter kan vara av stort värde både för patienterna, utbildningen och forskningen.

Kommissionsledamoten talade om vårdpersonalens rörlighet och vi måste se på hur detta ska genomföras utan att riskera patientsäkerheten. Jag anser att detta definitivt innefattar frågan om språktester, som inte är ett hinder utan en skyddsåtgärd för patienterna. Kommissionsledamoten nämnde även erkännandet av yrkeskvalifikationer. Det är naturligtvis viktigt, vare sig man behandlas i hemlandet av en läkare som kommer utifrån eller om man reser utomlands för att träffa en lokal läkare där. För vissa yrken – och kiropraktikerna tillhör dem – finns det erkännande i vissa länder och inte i andra. Vi måste hitta sätt att få med denna alternativa vårdpersonal i vår planering.

Vi måste naturligtvis också vara säkra på att vi har patientsäkerhet när det gäller läkare som har straffats eller mist sin legitimation – läkare, sjuksköterskor, all vårdpersonal – och i mitt betänkande kräver jag att kommissionen ska underlätta detta. Jag anser att vi måste undersöka detta närmare.

Kommissionsledamoten talade med rätta om kompetensflykten. Det är sorgligt att vi inte tillhandahåller tillräckligt många vårdgivare utan hämtar dem från de länder som har svårast att undvara dem. Om man tittar på siffrorna kan man konstatera att i medeltal 1 av 4 läkare och 1 sjuksköterska av 20 har utbildats i Afrika och arbetar i OECD-länderna. Det beror delvis på att vi i våra länder lägger beslag på dem och delvis på att våra icke-statliga organisationer, som också använder dem och värvar dem i det berörda landet, betalar dem mer i lön än de skulle få på sina egna avdelningar. Därför återvänder de inte till sitt arbete där.

Allt detta är viktigt. Vi måste se på vårdpersonalens säkerhet. Vi måste ta itu med skador som orsakas av sprutor och sjukhussmitta, samt övergrepp mot sjukvårdspersonal. Genom våra senaste samtal med barnmorskor vet vi hur svårt det är att få en yrkesskadeförsäkring. Detta är några av de frågor jag hoppas ska stå i centrum för våra diskussioner om denna mycket välkomna grönbok.

Jules Maaten, *för ALDE-gruppen*. – (*NL*) Fru talman! Jag instämmer i mycket av det som John Bowis sa för en stund sedan. Kommissionens grönbok är ett utmärkt dokument. Självfallet kan vi inte vänta på reaktionerna, så som alltid är fallet med grönböcker. Reaktionerna är förvisso delvis förutsägbara, men i alla händelser är det viktigt att vi får in dem, så att de kan införlivas i eventuell framtida lagstiftning.

Denna grönbok är viktig eftersom den gäller en fråga som vi måste lösa. Grönboken är resultatet av en kontrovers som uppkom till följd av de förslag som då lagts fram av Frits Bolkestein. Vi välkomnar att kommissionen har hanterat kontroversen på det här sättet, med vederbörlig omsorg, med en grönbok, och med tillräckligt utrymme för diskussioner. Det finns nämligen, enligt min uppfattning, en hel del oro kring denna fråga. Därför vill jag inte begränsa mitt bidrag till att endast gälla frågan om hälsovårdspersonal. Jag tror nämligen att vi kommer att upptäcka en likadan rädsla för det okända i den europeiska dimensionen av hälsovård även inom andra områden.

Fru kommissionsledamot, mycket har skett under de senaste åren på folkhälsoområdet i EU, både under era företrädares tid och under er tid. Jag vill därför ta tillfället i akt och gratulera er till den prägel som ni har lyckats sätta på denna politik på relativt kort tid. Jag trodde inte att det var möjligt på en så pass kort tid, och jag anser att vi alla kan vara stolta över hur ni har lyckats uppnå detta.

Mycket har uppnåtts under de senaste åren, till exempel på området för läkemedel för pediatrisk användning. På detta område är allmänheten inte ens medveten om att det finns några problem, men där har en EU-lösning ofta diskuterats, eftersom medlemsstaterna inte kan lösa detta på egen hand. Det är i själva verket här som stordriftsfördelar kommer till sin rätt. Jag anser att detta också gäller på andra områden, till exempel när det gäller tobakspolitik och åtgärder för att motverka rökning, där EU går i spetsen, och inte bara inom unionen utan också utanför. Även i detta fall är det just stordriftsfördelar som gör oss effektiva. Vi är också mycket delaktiga i gränsöverskridande vård och skydd av patienters rättigheter i EU, som följs vaksamt av föredraganden John Bowis. Jag hoppas och förväntar mig att vi kommer att nå ett positivt resultat på det området också.

Varje gång, för varje ämne som diskuteras, kan man emellertid se att inte bara ministrar, utan också ledamotskolleger i nationella parlament, är ovilliga att ytterligare fördjupa EU-samarbetet på hälso- och sjukvårdsområdet. Med 27 olika system inom EU är vi alla övertygade om att vår egen hälso- och sjukvårdsmodell är den bästa. Vem du än talar med kommer att övertyga dig om att deras system skiljer sig från mängden. Detta är givetvis omöjligt. Det kan inte finnas 27 olika system där alla är bäst på samma gång.

Självfallet har man i varje land ägnat stort tankearbete åt dessa system. I samtliga fall har både individer och välmenande intressenter varit delaktiga. När man slutligen funnit en medelväg kommer plötsligt EU instormande med en idé som vi råkar anse vara den bästa. Jag kan mycket väl förstå att detta kommer att stöta på motstånd.

På några områden – till exempel när det gäller sällsynta sjukdomar – kan dessa stordriftsfördelar emellertid gynna både patienterna och systemet. Det finns åtskilliga anledningar till en ökad delaktighet från EU:s sida på folkhälsoområdet. Närmare 40 000 patienter i EU väntar på organ, och varje dag dör omkring tio personer på dessa väntelistor.

Alkoholmissbruket kräver varje år 195 000 människoliv och kostar EU-ekonomin 125 miljarder euro. Detta är en fråga som av allt att döma inte ens bör hanteras på nationell nivå, utan snarare lokalt. Det finns emellertid också europeiska tendenser, exempelvis när det gäller alkoholmissbruk bland unga. Vi bör ändå undersöka

huruvida detta kan hanteras bättre på EU-nivå. Vi anstränger oss emellertid att, på grundval av den nuvarande fördragstexten, åtgärda dessa problem.

Vi bör inte desto mindre uppnå mer, till exempel när det gäller – och häri ligger grönbokens värde – den faktiska fria rörligheten för tjänster på hälso- och sjukvårdsområdet. Jag är säker på att alla i själva verket skulle gagnas om vi bara tog itu med samtliga problem, för det finns en hel del, och finner lösningar för att exempelvis förhindra att läkare begår misstag eller för att stärka rättssäkerheten för patienter – men också för sjukvårdspersonal. Detta förutsätter emellertid att denna fria rörlighet organiseras på ett ansvarsfullt sätt, men ändå blir möjlig.

Om frågan om ett samarbete på området för organdonationer och ett effektivt samarbete när det gäller skydd mot pandemier – en fråga jag alltid tar upp – inte behandlas på EU-nivå är jag övertygad om att vi kommer att ställas inför stora problem om en influensaepidemi någon gång i framtiden sprider sig till oss från Thailand. I själva verket borde kommissionen i dessa fall kunna vidta krisåtgärder inom 24 timmar.

Slutligen anser jag att artikel 152 trots allt inte håller måttet när det gäller att genomföra effektiva åtgärder på EU-nivå för framtiden. Om vi skulle överväga att ändra fördraget på någon punkt inom den närmaste framtiden så borde vi enligt min uppfattning fundera på att utvidga den rättsliga grunden till att även omfatta folkhälsa i ett nytt fördrag.

Bart Staes, *för Verts/ALE-gruppen.* – (*NL*) Fru talman! Jag vill göra gemensam sak med John Bowis och Jules Maaten och gratulera kommissionsledamoten till hennes grönbok, som enligt min uppfattning inte kommer en dag, eller ens en timme, för tidigt. Kommissionsledamoten sa själv att en tilltagande åldrande befolkning definitivt kommer att medföra en större börda för hälso- och sjukvårdssystemen, men också – och i huvudsak – för arbetstagarna. Den som tar sig tid att lyssna på de personer som arbetar inom sektorn kommer utan tvekan att inse att de allmänna arbetsvillkoren är extremt hårda, både fysiskt och ofta även psykiskt.

Att arbeta inom denna sektor kräver en hel del från arbetstagarna, och arbetet är ofta underbetalt. Det borde därför inte komma som någon överraskning att personalomsättningen inom sektorn är mycket hög. Det är också ett faktum att anställningsavtalen alltför ofta är osäkra, vilket resulterar i att många människor lämnar sektorn i förtid. Enligt min uppfattning är det därför nödvändigt att unionen försöker uppnå vissa saker i sin politik, nämligen hållbar sysselsättning, en god arbetsmiljö, säkra arbetstillfällen, ingen kompetensflykt och anständiga arbeten.

Kommissionsledamoten hänvisade med rätta till det direktiv som John Bowis för närvarande arbetar med, dvs. direktivet om gränsöverskridande hälso- och sjukvård. När jag hade kontakt med personer inom sektorn var de emellertid också angelägna om att lyfta fram sambandet mellan hälsovårdspersonalens arbete och arbetstidsdirektivet. I arbetstidsdirektivet tillämpas avtal, snarare än människor, för att fastställa varaktigheten.

Jag har kunnat konstatera att det finns polska läkare som arbetar på polska sjukhus enligt normala avtal under veckan, och som reser till Storbritannien under helgerna för att arbeta där i skift under 48 timmar. Detta saknar givetvis motstycke. Det är något som i sanning borde beaktas i arbetstidsdirektivet. Jag hoppas därför att denna fråga också kommer att tas upp när vi diskuterar grönboken.

Konstantinos Droutsas, *för GUE/NGL-gruppen.* – (*EL*) Fru talman! I grönboken om hälsovårdspersonal i EU avslöjas storföretagens och EU:s planer på att privatisera hälsovården och välfärden, med smärtsamma konsekvenser för arbetande familjer på gräsrotsnivå inom hälso- och sjukvårdssektorn.

Dessa förändringar utgör en del av en mer allmän antigräsrotspolitisk omsvängning inom de socialförsäkringsoch socialtjänstesystem som tillhandahålls i EU:s samtliga länder, med aktivt stöd och delaktighet från center–vänster- och center–högermakter, som behandlar hälso- och sjukvården som en vara, en lönsam källa för storföretagen, medan patienterna och deras familjer behandlas som kunder.

Det viktigaste målet är att utvidga storföretagens näringsverksamhet och skapa ett system där den offentliga sektorns hälso- och sjukvårdstjänster tillhandahålls enligt den privata sektorns kriterier, dvs. i konkurrens med den privata sektorn.

De första offren för detta kommersialiserade hälso- och sjukvårdssystem är just de människor som arbetar inom sektorn. Tio procent av EU:s arbetskraft utgörs av dessa arbetstagare som ofta arbetar under oacceptabla förhållanden, som är riskfyllda för patienterna. Det ständiga övertidsarbetet är troligtvis regel snarare än undantag. Deras löner, åtminstone inom den offentliga sektorn, skärs ner, liksom effektiviteten, på grund av de privata försäkringsbolagens alternativ. Grönboken handlar främst om arbetstagarnas rörlighet och tillämpningen av Bolkestein-direktivets regler inom hälso- och sjukvårdssektorn.

Hälso- och sjukvård är ett socialt värde, inte en kommersiell vara. Hälso- och sjukvårdspersonal tillhandahåller en samhällstjänst, och är inte ett medel för att generera vinst. Endast genom att kämpa kommer arbetstagarna att kunna garantera en hög standard på de kostnadsfria tjänster som endast tillhandahålls av staten, långt borta från all privat näringsverksamhet.

Kathy Sinnott, *för IND/DEM-gruppen.* – (*EN*) Fru talman! Fler personer arbetar inom hälso- och sjukvården än inom något annat område. De grupper av vårdanställda som vi omedelbart tänker på är läkare, sjuksköterskor, apotekare och tandläkare, som till sin hjälp har radiologer, laboratorietekniker, forskare, terapeuter, biokemister och en stab av administratörer och personal som ser till att hälso- och sjukvården fungerar.

Det finns också en annan grupp som är verksamma inom området: örtläkare, kiropraktorer, osteopater, homeopater och dietister, som inriktar sig på mer naturliga hälsovårdsmetoder.

Slutligen finns det också anhörigvårdare. Det är den enskilt största gruppen som arbetar inom hälso- och sjukvården, och de arbetar dag och natt utan betalning.

För att återgå till den första gruppen, i denna grönbok uttrycker kommissionen oro över att antalet yrkesverksamma som arbetar inom den konventionella hälso- och sjukvården inte räcker till för att tillgodose den ökande efterfrågan. Kommissionen betonar också behovet av att locka unga att välja dessa yrken. I vissa länder är det emellertid inte detta som är problemet.

I Irland genomgick förra månaden 3 500 unga personer ett prov i förhoppningen om att få en av några hundra platser på läkarutbildningen. Det kommer också att finnas mycket fler unga som söker till sjuksköterske- eller terapeututbildningar, etc. än vad våra universitet är villiga att utbilda.

Fru kommissionsledamot! Det handlar inte om att locka de unga. Det handlar om att ge dem möjlighet att utbilda sig. Våra gymnasiestudenter i Irland strävar efter en karriär inom medicin, men denna inriktning är tyvärr inte tillgänglig, på grund av ett ransoneringssystem som inte överensstämmer med efterfrågan, och detta skapar en stor brist på kvalificerad personal.

Jag vet att liknande glapp mellan utbildning och efterfrågan finns i andra europeiska länder. Jag menar att ni genom er strävan att locka unga till detta yrke bara kommer att frustrera dem, om vi inte ger dem möjligheten att tillägna sig dessa färdigheter.

Om vi inte tillåter dessa studenter att utbilda sig och därmed skapar en konstlad brist, då tvingas vi värva medicinsk personal från tredjeländer – även de fattigaste länderna – och lämnar därmed deras eget folk utan medicinsk hjälp samt orsakar en kompetensflykt.

Den andra gruppen vårdanställda som jag nämnde, såsom örtläkare, utelämnades tyvärr helt och hållet i betänkandet. Att utelämna dem innebär att man inte erkänner deras värdefulla bidrag för att hålla européerna friska och att man bortser från önskemålen hos de många européer som söker deras hjälp.

Denna sektor är mycket viktig. Kommissionens uppenbara försök att undertrycka den med direktiv, såsom direktivet om kosttillskott i form av vitaminer och mineraler, ökar bara den växande klyftan mellan EU:s politik och de val som folk faktiskt gör inom hälsoområdet.

Slutligen skulle jag vilja uppmärksamma den tredje och största enskilda grupp som arbetar inom vården: anhörigvårdarna. Dessa personer vårdar äldre anhöriga och personer med funktionshinder. Vi behöver dem alltmer för varje år, inte mindre. I takt med att Europa åldras och antalet funktionshindrade ökar, kan vi inte ta dessa personer för givna. Det enda sättet att behålla dessa mycket viktiga vårdare är att stödja dem i deras arbete.

De som arbetar inom vården är viktigare än någonsin. Kommissionen har rätt i att det finns nya och återkommande hot mot hälsan, såsom smittsamma sjukdomar. Ändå bör kommissionen också noga beakta att alla kroniska problem i samband med ett försvagat immunsystem är på uppgång, till exempel astma, allergier, multipel skleros, autism, diabetes, epilepsi, fibromyalgi och många fler.

Jag skulle råda kommissionen att studera alla dessa sjukdomar som är på uppgång och försöka förstå vad som orsakar dessa epidemier. Det skulle vara både grymt och ohållbart att låta dem öka okontrollerat och drabba fler och fler personer.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag välkomnar kommissionens grönbok och dess målsättning att uppmärksamma de frågor som gäller EU:s vårdpersonal samt identifiera vilka utmaningar som finns och vilka åtgärder som kan vidtas.

Men jag vill ta tillfället i akt för att betona en aspekt av grönboken, nämligen utbildning av vårdpersonal. Jag tog initiativet till den skriftliga förklaringen 0095/2008 om detta ämne, som är under behandling. Jag instämmer helt i att det är nödvändigt att utveckla kommunikationskurser för vårdanställda, för att patienterna ska kunna ges tydligare och mer komplett information. Patienternas förmåga att förstå hälsofrågor och medicinska frågor och instruktioner beror i stor utsträckning på hur pass tydlig kommunikationen är. Trots olika initiativ för att förbättra hälsoinformationens kvalitet och tillgänglighet, visar undersökningar att patienterna vill ha mer information än de för tillfället får och att vårdpersonalen tenderar att överskatta dem mängd information som ges.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (*PL*) Fru talman! Bristen på hälso- och sjukvårdspersonal är en global företeelse. Vi känner emellertid av detta ytterst intensivt på vår egen bakgård. Bristen på specialiserade sjukvårdstjänster, bristen på klinisk erfarenhet inom särskilda specialfack och bristen på särskild hälsovård gör att människor söker sjukvårdstjänster i andra länder.

Det är därför mycket viktigt att reglera principerna för gränsöverskridande hälsovård. Patienten har rätt att få veta vilken standard de tjänster har som erbjuds av särskilda vårdenheter, hur vården kommer att finansieras, hur stor del av behandlingen eller rehabiliteringen som kommer att betalas av hälsovårdssystemet i patientens hemland och hur mycket patienten blir tvungen att betala. Ett direktiv om denna fråga är absolut nödvändigt.

En annan viktig fråga är att förbättra vårdpersonalens kvalifikationer, däribland hjälp i form av språkkurser, vilket skulle underlätta rörligheten. Jag anser att förslaget om att inrätta ett referensnätverk för hälsovårdspersonal är lämpligt. Tack för er grönbok, fru kommissionsledamot.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Främjandet av en hållbar arbetskraft inom EU:s hälso- och sjukvård är avgörande för att fortsätta förbättra hälso- och sjukvårdens tjänster och anläggningar i de 27 medlemsstaterna.

EU står inför ett antal utmaningar när det gäller att upprätthålla och förbättra våra hälso- och sjukvårdstjänster. Medlemsstaternas demografi är en viktig fråga för hälsovårdspersonalen eftersom Europas befolkning åldras och den förväntade livslängden ökar med 2,5 år för varje årtionde. Påfrestningarna på arbetskraften ökar eftersom inte bara befolkningen åldras utan även personalen. Lösningen för att upprätthålla tillräckliga personalresurser mot bakgrund av att många kommer att pensionera sig inom en snar framtid är att se till att det rekryteras tillräckligt många yngre för att ersätta de som pensioneras.

Betydelsen av bättre forskning och information om hälso- och sjukvården inom EU kan inte nog betonas. För närvarande råder det brist på aktuella och jämförbara uppgifter från medlemsstaterna inom ett antal viktiga hälso- och sjukvårdsfrågor, bland annat utbildning och anställning av arbetstagare, ålder, kön och internationellt flöde av hälsovårdspersonal. Tillgången till EU-omfattande information är mycket viktig för planering och tillhandahållande av framtida hälsovårdspersonal och för alla myndigheter inom hälso- och sjukvårdsområdet.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (*PL*) Fru talman! Vi har ett mycket stort intresse av att se till att vårt hälsovårdssystem fungerar så effektivt som möjligt. Därför är det nödvändigt att i enlighet med riktlinjerna i grönboken höja vårdpersonalens kvalifikationer och tillhandahålla lämpliga och ändamålsenliga arbetsvillkor för vårdpersonalen. Vi kan inte tillåta att läkare tjänstgör under alltför långa arbetspass.

Jag vill också fästa uppmärksamheten på frågan om hälsovårdsfrämjande åtgärder. Främjande av en hälsosam livsstil är en utmärkt förebyggande metod som kan bidra till att förhindra en mängd olika sjukdomar. Med tanke på att förebyggande åtgärder är bättre än botemedel borde därför varje form av reklam och kampanjer där man främjar hälsan stödjas. Vi måste tänka på att en investering i alla slags innovativa behandlingsmetoder, klinisk utrustning och ny teknik är detsamma som en investering i oss själva.

Androulla Vassiliou, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka alla talare för deras värdefulla bidrag. Det är tydligt att era bidrag kan vara till stor hjälp, eftersom vissa mycket viktiga synpunkter redan har förts fram.

Dessa sypunkter inkluderar till exempel frågan om hur vi kan skapa rätt arbetsmiljö för arbetstagarna för att de ska stanna i sina hemländer och även frågan om hur vi ska hantera det mycket allvarliga problemet med kompetensflykt.

Jag var i Liberia i förra veckan och blev chockerad över att höra att de bara har 150 läkare för en befolkning på 3 miljoner. Resten av deras läkare är i USA. Detta är ett mycket stort problem – inte bara för tredjeländer, utan också inom EU, eftersom det sker en mycket omfattande kompetensflykt från öst till väst. Vi måste se hur vi skulle kunna uppmuntra de som arbetar inom vården att stanna kvar i sina hemländer. För att göra detta måste vi skapa bättre arbetsvillkor för dem.

Formell vård kan inte hanteras utan att man beaktar behovet av, och kapaciteten för, informell vård, vilket också behandlas i grönboken.

Kathy Sinnott tog upp den mycket viktiga frågan om hur man ska kunna utbilda fler och erbjuda större möjligheter till utbildning. Detta är den andra sidan av myntet. Å ena sidan vill vi ha fler vårdanställda men å andra sidan har vi inte kapacitet att utbilda dem. Alla dessa frågor är mycket viktiga, och vi kommer att kunna besvara dem och hitta lösningar när vi väl har samlat in alla viktiga kommentarer som ni och andra intressenter kommer med i fråga om grönboken. Vi hoppas på att slutligen komma fram till några lösningar på problemet innan det blir verkligt ohanterligt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

16. Det femte världsforumet för vatten i Istanbul, 16-22 mars 2009 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Josep Borrell Fontelles, för utskottet för utveckling, om det femte världsforumet för vatten i Istanbul, den 16-22 mars 2009 (O-0026/2009 – B6-0015/2009).

Pierre Schapira, *frågeställare*. – (*FR*) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Om några dagar kommer en delegation från parlamentet att resa till Istanbul för att delta i det femte världsforumet för vatten, ett evenemang som kommer att sammanföra alla globala aktörer med intresse för vatten: FN-organ, utvecklingsbanker, stater, yrkesorganisationer, icke-statliga organisationer och lokala myndigheter.

Vid en tidpunkt då vatten håller på att bli en alltmer sällsynt resurs, och då klimatförändringens hastighet gör att vi väntar oss alltfler konflikter om tillgången till vatten, vill jag förbereda mig för detta möte genom att lägga fram en kraftfull text till omröstning i parlamentet, i syfte att lägga grunden för EU:s insatser på detta område.

Som ni vet är situationen allvarlig. Bristen på vatten har spridit sig bortom de traditionella torrområdena. Tillgången till vatten, vars kvalitet ständigt försämras, har blivit en angelägenhet för oss alla. FN:s statistik talar för sig själv: En miljard människor saknar tillgång till säkert dricksvatten, två och en halv miljard människor saknar tillgång till sanitära anläggningar, fem tusen barn under sex år dör varje dag till följd av sjukdomar som orsakats av brist på rent dricksvatten eller sanitära anläggningar, eller på grund av vattnets bristande kvalitet.

Skandalen är att de första offren alltid är de fattigaste. Bristen på tillgång till vatten, vilket kommer att bli en av de huvudsakliga utmaningarna under de kommande åren, skulle kunna fördröja uppnåendet av millennieutvecklingsmålen ytterligare. Nästa världsforum för vatten måste bli ett tillfälle för att gemensamt hitta lösningar för att bemöta denna enorma utmaning.

Min första prioritering var att betona att vatten är en av mänsklighetens gemensamma resurser som borde vara en allmän rättighet. Det är den första punkten i den föreslagna resolutionen, och den är livsviktig, eftersom den politik vi genomför är beroende av denna punkt. Att komma ihåg denna grundläggande princip innebär att man säger nej till att omvandla vatten till en vara, eftersom vi tyvärr alltför väl känner till de katastrofala följderna av ett sådant förfaringssätt.

Av rapporten från FN:s utvecklingsprogram för 2006 framkommer att det har funnits uppenbara orättvisor. Bristen på distributionssystem har ofta resulterat i en brist på säkert dricksvatten för de mest missgynnade grupperna. Följaktligen blir miljontals människor tvungna att söka sig till inofficiella källor som, inberäknat mellanhänder, tillämpar priser som är fem eller tio gånger högre.

Vi kämpar för att säkert dricksvatten och sanitära anläggningar ska bli tillgängliga för alla. Detta innebär att vatten måste förbli under statlig kontroll, för bara på så vis kan det gemensamma intresset garanteras. Det är denna princip som bör vägleda oss i utformningen av vår politik, och det gläder mig att man i resolutionen hänvisar till den.

Med hjälp av statligt ingripande kan man definitivt lösa problemen med tillgång till vatten. Ett prissystem som är rättvist och hållbart för alla skulle vara mindre kostsamt för fattiga människor än om de var tvungna att ta sin tillflykt till den inofficiella sektorn, och dessutom skulle det möjliggöra investeringar i nödvändig infrastruktur.

Detta mål kan endast uppnås om vi alla bidrar. Offentligt utvecklingsbistånd måste därför användas tillsammans med resurser från lokala myndigheter, banklån, privat kapital och innovativa partnerskap.

Jag skulle i synnerhet vilja betona betydelsen av en finansiering som grundar sig på solidaritet, så som har blivit fallet enligt Oudin-lagen i Frankrike. Genom lagen ges lokala myndigheter möjlighet att ta ut en cent per kubikmeter från användarnas vattenräkning för att finansiera internationella samarbetsåtgärder som uteslutande är ägnade åt vatten.

Fru kommissionsledamot! Är kommissionen beredd att främja utvecklingen av ett sådant instrument? En sådan utveckling måste vara i linje med konceptet kollektiva nyttigheter, och därför gläder det mig att man i resolutionstexten påpekar att offentlig-privata partnerskap ska definieras noga och regleras.

Sedan förra världsforumet har de lokala myndigheternas roll erkänts av alla berörda parter, däribland parlamentsledamöter och ministrar. Nästa forum i Istanbul kommer att utmärkas av två viktiga framsteg, nämligen undertecknandet av ett avtal om vatten mellan lokala myndigheter och anordnandet av två temadagar som uteslutande kommer att ägnas åt de lokala myndigheternas roll.

Är ni beredd att dra nytta av de lokala myndigheternas väldiga reserv av expertis och av mänskliga och finansiella resurser för att främja partnerskapet mellan nord och syd? Med sina framgångsrika erfarenheter och sin tekniska kompetens är städer i nord angelägna om att hjälpa sina motparter i utvecklingsländerna.

Slutligen har FN i dag offentliggjort en rapport om vatten där man visar några skrämmande scenarier inför framtiden. Till följd av den dubbla belastningen från såväl demografisk tillväxt som klimatförändring har vattenkrisen förvärrats av att de politiska reaktionerna inte varit tillräckliga. Trots att vatten är den prioriterade frågan för all utvecklingspolitik ägnas bara 6 procent av det internationella biståndet åt det.

Därför vill jag att EU, parlamentet och kommissionen ska förmedla ett starkt budskap till människorna i syd, för denna orättvisa när det gäller tillgången till vatten får inte fortsätta.

Talmannen. – Jag vill göra en kort personlig kommentar. Jag hoppas verkligen att vatten även fortsättningsvis kommer att förbli en gemensam resurs och en rättighet för alla.

Androulla Vassiliou, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Fru talman! För det första skulle jag vilja be om ursäkt för min kollega Louis Michels räkning, som inte själv kunde vara här eftersom han är i Kongo. Det är ändå ett stort nöje för mig att ta upp dessa frågor, eftersom de är så viktiga.

Kommissionen instämmer helt i att tillhandahållandet av vatten och sanitet är något som naturligast hanteras på lokal nivå, genom lokala myndigheter, kommuner och samhällen. Vi måste dock inse att det förekommer brister på dessa olika nivåer, särskilt i svagare länder där tillhandahållandet av grundläggande tjänster inte är högprioriterat.

Förra året fokuserade man vid de europeiska utvecklingsdagarna här i Strasbourg på lokala myndigheters roll, vilka har en central roll för tillgången till nödvändiga tjänster, samt på betydelsen av lokalt styre och medborgarinflytande. Detta är uppenbarligen en central fråga för vattensektorn och kommissionen arbetar, med hjälp av olika instrument, för att öka stödet till lokala myndigheter och stärka partnerskapet mellan lokala aktörer från nord och syd.

På EU-nivå baseras den europeiska vattenpolitiken också på principen om god förvaltning, vilket innebär att man låter medborgare, lokalsamhällen, icke-statliga organisationer och intressenter delta och ha inflytande. Detta speglas inte bara i ramdirektivet om vatten utan också i initiativ såsom EU:s vatteninitiativ som inleddes vid världstoppmötet om hållbar utveckling i Johannesburg, där ett av målen är stärkandet av de lokala aktörernas roll.

I Afrika, där millennieutvecklingsmålen i samband med vatten och sanitet fortfarande inte är tillfredsställande, behövs större investeringar, och kommissionen har visat sitt politiska åtagande genom att inrätta en finansiell mekanism.

Mekanismen för vatteninvesteringar på en halv miljard euro har möjliggjort en mobilisering av dubbla beloppet genom medfinansiering av ett stort antal program för att förbättra situationen vad gäller vatten, sanitet och hygien för miljontals personer. Den har också bidragit till att förbättra vattenförvaltningen och vattenhanteringen i AVS-länderna. Inriktningen på lokala aktörers deltagande har varit ett av mervärdena med denna mekanism.

EU kommer vid ministerdelen av världsforumet för vatten att företrädas av det nuvarande tjeckiska ordförandeskapet. I det uttalande som håller på att utarbetas behandlas bland annat behovet av god förvaltning genom kapacitetsutveckling och institutionella reformer på alla nivåer.

Kommissionens politik, som antogs 2002, främjar integrerad hantering av vattenresurserna i utvecklingsländer. Det är inom denna ram som de olika formerna av vattenanvändning – såsom dricksvatten, sanitet, bevattning etc. – måste hanteras för att uppnå en optimal fördelning av nyttan mellan alla användare.

Bästa praxis på detta område, som grundas på olika erfarenheter av gröna bälten kring städer, särskilt i Afrika, analyseras för närvarande i samband med initiativet för en grön vägg för Sahara och Sahel ("Great Green Wall for the Sahara and the Sahel"), som en del av en genomförbarhetsstudie med stöd från Europeiska kommissionen. Ytterligare stöd till detta initiativ kommer att övervägas inom ramen för Afrika–EU-partnerskapet om klimatförändring.

Jag är nöjd över att kunna meddela att mekanismen för vatteninvesteringar kommer att fortsätta inom ramen för den tionde Europeiska utvecklingsfonden och att 200 miljoner euro har avsatts för detta ändamål. Medlemsstaterna uppmanas att bidra med ytterligare finansiering.

Kommissionens strategi grundas på en integrerad ram för samarbete med partnerregeringar, EU-medlemsstater och alla berörda aktörer.

Mekanismen för vatteninvesteringar kompletterar de nationella programmen genom möjligheten att arbeta med decentraliserade aktörer och utveckla innovativa lösningar. Vid de pågående förberedelserna med den tionde Europeiska utvecklingsfondens mekanism för vatteninvesteringar har man särskilt identifierat den potential som finns hos offentliga vattenoperatörer, som globalt sett tillhandahåller över 90 procent av alla vatten- och sanitetstjänster.

Därmed utgör offentlig-privata partnerskap potentiellt en mycket kostnadseffektiv strategi för att främja den relevanta principen om "god förvaltning" inom AVS-ländernas vattensektorer, med potentiellt långsiktiga och hållbara effekter på institutionella och organisatoriska förändringar. Sådan partnersamverkan – till exempel i form av utbildning och tekniskt stöd – kan vara ett effektivt sätt att främja principen om god förvaltning inom AVS-ländernas vattensektorer.

Låt mig slutligen bekräfta att biståndseffektiviteten och arbetsfördelningen diskuteras med de relevanta partnerna inom mekanismerna för EU:s vatteninitiativ. En kartläggning av EU:s utvecklingsstöd inom vattensektorn har genomförts för att förbättra denna pågående dialog. Det faktum att vissa länder är mindre populära i biståndshänseende är en viktig fråga inom vattensektorn och kommissionen kommer att ta hänsyn till detta vid utarbetandet av den nya mekanismen för vatteninvesteringar inom ramen för den tionde Europeiska utvecklingsfonden.

José Ribeiro e Castro, för PPE-DE-gruppen. – (PT) Fru talman, fru kommissionsledamot! Jag skulle vilja upprepa Eija-Riitta Korholas ord här i parlamentet för flera år sedan, den 13 mars 2006. Hon beskrev situationen när det gäller tillgången till rent vatten så här: "Siffrorna är alarmerande: 3 900 barn dör varje dag på grund av bristen på rent vatten. En femtedel av världens befolkning, ungefär 1,1 miljarder människor, lider brist på rent vatten. Samtidigt saknar mer än 40 procent lämpliga vatten- och avloppssystem."

Det har gått tre år sedan det uttalandet och vad har hänt? Det som har hänt är att det globala scenariot oroväckande nog är precis detsamma, vilket oundvikligen är oroande. Vi står nu inför en allvarlig kris inom grundläggande sanitet som rör oss alla. Jag skulle vilja påpeka att det här problemet framför allt drabbar de fattigaste och minst utvecklade regionerna i världen, inte minst Afrika söder om Sahara. Detta område är fortfarande hårdast drabbat av dålig vattenkvalitet, särskilt i stadsområden och i de slumområden som omger de större städerna. Problemet är emellertid omfattande. Jag har här en Unicef-broschyr från 2001. Det som står i den stämmer dock på det stora hela fortfarande och är slående. Vad får vi veta? Vi får veta att denna miljard människor är utspridd över i stort sett hela världen. Denna miljard människor har inte tillgång till rent vatten: 4 procent i Mellanöstern och Nordafrika, 4 procent i Central- och Östeuropa, 19 procent i Sydasien, 25 procent i Afrika söder om Sahara och 42 procent i Östafrika och Stillahavsområdet. Om vi tittar på siffrorna inom vart och ett av dessa områden är det regionerna i Östafrika och Stillahavsområdet samt Afrika söder om Sahara, som uppvisar alarmerande siffror. Där har 24 respektive 43 procent av befolkningen fortfarande, i början av årtiondet, år 2000, inte tillgång till rent och säkert vatten.

Det är viktigt att komma ihåg vilka hälsoeffekter, vissa av dem dödliga, som kommer av denna brist på vatten och hur de påverkar utvecklingen och framstegen för de befolkningsgrupper som saknar tillgång till denna nödvändiga vara, både när det gäller kvalitet och kvantitet. Bristen på tillgång till vatten skapar också spänningar vid gränserna som riskerar att bli mer akuta om ingenting görs för att förhindra dem.

EU, som global aktör och som exempellös bidragsgivare till världens insatser för att hantera problemet, kan inte avstå från att delta i de stora debatterna om den här frågan. Jag välkomnar kommissionsledamotens rapporter till oss här i parlamentet. Jag välkomnar därför även anordnandet och EU:s deltagande vid det femte världsforumet för vatten. Det kommer att ge alla huvudaktörerna ytterligare en möjlighet att debattera frågan objektivt och att utarbeta en tydlig strategi för att ta itu med problemet. Jag kan inte annat än att stödja insatsen, vilket hela utskottet för utveckling också har gjort, när det gäller att främja subsidiariteten. Dessutom stöder jag också vårt utskotts övriga intressen, eftersom det finns många skyldigheter i det hänseendet på lokal nivå. Vatten är en livsnödvändig vara för var och en av oss och för hela mänskligheten.

Inés Ayala Sender, *för PSE-gruppen.* – (*ES*) Fru talman! Jag är på det hela taget nöjd med att det femte världsforumet för vatten ska hållas i Istanbul och framför allt att EU ska delta med en delegation från kommissionen och en från Europaparlamentet. Jag inser och instämmer också i behovet av att stödja de lokala myndigheterna i deras försök att upprätta system för demokrati och medbestämmande och att förbättra och hitta nya lösningar för vattenförvaltningen samt att stödja decentraliseringsprocessen.

Det främsta och centrala målet med allt detta är att skydda den grundläggande rätten till vatten och sanitetstjänster. Detta måste dock naturligtvis ske i enlighet med principerna för hållbar utveckling. I EU anges detta som en referenspunkt i ramdirektivet för vatten och utvecklingen ska baseras på millennieutvecklingsmålen.

Jag måste säga att allt detta – och detta kommer jag i morgon att presentera i ett ändringsförslag som jag hoppas att parlamentet kommer att anta – debatterades förra hösten vid världsutställningen Expo 2008 i Zaragoza, som dessutom var första gången som Europaparlamentet deltog på lika villkor vid sidan av kommissionen. Vid världsutställningen debatterade över 2 000 experter i vattentribunen och frivilligorganisationer i forumet Agora, samt delegationerna från kommissionen och parlamentet. Det blev en stor debatt och det kom många intressanta, kreativa förslag om vattenförvaltningen.

Detta formaliserades i Zaragoza-stadgan som antogs den 14 september 2008. Den innehåller 17 punkter och jag skulle vilja lyfta fram några av dem. I stadgan föreskrivs att

- tillgången till dricksvatten och sanitet är en mänsklig rättighet som alla myndigheter måste garantera,
- tillgången till vatten har en mycket stor inverkan på utvecklingen,
- klimatförändringen enligt prognoserna kan förändra tillgången till och efterfrågan på vatten över hela världen,
- en hållbar livsmedelsproduktion är direkt förknippad med en effektiv vattenanvändning,
- avrinningsdistrikt är den bäst lämpade miljön för att utvinna vatten och genom att förvalta dem på ett bra sätt kan man lösa konflikter mellan länder, regioner och användare, och slutligen att
- myndigheterna måste ta initiativ till att främja den lagstiftning och de åtgärder som behövs för att se till att alla har tillgång till vatten.

Jag uppmanar kommissionsledamoten att beakta slutsatserna i Zaragoza-stadgan som vi, kommissionen och parlamentet, var med och tog fram tillsammans med experter, frivilligorganisationer och sammanslutningar. Jag uppmanar också kommissionsledamoten att tänka på att världsutställningen i Zaragoza faktiskt var ett forum för förberedande debatt inför det femte världsforumet för vatten i Istanbul.

Jag anser att det är värdefullt att införliva stadgans och vattentribunens slutsatser i EU:s diskussions- och debattunderlag som vi, som Europeiska unionen, visar upp i paviljongen vid världsutställningen.

Roberto Musacchio, för GUE/NGL-gruppen. -(IT) Fru talman, mina damer och herrar! För två år sedan höll vi en debatt här i parlamentet och antog en sträng resolution om vatten med anledning av det fjärde världsforumet i Mexico City. Vi skrev då att vatten måste anses vara en mänsklig rättighet och att vi måste utarbeta en aktiv politik för att förverkliga denna rättighet genom olika former av samarbete mellan den offentliga och den privata sektorn, där man framför allt fokuserar på de lokala samfunden.

Tyvärr fick resolutionen inte stöd av kommissionen som deltog i Mexico City – och jag vill påminna kommissionsledamoten om det i dag – trots att den lovordades av många länder, framförallt i Latinamerika. Den här typen av forum har ofta en privat struktur, vilket tyvärr även var fallet den här gången. Nu har vi möjlighet att skicka en parlamentsdelegation till Istanbul och det vore fördelaktigt om vårt deltagande där ledde till en lika kraftfull resolution som den från 2006. Vi är inte riktigt där ännu, varför jag lägger fram de här ändringsförslagen.

Vi måste nå en verklig vändpunkt i vattenfrågan. Den fruktansvärda statistiken om vattenbristen är välkänd och den lär förvärras till följd av klimatförändringen. Det är också inom klimatförändringen som det behövs nya åtgärder. Klimatförändringen försvårar tillgången till vatten och en bristande tillgång till vatten förvärrar i sin tur klimatförändringen. Så förutom rättighetsfrågan och samarbetet mellan den offentliga och den privata sektorn måste vi även försöka bygga starka band med Kyotoprotokollet. FN måste vara en central aktör i frågor som rör vatten. Ett särskilt FN-organ skulle kunna få i uppdrag att ha hand om vattenförvaltningen, vilket skulle leda till att vi kan komma från den privata filosofi som fortfarande råder i det nuvarande forumet. Det skulle bidra till att främja sambandet med viktiga konventioner om klimatförändring och ökenspridning som ingår i FN:s ansvarsområde.

Då kommer det naturligtvis att behövas tillräckligt med finansiella medel. Dessa skulle kunna komma från allmänna skatter och avgifter, till exempel på mineralvatten, som till och med vi här i parlamentet – och det vill jag påpeka för mina kolleger – använder i alltför stor omfattning. Vi måste motverka privatiseringen av vattnet. En privatisering skulle innebära att tillgången till en nödvändig resurs inte längre blir en rättighet utan en marknad. Jag anser att hela Europas historia visar att det är det offentliga som har garanterat oss rätten till vatten i våra hem, vilket inte sker på andra kontinenter som i allt större utsträckning tenderar att låta den privata sektorn nästla sig in på området.

Det här är praktiska frågor men de har även mycket stor moralisk betydelse. Det är inte någon slump att stora sekulära, men även religiösa, rörelser och kändisar kämpar för rätten till vatten. Under den senaste tiden, och många gånger under de senaste åren, har globala aktionsgrupper kunnat hålla viktiga sammanträden här i Europaparlamentets kammare – och det med rätta, vilket jag tackar talmännen för. Vid det senaste av dessa sammanträden lade man fram en idé om ett riktigt protokoll om rätten till vatten, vilket jag är övertygad om att vi alla bör stödja.

Filip Kaczmarek (PPE-DE). – (*PL*) Fru talman! De flesta av oss kan ta fri tillgång till vatten för givet. Vi använder stora mängder vatten varje dag. Man bör dock komma ihåg att en sjättedel av jordens befolkning, det vill säga över en miljard människor, enligt Världshälsoorganisationens (WHO) beräkningar inte har tillgång till vatten som uppfyller en grundläggande minimistandard när det gäller renhet. Detta innebär att miljontals människor lider av törst och dör till följd av sjukdomar efter att ha druckit förorenat vatten i 2000-talets civilisation. Jag var i Lagos nyligen, den största staden i Afrika, där knappt 1 procent av invånarna har tillgång till rinnande vatten.

Den här typen av statistik är fasansfull. Trots det hamnar vattenproblemet inte på tidningarnas förstasidor, det väcker inte mediernas allmänna intresse och är inte ett diskussionsämne eller en tvistefråga, som till exempel aids, kampen mot malaria eller den globala uppvärmningen. Det beror säkert på att problemet bara drabbar 2 procent av européerna, medan det drabbar 27 procent av människorna i Afrika. Bara i Afrika beräknas fler människor dö varje år av sjukdomar till följd av att ha druckit smutsigt vatten än av aids och malaria tillsammans.

Man kan därför säga att bristen på tillgång till dricksvatten inte dödar på ett uppseendeväckande sätt som gör att den får någon större uppmärksamhet i medierna och inte väcker ett lika brett intresse som en katastrof som t.ex. en jordbävning, en tsunami, en översvämning eller väpnade konflikter. Faktum är, som José Ribeiro e Castro redan har sagt, att 6 000 barn i genomsnitt dör varje dag av sjukdomar till följd av brist på vatten. Detta innebär att ett barn dör var femtonde sekund. Kan ni tänka er hur världen skulle reagera, vilka insatser som skulle göras, vilken uppslutning det skulle bli och vilken målmedvetenhet vi skulle se om det här hände i Europa och inte i Afrika söder om Sahara eller i Asien?

Problemet med tillgången till vatten är således inte bara ett problem för utvecklingsländer utan även för utvecklade länder. En allmän tillgång till dricksvatten är en förutsättning för att länder ska kunna utvecklas och för att bekämpa fattigdomen. Om det behovet inte tillgodoses är det ingen idé att tala om att förbättra sjukvården eller utbildningen. Om vi inte kan garantera att jordbruket eller enkla industrier får det vatten som de behöver är hela samhällen dömda att kämpa för sin överlevnad varje dag. Detta leder till väpnade konflikter, migration och destabilisering. Det hindrar med andra ord utvecklingen och ökar skillnaderna i utveckling.

Politiker kommer också att delta i det forum som vi diskuterar. De kommer att diskutera viktiga aktuella frågor. En av dessa frågor är situationen i Darfur, där president Omar al-Bashir utvisar organisationer som bland annat har hjälpt till att se till att människorna i Darfur har tillgång till vatten. Det kommer därför att finnas tillfälle att övertala bland annat president Omar al-Bashir att låta internationella organisationer se till att folket i Darfur får tillgång till vatten.

Giulietto Chiesa (PSE). – (*IT*) Fru talman, mina damer och herrar! Precis som Roberto Musacchio vill jag också påminna er om att parlamentet i februari, tillsammans med Mikhail Gorbatjovs World Political Forum, var värd för en konferens med ett meningsfullt namn: "Peace with Water". Denna konferens mynnade ut i en överenskommelse om ett världsprotokoll för vatten som förtjänar ett allvarligt övervägande. Samtliga större politiska grupper i parlamentet ställde sig bakom protokollet, men utskottet för utveckling som har utarbetat det här dokumentet tycks har ignorerat det.

Jag tror inte att det var någon slump. Den text som vi debatterar i dag förefaller faktiskt svag och vag på alla de viktiga punkter som kommer att stå på agendan i Istanbul. Ta till exempel vatten som en grundläggande mänsklig rättighet. Om det är en rättighet – och det vore absurt att förneka att det är det – så kan det inte samtidigt vara en vara. En rättighet kan inte köpas eller säljas i ett fritt samhälle. En rättighet kan endast köpas i ett slaverisamhälle. Vi är dock alla medvetna om att stora privata intressen vill lägga beslag på denna rättighet. Så vad kommer EU att säga i Istanbul? Vem, som det till exempel står i skäl J, behöver öka vattnets ekonomiska prioritet? Det här är ett utmärkt exempel på en tvetydig formulering. Är staten, eller det offentliga ägandet, vidare den enda aktören i vattenpolitiken? Eller, som det står i punkt 12 i resolutionen, är den en "viktig aktör"? Vad betyder den satsen egentligen? För övrigt motsäger den punkt 2 i samma dokument där det med rätta står att vatten är en "kollektiv nyttighet" som bör stå "under offentlig tillsyn".

Vårt samhälles utvecklingsmodell befinner sig alltså mitt i en allmän kris. Trots det håller vi fortfarande fast vid en idé om en marknad som tillskansar sig naturen för privat vinning. Slutligen finns det en annan mycket svag punkt. Dokumentet innehåller inte några förslag om hur vi ska organisera vattenförvaltningen i världen. Ovannämnda överenskommelse innehöll dock ett förslag till ett världsorgan som upprepas i ett av de ändringsförslag som jag kommer att rösta på.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (*PL*) Fru talman! Det femte världsforumet för vatten bör utgöra ett tillfälle att arbeta för att inrätta system för offentlig vattenförvaltning som är effektiva, öppna, reglerade och förenliga med målen om hållbar utveckling för att tillgodose samhällets behov. De lokala myndigheterna kommer att få en särskild roll och särskilda uppgifter på området. Dessutom har livsmedelskrisen visat att det finns ett behov av att utveckla ny teknik, till exempel för bevattning av jordbruksområden. Samtidigt är det viktigt att se till att man använder naturliga gödningsmedel, eller gödningsmedel som snabbt bryts ned i marken och inte rinner ned i grundvattnet.

Slutligen undrar jag hur kommissionen tänker agera utifrån Europaparlamentets begäran i resolutionen av den 15 mars om det fjärde världsforumet för vatten när det gäller stöd för och sätt att gemensamt finansiera vattenförvaltningen? Vattenproblemet är den viktigaste utmaning som världen och EU står inför.

Alessandro Battilocchio (PSE). – (*IT*) Fru talman, mina damer och herrar! Mina kolleger har rätt, siffrorna är alarmerande och kräver allvarlig eftertanke. Många, alltför många, människor i världen förvägras fortfarande sin grundläggande rätt till vatten. På senare år har regleringen på området utökats väsentligt. I Istanbul skulle jag dock vilja se att man uppmärksammade behovet av att rationalisera de många internationella organ som medverkar i styrningen, förvaltningen och tillsynen av världsdynamiken kring vatten och vars insatser och behörigheter ofta överlappar varandra för närvarande. Denna reform kan inte skjutas upp längre.

Jag hoppas också att man vid det femte världsforumet för vatten erkänner att vatten är en global offentlig resurs och att denna idé får stöd, som åtföljs av lämplig politik om hur denna resurs ska skyddas och användas, om offentligt ägande och distributionsförfaranden.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag anser att vi här i parlamentet tillsammans har upprepat samma saker i åratal.

Jag tycker att allting redan har sagts om vatten, om denna mänsklighetens gemensamma resurs, och tyvärr måste det sägas igen eftersom situationen långt ifrån blir bättre, utan snarare tvärtom. Den senaste FN-rapporten visar att situationen faktiskt tycks förvärras. Jag tycker därför att vi, trots de förslag som har lagts fram och den politik som EU har fört och som utgör ett första steg, verkligen måste gå längre än så eftersom det inte finns något liv utan vatten. Vi måste också vara medvetna om att många befolkningar,

framför allt i länder som vi handlar och för en dialog med, har förlorat sin tillgång till vatten eller fortfarande inte har tillgång till dricksvatten.

Det här är absolut inte godtagbart eller acceptabelt. Jag anser att vi verkligen måste se till att vatten får status som en gemensam resurs för mänskligheten – och jag anser att EU måste arbeta för detta på internationell nivå och i Istanbul. Vatten är inte en vara som kan säljas eller som skulle kunna säljas av våra multinationella företag. Vi måste verkligen kämpa för det i Istanbul och jag tror att våra kolleger kommer att kämpa för det.

John Bowis (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag har lyssnat på mina kolleger som med rätta har uppmärksammat vattenbristen, den bristande tillgången till vatten och de sjukdomar som härrör från detta. Allt detta är av grundläggande betydelse för detta vattenforum.

Jag ville bara ta upp den andra sidan av myntet eftersom vi som nyligen var i Guyana vid AVS-ländernas regionala konferens blev mycket medvetna om de länder som har för mycket vatten på grund av klimatförändringarna. Roberto Musacchio talade om klimatförändringarnas inverkan på vattnet, hur de kan leda till föroreningar, uttorkning eller förlorad tillgång, men på de här platserna har vi för mycket och vi måste beakta följderna av förorenade vattenreserver, skada på skördarna med mera.

Därför anser jag att vi till listan för vattenforumet behöver lägga till frågan om beskogning/avskogning, eftersom vi, om vi misslyckas med detta, kommer att fortsätta uppleva översvämningar i kombination med torka.

Androulla Vassiliou, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Fru talman! Ingen kan underskatta vattnets betydelse och vikten av att vi hanterar våra vattenkällor väl. Men som jag sa i mina inledande anmärkningar kommer vi också att behöva stödja fattigare delar av världen när det gäller tillgången till rent dricksvatten. Kommissionen kommer att fortsätta stödja dessa länder.

Vatten är ett primärt mänskligt behov, vilket erkändes och bekräftades under det fjärde vattenforumet i Mexiko 2006. Som jag sa tidigare kommer EU självklart att vara företrätt vid det kommande forumet i Istanbul och EU kommer att lägga fram starka argument i alla frågor som jag har tagit upp.

John Bowis berörde en annan mycket viktig fråga – och jag håller med honom – nämligen att andra delar av världen översvämmas med vatten på grund av klimatförändringarna. Vi måste verkligen vidta åtgärder mot detta. Som han mycket tydligt framhöll är beskogning en lösning på problemet.

Talmannen. – Jag har mottagit ett resolutionsförslag⁽³⁾, som ingivits i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 12 mars 2009.

17. Revisionsrättens särskilda rapport nr 10/2008 om EG:s utvecklingsbistånd till hälso- och sjukvård i Afrika söder om Sahara (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Josep Borrell Fontelles, för utskottet för utveckling, om revisionsrättens rapport nr 10/2008 om EG:s utvecklingsbistånd till hälsooch sjukvård i Afrika söder om Sahara (O-0030/2009 – B6-0016/2009).

Anne Van Lancker, *frågeställare*. – (*NL*) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Afrika är den enda kontinent där det inte har skett några framsteg att tala om när det gäller att nå millenniemålen, framför allt inte på hälsoområdet, dvs. när det gäller mödra- och spädbarnsdödligheten, kampen mot hiv/aids, tbc och malaria. Detta beror helt och hållet på deras bristfälliga hälso- och sjukvårdssystem och den personalbrist som drabbat sektorn. Det är därför helt uppenbart att det är nödvändigt att investera i hälsooch sjukvårdssystem för att bekämpa fattigdomen.

Det är även kommissionens åsikt, men enligt revisionsrättens rapport har kommissionen, även om den i åratal har hävdat detta, gjort väldigt lite för att åstadkomma några praktiska förändringar. Kommissionen gör insatser, framförallt via vertikala fonder i kampen mot aids. Det är naturligtvis välbehövligt, men det får inte ske på bekostnad av det övergripande paketet av investeringar i grundläggande hälso- och sjukvård.

⁽³⁾ Se protokollet.

Fru kommissionsledamot! Budgeten för grundläggande hälso- och sjukvård har inte ens ökat proportionerligt sedan 2000, sett till hela paketet med offentligt utvecklingsbistånd. Parlamentet har därför skäl nog att utifrån revisionsrättens rapport ställa några frågor till kommissionen och komma med några rekommendationer. Jag skulle vilja ta upp fyra punkter.

För det första måste budgeten för hälso- och sjukvård utökas. Här behövs det uppenbarligen ett gemensamt initiativ från EU tillsammans med dess partnerländer. Utvecklingsländerna har åtagit sig att investera 15 procent av sin budget inom ramen för Abujaförklaringen. Det kan dock omöjligt låta sig göras, fru kommissionsledamot, om kommissionen och EU bara är beredda att spendera 5,5 procent av Europeiska utvecklingsfonden (EUF) på detta. Jag skulle därför vilja att ni förklarar hur kommissionen tänker se till att investeringarna i hälso- och sjukvård ökar inom ramen för den tionde Europeiska utvecklingsfonden.

För det andra bör budgetstödet användas på ett bättre och effektivare sätt. Även om det här är ett av kommissionens paradnummer så får det ett lågt betyg i revisionsrättens rapport. Budgetstödet har trots det potential att uppfylla bristerna i hälso- och sjukvårdssystemen i syd. Även om det sektorspecifika budgetstödet verkligen kan inriktas på hälso- och sjukvårdssystemen så används det knappt i Afrika söder om Sahara.

Det allmänna budgetstödet kan även visa sig fungera, förutsatt att kommissionen kan väcka partnernas intresse och få dem att betrakta hälso- och sjukvården som en central sektor. Vi uppmanar kommissionen att göra detta. Min fråga till kommissionen är följande: På vilket sätt kommer ni att se till att det vidtas mycket bättre och mycket mer målinriktade åtgärder, både via budgetspecifikt stöd och allmänt budgetstöd?

Avtalen om millennieutvecklingsmålen är ett av kommissionens lovande verktyg. Jag stöder dem till 100 procent, men de är i ärlighetens namn lite för otillräckliga och kortsiktiga, eftersom de endast är tänkta för de duktiga eleverna. Därför behövs det i allra högsta grad alternativ för de övriga.

För det tredje måste vi öka expertkunskaperna. Enligt rapporten har kommissionen inte haft tillräckliga expertkunskaper för att omsätta sina politiska förslag i hälso- och sjukvårdssektorn i praktiken. Därför vill jag be kommissionen att se till att det finns sådan expertkunskap genom att rekrytera fler experter på hälso- och sjukvårdsområdet och genom att samarbeta effektivare med WHO och medlemsstaterna.

För det fjärde måste hälso- och sjukvårdssektorn samordnas bättre. Det är helt nödvändigt att genomföra EU:s uppförandekod om komplementaritet och arbetsfördelning i praktiken och att bättre samordna investeringarna i och programmen för hälso- och sjukvård mellan de olika EU-länderna. Vi måste dessutom se till att försummade behövande länder också kan få stöd på hälso- och sjukvårdsområdet.

Jag vill avsluta med att tacka Bart Staes som företräder budgetkontrollutskottet och delar den oro som utskottet för utveckling har gett uttryck för, och som har bett kommissionen klargöra sina planer angående förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet, helst före utgången av 2009.

Det är uppenbart att parlamentet till slut uppmanar kommissionen att omsätta sina politiska prioriteringar i praktiken med större övertygelse och med bättre verktyg. Detta är mer än nödvändigt om vi ska ha en chans att nå millenniemålen före 2015, eftersom grundläggande hälso- och sjukvård förtjänar hållbara investeringar på lång sikt.

Androulla Vassiliou, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Kommissionen välkomnar verkligen Europeiska revisionsrättens särskilda rapport om EG:s utvecklingsbistånd till hälso- och sjukvård i Afrika. Debatten om denna muntliga fråga ger oss ett tillfälle att diskutera vårt hälsobistånd till Afrika med er i Europaparlamentet.

Jag kommer inte här att upprepa det formella svar som kommissionen redan har gett när det gäller revisionsrättens särskilda rapport, vilket redan har offentliggjorts på Internet.

Tyvärr har denna rapport har inte fått särskilt stor uppmärksamhet i pressen och när den har nämnts har saker ibland överförenklats genom påståendet att "EU inte har hållit sina löften i Afrika". Låt mig därför bara förtydliga några viktiga punkter innan vi börjar debatten.

Kommissionen är fortfarande lika engagerad i stödet för millennieutvecklingsmålen, och de hälsorelaterade målen 4, 5, och 6 ingår i dessa mål: att minska barnadödligheten med två tredjedelar, att minska mödradödligheten med tre fjärdedelar och att hindra och vända spridningen av hiv/aids. Detta är vad vårt utvecklingssamarbete står för, men vårt åtagande får inte bara mätas i termer av budgetanslag till hälso- och sjukvårdssektorn.

Utan tvekan kommer barnadödligheten att minskas genom effektiva insatser inom hälso- och sjukvård, särskilt vaccinationer. Därför övervakar vi vaccinationsprogrammens omfattning inte bara inom våra hälsoprogram, utan också i många av våra verksamheter som gäller allmänt budgetstöd. Barnadödligheten beror dock också på andra faktorer såsom näring, bostäder, tillgång till säkert vatten, sanitet och utbildning. Därför kommer vårt bidrag ofta att ges utanför själva hälso- och sjukvårdssektorn.

När det gäller beslut om sektorsfördelning och modaliteter för utvecklingsstödet, enades vi i Paris och Accra om att i högre grad respektera de grundläggande principerna för biståndseffektivitet. Här är bara två exempel. Det första är ledarskap genom partnerregeringar. Detta innebär att man efter en grundlig diskussion med partnerlandet accepterar de sektorer som föreslagits för stöd. Det kanske inte är hälso- och sjukvårdssektorn utan utbildning eller vatten och sanitet.

För det andra: anpassning till nationella system. Detta innebär att vi tilldelar vårt stöd företrädesvis som budgetstöd (givet att de grundläggande villkoren har uppfyllts). Om landet har en tillräckligt välformulerad fattigdomsstrategi, kan vårt stöd med fördel tilldelas som allmänt budgetstöd.

Trots att detta stöd då inte kommer att öronmärkas som stöd till hälso- och sjukvårdssektorn är det kopplat till hälsomål, såsom vaccinationsprogrammens omfattning eller andel födslar där kvalificerad vårdpersonal är närvarande. Dessa mål är vanligtvis en del av fattigdomsstrategin och är föremål för kontroll, och budgetstödutbetalningar är ofta kopplade till framsteg angående dessa.

Utöver de övergripande åtagandena om stödeffektivitet som gjorts i Accra och Paris, har vi inom EU gemensamt enats om en uppförandekod som till exempel gäller en minskning av antalet sektorer där samtliga givare är aktiva, för att minska den administrativa och förvaltningsmässiga börda som våra partnerländer får om de har många biståndsgivare. Detta är innebörden i den arbetsfördelning som EU-medlemsstaterna och Europeiska kommissionen har kommit överens om. Vi vet att det inte alltid kommer att vara lätt att enas om detta på landsnivå, särskilt eftersom hälsa är viktigt i den allmänna opinionen, och alla givare och givarländer vill vara närvarande och bli sedda. Vi kommer ibland att behöva motstå en sådan tendens och överlåta arbetet till andra.

Därför hoppas jag att vår debatt i dag ska bidra till att ytterligare förtydliga dessa frågor och till att EU kommer att uppfylla sina löften till Afrika.

John Bowis, *för PPE-DE-gruppen.* – (EN) Fru talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för svaret. Ni har säkert rätt i att siffror kan tolkas på många sätt och att vi måste studera dem mycket noga. Men i dag ägnar vi oss förstås åt revisionsrätten, och då måste vi också ägna oss åt siffror. Jag önskar ibland att vi kunde ägna oss åt människor i stället för siffror, men vi är ju överens om att det inte finns något välstånd utan hälsa. Det är inte bara en slogan, utan en verklighet i många låginkomstländer.

Vi är överens om att revisionsrätten hävdar att endast 5,5 procent av Europeiska utvecklingsfondens medel går till hälsovård, trots att Europeiska unionen – och Europaparlamentet – har strategin att 35 procent ska gå till hälsa och utbildning. Det är något som inte stämmer här, och det kanske inte är fullt så illa som siffrorna antyder. Likafullt ser vi att vi måste göra mycket bättre ifrån oss, även när det gäller samarbete – om jag får använda den termen – kring det 15-procentslöfte som länderna själva har åtagit sig genom Abujaförklaringen.

Men låt mig återkomma till människorna. Res till Mali och se hur de har förlorat kontrollen över diabetes och se på familjernas kostnader. Över 30 procent av familjeinkomsten går till insulin för dem som måste skaffa sådant – och enda sättet är att köpa det. Res till Tchad och fråga om psykvården, och de kommer att berätta att de hade en före inbördeskriget. Res vart som helst i Afrika och se den omänskliga behandlingen av människor med epilepsi, när vi för några få cent kan göra merparten av dem anfallsfria. Res vart som helst i Afrika och se de aids-föräldralösa och se och träffa mor- och farföräldrar som försöker försörja barnbarnen eftersom deras föräldrar är döda.

Vi har statistiken. Vi vet att Amerika, med 14 procent av världens befolkning, har 10 procent av den totala sjukdomsbördan och 42 procent av hälsovårdsarbetarna. Afrika söder om Sahara har 11 procent av världens befolkning, 25 procent av den totala sjukdomsbördan och 3 procent av hälsovårdsarbetarna. Detta avspeglar den diskussion vi hade tidigare. Men vi måste titta på de här sakerna, för det finns ingen hälsa utan hälsovård, utan hälsovårdspersonal och utan hälsovårdsutbildning.

Vi måste också titta på några av de projekt som vi satsar på. Det handlar inte bara om tuberkulos, aids och malaria, utan också om alla andra sjukdomar. Det handlar om försummade sjukdomar, där kommissionen är stolt över sitt samarbete med läkemedelsföretagen kring initiativet att hjälpa de människor som behöver dessa läkemedel. Vi måste titta på orsakerna till ohälsa, och kvällens diskussioner har kretsat kring dessa.

Bara om vi tar i tu med allt detta kommer statistiken att stämma – och det kommer att stämma för människorna. Det vi blir bättre på kommer att förbättra livet för människor, och det kan sedan också förbättra deras ekonomi.

Bart Staes, *för Verts*/ALE-*gruppen.* – (*NL*) Fru talman, mina damer och herrar! Revisionsrättens rapport kommer inte att officiellt läggas fram för budgetkontrollutskottet förrän nästa vecka. Jag vill därför gratulera utskottet för utveckling och även Anne Van Lancker som har sett till att den här debatten hålls här i dag och att vi i morgon kommer att anta en resolution som innehåller en noggrann redogörelse av vad som gick fel.

Vi bör lyssna noga på Anne Van Lanckers långa anförande och hennes rekommendationer. Fru kommissionsledamot! Vi bör lyssna noga på John Bowis, som i sitt anförande på ett mycket kunnigt sätt lyckades räkna upp de brister som finns.

Ingen som läser revisionsrättens rapport kan undgå frågan. Alla kan se siffrorna klart och tydligt och Anne Van Lancker påpekade mycket riktigt att det kommer att bli väldigt svårt, om inte omöjligt, att nå millenniemålen inom denna sektor. Om man studerar revisionsrättens siffror för varje land kommer man snabbt ned på jorden igen.

När det gäller spridningen av aids så är 34 procent av befolkningen i Swaziland drabbade, 23 procent i Lesotho och 14 procent i Malawi. År 1997 var barnadödligheten i Swaziland 78/1 000, medan den nu är 86/1 000. I Lesotho var medellivslängden i mitten på 1990-talet 60 år, medan den nu bara är 41 år. I Kenya dör mer än ett av tio barn innan de fyllt fem år. Revisionsrättens rekommendation och analys när det gäller EU-politikens effektivitet har under de senaste åren varit smärtsamt oroande.

Jag hoppas därför att kommissionen före den 10 april verkligen kommer att besvara de frågor som jag, som föredragande för budgetkontrollutskottet, har lyckats få med i resolutionen, så att vi kan införliva svaren i förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet som är planerat till slutet av april.

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). – (*PT*) Fru talman, fru kommissionsledamot! Alla som besöker Afrika söder om Sahara kan lätt se de enorma bristerna i hälso- och sjukvårdssystemen i de flesta länderna och de oerhört negativa effekter som dessa brister har på folkets liv och hälsa, människor som skulle hjälpas av dessa tjänster.

Detta bekräftas ständigt av de siffror som regelbundet offentliggörs på internationell nivå. I det avseendet är det oerhört störande att veta att många liv skulle kunna räddas med hjälp av enkla och praktiska åtgärder, som inte är särskilt avancerade eller ens särskilt dyra. Finansiellt stöd från EU kan här vara avgörande. Vi måste alltid komma ihåg att samarbetet på hälso- och sjukvårdsområdet verkligen är strategiskt och har en direkt inverkan på inte bara ett utan många av millennieutvecklingsmålen. Som revisionsrätten konstaterade, och jag citerar, "har EG:s finansiering till hälso- och sjukvårdssektorn inte ökat sedan 2000 som andel av EG:s totala utvecklingsbistånd, trots kommissionens åtaganden inom ramen för millennieutvecklingsmålen och hälsokrisen i Afrika söder om Sahara". Slut citat. Den konstaterade också, och jag citerar igen, att "kommissionen bidrog med betydande finansiering för att hjälpa till att starta globala fonden, men har inte i samma utsträckning ägnat sig åt att stärka hälso- och sjukvårdssystemen, trots att detta skulle prioriteras". Slut citat.

Revisionsrätten menar att detta beror på att, och jag citerar återigen, "kommissionen [...] inte [har] haft tillräckliga expertkunskaper på hälsoområdet för att kunna se till att finansieringen till hälso- och sjukvården används på ett så ändamålsenligt sätt som möjligt". Slut citat.

Revisionsrätten ställer därför kommissionen direkt inför en stor utmaning, som jag stöder. Jag vill för vår del upprepa denna utmaning som bygger på uppgifternas och bedömningens objektivitet. Hälso- och sjukvårdstjänster ingår redan i våra prioriteringar för utvecklingsbiståndet men de måste göra det i ännu större utsträckning och förtjänar därför ökad finansiering. Om vi optimerar biståndet och beaktar de till synes motstridiga behoven av att samordna förvaltningen och öka närheten till de mottagande befolkningsgrupperna kommer vi att kunna tillhandahålla en tjänst som kan rädda många liv.

Kommissionen måste ta sig an utmaningen och jag uppmanar den att göra det. John Bowis höll alldeles nyss ett rörande anförande där han lyckades ge revisionsrättens torra, kalla siffror ett ansikte, ett mänskligt ansikte. Fru kommissionsledamot! Vår utmaning är att se till att vårt samarbete kan ge dessa ansikten ett lyckligt och hoppfullt uttryck. Det är därför viktigt att ändra siffrorna i vårt hälso- och sjukvårdssamarbete till det bättre.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! Jag ville egentligen inte uttala mig om den här rapporten men jag ska bara säga en sak som ligger mig särskilt varmt om hjärtat och som jag har tagit upp

många gånger vid AVS-mötena. Det är frågan om hälsotillståndet för tuaregfolket i Niger. Fru kommissionsledamot! Här vill jag verkligen ta upp frågan om europeiska företag som utvinner naturtillgångar i afrikanska länder och framför allt det franska företaget Areva som planerar att utvinna uran i Niger utan att informera de lokala samhällena, vilket leder till att de människor som bor där till exempel använder radioaktiva material eller metallskrot som matlagningsredskap.

I dag tillåter myndigheterna i Niger inte att det görs några seriösa studier om radioaktivitet bland dessa människor. Vi vet emellertid att deras situation är alarmerande.

Vid ett AVS-möte begärde vi att det skulle göras en epidemiologisk studie av dessa människor. I dag riktar jag återigen denna begäran till kommissionen.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

Androulla Vassiliou, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Herr talman! Jag har lyssnat uppmärksamt till det som har sagts i kväll, och jag har noterat det som står i revisionsrättens rapport, men därutöver har jag också, som jag redan har nämnt, nyligen återkommit från ett besök i Elfenbenskusten och Liberia, och jag har med egna ögon sett de stora behoven på hälsovårdsområdet i dessa länder. Behoven gäller infrastruktur, utbildad hälsovårdspersonal, som vi redan har talat om, samt läkemedel.

Behoven är enorma och jag kan bara instämma i att vi måste öka våra insatser i de fattiga länderna i Afrika genom att erbjuda vår hjälp på hälsovårdsområdet.

Jag kan försäkra er om att jag kommer att framföra era synpunkter till min kollega Louis Michel, och jag är förvissad om att han också kommer att beakta era förslag och synpunkter mycket uppmärksamt, precis som jag själv har gjort.

Talmannen. – Jag har mottagit ett resolutionsförslag⁽⁴⁾, som ingivits i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

18. Genomförandet av det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en muntlig fråga till kommissionen från Pervenche Berès, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om genomförandet av det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa) (O-0018/2009).

Pervenche Berès, *frågeställare.* – (*FR*) Herr talman! Jag talar för utskottet för ekonomi och valutafrågor. Fru kommissionsledamot! Europaparlamentet har under ledning av vår föredragande, Jean-Paul Gauzès, varit mycket angeläget om att se till att de lagstiftningsåtgärder som behövs för att genomföra det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa) också faktiskt vidtas.

När vi utarbetade den medföljande lagstiftningen, direktivet om betaltjänster, ställde vi oss en del frågor. Vi inser nu att dessa frågor förmodligen var befogade.

Nu när projektet ska lanseras hyser vi en viss oro, eftersom vårt intryck är att det inte har gett upphov till den mobilisering som det borde ha gjort, vilket jag menar inte har någonting att göra med krisens utmaningar.

Faktum är att projektet, som har fått en hel del stöd från människor i branschen och från lagstiftaren men som framför allt måste vara inriktat på att ta fram ett modernt betalningsverktyg som är lämpat för vår gemensamma valuta, euron, riskerar att inte uppnå den kritiska massa som det borde ha för att fungera fullt ut.

Vi är särskilt oroade över att det har uppstått en del problem med lanseringen av autogireringssystemet Sepa, som utan tvivel är en av de mest speciella delarna av projektet.

⁽⁴⁾ Se protokollet.

Vi anser att det finns två frågor som måste ställas om kommissionens ansvar. Hur tänker kommissionen för det första främja och stödja övergången till Sepas betalningsinstrument? Det har fastställts en tidsplan men det är uppenbart att man inte har tagit hänsyn till alla praktiska frågor i den. Anser kommissionen för det andra fortfarande att man kommer att kunna överföra en kritisk massa av transaktioner till Sepa-instrumenten före 2010, och om så inte är fallet, vad bör man göra för att åstadkomma detta?

När vi antog lagstiftningen fastställde vi inte något tydligt och bindande slutdatum för övergången till Sepa-instrumenten. Vi tycker att det verkligen är dags att göra det. Vi inser att det fortfarande återstår en del frågor om de nationella systemens kompatibilitet med Sepa-systemet och om vad som avses med en definitiv övergång. Vi anser dock att det är kommissionens ansvar att hjälpa branschen att hitta lösningar på de frågor som de fortfarande har.

Sedan har vi frågan om förmedlingsavgifterna som uppenbarligen har ignorerats eller försummats, samtidigt som de för många aktörer är helt centrala för att Sepa-projektet ska lyckas. Ur det perspektivet verkar det ibland som om vi vältrar över ansvaret på de olika behöriga myndigheterna, antingen på bankväsendet, generaldirektoratet för inre marknaden och tjänster eller generaldirektoratet för konkurrens.

Kanske är det en del av lagstiftarens ansvar att tala med dessa aktörer och att utkräva någon form av ansvar från dem. Vi anser att vi i det här skedet inte kan ifrågasätta en konsekvent rättsakt utan att stödja aktörerna på marknaden i deras insatser för att utveckla ett alternativt system. Det här är precis samma problem som vi har med frågan om förmedlingsavgifter.

Generaldirektoratet för konkurrens har i vissa fall förklarat att det anser att rättsakten strider mot konkurrensreglerna. Sedan menar det dock att det är upp till branschen att hitta en alternativ lösning. Faktum är att de alternativa lösningar som finns på medlemsstatsnivå inte har testats av generaldirektoratet för konkurrens. Det är därför omöjligt att veta om generaldirektoratet för konkurrens skulle kunna stödja dem eller om vissa av lösningarna är lämpliga för de problem som vi står inför.

Tänk er till exempel att finansieringen av ett förmedlingssystem var beroende av påföljder som påförts enligt lagstiftningen, dvs. för fel som begåtts. I praktiken skulle detta mycket ofta innebära att de mest utsatta människorna får betala och det tycker inte jag verkar rimligt eller socialt rättvist.

Jag uppmanar därför kommissionen att vidta åtgärder på två viktiga punkter: att fastställa ett slutdatum för övergången och att hjälpa till att utveckla ett alternativt system eller ett system som är acceptabelt utifrån förmedlingsreglerna i fördraget.

Androulla Vassiliou, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag framföra kommissionsledamot Charlie McCreevys beklagande över att han inte kunde närvara.

Ja, detta är verkligen en lång fråga, men jag menar att både frågan och resolutionsförslaget om genomförandet av det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa) ger en riktig beskrivning av de nyckelfrågor vi måste lösa för att Sepa ska bli en framgång.

Den första delfrågan handlar om huruvida kommissionen avser att främja övergången till Sepa-instrumenten.

Sepa är i första hand ett marknadsbaserat projekt, men med tanke på de betydande vinsterna för ekonomin i stort har kommissionen velat uppmuntra övergången till Sepa, exempelvis genom att fungera som en katalysator och förstärka Sepas politiska profil via vår rapport om framstegen för Sepa, och genom att uppmana offentliga myndigheter att genomföra en tidig övergång. Kommissionen har också strävat efter att införa Sepa i ett tidigt skede. Slutligen har man lagt fram förslag för att garantera att fördelarna med Sepa förverkligas fullt ut, så som aviserades i kommissionens meddelande *Driving European Recovery* i förra veckan.

Den andra delfrågan handlar om huruvida man kommer att ha uppnått en kritisk massa för betalningar som har överförts till Sepa före utgången av 2010. Självklart förordar vi en snabb överföring, för att i möjligaste mån hålla nere extrakostnaderna under övergången. Även om lanseringen av Sepas kreditöverföringssystem har varit framgångsrik har mindre än 2 procent av betalningarna överförts till Sepa. Dessutom kommer autogireringssystemet Sepa att lanseras först senare i år. Därför är den nuvarande övergångstakten för långsam för att den kritiska massan för överföring av betalningar ska ha uppnåtts före utgången av 2010.

Den tredje delfrågan handlar om behovet av ett tydligt och bindande slutdatum. Vi ser starka fördelar med att fastställa ett slutdatum och självklart verkar inte 2012 orimligt. För många medlemsstater är detta dock fortfarande en mycket känslig fråga. Vi vill därför att man utformar en tydlig process för att undersöka denna

fråga genom att samla in information om hur ett slutdatum kommer att påverka de olika aktörerna och få till stånd en meningsfull diskussion med dem.

Det skulle kunna bereda väg för visst politiskt stöd och om så krävs ett möjligt lagstiftningsförslag, exempelvis vid årets utgång.

Er fjärde delfråga handlar om hur rättsäkerheten ska kunna förbättras när det gäller autogireringssystemet Sepa i förhållande till den multilaterala förmedlingsavgiften och befintliga uppdrag.

Vi behöver en tillfällig lösning på problemet med affärsmodeller för att skapa rättssäkerhet och se till att införandet av autogireringssystemet Sepa blir en framgång. Därför stöder kommissionen fullständigt parlamentets och rådets ansträngningar för att hitta en tillfällig lösning inom ramen för översynen av förordningen om gränsöverskridande betalningar.

Kommissionen stöder också förslaget att befintliga nationella autogireringsuppdrag ska äga fortsatt rättslig giltighet under övergången till Sepa. Detta är emellertid en rättslig fråga som de nationella myndigheterna måste lösa, exempelvis genom att använda sig av den möjlighet som genomförandet av direktivet om betalningstjänster erbjuder.

Den femte delfrågan handlade om att hur kommissionen hanterar frågan om en multilateral förmedlingsavgift för kortbetalningar.

Detta arbete framskrider i huvudsak genom att kommissionen ur konkurrenslagstiftningssynpunkt granskar de två största internationella kortsystemen, nämligen MasterCard och Visa.

Den 19 december 2007 beslutade kommissionen att MasterCards multilaterala förmedlingsavgifter för gränsöverskridande kortbetalningar med kredit- och bankkort av märket MasterCard och Maestro inte var förenliga med konkurrenslagstiftningen. MasterCard har överklagat kommissionens beslut.

I mars 2008 inledde kommissionen åtgärder för att fastställa huruvida Visa Europas multilaterala förmedlingsavgifter utgör en överträdelse av artikel 81. Det pågår även diskussioner med Visa.

Kommissionen strävar efter att bibehålla jämlika konkurrensvillkor för MasterCard och Visa Europa liksom för andra betalningskortssystem som kan komma att lanseras i framtiden.

Er näst sista fråga handlar om huruvida kommissionen bör föreslå en konkret lösning på problemet med multilaterala förmedlingsavgifter. I en marknadsekonomi är det näringslivets ansvar att föreslå en lämplig affärsmodell. När det gäller kort pågår, som jag har nämnt, diskussioner med Mastercard och Visa. I fråga om autogireringssystemet Sepa är kommissionen beredd att bistå näringslivet genom att tillhandahålla snabb vägledning inom ramen för en fortlöpande dialog med bankindustrin och på grundval av berörda marknadsaktörers bidrag. Vägledningen ska tillhandahållas senast i november 2009.

Och i er sista fråga undrar ni vilka specifika åtgärder kommissionen avser att föreslå för att se till att övergången till Sepa inte leder till ett dyrare betalningssystem.

Kommissionen tror inte att det kommer att bli så. För det första kommer Sepa att främja konkurrens och effektivisera förvaltningen genom stordriftsfördelar – båda dessa faktorer skapar en prispress nedåt.

För det andra kommer Sepa troligtvis också att öka överblickbarheten, vilket kommer att minska korssubventionering och dolda avgifter, även om vissa användare kanske kommer att uppfatta övergången från höga dolda avgifter till låga synliga priser som en prisökning. Här är det viktigt med en tydlig kommunikation från bankernas sida.

För det tredje följer kommissionen noga genom olika undersökningar hur Sepa påverkar kunderna.

Slutligen håller vi med om att det finns en risk för att effektiva nationella bankkortsystem kan komma att ersättas av dyrare alternativ. Det finns emellertid initiativ som kan utvecklas till ett nytt alleuropeiskt bankkortsystem, och EU:s befintliga befogenheter och nationella konkurrensmyndigheter ger ett heltäckande skydd.

Sammanfattningsvis bör därför Sepa leda till ett effektivare betalningssystem, och EU:s och medlemsstaternas konkurrenspolitik erbjuder ett bra skydd.

Jag välkomnar därför varmt denna resolution och parlamentets starka stöd för Sepa.

Jean-Paul Gauzès, *för PPE-DE-gruppen*. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det har precis sagts en hel del om vad det har blivit av det direktiv om betaltjänster som jag var parlamentets föredragande för och som antogs vid första behandlingen 2007.

Syftet med direktivet var bland annat att ge de olika grupper av bankinstitut som omfattas av Europeiska patentkonventionen de rättsliga instrument som de behöver för att genomföra Sepa. Det har därför antagits en EU-förordning om bankkort, betalningar och autogireringar.

Sepa utgör en integrerad marknad för betalningstjänster i euro där det inte kommer att göras någon åtskillnad mellan gränsöverskridande och nationella betalningar. Detta kommer att innebära fördelar för både bankväsendet och konsumenterna.

Som ni sa har kommissionen åtagit sig att se till att övergången till Sepa-instrumenten inte leder till ett dyrare betalningssystem för EU:s medborgare.

Övergången till Sepa har sedan antagandet av detta betänkande gått mycket långsamt, alldeles för långsamt. Den 1 oktober 2008 genomfördes endast 1,7 procent av alla transaktioner genom Sepas kreditöverföringssystem.

Därför godkänner vi i dag Europaparlamentets resolution i vilken kommissionen uppmanas att fastställa ett slutdatum för övergången till Sepa-produkter. Detta datum får inte vara senare än den 31 december 2012. Efter detta datum ska alla eurobetalningar göras enligt Sepas normer.

Innan övergången kan ske måste vi dock lösa det känsliga problemet, den känsliga frågan med multilaterala förmedlingsavgifter. Dessa avgifter bör inte avskaffas. Betalningstjänster är en kommersiell verksamhet. Det är legitimt att de deltagande aktörerna täcker sina kostnader och har en vinstmarginal.

Å andra sidan måste det finnas öppenhet och förutsägbarhet. Det är därför lämpligt att kommissionen fastställer riktlinjer för hur dessa förmedlingsavgifter ska tillämpas.

För att öka rättssäkerheten måste riktlinjerna presenteras innan Sepa-systemet för autogireringar lanseras. Utan denna rättssäkerhet kanske bankerna i många länder inte lanserar autogireringssystemet och det kan bromsa genomförandet av Sepa.

Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater och den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet har lagt fram mycket snarlika ändringsförslag i samma banor inför morgondagens omröstning. Vi hoppas naturligtvis att de kommer att beaktas.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) I denna svåra tid är det mycket viktigt att hitta möjliga källor till ekonomisk tillväxt. Utvecklingen av vår europeiska finansmarknad är just en sådan möjlig källa till tillväxt för EU-ekonomin. I det här fallet talar vi om betalningsmarknaden och det är beklagligt att de beslut som vi har fattat genomförs relativt långsamt. De främsta skälen till detta uppges i regel vara bankernas tekniska möjligheter, eftersom det i huvudsak rör sig om tekniska lösningar. Jag vill dock påstå att den tekniska moderniseringen av bankerna ligger i bankväsendets och bankernas intresse och att de på det här sättet kan modernisera sin marknad, sina betalningssystem och öka sina vinster. Det är därför mycket viktigt att medlemsstaterna genomför planen för genomförandet av det gemensamma eurobetalningsområdet med större beslutsamhet.

Paul Rübig (PPE-DE). – (*DE*) Herr talman, mina damer och herrar! Som vi vet utgör det gemensamma eurobetalningsområdet en verklig utmaning för små och medelstora företag. De har nyligen arbetat mycket intensivt med kreditkortssystemet, och priserna och kostnaderna för dessa system varierar stort. Jag anser att det inte finns tillräcklig öppenhet här.

Det är just under en kris som vi behöver motsvarande stöd till företagen. Det måste gå att förbättra företagens kreditvärdighet genom att minska kostnaderna, eftersom de då naturligtvis kan få kredit igen. Jag anser att Sepa vore ett bra verktyg här. Det bör genomföras så snart som möjligt för att skapa en situation där inte bara små och medelstora företag kan fungera billigt och effektivt utan där detta även gäller transaktioner mellan små och stora företag.

Androulla Vassiliou, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Herr talman! Jag vill tacka utskottet för ekonomi och valutafrågor och utskottets ordförande Pervenche Berès för denna debatt. Kommissionen välkomnar parlamentets stöd för Sepa, som är ett självreglerande initiativ och därtill ett viktigt allmänpolitiskt initiativ

som bidrar till att stärka både den ekonomiska och monetära unionen och Lissabonagendan. Parlamentet och kommissionen har utan tvekan samma syn på Sepa och samma mål.

Låt mig emellertid erinra om tre viktiga punkter. För det första har kommissionen såsom tidigare nämnts varit mycket aktiv i att driva på övergången till Sepa, framför allt genom att sätta press på offentliga myndigheter så att de i ett tidigt skede anammar systemet. Vi kommer oförtröttligt att fortsätta våra insatser att fungera som en katalysator för Sepa.

För det andra delar vi förvisso parlamentets intresse för ett slutdatum för Sepa, men anser inte att det är rätt tidpunkt att hugga det datumet i sten. Vi har satt igång en process och är övertygade om att det krävs ett gediget förarbete innan ett sådant åtagande kan göras.

För det tredje kan jag bekräfta att kommissionen kommer att tillhandahålla vägledning om hur multilaterala ersättningar mellan banker överensstämmer med konkurrensreglerna. Som vi vet återstår inte mycket tid innan autogireringssystemet Sepa träder i kraft, och vår vägledning måste därför finnas tillgänglig före november 2009. Låt mig emellertid betona en sak: vägledningen kan bara tillhandahållas om branschen först ger oss konkreta förslag på möjliga affärsmodeller.

Talmannen. – Jag har mottagit ett resolutionsförslag⁽⁵⁾, som ingivits i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, den 12 mars 2009.

19. Försämringen av den humanitära situationen i Sri Lanka (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om ett resolutionsförslag från utskottet för utrikesfrågor om försämringen av den humanitära situationen i Sri Lanka (B6-0140/2009).

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill först av allt tacka ordföranden för utskottet för utrikesfrågor för att han gick med på att godkänna det förfarande som anges i artikel 91 och föra upp denna brådskande resolution på förra måndagens dagordning, eftersom vi redan vid vårt senaste plenarsammanträde här i Strasbourg hade en brådskande resolution om Sri Lanka om samma fråga. Jag vill även tacka parlamentet för att det gick med på att hålla denna debatt i kväll. Jag tackar även er, fru kommissionsledamot, för att ni kom till den här debatten, eftersom jag vet att det är en svår tidpunkt för er.

Vi ville ha denna resolution eftersom vi måste skicka en kraftfull politisk signal till regeringen och företrädarna för tamilerna på Sri Lanka, eftersom situationen förvärras dag för dag. Vi har förstahandsuppgifter från tamilska familjer och människor som är i Europa och som alltid skickar meddelanden och redogörelser till oss om vad som händer dem och vad som händer deras familjer som är fångade i konflikten mellan de tamilska tigrarna och den lankesiska armén. Dessa människor får utstå ett riktigt fruktansvärt lidande.

Vi vet inte hur många människor som är drabbade, men vi beräknar att mellan 150 och 200 000 personer behöver evakueras. Men vad avses med "evakueras"? Hjälporganisationerna vill att vi ska evakuera dem till havs, men än en gång måste vi ställa frågan: vart då? Vart ska dessa människor ta vägen?

I eftermiddags träffade jag en liten flicka som var född i ett flyktingläger på Sri Lanka och som nu är i Europa. Om det betyder att dessa människor måste lämna sitt land för att åka och bo i flyktingläger så är inte det heller någon lösning.

Därför kräver vi i resolutionen att det blir en faktisk vapenvila. Det kommer naturligtvis att hållas en debatt med gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater om en omedelbar eller tillfällig vapenvila. Vi kräver verkligen att myndigheterna inför en omedelbar vapenvila så att de civila kan föras i säkerhet, eftersom vi vet att människor har dödats. Vi har haft ett annat exempel på detta i dag med dessa vittnesuppgifter. Vi kräver naturligtvis i resolutionen att den lankesiska regeringen ska samarbeta med hjälporganisationer och länder som är beredda att hjälpa till att lösa konflikten. Vi frågar också om EU kan hjälpa till att tillgodose det akuta behovet av livsmedel och läkemedel.

⁽⁵⁾ Se protokollet.

Får jag slutligen på min grupps vägnar säga – eftersom det är på gruppen De gröna/Europeiska fria alliansens initiativ som vi lade fram den här brådskande resolutionen i måndags i utskottet för utrikesfrågor – att vi ber vissa av våra kolleger, som har andra intressen i landet, att ta frågan på största allvar. Jag vill påminna er om att vissa politiska grupper under en längre tid har bett att få tillfälle att tala om situationen på Sri Lanka och att vi av inrikespolitiska skäl i vissa länder inte har kunnat debattera frågan om tamilerna och deras situation som har försämrats sedan 1980-talet.

Eftersom ni är här hos oss, fru kommissionsledamot, kan vi kanske ställa oss en annan fråga. EU tycks kunna hjälpa till med att lösa konflikter. Kanske har det blivit dags för oss att överväga möjligheten att inrätta ett konfliktlösningsorgan inom EU.

Vi kan se att man i Kaukasus och på alla andra ställen i världen tar EU på allvar för de förslag som det lägger fram. När vi i dag löser konflikter får vi inte längre bara vara en stödjande deltagare utan måste vara en faktisk främjare av konfliktlösning. Jag anser att om vi i dag kan börja lägga grunden för att lösa konflikten med ett starkt EU-deltagande och ett kraftfullt budskap till myndigheterna så kommer vi också att öka vår betydelse som politisk union.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Som en av två medordförande i Tokyokonferensen om fredsprocessen i Sri Lanka har Europeiska kommissionen och jag själv följt utvecklingen i Sri Lanka mycket uppmärksamt. Vi är djupt oroade över den rådande situationen och konfliktens tragiska humanitära konsekvenser, som kom till uttryck i de slutsatser som antogs av rådet för allmänna frågor och yttre förbindelser den 23 februari och i medordförandenas uttalande, som utfärdades lokalt den 3 februari.

Vi är särskilt oroade över den svåra situationen för de tusentals personer som har förflyttats inom landet och blivit instängda i stridsområdet i norra Sri Lanka, vilket ni så riktigt påpekar. Vi står inte längre inför en kris, utan jag menar att situationen redan har utvecklats till en humanitär katastrof. Detta bekräftades för oss av en rad oberoende källor, däribland FN och Internationella Rödakorskommittén. Regeringen meddelade nyligen att den hade öppnat två evakueringsvägar i norra och södra delen av den säkra zonen. Det är ett positivt steg, men vi vill veta hur det ska fungera i praktiken.

Vi har uppmanat parterna – Tamilska befrielsetigrarna (LTTE) och myndigheterna i Sri Lanka – att ge civilbefolkningen det skydd som krävs enligt internationell humanitär rätt och möjliggöra för befolkningen att tryggt och frivilligt lämna stridsområdet. Både LTTE och den lankesiska armén bär ansvaret för de senaste månadernas dramatiska ökning av antalet civila dödsoffer. Det finns ett omedelbart och trängande behov av insatser för att rädda liv i Sri Lanka, vilket också har bekräftats av FN:s biträdande generalsekreterare Sir John Holmes, som riktat uppmärksamheten mot de höga dödstalen, samt av Internationella Rödakorskommittén.

Kommissionen är övertygad om att utgången av denna kris kommer att få varaktiga konsekvenser för fred, försoning och sammanhållning i Sri Lanka, och stöder i det sammanhanget med eftertryck den uppmaning som Sir John Holmes har riktat till Sri Lankas regering om att avbryta alla fientligheter för att ge civilbefolkningen möjlighet att sätta sig i säkerhet utanför stridsområdet, och till LTTE om att släppa iväg civilbefolkningen och enas kring ett fredligt slut på striderna.

Medordförandena har också vädjat till LTTE om att rörelsen ska lägga ned sina vapen, men tyvärr har denna vädjan avvisats och rentav ignorerats. Vi menar att regeringen i Sri Lanka har en skyldighet att skydda alla sina medborgare och enas om ett humanitärt eldupphör – vilket även påpekades i rådets senaste slutsatser – så att sjuka och sårade kan lämna Vanni och se till att livsmedel och läkemedel släpps in i området. Detta föreslogs också av Indien i förra veckan.

Vi är fortsatt oroade över situationen för de mänskliga rättigheterna i Sri Lanka, mot bakgrund av rapporter om utomrättsliga avrättningar, bortföranden och allvarliga hotelser mot medierna. Det är mycket viktigt att regeringen följer upp de mest iögonfallande enskilda fallen. Denna typ av brott får inte ske ostraffat.

Avslutningsvis är Europeiska kommissionen fortsatt övertygad om att det inte finns någon militär lösning på den etniska konflikten i Sri Lanka, och det är också min åsikt. Det krävs en inkluderande dialog som kan leda fram till en politisk uppgörelse. Varaktig fred och återförening kan bara uppnås om man tar i tu med de frågor som ursprungligen orsakade revolten och genom att alla folkgrupper ges tillräckligt utrymme. I egenskap av medordförande har jag alltid hävdat att det är nödvändigt att få till stånd en politisk lösning genom någon form av maktdelningspaket, något som har varit uppe till diskussion, avfärdats och nu återigen är föremål för diskussion.

Charles Tannock, *för PPE-DE-gruppen.* – (*EN*) Fru kommissionsledamot! Det brutala inbördeskriget i Sri Lanka närmar sig äntligen ett slut. Självklart är det fortfarande för tidigt att säga om det kommer att innebära slutet för Tamilska befrielsetigrarnas (LTTE) terrorverksamhet.

Vi bör absolut inte stödja ett permanent eldupphör i detta skede om det ger Tamilska tigrarna möjlighet att omgruppera sig. Enligt min mening är deras enda alternativ nu att lägga ned sina vapen eller lida ett militärt nederlag vilket kommer att kräva fler dödsoffer. Ett långsiktigt eldupphör vore katastrofalt – det framgår av självmordattacken i Sri Lanka tidigare i veckan – eftersom LTTE är hänsynslösa, blodtörstiga och med rätta har utpekats som en terrororganisation av både EU och Förenta staterna.

Vi måste beslutsamt stödja president Mahinda Rajapaksa i hans ansträngningar för att få ett slut på den revolt som bara har vållat Sri Lanka ett oerhört humanitärt lidande och allvarligt bromsat den ekonomiska utvecklingen på denna vackra ö. Tusentals oskyldiga civila internflyktingar är emellertid fortfarande instängda i en smal strandenklav. Dessa civila måste ges möjlighet att fly så att armén kan avsluta sin offensiv. Det är förkastligt, men bara vad man kan förvänta sig av de tamilska tigrarna, att de utnyttjar dessa civila som mänskliga sköldar. Tigrarna har vägrat att lyssna till världssamfundets vädjanden om att de ska ge upp och upprätta en tillfällig humanitär korridor.

Det är dock nödvändigt att FN och andra organisationer ges möjlighet att organisera en trygg evakuering från stridsområdet för dessa civila, för att undvika ytterligare blodbad. Sri Lanka inser att man har ett eget ansvar i det avseendet och vill undvika civila dödsoffer, men arméns tålamod är förståeligt nog begränsat och man fruktar att LTTE ska försöka komma undan vid ett evakueringsförfarande sjövägen, genom att beblanda sig med civilbefolkningen.

Därför stöder vi i den här delen av kammaren förslaget om att upprätta en humanitär korridor och ett tillfälligt och omedelbart eldupphör eller inställande av fientligheterna, men vi vill också att LTTE ska besegras fullständigt och ersättas av ett fredligt, rättvist och multietniskt Sri Lanka, med största möjliga självstyre för de områden där den tamilska befolkningen är i majoritet och en rättvis fördelning av resurser och maktbefogenheter inom ramen för en enhetlig lankesisk stat.

Robert Evans, *för PSE-gruppen.* – (*EN*) Herr talman! Jag välkomnar varmt denna debatt i kommissionsledamotens närvaro och jag vill tacka henne för hennes viktiga, kraftfulla och insiktsfulla uttalande. Detta är utan tvekan en mycket viktig fråga, även om det är beklagligt att vi diskuterar den klockan elva på kvällen med en så låg närvaro i kammaren. Men jag tror inte att det avspeglar intresset för denna fråga, eller situationens allvar i många ledamöters ögon. För att upprepa kommissionsledamotens ord är vi djupt oroade över situationen. I kvällens debatt framhålls också att situationen har förändrats och att vi, som Marie Anne Isler Béguin inledningsvis sa, behöver skicka en tydlig signal om att situationen har förvärrats och blir svårare för varje dag.

Jag stöder det ursprungliga resolutionsförslaget som lades fram, med undantag för det enda ordet "tillfälligt". Jag beklagar det språkbruk Charles Tannock just använde, när han sa att ett långsiktigt eldupphör skulle vara en katastrof. Jag vill vädja till er: självklart är vi inte intresserade av bara få till stånd ett tillfälligt eldupphör. I alla krigshärdar världen över har parlamentet, som består av empatiska personer, argumenterat för ett permanent eldupphör som kan bereda väg för en diplomatisk återuppbyggnad, så att dialogen kan komma igång och så att vi kan skapa just det där fredliga, rättvisa och multietniska samhället som Charles Tannock talade om och som jag också förordar.

Därför välkomnar jag De grönas första ändringsförslag, ändringsförslag 1, och jag är säker på att alla anständiga personer här som månar om civilbefolkningen i Sri Lanka gör detsamma. Det säger sig självt att ett tillfälligt eldupphör förutsätter att kriget senare återupptas, något ingen önskar. En återgång till krig betyder fler döda, mer lidande och fler humanitära tragedier, och jag kan inte tro att någon i parlamentet, oavsett partitillhörighet, verkligen vill detta.

Samma sak med ändringsförslag 2: jag stöder även detta ändringsförslag eftersom man fördömer alla våldshandlingar på båda sidor i konflikten, oavsett vem som utför dem. Vi kan inte tolerera något våld, inte heller den nyligen genomförda självmordsattack som har nämnts.

Så till ändringsförslag 3, 4 och 5. Jag vill läsa upp ett kort stycke som jag har fått av en lankesisk parlamentsledamot i Jaffnadistriktet, Selvarajah Kajendren, daterat den 10 mars. Han säger: "Jag vill omedelbart uppmärksamma er på de civila dödsoffren i Sri Lanka. Armén avfyrade artilleripjäser med klusterammunition från klockan två till tio på morgonen tisdagen den 10 mars 2009" – det vill säga nu i veckan. "Sri Lankas regeringstrupper attackerade urskillningslöst alla parter i den "säkra zonen" med alla slags dödliga projektiler,

varav en del är förbjudna i många länder. I denna urskillningslösa beskjutning med klustergranater dödades drygt 130 civila, däribland barn, och fler än 200 skadades allvarligt."

Jag tror inte att någon påstår att detta är påhittat. Jag menar dessutom att vi alla vill göra allt vi kan för att få ett slut på den typen av våld. Han hänvisar också till sin kollega S. Kanakaratnam, som bor mitt i den så kallade säkra zonen. Han säger att 2 544 civila har dödats i bombkampanjer i dessa "säkra zoner" mellan den 1 januari till den 6 mars i år, och drygt 5 828 civila har skadats allvarligt. Ändå har den lankesiska armén fortsatt sitt bombardemang både från luften och med artillerield, och dödat i genomsnitt 30 till 40 civila per dag.

Jag tror inte att han hittar på detta. Utifrån vad kommissionsledamoten sa och de uppgifter som lämnats av frivilligorganisationer som har tagit sig så nära området de har kunnat, verkar det stämma med det verkliga händelseförloppet.

Angående ändringsförslag 6 vill jag hänvisa till rapporten från Sir John Holmes, som skickades till mig av Sri Lankas ambassadör i Bryssel. I sin rapport skriver han att några av transitlägren är kraftigt överbefolkade. Hans ord går igen i mitt ändringsförslag och det är riktigt att vi bör känna oro över dessa läger. Jag har en del bilder från lägren. Alla är välkomna att titta på dessa bilder som har skickats till mig. Återigen utgår jag från att de är äkta och inte förfalskade. Jag vet att kommissionsledamotens kontor i Colombo följer utvecklingen mycket noga och har täta kontakter med folk i det verkliga riskområdet.

Genom ändringsförslag 7 och 8 förstärks den ursprungliga hänvisningen till krigsområdet så att de civila behoven kan tillgodoses fullt ut. Vi kräver fritt tillträde inte bara till stridsområdet utan även till flyktinglägren, så att de humanitära organen, som alla här i kammaren stöder, garanteras obegränsat tillträde. Ledamöterna på alla sidor i kammaren stöder de humanitära organisationernas arbete.

I ändringsförslag 9 föreslås slutligen att vi skickar denna resolution till FN:s generalsekreterare, eftersom jag menar att detta är en internationell humanitär kris, vilket framgår av rubriken, och att vi måste göra allt som står i vår makt. Därför tackar jag De gröna för detta förslag och uppmanar samtliga kolleger att stödja de ändringsförslag som har lagts fram av alla politiska grupper.

Marie Anne Isler Béguin, *för Verts/ALE-gruppen.* – (*FR*) Herr talman! Jag vill tacka Benita Ferrero-Waldner för hennes anförande och för hennes svar på hjälporganisationernas uppmaningar och nödropen från de människor som är fångade.

Vi är rädda för att hamna i en liknande situation som i Burma efter tsunamin 2006 då juntan hindrade det humanitära biståndet från att komma fram. Nu måste vi därför göra allt vi kan för att det humanitära biståndet och vårt stöd ska nå de människor som behöver det.

Jag vill dock även vända mig till mina kolleger i gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater och den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet eftersom jag anser att vi måste vädja till förstånd. Vi lade fram det här förslaget till en brådskande resolution för att ge parlamentet möjlighet att uttrycka sin åsikt och anta en ståndpunkt i morgon.

Jag vill dock inte under några omständigheter att den ena eller andra sidan inte röstar för resolutionen på grund av meningsskiljaktigheter om huruvida det ska vara en omedelbar eller en tillfällig vapenvila, vilket vi inser eftersom debatten redan har ägt rum. Jag uppmanar er därför uppriktigt att handla klokt.

Å andra sidan vill jag säga följande, särskilt till Charles Tannock, för att upprepa det som Benita Ferrero-Waldner sa: väpnade konflikter har aldrig löst några problem. Det vet vi. Krig löser aldrig någonting.

Jag anser att det är oansvarigt att kräva en tillfällig vapenvila av hänsyn till de drabbade människorna. Det skulle faktiskt innebära att vi skickar tillbaka dem in i striden någon gång i framtiden – och vilken framtid det vore – när människorna har evakuerats. Kan vi tillåta oss själva att låta människor evakueras? Tamiler är ett markägande folk. De vill därför återvända till sin mark. De är lankeser.

Jag menar därför att vi noga måste studera frågan. Jag är emellertid beredd att göra eftergifter och dra tillbaka ändringsförslag, förutsatt att vi tillsammans kan nå en gemensam ståndpunkt för att skicka denna tydliga politiska signal till hela världen.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Vi bör inte göra oss några illusioner om de fruktansvärda konsekvenser kriget får för civilbefolkningen och vår moraliska skyldighet att göra allt vi kan för att minska

deras utsatthet och bidra till att ge humanitärt stöd. Därför antog parlamentet sin brådskande resolution om Sri Lanka för mindre än tre veckor sedan.

I årtionden har Sri Lanka plågats av en terroristkampanj ledd av den internationellt svartlistade organisationen LTTE. Det går inte att jämställa terrorister med en demokratisk regerings lagliga armé. Låt oss komma ihåg att det var LTTE som upphöjde självmordsbombningen till en taktik, att man var först med att använda sig av kvinnor vid självmordsattacker och öppet använder sig av barnsoldater och mänskliga sköldar. Under de senaste 26 åren har man systematiskt planerat och genomfört tusentals mord över hela Sri Lanka och så sent som för två dagar sedan mördades 14 människor i en självmordsattack under den islamiska festivalen i Mataradistriktet.

LTTE befinner sig nu i en desperat slutstrid och vänder sig då, vilket är typiskt i liknande situationer, till internationella apologister i hopp om att de ska rädda deras skinn. En liten minoritet ledamöter i kammaren var missnöjda med den resolution som antogs av en majoritet i parlamentet, och skamligt och olämpligt nog ville de främst fördöma den lankesiska regeringen. Vi kan inte stödja ändringsförslag som bygger på anonyma och ofta ologiska påståenden, likt de vi har hört från Robert Evans, eller lösryckta citat ur någon NGO-rapport. Vi har inga goda skäl att ifrågasätta regeringens bestämda uppfattning att regeringstrupper inte har beskjutit de säkra zonerna och inte heller kommer att göra det.

För sex dagar sedan uppmanade FN:s generalsekreterare LTTE att avlägsna vapen och stridande från områden med stor civilbefolkning och samarbeta i alla humanitära insatser som syftar till att minska civilbefolkningens lidande. Europeiska unionen har fördömt LTTE:s agerande att förhindra civila från att lämna stridsområdet.

Det bästa alla här i kammaren kan göra är att uppmana LTTE att lägga ned sina vapen och släppa taget om civilbefolkningen. Då kommer den efterlängtade humanitära hjälpen att kunna distribueras, folk kan börja se fram emot ett bättre liv och hela Sri Lanka kan återvända till den demokratiska vägen och bygga ett rättvist och mer blomstrande samhälle för alla sina medborgare, fria från terroristernas förtryck.

Jo Leinen (PSE). – (*DE*) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag håller helt och hållet med er om att vi behöver en politisk och inte en militär lösning på Sri Lanka. Jag har besökt landet många gånger som ledamot av Sydasiendelegationen. Jag vet att folket längtar efter fred efter 25 år av våldsamheter.

Jag måste dock säga att de tamilska tigrarna i den här typen av krig borde göra någonting, vilket de tyvärr inte gör. Ni nämnde också det och utrikesministrarna krävde den 23 februari återigen att organisationen omedelbart skulle lägga ned sina vapen och upphöra med terrorn. Ni kan ju bara tänka er en medlemsstat i EU där terror har härskat i 25 år. Det är lätt att föreställa sig att det finns en hel del kaos och oroligheter. Jag stöder tamilernas sak men jag förkastar lika bestämt de tamilska tigrarnas metoder. I veckor har vi hört att mer än 100 000 människor utan vidare har gripits i detta lilla distrikt. Reuters rapporterade så sent som i går att människor enligt vittnesuppgifter blir skjutna när de försöker lämna området. Vi måste således uppmana de tamilska tigrarna och krafterna bakom dem att sluta använda dessa metoder. Spelet är slut. De kan inte fortsätta så här.

Uppenbarligen utsätts de civila i krigszonen för spärreld från båda sidor. Vi måste också uppmana regeringen att respektera internationell rätt och tillåta humanitära insatser. Det är fundamentalismen på båda sidor som skördar så många offer. Jag tycker att vi bör börja arbeta med att återställa ordningen efter kriget. Som ni sa måste det trettonde tillägget till Sri Lankas konstitution genomföras. Detta skulle ge möjlighet till en decentralisering i form av regionalt styre av det folk som bor där och EU kan ge värdefull hjälp här. Jag är säker på att ni i kommissionen och vi i EU är beredda att göra det.

Paul Rübig (PPE-DE). – (*DE*) Herr talman, fru Ferrero-Waldner, mina damer och herrar! Jag anser att det som kommissionsledamoten sa, det vill säga att en militär lösning inte är möjlig, behöver rapporteras på förstasidorna på Sri Lanka. Man borde rapportera om att regeringen, när det gäller spänningarna i landet och de problem som har hopat sig där genom åren, faktiskt fortsätter att komma med ett erbjudande. Den stupar helt enkelt på kommunikationsstrategin.

Man måste naturligtvis också inse att Sri Lankas strategiska position också ger utrymme för externa faktorer, och sätter externa faktorer i rörelse som är mycket svåra att kontrollera enbart inom landet. Man måste därför också vara noga med att se till att det ekonomiska läget förbättras och att infrastrukturen i dessa områden förbättras så att det blir möjligt för parterna i konflikten att kommunicera med varandra. Kanske vore det möjligt att använda en eller annan medlare här.

Erik Meijer (GUE/NGL). – (*NL*) Herr talman! Det som nu sker på Sri Lanka har varit på gång i ganska många år. Det är inte bara ett humanitärt problem utan framför allt ett allvarligt politiskt nederlag. Efter år av våldsam kamp för frigörelse av den nordöstra delen av landet erbjöd sig en tidigare norsk regering att medla mellan den lankesiska majoritetsregeringen och den tamilska rebellrörelsen. Den norska förhandlare som länge arbetade med att nå en fredlig lösning är nu minister i den nya regeringen. Tyvärr har detta förslag till fredlig lösning dock övergetts sedan dess.

Under sommaren 2006 gav den lankesiska regeringen upp fredsförsöken och valde återigen att ensidigt införa en militär lösning. Denna regering arbetar nu förmodligen under föreställningen att den lyckades åstadkomma stora framsteg, medan det i verkligheten har blivit ännu svårare för de två folken att samexistera som jämlikar i fred och harmoni. Framtiden ser ohyggligt våldsam ut utan en kompromiss om en fredlig lösning. Vi måste återgå till fredsförhandlingar utan vinnare eller förlorare.

Michael Gahler (PPE-DE). – (*DE*) Herr talman! Tack för att ni talar klarspråk, fru kommissionsledamot. Jag anser att vi nu huvudsakligen måste inrikta oss på civilbefolkningens öde och det enda som faktiskt kan tillämpas här är det som sades i ministerrådet den 23 februari, nämligen att EU kräver en omedelbar vapenvila. Jag är emot att lägga till ordet "tillfällig", eftersom den humanitära katastrof som ni talade om då kommer att fortsätta.

Jag anser också att vi i det här läget, där människor är fångade i stridszonen, måste motsätta oss alla våldshandlingar som hindrar människor från att lämna zonen. I det läget spelar det för mig ingen roll om det är de tamilska tigrarna eller regeringstrupperna som står för våldet. Vi måste inrikta oss på själva folket.

Kanske kan jag komma med en synpunkt till mina kolleger från den före detta kolonialmakt som förbereder sig på att lämna vår grupp. Jag hoppas att det intryck som jag har fått, det vill säga att det även finns ett visst inhemskt incitament att så ensidigt gå till angrepp mot enbart de tamilska tigrarna, inte stämmer. Jag hoppas också att de inte har någon specifik väljargrupp i åtanke.

Robert Evans (PSE). - (EN) Herr talman! Det här är ingen ordningsfråga. Jag sa till er kollega att jag ville utnyttja "catch the eye"-förfarandet för att yttra mig, vilket jag har rätt att göra och trodde att jag hade gjort.

Jag vill tacka Erik Meijer för hans synpunkter. Han nämnde också det modiga arbete som utförts av norrmannen Erik Soldheim, som jag träffade för 10 dagar sedan i Oslo.

Jag instämmer helhjärtat med Michael Gahler, som mycket förnuftigt påpekade att det är civilbefolkningens öde som oroar oss. Jag anser att det viktigaste ändringsförslaget av alla är ändringsförslag 1, där man kräver ett omedelbart och fullständigt eldupphör, vilket måste ligga i hela det lankesiska folkets intresse.

Det finns många bevis. Det rör sig inte om indicier. En del härrör från den regionala hälsovårdschefens kontor, som är underställt Sri Lankas regering. De talar om en humanitär katastrof och om befolkningens undermåliga levnadsförhållanden. Samma uppgifter hörs från Europeiska kommissionen, Internationella Rödakorskommittén, FN, Internationella krisgruppen och den holländska flyktingorganisationen Refugee Care Netherlands. Rubriken för kvällens debatt är försämringen av den humanitära situationen i Sri Lanka, och det är vår skyldighet att göra allt som står i vår makt för att förhindra detta, något jag tror att vi kan, bara vi hittar rätt väg att gå.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Jag har noga följt arbetsordningen. Eftersom jag kunde ge fem talare ordet och endast tre faktiskt talade beslutade jag att även ge Robert Evans ordet.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Herr talman! Jag vill tacka ledamöterna för en mycket viktig debatt, även om den var kort och ägde rum sent på kvällen.

Ända sedan den här kommissionens mandatperiod inleddes har jag som vice ordförande varit starkt oroad över situationen i Sri Lanka. Vid vissa tillfällen har vi känt hopp – mest i början – men det hoppet har nu grumlats. Jag ville delta i Genèveprocessen, men det verkar ha varit svårt för den lankesiska regeringen. Hur som helst bröt den processen tyvärr samman. Jag var också beredd att bege mig till den norra delen för att inleda en medling, likt min företrädare Chris Patten. Men i norr var man inte redo – enligt den officiella versionen hade Vellupilai Prabhakaran mässling eller vattkoppor. Hur som helst är jag helt enig med Michael Gahler, som sa att vi måste sätta människorna och de humanitära aspekterna först – det är också vad jag vill.

Som så ofta är fallet har vi varit de största humanitära biståndsgivarna i Sri Lanka. Under 2008–2009 gav EU 19 miljoner euro i humanitärt bistånd, som därefter förmedlades via partnerorganisationer som Internationella Rödakorskommittén, FN och en del icke-statliga organisationer. Dessa organisationer är

beredda att hjälpa de drabbade grupperna, men de har stora problem att få tillträde till krigsområdet, problem som de berättat för oss om. Sedan september 2008 har Rödakorskommittén varit det enda organ som haft tillåtelse att arbeta i de områden i Vanni som kontrolleras av LTTE. Världslivsmedelsprogrammet har fått tillåtelse att skicka några matkonvojer, men detta har bara räckt för att täcka ungefär hälften av behoven. Sedan 2008 har vi försett dessa båda organisationer med ytterligare 7 miljoner euro i humanitärt bistånd. Både i Colombo och i Bryssel har vi dessutom också konsekvent drivit linjen att de humanitära organisationerna ska ges ökat tillträde till dessa befolkningsgrupper.

Därför kan jag bara framhålla – tillsammans med övriga medordförande och även Norge i första hand – att vi har tagit varje tillfälle i akt att försöka förmå de stridande parterna att genomföra eldupphöröverenskommelsen från 2002 och lösa konflikten på fredlig väg, men ingenting har fungerat. Åtskilliga uppmaningar om att parterna ska återvända till förhandlingsbordet har fullständigt ignorerats och olyckligtvis har den militära vägen kommit att dominera. Världssamfundets handlingsutrymme har minskat mer och mer under de senaste tre åren, men ingen av medordförandena har lämnat sitt uppdrag. Vi har alla hållit fast vid vårt åtagande att försöka hitta en fredlig lösning på konflikten, vilket framgår av medordförandenas senaste pressmeddelande av den 3 februari, som ni säkert alla har läst.

Vad vi måste göra är därför att återigen kräva humanitärt tillträde, få ut hjälparbetare och civilbefolkning och därefter, när tidpunkten är den rätta, börja verka för en politisk dialog med de stridande parterna och försöka övertyga dem om att en politisk lösning är enda vägen ut ur konflikten. I annat fall kommer det att bli ett gerillakrig, vilket inte kommer att lösa några problem på denna vackra ö. En gång var den ett paradis, och den kan bli ett paradis på nytt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, den 12 mars 2009.

20. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

21. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.35.)